

Giới thiệu Ý Loạn Tình Mê

Thể loại: Đô thị tình duyên, hào môn thế gia, yêu thích không rời.

Edit: Lạc Lạc

Số chương: 65 chương + 10 ngoại truyện

Lần đầu tiên Lộ Dao nhìn thấy Hắc Viễn Chu là lúc cô mười tuổi.

Lúc đó cô chỉ biết rằng Hoắc Chu chính là ông bố đã nhiều năm giúp đỡ trẻ em nghèo vùng núi.

Khi đó, Hắc Chu vừa mới tốt nghiệp còn đang tìm việc, lại có người nhìn anh gọi một tiếng chú.

Lần thứ hai Lộ Dao nhìn thấy Hoắc Viễn Chu, cô đã 25 tuổi.

Nhưng tiếng "chú" kia cô không tài nào kêu ra khỏi miệng được.

Lộ Dao: "Cái này... Cháu có thể gọi chú là anh Hoắc được không?"

Hoắc Viễn Chu như cười như không: "Tôi gọi bố của cháu là anh, cháu lại gọi tôi là anh sao?"

Lộ Dao: "..."

【Hướng dẫn đọc】

- 1, Xa cách gặp lại;
- 2, Chữa lành âm áp, không ngược;
- 3, Nam nữ chính vì yêu mà cố chấp.

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nhiều năm sau gặp lại

Trước khi vào cửa kiểm an, Lộ Dao đã nhận được một cuộc gọi từ ba mình.

"Hộ chiếu và chứng minh thư đều đã đem theo cả chưa?"

"...Đem rồi ạ."

"Sau khi xuống máy bay đừng đi loạn, chú Hoắc sẽ đến đón con, con đã lưu số điện thoại của chú Hoắc chưa?"

Nghe được cách xưng hô đó, trong lòng Lộ Dao khẽ run, cái đó đã từng là cách xưng hô thân mật nhất, cách vài năm sau nghe lại, cứ như đã qua mấy đời.

"Dao Dao?"

Lộ Dao hoàn hồn: "...Luu rồi ạ."

"Chú Hoắc đến Tokyo lần này, là để nói về một hạng mục hợp tác đa quốc gia, rất bận rộn, con cố gắng đừng tạo thêm phiền phức cho chú ấy."

"Con biết rồi. Ba, con cúp máy trước đây, lập tức vào cửa kiểm an."

"Con nói cái gì?! Còn chưa vào cửa kiểm an? Bây giờ đã mấy giờ rồi, đứa nhỏ này sao lại chẳng có một chút khái niệm về thời gian..."

Lộ Dao cắt đứt cuộc trò chuyện, nhét điện thoại vào trong túi, vội vã đi vào cửa kiểm an.

May mắn thay trước khi cánh cửa đóng kín, Lộ Dao đã lên máy bay thành công.

Sau khi tìm được chỗ ngồi, Lộ Dao nhìn vào giá hành lý, cô đi lên muộn, trên giá để hành lý hoàn toàn không có chỗ trống, mà vị trí bên cạnh cô cũng không có ai ngồi.

Cô hỏi người đàn ông trung niên ở phía bên kia chỗ trống: "Chú ơi, chỗ này không có ai ngồi à?"

Người đàn ông trung niên mỉm cười lắc đầu, "Chắc là không có người, cửa khoang cũng đã đóng rồi."

Lộ Dao đặt ba lô vào vị trí trống, lấy máy tính bảng ra chuẩn bị xem phim, thì trước người đã bị bao phủ bởi một cái bóng đen.

Người đàn ông thờ dốc hơi dồn dập, trên khuôn mặt đều là vẻ mệt mỏi phong trần, mặc dù là vậy nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào đến khí chất mạnh mẽ trời phú của anh ta.

Anh ta liếc nhìn chiếc bao lô màu hồng trên chỗ ngồi, rồi hỏi Lộ Dao: "Túi của cô à?"

Lộ Dao nghe thấy tiếng thì từ từ ngẩng đầu lên, toàn thân người này đều tản ra hơi lạnh, ánh mắt sắc bén, làm người ta không khỏi sợ hãi.

Ngoại trừ việc nhìn qua trông có vẻ vô nhân đạo, thì những thứ khác có thể cho cả điểm tuyệt đối, đôi chân dài, và cả gương mặt lạnh lùng đó cũng đẹp không thể bắt bẻ.

Sự kiên nhẫn của người đàn ông hôm nay cực kỳ tốt, hỏi lại một lần nữa: "Túi của cô à?"

Lộ Dao hoàn hồn, "Ồ, vâng." Nói xong cô vội vàng lấy lại ba lô để nhường chỗ cho anh ta ngồi.

Người đàn ông chỉ mang theo máy tính xách tay, không có hành lý khác, sau khi ngồi xuống liền mở máy tính lên.

Lúc anh ta ngồi xuống, Lộ Dao cảm thấy mình hơi khó thở, cái gọi là khí chất mạnh mẽ đến ép người có lẽ chính là giống như anh ta.

Lúc này tiếp viên hàng không đi đến, nở nụ cười ngọt ngào, hỏi: "Tuồng tiên sinh, các nhân viên đi theo anh đều đến đủ cả chưa ạ?"

Tuồng Trì Hoài ngẩng đầu lên, "Toàn bộ đều đã lên máy bay rồi, làm phiền cô."

"Đừng khách sáo." Tiếp viên hàng không rời đi, toàn bộ rèm cửa đều được kéo lên, cửa khoang đóng lại lần nữa.

Lộ Dao liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, tóm lại là được, chỉ là không biết thân phận của anh ta ra sao, cửa khoang đã đóng thế nhưng có thể vì anh ta mà mở ra lần nữa.

Lúc này tiếp viên hàng không bắt đầu phát thẻ nhập cảnh, đây là lần đầu tiên Lộ Dao ra nước ngoài, đầu tiên cô ghi hết những gì mình biết bằng tiếng Anh, nhưng khi đến chỗ khách sạn, cô lại lo lắng.

Bên Osaka có người đón, cô không thuê hướng dẫn viên du lịch, cũng không biết có thể không cần viết được hay không, nhờ đâu nói bừa, nếu Osaka không có cái khách sạn đó thì phải làm sao?

Hải quan có thể sẽ không cho cô nhập cảnh hay không?

Lộ Dao liếc mắt nhìn sang người đàn ông bên cạnh, muốn nhìn xem anh ta viết cái gì, kết quả là người đàn ông đó hoàn toàn không viết gì cả, vẫn đang gõ bàn phím.

Mười phút sau, cô trường cổ ra, hỏi người đàn ông trung niên ở phía bên kia, giọng rất nhẹ: "Chú ơi, chú ghi thẻ nhập cảnh xong chưa? Có thể cho cháu mượn xem không?"

Sợ đối phương hiểu lầm cô có ý khác, cô giải thích thêm một câu nữa: "Lần đầu tiên cháu ra nước ngoài, nên không biết ghi như thế nào."

Người đàn ông trung niên đưa thẻ nhập cảnh cho cô, sau khi Lộ Dao nhìn vào liền há hốc mồm, cô không biết tiếng Nhật. Thẻ nhập cảnh cũng không thể ghi một nửa tiếng Anh một nửa tiếng Nhật được.

Cô khẽ thở dài, rồi trả lại thẻ nhập cảnh cho người đàn ông trung niên.

Hơn hai mươi phút sau, Lộ Dao đứng ngồi không yên, sợ ghi thẻ nhập cảnh không đúng sẽ bị giữ lại ở cửa hải quan.

Vì thế lần nữa căng da đầu, nghiêng đầu hỏi: "Chú ơi, chú có thể nói cho cháu tên một khách sạn ở Osaka được không? Tên tiếng Anh đấy ạ."

Tuồng Trì Hoài mệt mỏi xoa xoa ấn đường, liếc mắt nhìn sang Lộ Dao bên cạnh, đúng là không dừng lại dù chỉ một giây phút. Chợt, anh đóng máy tính lại, đưa tay cầm lấy thẻ nhập cảnh của cô.

"Này, anh làm..." Gì?

Chữ cuối cùng còn chưa được nói ra, đã thấy người đàn ông xoẹt xoẹt viết xuống một dòng chữ vào chỗ trống mà cô chưa ghi, sau khi viết xong còn tiếp tục nhìn qua tất cả nội dung mà cô đã ghi.

Lúc này Lộ Dao mới dám quang minh chính đại ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào anh ta mà không hề chớp mắt.

Nhìn sườn mặt lạnh lùng của anh ta, Lộ Dao cảm thấy quen thuộc một cách kỳ lạ, nhất định đã gặp qua ở đâu rồi, chỉ tiếc là không có ấn tượng gì.

Khi Lộ Dao còn đang đi vào cõi thần tiên, Tưởng Trì Hoài đã đưa tất cả giấy chứng nhận và thẻ nhập cảnh trống trơn cho cô: "Điền giúp tôi, thời gian và khách sạn ở lại điền giống cô."

Lộ Dao: "..."

Cô và anh ta không quen nhau nha.

Nhìn khí chất của anh ta có lẽ là một doanh nhân, chẳng lẽ đây là bản chất xấu trời sinh của doanh nhân sao? Giúp cô viết tên khách sạn, cô phải có qua có lại viết thẻ nhập cảnh cho anh ta?

Tưởng Trì Hoài bắt đầu cúi đầu gõ bàn phím, Lộ Dao nhìn màn hình máy tính của anh ta, anh ta gõ toàn tiếng Anh, một câu mười từ thì đã có khoảng sáu từ cô không biết.

Cho nên cô đã từng bỏ tức lại tiếng Anh, nhưng đều đã trả lại cho giáo viên ở lớp học thêm?

Lộ Dao hết hứng thú thu lại tầm mắt, bắt đầu nhìn giấy chứng nhận của anh ta, lúc nhìn thấy ba con chữ to Tưởng Trì Hoài trên chứng minh thư, mày cô nhú lại.

Vẫn không có ấn tượng.

Thời gian sau đó, Lộ Dao coi như rất yên tĩnh, thỉnh thoảng sẽ nhìn sang người đàn ông bên cạnh, nhưng dáng vẻ và ánh mắt tập trung làm việc của anh ta, luôn làm cô lơ đãng nhớ tới người nào đó.

Chỉ là lúc người nào đó tập trung làm việc, đã từng có cô gái khác làm bạn...

Lộ Dao thu lại tầm mắt, bắt đầu điền vào thẻ nhập cảnh.

Điền thẻ nhập cảnh xong, cô đưa nó cùng giấy chứng nhận cho anh ta, "Xong rồi."

"Ừ." Tưởng Trì Hoài nhận lấy, tùy tay bỏ vào trong túi máy tính, tiếp theo bắt đầu gõ bàn phím.

Lộ Dao vẫn đang chờ lời cảm ơn từ anh ta, cho đến khi hai phút đã trôi qua, anh ta vẫn không có ý định nói cảm ơn, Lộ Dao mới nhớ ra dường như vừa rồi cô cũng không nói lời cảm ơn, cho nên người đàn ông này là đang... Tính toán chi li?

Trong lòng cô hoàn toàn khinh thường anh ta một phen, lúc này mới có thời gian rảnh để xem phim.

Nhưng xem chưa đầy mười phút, cô lại nhớ ra một việc khiến cô vô cùng lo lắng và nhức đầu, cô lần nữa nghiêng người về phía trước, vươn cổ ra nhìn về phía người đàn ông trung niên ở bên kia, giọng cực kỳ nhẹ.

Cô gọi: "Chú ơi."

Sau đó Tưởng Trì Hoài lại liếc xéo mắt nhìn cô.

Người đàn ông trung niên trước sau vẫn mang gương mặt mỉm cười: "Còn có việc gì sao?"

Lộ Dao ngượng ngùng gật đầu: "Cái đó... Chốc nữa xuống máy bay, cháu đi với chú nhé, cháu đi theo sau chú qua cửa hải quan."

Người đàn ông trung niên khẽ gật đầu: "Không thành vấn đề."

Lộ Dao nhẹ nhàng thở ra: "Cảm ơn chú."

Cô ngoan ngoãn ngồi trở lại vị trí, có một người biết tiếng Nhật đưa cô ra cửa hải quan, điều này sẽ tương đối thuận lợi.

.....

Hơn ba mươi phút sau, máy bay hạ cánh.

Lộ Dao đi theo phía sau người đàn ông trung niên, thuận lợi qua được cửa hải quan, nhưng Tưởng Trì Hoài lại không may mắn như vậy, lần đầu tiên, thẻ nhưng anh bị chặn lại vì thẻ nhập cảnh không hợp lệ.

Anh trao đổi cùng các nhân viên bằng tiếng Anh, nhân viên dùng bút đỏ khoanh tròn lại chỗ bị sai, thành một vòng lớn.

Tưởng Trì Hoài vừa nhìn thấy, tức giận mím chặt môi, ở cột họ tên, thành linh viết tên của Lộ Dao.

Không chỉ cô có trí nhớ không tốt, mà chỉ số thông minh cũng không tốt theo, bảo cô dựa theo để viết thời gian và khách sạn vào, chứ không phải bảo cô cả tên cũng trích dẫn xuống!

Lộ Dao ra khỏi cửa hải quan, cảm xúc bành trướng, cảm thấy không khí ở thành phố này đặc biệt trong lành và sáng khoái, thấm vào ruột gan, có điều khi nghĩ đến phải ngay lập tức nhìn thấy người đó, trái tim trong lúc nhất thời đều vì kích động và lo lắng mà nhảy lên đến tận cổ họng.

Sau nhiều năm gặp lại, cô không biết anh sẽ nói gì, vẫn im lặng không nói gì như trước, hay là sẽ nói chuyện khách sáo?

Cô kéo vali hành lý và bước ra ngoài, tìm kiếm trong đám đông một người mà cô đã mười mấy năm không gặp, nhưng trong đầu vẫn khắc rõ ràng gương mặt đó.

Nhưng kết quả thật đáng thất vọng, cô nhìn thấy có người giờ tắm bằng lên ở chỗ lối ra, bên trên là tên cô, đặc biệt bắt mắt, nhưng người giờ bằng lại không phải là anh, xung quanh cũng không có bóng dáng anh đâu.

Bây giờ anh đang ngồi trên tập đoàn chục tỷ, cho nên thời gian cho cô cũng không đáng để lãng phí?

Sau khi ngồi vào xe, trợ lý của anh giải thích, nói rằng Hoắc tổng phải gặp một khách hàng quan trọng, nên đến không kịp.

Lộ Dao mỉm cười, không đáp lại.

Chỉ là chuyến du lịch hoa anh đào lần này, đã trở nên tẻ nhạt và vô vị.

Thật ra ngay cả chính cô cũng không rõ, bản thân qua bên này, rốt cuộc là vì để ngắm hoa anh đào, hay là trong lúc vô tình nghe ba nói, Hoắc Viễn Chu sẽ ở Tokyo trong khoảng thời gian này, cuối cùng trong lòng cô đã không thể chịu đựng nổi chuyện cũ, vì thế tìm ra các loại lý do, tự dối lòng mình để đến đây.

Rõ ràng là anh không thể nào gặp cô, cô vẫn đến.

Đôi khi chính cô cũng sẽ coi thường bản thân mình, sao cô có thể có tình cảm với một người, mà từ lúc mười tuổi đến tận bây giờ chỉ có tăng chứ không giảm, trải qua nhiều chuyện không vui như vậy, cô nên sớm quên anh đi đến không còn một mảnh nào, ngay cả chút dấu vết cũng không nên để lại, nhưng sự thật lại hoàn toàn trái ngược.

Cô không chỉ không quên được anh, anh còn mọc rễ nảy mầm ở đáy lòng cô, cho đến bây giờ đã cành lá xum xuê.

Nhìn thấy Hoắc Viễn Chu, là ba ngày sau ở công viên Nara.

Lúc ấy Lộ Dao đang ở bãi cỏ của công viên cầm bánh quy cho mấy con nai ăn, sau khi cho ăn bánh quy xong, mấy con nai không cho cô đi, liên tiếp cọ cọ vào người cô.

Đang lúc Lộ Dao hết đường xoay sở, dờ khóc dờ cười, Hoắc Viễn Chu xuất hiện.

Hai tay anh bỏ vào túi quần, vẻ sắc bén và ác liệt ngày thường đều thu lại toàn bộ, tất cả sự thờ ơ xa cách cũng không thấy bóng dáng đâu cả, sắc mặt ôn hòa hiếm hoi, đứng ở nơi cách đó không xa lặng lẽ nhìn Lộ Dao.

Thấy Lộ Dao bị nai con vây quanh đến mức bó tay không còn cách, Hoắc Viễn Chu ra hiệu cho trợ lý bên cạnh đến đưa cho cô vài gói bánh quy.

Lộ Dao nhìn hai gói bánh quy trong tay, rồi nhìn người nọ đang ở cách đó không xa, dờ dẫm ra, hai mắt chớp và chớp.

Anh vẫn giống như năm đó, mặc dù chỉ im lặng đứng ở đấy, không nói gì, cũng không làm gì, cảnh vật xinh đẹp xung quanh cũng bị anh làm cho ảm đạm phai màu.

Editor: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Anh ở nơi nào, phong cảnh nơi đó sẽ đẹp nhất

Khi Lộ Dao liếc nhìn Hoắc Viễn Chu lần nữa, anh đã đi về phía cô ở bên đây.

Cô hơi giật mình, thậm chí có chút hoảng hốt, cảnh tượng này thật giống như mười lăm năm trước, năm ấy cô vừa gặp anh.

Lúc ấy cô đang ở quảng trường của tiểu khu chơi cùng lũ trẻ, anh và ba cùng nhau đến tìm cô về nhà ăn cơm.

Ngày đó anh cũng mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, dáng người cao lớn, gương mặt trẻ trung và anh tuấn, sải bước chân dài đi về phía cô.

Có lẽ từ đó trở đi, anh đã đi vào trong lòng cô. Mặc dù mười tuổi cô không hiểu tình yêu là gì, nhưng từ đó tên anh đã như hình với bóng.

Cô vẫn còn nhớ rõ, lúc ấy anh vừa tốt nghiệp và đang tìm việc làm, bởi vì nhất thời không tìm được phòng cho thuê thích hợp, nên tạm thời mượn dùng nhà cô. Ngày đó cô gọi anh một tiếng anh, nhưng ba nói vai vế kém, bảo cô gọi chú.

Nhìn gương mặt đẹp trai của anh, cô gọi anh bằng chú, lúc ấy cô đã nghĩ, mặc kệ là anh hay là chú, dù sao thì sau này anh đều nằm dưới sự kiểm soát của cô.

Ai bảo anh lẫn lộn trên địa bàn của cô cơ chứ.

Những ngày sau đó, cô thường xuyên "bắt nạt" anh đủ các loại... Bây giờ nghĩ lại bắt nạt như vậy thật ra chính là sự đùa giỡn trần trụi.

...

Hoắc Viễn Chu đến gần, trong tay cũng cầm một gói bánh quy, có một con nai nhỏ tinh mắt, chạy thẳng đến bên anh, nính nọt ngửi ngửi bánh quy trong tay anh.

Lộ Dao nhìn chăm chú vào con nai nhỏ đó, a, quả nhiên là con nai cái.

Hoắc Viễn Chu cho nai con ăn, nhưng tầm mắt lại đặt trên người Lộ Dao, không phải kiểu nói chuyện đã lâu không gặp, mà là hỏi: "Mấy ngày nay chơi ở Tokyo vui không?"

Giữa bọn họ dường như đã thay đổi, nhưng dường như cũng chưa thay đổi gì.

Phát hiện như vậy, làm Lộ Dao choáng váng rồi lại mừng rỡ, loại cảm giác này, khó có thể miêu tả.

Cô nói: "Nói chung thì, không được đẹp như mong đợi a."

Hoắc Viễn Chu: "Đều giống nhau, điểm ngắm cảnh đẹp, cháu đi, cũng không bằng cháu mong đợi."

Lộ Dao trầm nghĩ, lời này của chú không đúng, cháu cảm thấy công viên Nara còn đẹp hơn so với tưởng tượng.

"Mấy hôm nay chú rất bận."

"Cháu biết, bây giờ chú đã là ông chủ lớn rồi mà."

Cảm xúc trong lời nói của Lộ Dao, Hoắc Viễn Chu đều nghe ra được.

Anh giải thích nói: "Hai ngày nữa hết bận chú sẽ đưa cháu đi dạo."

Lộ Dao cười, nhưng nụ cười không chạm đến được đáy mắt, cô nói: "Không cần phiền phức như vậy, chú sắp xếp cho cháu một tài xế và một hướng dẫn viên du lịch, cháu cũng đã cảm thấy ngược ngùng rồi."

Cuối cùng cô vẫn không giống với trước đây, đây là cảm giác của Hoắc Viễn Chu, cũng đúng, bây giờ cô cũng đã hai mươi lăm tuổi rồi.

Vốn dĩ Lộ Dao còn trông cậy vào rằng anh có thể khẳng khái nói muốn ở lại với cô vài ngày, dù sao giữa bọn họ cũng đã từng có những tình cảm khác thường, có một số điều, cô không quên, cô muốn Hoắc Viễn Chu cũng không nên quên.

Lộ Dao cho rằng Hoắc Viễn Chu ít nhất sẽ đi cùng cô một buổi chiều, ngay cả khi không có tình cảm nào khác, ít nhất cô vẫn là khách của anh, ít nhất anh cũng nên làm hết lễ nghĩa của một chủ nhà.

Nhưng Hoắc Viễn Chu cũng không có ý định muốn đi cùng cô, mà chỉ nói: "Chú còn có hẹn, lần này lịch trình sắp xếp tương đối đầy, có việc gì có thể gọi cho chú."

Lộ Dao gượng gạo mỉm cười, nói: "Cháu còn rất có mặt mũi, có thể khiến một ông chủ lớn như chú trong lúc trăm vội lại bớt chút thời giờ đến đây gặp cháu."

Hoắc Viễn Chu thở dài trong lòng, rồi dặn dò cô tự chăm sóc tốt cho bản thân, lúc này thư ký bước đến, nhắc nhở anh thời gian không còn nhiều.

Lộ Dao vẫy vẫy tay với anh: "Chú đi nhanh đi, một mình cháu vẫn có thể được mà."

Lúc này Hoắc Viễn Chu mới rời đi.

Đi đến cuối con đường này, anh luôn cảm thấy sau lưng có một tầm mắt nóng rực đang nhìn chăm chăm vào mình, anh quay đầu lại, thì thấy Lộ Dao đã vội vàng dời tầm mắt đi nhìn về phía khác.

Hoắc Viễn Chu nhìn chăm chú vào sườn mặt của cô trong vài giây, sau đó cất bước rời đi.

- - - - -

Lần nữa gặp được Hoắc Viễn Chu là hai ngày sau ở Tokyo.

Hôm đó Lộ Dao đến một tiệm bánh ngọt nằm gần nhà ga Tokyo để ăn món bánh ngọt matcha, sau khi vào liền nhìn thấy một cặp đôi bắt mắt nhưng bầu không khí thì không đúng lắm.

Người đàn ông đang cầm di động trong tay nghe điện thoại, biểu cảm nhạt nhẽo, còn cô gái thì hai mắt đắm lệ nhìn anh, trong tay cầm khăn giấy không ngừng lau nước mắt, trước mặt để đầy đồ uống lạnh và các món điểm tâm ngọt, còn có một đồng khăn giấy.

Lộ Dao vội vàng quay đầu đi, tìm một vị trí dựa lưng về phía bọn họ và ngồi xuống, cô đến Tokyo không phải vì điều gì khác, chỉ là muốn nếm thử món bánh ngọt matcha nổi tiếng của Tokyo.

Nhưng cuối cùng khi cô ăn xong bánh ngọt matcha là cái vị gì, một chút ấn tượng cô cũng không có, toàn bộ đầu óc đều là cảnh cô gái tủi thân rơi lệ bên cạnh Hoắc Viễn Chu.

Cô suy nghĩ xem mối quan hệ của bọn họ là gì, mấy ngày nay anh đều ở cùng cô gái này sao? Hay là anh nói anh quá bận, không có thời gian ở cùng phụ nữ, cho nên cô gái đó và anh cãi nhau?

Lộ Dao nghĩ đến rất nhiều năm trước, Hoắc Viễn Chu đưa cô đến KFC, ngày mùa đông nhưng cô lại muốn ăn kem, Hoắc Viễn Chu không cho, cô đã khóc thành một trận nước mũi một trận nước mắt.

Thật giống với cô gái này bây giờ, cầm khăn giấy lau nước mắt, một bên sụt sịt một bên ánh mắt ướt đẫm nhìn anh, hy vọng anh cũng mềm lòng, có thể mua kem cho cô ăn, haha.

Sau đó nước mắt của cô vẫn chảy trong vô vọng.

Vậy thì bây giờ, anh sẽ dỗ dành người phụ nữ của anh như thế nào?

Lộ Dao ăn đĩa bánh ngọt mà không biết có vị gì, có thể so với nước mắt mặn mặn và đắng chát. Cô cố gắng thu mình vào một góc, không để cho Hoắc Viễn Chu phát hiện, ăn bánh ngọt xong, cô cũng không dám rời đi, thật sự sợ bị anh nhìn thấy.

Qua hai mươi phút nữa, Lộ Dao mới lặng lẽ quay đầu, ở cái bàn ban đầu đó, chỉ có cô gái đang cúi đầu ăn, đã không thấy bóng dáng của Hoắc Viễn Chu đâu.

Cô nhìn cô gái đó, rồi đứng dậy rời đi.

Đi ra khỏi tiệm bánh ngọt, ô tô mà Hoắc Viễn Chu sắp xếp cho cô đã từ từ đến gần, khi cô mở cửa xe ra, sững sờ, hai mắt chớp chớp nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang ngồi ở sau xe.

"Không nhận ra à?" Giọng của Hoắc Viễn Chu khàn khàn và lười biếng, nhưng vẫn lộ ra một mùi không thể che giấu.

"Không ngờ chú lại ở đây." Lộ Dao ngồi lên, rồi đóng chặt cửa xe lại.

"Chú còn nghĩ rằng mắt của cháu không được tốt."

Lộ Dao: "..."

Đây là đang trách cô vì đã không chào hỏi anh ở tiệm bánh ngọt.

Lộ Dao nhìn sườn mặt của anh, anh đã dựa vào lưng ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cô không vui, nhưng vẫn quan tâm hỏi: "Gần đây không nghỉ ngơi được à?"

"Ừ."

"Cô gái đó trong tiệm..." Lộ Dao nói được một nửa, song không biết phải diễn tả làm sao.

Thật hiếm khi hôm nay Hoắc Viễn Chu chủ động lên tiếng giải thích: "Em gái của bạn chú, cô ấy từ Thượng Hải đuổi đến đây, tỏ tình với một người đàn ông khác, kết quả bị từ chối, khóc lóc bảo chú tìm người đàn ông đó tính sổ."

Lộ Dao cảm thấy nhẹ nhõm kỳ lạ, cô hỏi: "Chú thật sự bỏ cô ấy lại một mình sao?"

"Cô ấy còn muốn đi tìm người đàn ông đó, nói muốn tỏ tình một lần nữa, không cho chú đi theo."

Lộ Dao: "..."

Về cô gái xinh đẹp kia, Lộ Dao không hỏi nhiều thêm nữa, dù sao nó cũng liên quan đến chuyện tình cảm riêng tư của người ta.

Lộ Dao theo sát thử hỏi: "Chú bận rộn cả ngày như vậy, bay tới bay lui, bạn gái của chú không phàn nàn sao?" Hỏi xong trái tim cô cũng đã nhảy lên đến cổ họng.

Cô biết anh và bạn gái cũ đã chia tay, một lần tình cờ nghe ông Lộ nói qua, bây giờ anh vẫn còn độc thân, nhưng ai biết được, không chừng anh cũng không nói thật với ông Lộ.

Cách hai giây Hoắc Viễn Chu mới trả lời cô, giọng vẫn trầm thấp khàn khàn, "Có lẽ có bạn gái, chú cũng sẽ không bận rộn như vậy."

Hóa ra là thật sự độc thân.

Lộ Dao quay mặt đi, ghé vào cửa sổ xe, nhìn ra đường phố nước ngoài, các loại màu da và gương mặt, hóa ra đường phố Tokyo cũng có thể đẹp như vậy.

"Dao Dao."

Sống lưng Lộ Dao không khỏi cứng đờ, nhiều năm trước, Hoắc Viễn Chu cũng gọi cô như vậy, mỗi lần gọi cô đều là giọng điệu bắt lực lại ảm nẫn.

Cô từ từ quay đầu lại, Hoắc Viễn Chu vẫn đang khẽ nhắm mắt, yét hầu lần lộn lên xuống làm cô thất thần trong giây lát, bởi vì nơi đó... cô đã từng hôn qua...

Lộ Dao hỏi: "Hoắc..." Hoắc cái gì? Chú Hoắc?

Cô nhận ra rằng cuối cùng cô vẫn không kêu ra khỏi miệng được.

"Cái đó... Chú gọi cháu có chuyện gì sao?" Tâm trạng Lộ Dao rất tốt, giọng điệu cũng tốt theo một cách kỳ lạ, không còn xấu hổ như khi ở công viên Nara.

Hoắc Viễn Chu mở mắt ra, anh như đang suy nghĩ điều gì đó, "Một người bạn của anh cả sẽ đến công tác ở Tokyo vào ngày mai, anh cả nhờ chú đến sân bay đón, cháu đi cùng chú chứ?"

Lộ Dao biết anh cả trong miệng Hoắc Viễn Chu chính là ba cô, cô hỏi: "Người bạn của ba cháu là ai?"

"Giáo sư Chu."

Lộ Dao gật gật đầu: "Mấy ngày nay chú đã rất mệt, cháu đi cùng tài xế là được rồi."

Hoắc Viễn Chu xoa xoa trán: "Rất mệt, nhưng đi đón người thì vẫn có thể."

Lộ Dao có chút đau lòng cho anh, "Cháu nghĩ... hay là chú đừng đi."

"Hmm?"

Lộ Dao híp mắt, mặc kệ, cứ nói lung tung đi.

"Chú xem tên chú đi, Hoắc Viễn Chu, chính là phải tránh xa họ Chu, mặc dù bây giờ chúng ta không ủng hộ thờ phụng mê tín linh tinh, nhưng chú là người làm ăn, cháu nghĩ vẫn nên chú ý một chút, cố gắng đừng tiếp xúc với người họ Chu."

Khỏe miệng Hoắc Viễn Chu hiện lên nụ cười tươi hiếm hoi, "Cháu còn hiểu cả những cái này?"

Lộ Dao: "....."

"Chú cũng không mê tín." Hoắc Viễn Chu nói: "Cũng đã đồng ý rồi, không thể nói mà không giữ lời, ngày mai cháu đi với chú."

Lộ Dao cũng không cần quấy nữa, anh muốn đi, cô sẽ đi cùng anh.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, cô lại nhớ tới những chuyện trước kia, cô rối rắm một hồi lâu, vẫn quyết định hỏi Hoắc Viễn Chu: "Có phải chỉ cần chú đáp ứng chuyện của người khác, thì nhất định sẽ thực hiện hay không?"

Hoắc Viễn Chu nhìn chăm chú vào cô vài giây, vô cùng chắc chắn: "Chưa từng nuốt lời."

Hai mắt Lộ Dao sáng ngời nhìn về phía anh: "Vậy chuyện lúc trước chú hứa với cháu... còn tính không?"

Editor: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Gặp lại Nara

Hoắc Viễn Chu hơi nhũn mày, dường như đang suy nghĩ về chuyện của cô, một lát sau, anh quay đầu đi, ho nhẹ vài tiếng.

Lộ Dao: “Kê lờ đảo!”

Hoắc Viễn Chu: “...”

Giữa hoảng hốt, Lộ Dao lại cảm thấy, phong cảnh đường phố Tokyo thật ra cũng rất bình thường.

...

Cảm xúc của Lộ Dao đến nhanh, đi cũng nhanh.

Vài giờ sau, cô đã hoàn toàn vứt hết chút chuyện không vui ở trên xe vừa rời ra sau đầu, xét cho cùng thì ai sẽ tin lời của một đứa trẻ từ hơn mười năm trước?

Cô còn nghĩ nhiều thì chỉ có thể làm tăng thêm phiền não cho mình.

Sau khi ăn cơm xong, Hoắc Viễn Chu hỏi cô muốn đi đâu chơi, nói rằng không có sắp xếp công việc trong hai ngày này, nên có thể đi cùng cô.

Lộ Dao ngồi ở tiệm mì ramen, nhìn người đến rồi người đi bên ngoài cửa sổ, trầm nghĩ, còn phong cảnh ở đâu có thể đẹp hơn tiệm mì ramen?

Cô quay đầu nhìn về phía Hoắc Viễn Chu: “Buổi chiều không bận ả?”

“Đúng lúc có một cuộc nói chuyện kinh doanh vào sáng mai, trước đó đều có thời gian.” Hoắc Viễn Chu đứng lên, “Đi thôi, đưa cháu đi tham quan danh lam thắng cảnh của Tokyo.”

Lộ Dao cầm lấy túi, đi theo anh, hỏi: “Có gì vui ở Tokyo ả?”

Hoắc Viễn Chu nghiêng mặt hỏi cô: “Không thuê hướng dẫn viên du lịch?”

Lộ Dao lắc đầu: “Trương đối vội vàng, không có thời gian.”

Mấy ngày trước nghe ông Lộ nói rằng Hoắc Viễn Chu phải ở lại Tokyo một khoảng thời gian, cô lập tức quyết định đến đây du lịch, ngay cả thẻ visa cũng do mẹ cô nhờ người khác xử lý.

Và cô còn phấn khích đến nỗi đã mất ngủ cả đêm, nào còn có tâm trí đi thuê hướng dẫn viên du lịch gì chứ, và lại vẫn còn có anh ở đây, cô càng không cần đến nó.

Hoắc Viễn Chu: “Chú không quen thuộc lắm với danh lam thắng cảnh ở đây, chốc nữa đi theo hướng dẫn viên du lịch đi.”

Lộ Dao không quan tâm đến danh lam thắng cảnh nào cả, cái cô quan tâm nhất bây giờ chính là: “Hoắc...”

Đã từng luôn gọi là chú Hoắc, bây giờ há miệng vẫn sẽ theo thói quen định gọi là chú, nhưng trong lòng cô lại cực kỳ bài xích, tuổi tác vốn đã chênh lệch đến không khiếp, cô lại càng không muốn tách biệt thế hệ với anh.

Hoắc Viễn Chu liếc mắt nhìn cô, “Thế nào?”

“Cái đó... cháu gọi tên của chú hoặc là anh Hoắc được không? Hoắc tổng cũng được nha.”

Dù sao mặc kệ là cách xưng hô nào, đều hơn chú.

Hoắc Viễn Chu cười như không cười: “Chú gọi ba cháu là anh, cháu lại gọi chú là anh ả?”

Lộ Dao: “...”

Nhưng cô không muốn gọi bằng chú Hoắc.

Hoắc Viễn Chu nói: “Cứ gọi tên của chú đi.” Sau đó lại nhắc nhở cô: “Vừa rồi muốn hỏi chú chuyện gì?”

Suýt nữa thì cô đã vui mừng đến quên mất.

Lộ Dao nói: “Có phải sau này trụ sở tập đoàn của các chú sẽ ở Bắc Kinh không?” Sẽ không tiếp tục ở lại một nơi xa xôi như New York chứ?

“Trụ sở tập đoàn còn sẽ ở New York, Bắc Kinh là công ty con, sau này trọng tâm của công việc sẽ ở trong nước nhiều hơn, hoạt động ở cả hai phía.”

Như vậy cũng đúng.

Ngay cả khi phải ở lại New York và không trở về, cô cũng không cần phải lo lắng, cô lập tức sẽ tốt nghiệp sớm, sẽ không phải chịu sự quản giáo của gia đình như những ngày còn đi học nữa.

Kế hoạch nghề nghiệp của Lộ Dao cần phải được điều chỉnh lại một lần nữa.

“Dao Dao?”

“Vâng?” Lộ Dao hoàn hồn.

“Sáu tháng sau sẽ tốt nghiệp nghiên cứu sinh chứ?”

“Đúng vậy, hiện tại đã có thể tìm việc làm, cũng không cần phải lên lớp nữa.”

Hoắc Viễn Chu gật gật đầu, hỏi tiếp: “Vẫn ở lại Thượng Hải à?”

“Ba cháu muốn cháu ở lại Thượng Hải, nói rằng đã sắp xếp công việc giúp cháu, nhưng cháu lại muốn đi ra ngoài để trải sự đời.”

Tất nhiên Hoắc Viễn Chu đã lý giải rằng: “Muốn ra nước ngoài?”

Giọng Lộ Dao rất nhẹ: “Không phải, muốn đến Bắc Kinh.”

Hoắc Viễn Chu không nói nữa.

Im lặng trong vài giây.

Lộ Dao trầm nghĩ, anh sẽ không nhìn ra ý định này trong lòng cô, sợ tới mức không dám trả lời chứ?

Bỗng, Lộ Dao nghe thấy một tiếng cười trầm thấp vang lên từ trên đỉnh đầu, cô đột nhiên ngẩng đầu lên, người thì đang cười nhưng không phải là Hoắc Viễn Chu.

Trên khóe miệng của Hoắc Viễn Chu còn chưa thu lại ý cười, anh nói: “Đi từ Thượng Hải đến Bắc Kinh để trải sự đời ư?”

Lộ Dao: “...”

Cô trừng mắt nhìn Hoắc Viễn Chu, sau đó bỏ chạy.

Hoắc Viễn Chu chân dài, chỉ vài bước đã đuổi kịp cô, trong giọng nói toàn là bắt lực: “Thế nào vẫn giống như khi còn nhỏ, đều không cho người khác nói với cháu vài lời.”

Lộ Dao nâng mắt lên: “Chú còn nhớ lúc còn nhỏ trông cháu thế nào không?”

Giọng anh có chút trầm thấp, nói: “Không quên.”

Ngay lập tức tâm trạng của Lộ Dao tốt lên rất nhiều, bước chân cũng chậm lại, bắt đầu đi về phía sau, nhìn về phía anh nói: “Cháu như vậy có thể tìm được một công việc tốt ở Bắc Kinh không?”

Hoắc Viễn Chu chỉ đơn giản nói vài chữ: “Sau khi quyết định, nói với chú.”

Nhưng Lộ Dao biết rằng, cô sẽ không nói với anh, lòng tự trọng không cho phép cô dựa vào anh bất cứ điều gì.

Anh sẽ không biết, mấy năm nay cô luôn một lòng muốn trở thành một người như anh, không phải vì kiếm được nhiều tiền, cũng không phải vì địa vị xã hội và vinh quang gì, mà chỉ hy vọng một ngày nào đó có thể đuổi kịp tốc độ của anh, không đến mức cô xoay người một cái, đã đi xa anh, và dù thế nào cũng không thể đuổi kịp.

Lúc này ô tô từ từ dừng lại trước mặt bọn họ, anh mở cửa xe, cầm nhẹ nhàng hất lên với cô, “Lên xe.”

Lộ Dao không hỏi Hoắc Viễn Chu muốn đưa cô đi đâu chơi, cô ghé vào cửa sổ xe, thổi như một cơn xuân phong(*), hít hà mùi hương mát rượi riêng biệt mà chỉ thuộc về cơ thể của Hoắc Viễn Chu, đây là khoảng thời gian giải trí thoải mái nhất mà cô từng có trong mười lăm năm qua.

Thật đáng tiếc chính là, chuyến đi ngắn lần này, Hoắc Viễn Chu đã lần nữa nuốt lời.

Trên đường đi anh nhận được một cuộc điện thoại của thư ký, nói rằng người mà ban đầu anh hẹn gặp vào cuối tuần này, chiều nay sẽ trở về Tokyo, có hai tiếng là thời gian riêng tư, người đó đột nhiên muốn vội vàng.

Sau khi Hoắc Viễn Chu kết thúc cuộc trò chuyện, anh nhìn Lộ Dao tỏ vẻ xin lỗi: “Sau khi cuộc đàm phán kinh doanh kết thúc, chủ sẽ ở lại đây vài ngày nữa để đi cùng cháu.”

Hàng ghế sau xe từ hai người biến thành chỉ còn một mình cô, Lộ Dao nhìn không được thăm mắng anh, kẻ lừa đảo!

Sau khi Hoắc Viễn Chu rời đi, Lộ Dao cũng không muốn đến bất kỳ danh lam thắng cảnh nào cả, khiến cho tài xế phải lái xe đưa cô đi lang thang trên đường phố, trong lúc nhàm chán, cô lại nhớ đến chú nai con ở Nara.

Cảm thấy phong cảnh ở Nara rất đẹp, có lẽ là vì cô đã gặp Hoắc Viễn Chu ở đó, cho nên phong cảnh cũng trở nên rất khác biệt.

“Bác tài, chúng ta đến Nara đi.”

Dù là ở Osaka, Tokyo hay là Nara, mỗi lần Hoắc Viễn Chu đều đặt cho cô khách sạn tốt nhất. Khách sạn nghỉ lại lần này, vẫn là căn nhà mà cô sống ở Nara vài ngày trước.

Sau khi hoàn thành thủ tục, đặt vali vào trong phòng, thời gian vẫn còn sớm, nên Lộ Dao chuẩn bị ra phố đi dạo.

Khóa cửa lại cẩn thận, bước chân của Lộ Dao nhẹ nhàng uyển chuyển, ngâm nga một khúc nhạc nhỏ đi về phía thang máy, khi cô đi ngang qua cửa của một căn phòng nào đó, cánh cửa đột nhiên được mở ra từ bên trong, cô theo bản năng nghiêng đầu lại nhìn, thì lập tức bốn mắt giao nhau với người ở bên trong.

Lộ Dao đột nhiên cảm thấy bầu không khí xung quanh trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Có cần phải ‘ có duyên ’ đến vậy hay không?

Lộ Dao nhìn chằm chằm vào gương mặt không tính là xa lạ kia, khẽ cau mày... Tên anh ta là gì ấy nhỉ?

- - - - -

(*)Nhiệt xuân phong(如沐春风): 1. Tỉ dụ được khai sáng, được cảm hóa hay nhận được điều bổ ích khi ở chung với người có đức hạnh cao thượng, có học thức cao, được soi sáng, được cảm hóa, ... | 2. Tỉ dụ chìm đắm trong hoàn cảnh tốt đẹp, tâm tình vui sướng thoải mái. Giống như đứng trong gió xuân ấm áp.

Editor: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Tưởng Trì Hoài

Lộ Dao đã cố gắng tìm kiếm tên của người này trong đầu mình, nhưng vẫn không có kết quả, cuối cùng quyết định bỏ cuộc.

Có thể một lần nữa gặp được tha hương ở nước ngoài, đúng là rất thần kỳ, nhưng cô lại không biết anh ta, cũng không cần phải chào hỏi, hướng hồ tăng băng đó cũng không có ý định muốn nói chuyện lịch sự với cô.

Lộ Dao khẽ gạt đầu tượng trưng, thu lại tầm mắt, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Đến cửa thang máy, vẫn là Tưởng Trì Hoài dẫn đầu phá vỡ sự im lặng, chỉ là lời nói này quá khó hiểu, anh nói: “Nơi này không phải đường Nam Kinh.”

Lộ Dao nhìn chằm chằm vào anh ta một lúc lâu, rồi mới chắc chắn rằng anh ta không nói chuyện với chính mình, bởi vì sau khi anh ta nói xong, tầm mắt vẫn luôn dừng lại trên người cô.

Cô nói: “Tôi biết nơi này là Nara.”

Một lần nữa, Lộ Dao lại nhận được sự ghét bỏ từ ánh mắt của anh ta, giống hệt như lúc trên máy bay.

Thang máy dừng lại ở tầng này, Trương Trì Hoài bước vào, Lộ Dao đi theo phía sau.

Lần đầu tiên Lộ Dao cảm thấy mặt kính thang máy lạnh lẽo có hơi ẩm, còn có mùi vị con người hơn so với người bên cạnh này, quả nhiên không có tương phản thì không có tổn thương.

Thang máy rất nhanh đã đến lầu một, trước khi ra cửa thang máy, giọng nói nhắc nhở lần thứ hai vang lên từ đỉnh đầu, “Nơi này không phải Thượng Hải.”

Cho đến khi bóng lưng của Trương Trì Hoài biến mất ở đại sảnh bên ngoài khách sạn, Lộ Dao mới phản ứng lại, hóa ra là bảo cô chú ý an toàn, rốt cuộc, trời xa đất lạ, ngôn ngữ cũng không thông.

Đột nhiên, Lộ Dao cảm thấy anh ta cũng không bắt cận nhân tình(1) như vậy.

Lộ Dao không lên kế hoạch đi bao xa, chỉ đến trung tâm thương mại gần khách sạn nhất để đi dạo.

Nhận được điện thoại của Hoắc Viễn Chu, cô vẫn vừa mừng mà lại vừa lo, vì đây là lần đầu tiên trong mười mấy năm qua, anh chủ động gọi điện thoại cho cô.

“Alo.”

“Ở bên ngoài à?”

“Vâng, đi dạo ở trung tâm thương mại.”

“Trở về khách sạn sớm một chút.” Hoắc Viễn Chu theo sát rồi hỏi thêm câu: “Chuẩn bị khi nào trở về?”

Tay Lộ Dao không khỏi nắm chặt điện thoại, là ngại cô phiền sao? Giọng nói cũng không biết làm sao, trở nên hơi khàn, cô nói: “Chỉ hai ngày nữa thôi.”

“Sau khi bận rộn xong chú sẽ đến Nara tìm cháu.”

Cuộc gọi này cứ như vậy mà vội vàng kết thúc.

Lộ Dao nhìn vào màn hình đang tối đi, có một hồi phản kích như vậy, bởi vì anh muốn đi cùng cô vài ngày, chỉ nghĩ lại, sự phản kích này đã biến mất không còn một dấu vết.

Cô nhin không được tự cười nhạo mình, thật ra là cô có chút băn khoăn, cảm thấy rằng anh không chiều đãi cô thật tốt, cho nên mới cố gắng bù đắp bằng lời xin lỗi trước khi cô kết thúc cuộc hành trình.

Cô đang miên man suy nghĩ về điều gì đó!

Nếu anh thật sự có ý với cô, thì cũng sẽ không quan tâm đến cô trong nhiều ngày như thế.

Nghĩ đến một nơi càng tồi tệ hơn, anh muốn có suy nghĩ với cô, đến nỗi mấy năm nay cũng không liên lạc với cô sao?

Đôi khi cô đang lừa mình dối người để vượt qua những ngày không có anh.

Mỗi ngày đều tìm cho mình một cái cớ, rằng anh bận, anh thật sự bận.

Khi còn nhỏ thì mong mình lớn lên thật nhanh, sau khi lớn lên lại mong anh và bạn gái chia tay sớm một chút, chia tay thật vất vả, cô muốn dùng cảm cố gắng một lần mà không đòi hỏi kết quả, chỉ ít là không muốn làm mình phải hối tiếc điều gì đó về sau.

Nhưng khi cô phản kích đến đây rồi, ngay cả sân bay người ta cũng không đến, ngay cả khi anh phải trợ lý đến để kết thúc trách nhiệm của anh, thì điều đó cũng đã hoàn toàn không nể mặt mũi của ông Lộ.

Mấy ngày nay cô cực kỳ miễn cưỡng, nhưng vẫn không thể không đối mặt với một sự thật tàn nhẫn, rằng ngay cả vị trí của cô ở trong lòng anh cũng không bằng em gái của bạn.

Lộ Dao đi vào nhà vệ sinh, ngồi trên bồn cầu đã lâu, thù người ra cũng đã lâu.

Sau khi đứng lên, chân cũng đã tê cứng.

Đi ra khỏi nhà vệ sinh, Lộ Dao lại nhận được một cuộc gọi từ Hoắc Viễn Chu.

Sau khi điện thoại đã được kết nối, Lộ Dao vừa định hỏi anh còn bận không, thì giọng nói từ tính và xa xôi của Hoắc Viễn Chu đã vang lên từ sóng điện: “Hai tiếng sau chú sẽ đến Nara.”

Nhanh vậy sao?

Cô hỏi: “Ngày mai không bận à?”

Từ Tokyo đi đến đây cũng phải mất một thời gian dài, anh có thể đi qua đi lại như vậy được không?

Hoắc Viễn Chu nói: “Cuộc nói chuyện hôm nay rất thuận lợi, mọi công việc trong chuyến đi lần này đều đã kết thúc, cháu có thể chơi thêm vài ngày nữa ở đây, chú không có lịch làm việc trong vòng một tuần tới.”

“...” Đại não của Lộ Dao có một hồi trống rỗng, ngay sau đó thì phản kích và kích động chỉ cần 0,01 giây để truyền đến hệ thần kinh trung ương.

Mọi cảm xúc tiêu cực ở nhà vệ sinh trước đó, đều tan đi toàn bộ.

Nhưng Lộ Dao cũng hơi nghi ngờ, anh nói muốn đi cùng cô vài ngày, nhưng có thể sẽ nhận được một cuộc gọi phải đến New York vào ngày mai, vì vậy sự đảm bảo bằng lời nói của anh rất cuộc có đáng tin không?

Cô nhỏ giọng lên án công khai: “Buổi chiều chú cũng đã nói sẽ cùng cháu đi tham quan danh lam thắng cảnh của Tokyo.”

Hoắc Viễn Chu im lặng hai giây, rồi nói: “Đều sẽ bổ sung cho cháu.”

Giọng của anh rõ ràng nhưng rất xa xôi, nhưng khoảnh khắc này tựa như xuyên qua màng nhĩ của cô, khắc sâu rõ ràng vào trong lòng cô.

May là Hoắc Viễn Chu không thể nhìn thấy, tai cô cũng đã nóng lên theo.

Suýt nữa thì cô đã không tìm thấy giọng của mình: “Không được lừa gạt cháu nữa!”

“Sẽ không, chú thật sự có việc gấp cần phải quay lại New York, cháu đi với chú, chơi ở đó vui hơn ở đây.” Trước khi cúp máy Hoắc Viễn Chu lại dặn dò cô: “Trở về khách sạn sớm một chút.”

Cúp điện thoại, Lộ Dao không khỏi sờ vào lỗ tai mình, thật nóng.

Tất cả sự kiên trì và niềm tin trước đó đều đã trở lại.

Sau khi đi qua khu vực quần áo nam, Lộ Dao suy nghĩ liệu cô có nên mua trước một món quà nhỏ không, gợi ý nho nhỏ cho anh một chút, chờ sau khi thời cơ chín mùi cô sẽ thổ lộ.

Hôm nay ở Tokyo, cô hỏi anh chuyện anh hứa với cô trước đây còn tính không, thật ra đó chính là một gợi ý, nhưng anh hoàn toàn không tiếp thu, cuối cùng cô chỉ có thể giả ngu giả ngơ, rồi tự an ủi mình.

Sau khi vào cửa hàng, Lộ Dao chọn tới chọn lui, chỉ có khay măng sét là cô có thể mua nổi.

Quẹt thẻ tính tiền xong, thì cô nhận được cuộc gọi từ mẫu thân đại nhân.

“Dao Dao, con quẹt thẻ à?”

“...” Hóa ra là cho rằng thẻ của cô bị trộm, nghĩ lại cũng đúng, khi nào mà cô lại mua một thứ đắt tiền như vậy chứ.

Cô có thể đâm lao phải theo lao nói rằng không phải do cô quẹt hay không?

Như vậy có được... không?

“Dao Dao?”

“A, mẹ, con đang nghe đây.”

“Đứa nhỏ này! Thế nào lại mất hồn mất vía như thế, nói với mẹ, có phải thẻ của con thật sự bị mất rồi không? Nếu bị mất thì bây giờ mẹ sẽ chạy nhanh đi báo mất giấy tờ, lần này con đi du lịch, sao không mang cục cung bảo bối đồ của con theo?”

“Khoan đã, mẹ, cái đó... con mua một cái túi, đã để ý rất lâu, ở đây rẻ hơn trong nước, cho nên...”

“Thẻ không mất thì được, con cũng nên mua một cái túi đáng hoàng, làm ngay lập tức đi, cái ba lô nhỏ mà con keo kiệt bao nhiêu năm trời đó, cũng nên vứt đi. Mẹ còn chưa kịp hỏi con, lần này con đi du lịch, sao không mang cục cung bảo bối đồ của con theo?”

Bà Lộ cũng không mong Lộ Dao sẽ trả lời bà, trước khi cúp điện thoại còn nhin không được phun một câu: “Con nói đi sao mẹ lại sinh ra một đứa con gái keo kiệt như con chứ, đưa tiền cũng không biết tiêu...”

“...”

Sau khi cúp điện thoại, Lộ Dao thở dài, sau đó là mặt ủ mày chau, cô phải đi đâu để có được một chiếc túi vừa cao cấp mà lại vừa rẻ đây?

Ở đây có bán hàng via hè không?

Cô cất điện thoại vào, chuẩn bị trở về, thì vừa quay đầu lại, cô liền sợ tới mức lùi về sau vài bước, dùng sức xoa lấy lồng ngực đang bị bóp nghẹt.

Là anh ta sao, suýt nữa đã bị hù chết!

“Anh đi đường cũng không có âm thanh sao hả!”

Hai tay Trương Trì Hoài bỏ vào trong túi quần, dù bận vẫn ung dung nhìn đắm đắm vào cô, sau một hồi lâu mới nhàn nhạt nói: “Tôi muốn mua một cái túi để tặng bạn, ở đâu rẻ cô giới thiệu cho tôi.”

Lộ Dao: “.....” Cô đã có thù gì oán gì với anh ta, mà anh ta một hai phải nhiệt trào lãnh phúng chèn ép cô như vậy chứ?

Cô không muốn ở lại với người thô lỗ như vậy một phút giây nào cả, cô nghiêng người muốn đi ngang qua anh ta, cho rằng anh ta có thể lùi về sau nhường một bước như một quý ông, kết quả là anh ta vẫn vững như Thái Sơn.

Lối đi vốn dĩ đã hẹp, quá đáng hơn chính là, khi cô đi ngang qua với anh ta, anh ta đưa tay ra khỏi túi, và khuỷu tay đã tiếp xúc gần gũi với cơ thể cô.

Sau khi Lộ Dao đi qua liền quay đầu lại trừng mắt giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng nói hai chữ: “Luru mạnh!”

Trương Trì Hoài rất khinh thường liếc mắt nhìn cô, trượt phím trả lời trên điện thoại, rồi áp lên tai: “Còn có việc gì?”

Lộ Dao: “...” Anh ta thật sự chỉ đơn giản lấy điện thoại ra nghe thôi sao? Cô hiểu lắm anh ta rồi à?

Sau đó cô lại nghe thấy người đàn ông trước mặt này dùng giọng điệu thờ ơ và xa cách nói: “Xin lỗi, phụ nữ muốn tỏ tình với tôi mỗi ngày đều phải xếp đến hơn năm vòng, tôi không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy.”

Trương Trì Hoài ngắt cuộc gọi, cất điện thoại vào, ngược mắt, thì đụng phải tầm mắt của Lộ Dao, ánh mắt của cô viết lên hai chữ “chán ghét” không chút nào che giấu, anh không mặn không nhạt ‘hừ’ một tiếng.

Lộ Dao nắc nứ một câu ‘bệnh tâm thần’ rồi xoay người rời đi.

Trương Trì Hoài như suy tư gì đó nhìn chăm chăm vào bóng dáng của cô, cho đến khi bóng lưng của cô biến mất khỏi tầm mắt của anh, anh mới thu lại ánh mắt.

Khi Lộ Dao đi đến cửa khách sạn, vừa lúc có một chiếc xe từ từ tới gần, cô tự giác tránh ra, lùi sang bên cạnh vài bước.

Cửa sổ xe hạ xuống, “Dao Dao.”

Lộ Dao quay đầu lại, khoe miệng cười lên, “Nhanh vậy.”

Hoắc Viễn Chu xuống xe, biểu cảm nhạt nhẽo, tỏ vẻ không hài lòng, “Vừa trở về?”

“Ăn nhiều, thức ăn không tiêu.”

Khi Lộ Dao ngược mắt nhìn Hoắc Viễn Chu, thì tầm mắt vô tình lướt qua phía sau anh, gương mặt không được ưa thích đó lại một lần nữa lọt vào mắt cô.

Hoắc Viễn Chu theo tầm mắt của cô xoay người lại nhìn.

Trương Trì Hoài khẽ gật đầu với Hoắc Viễn Chu, trên khuôn mặt không một biểu cảm: “Trùng hợp thật, Hoắc tổng.”

Hoắc Viễn Chu còn ngắn gọn hơn cả anh ta: “Thật trùng hợp.”

Lộ Dao nhìn người đàn ông đó, rồi nhìn Hoắc Viễn Chu, chiều cao gần như ngang nhau, khí chất không ai thua ai, biểu cảm của cả hai đều đồng bộ với nhau, ngay cả áo khoác cũng đều là màu đen.

Sự khác biệt rõ ràng duy nhất chính là, Hoắc Viễn Chu mặc bên trong là áo sơ mi trắng, còn người đó là áo sơ mi đen.

Sau khi hai người chào hỏi đơn giản, cũng không có ý định muốn tiếp tục nói chuyện, nhưng cũng không ai nâng bước trước và rời đi.

Chỉ với vài giây im lặng, bầu không khí xung quanh đã tràn ngập mùi thuốc súng nồng nặc.

Lộ Dao đoán khẳng định bọn họ chính là đối thủ một mắt một còn trong kinh doanh.

Giáp lộ tương phùng, thế lực ngang nhau.

Cô thật sự không thể chịu đựng được một cuộc đối đầu trong thâm lặng như vậy.

Đột nhiên Hoắc Viễn Chu vươn tay xoa đầu cô, phá vỡ sự im lặng áp lực này, giọng nói không còn lãnh đạm như trước, anh nói: “Vào thôi.”

Lộ Dao âm thầm nhẹ thở ra, cùng Hoắc Viễn Chu sóng vai đi vào khách sạn.

Tường Trì Hoài chưa đi vào, sau khi tầm mắt được thu lại từ trên người Lộ Dao, anh lấy một điều thuốc ra rồi đặt ở đầu ngón tay xoa nắn.

Lộ Dao cho rằng cứ như vậy mà quên nhau trong giang hồ, không bao giờ gặp lại, nào ngờ oan gia ngõ hẹp, lúc chờ thang máy, lại gặp được lần nữa.

Lần này thì không một ai phá vỡ sự im lặng.

Lộ Dao cũng không dám thờ ơ, hai mắt thẳng tắp nhìn đắm đắm vào những con số đang nhảy không ngừng.

Ở đại sảnh khách sạn còn được, ít nhất không khí cũng đủ để thở, nhưng vào thang máy rồi, thời khắc cửa thang máy từ từ đóng lại đó, Lộ Dao có cảm giác không khí rất loãng, và sớm sẽ bị ngạt thở vì thiếu oxy.

Cô ho nhẹ hai tiếng, khẽ liếc mắt nhìn Hoắc Viễn Chu, không có gì để nói nên đành hỏi: “Vali hành lý của chú đâu?”

“Đến vội vàng, không mang, trợ lý sẽ gửi đến sau.”

Lộ Dao gật gù đầu, vốn định muốn hỏi anh sẽ ở phòng nào, bởi vì cô hoàn toàn không thấy anh xử lý thủ tục nhận phòng.

Nhưng không đợi cô hỏi, Hoắc Viễn Chu đã nói: “Tối nay chú sẽ ở phòng cháu, toàn bộ phòng khách sạn đều đã được đặt hết, không còn phòng trống.”

“...” Không biết tại sao, khi Lộ Dao nghe xong, đã bắt đầu suy nghĩ bậy bạ... Mặc dù phòng của cô là phòng bộ, chốt cửa phòng lại, mỗi người sẽ ngủ yên, nhưng... nhưng... nhưng vẫn sẽ hiểu lầm.

Lộ Dao không nói nữa, vùi đầu xuống thật thấp, cảm giác như đã làm ra chuyện gì đó trái với lương tâm.

Sau khi bình tĩnh trở lại, cô luôn có cảm giác có chỗ nào đó không đúng, lúc này mới bỗng nhớ ra, là người nào, đang đứng đằng sau cô...

Trở lại phòng, khoanh khắc cánh cửa đóng lại, Lộ Dao cảm thấy như đây là thiên đường, ngăn cách mọi ồn ào náo động với bên ngoài, chỉ còn sự im lặng và nhịp đập trái tim của nhau.

Hoắc Viễn Chu cởi áo khoác ra và treo lên, lúc này điện thoại rung lên vài cái, anh lấy ra xem, là thông báo của cô gái tỏ tình thất bại đó gửi đến.

Khi Lộ Dao đặt túi xuống và trong lúc vô tình quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy tay phải của Hoắc Viễn Chu đang đặt ở nơi cổ áo, chậm chậm ung dung mở cúc áo ra, còn tay trái thì đang trượt điện thoại.

Lộ Dao không chỉ nhìn thấy rõ yết hầu của anh một lần nữa, mà còn nhìn thấy cả xương quai xanh của anh, cô có tật giật mình vội vàng xoay người lại, trái tim nhảy lên bùm bụp.

Bởi vì nơi xương quai xanh đó, năm cô mười tuổi, cũng đã găm qua...

Thật ra cũng không thể trách cô được, ai bảo phim truyền hình không dạy chứ!

Khi cô đang miên man suy nghĩ, Hoắc Viễn Chu đã trả lời xong tin nhắn, hỏi cô: “Chú còn chưa ăn gì, sẽ gọi cơm ngay, cháu còn muốn ăn gì nữa không?”

Hai má Lộ Dao đỏ ửng, nhỏ giọng nói: “Tùy ạ.”

Hoắc Viễn Chu nhìn chăm chăm vào cô hai giây, quan tâm hỏi: “Có phải bị cảm lạnh rồi không?”

Lộ Dao căng da đầu chột dạ trả lời anh: “... Không ạ, chắc là nóng quá, vừa rồi đi đường rất nóng.” Phải, giống như thế này.

Hoắc Viễn Chu bảo cô đi vào nhà vệ sinh lấy khăn lạnh đắp lên mặt.

Lộ Dao như được ân xá, chạy vào nhà vệ sinh nhanh như chớp, lúc nhìn thấy người đó qua gương, trong lòng cô hung hăng xem thường mình một phen, Lộ Dao à, mày đúng là không có tiền đồ mà!

Chưa từng nhìn thấy đàn ông phải không?!

Cô mở vòi nước, rồi tát nước lạnh lên mặt, mới cảm thấy nhiệt độ dần giảm xuống.

Lộ Dao cọ xát trong nhà vệ sinh vài phút mới đi ra ngoài, vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh đã nghe thấy Hoắc Viễn Chu đang nói chuyện với ai đó bằng

tiếng Anh, cô bước qua, là nhân viên phục vụ của khách sạn, đang cầm trên tay một hộp quà lớn sang trọng.

Hoắc Viễn Chu mua cho cô?

Nhưng không đợi Lộ Dao phản kích trong hai giây, Hoắc Viễn Chu đã đưa hộp quà cho cô, biểu cảm nhàn nhạt nói: “Nhân viên phục vụ nói, có một người đàn ông gửi hộp quà này ở quầy phục vụ, chỉ định muốn tặng cho cô Lộ Dao phòng 2119.”

Cái gì?

Không phải Hoắc Viễn Chu tặng cho cô?

Vậy thì là ai?

(1) Tình tình quái dị, hành vi không hợp thường tình người ta.

Edit: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Nếu nói không có duyên phận

Lộ Dao nhìn hộp quà, quả thực chính là một củ khoai lang nóng hổi, cô không dám nhận.

Chớp đôi mắt vô tội đó, cô lại nhìn về phía Hoắc Viễn Chu, bắt đầu nói lắp: “Cái đó... cháu... cháu không quen biết ai ở Nara... Có thể ai... ai nhầm lẫn rồi không?”

Vừa dứt lời, trong đầu Lộ Dao vô thức hiện lên một gương mặt lạnh lùng đó, nhưng cô lại lập tức phủ định.

Không thể là anh ta, trông anh ta cũng không giống một người ăn no không có chuyện gì làm, chỉ mới gặp mặt hai lần đã ra tay rộng rãi như thế, hơn nữa cô vẫn luôn rất lạnh nhạt với anh ta, anh ta càng không có lý do gì để làm như vậy.

Hoắc Viễn Chu đối diện với cô trong hai giây, rồi ném hộp quà lên ghế sofa, “Chú sẽ xử lý giúp cháu.”

Lộ Dao thở ra một hơi dài, nhưng vẫn rối rắm, “Cái túi đất như vậy, chúng ta có thể nhận lấy... được không?” Từ nhỏ ông Lộ đã dạy cô, là con gái không thể tham tiện nghi, nếu không sẽ thiệt thòi rất lớn.

Hoắc Viễn Chu lặp lại một lần nữa: “Việc này chú sẽ xử lý giúp cháu.”

“Được.”

Một lát sau, Lộ Dao nhận không được hỏi Hoắc Viễn Chu: “Cái đó... Chú nói cái túi này là ai gửi?” Sau đó cô nhìn chăm chăm vào Hoắc Viễn Chu mà không hề chớp mắt.

Hoắc Viễn Chu đang cầm ly định uống nước, nghe vậy, chiếc ly trên môi dừng lại, từ từ nhấp một ngụm rồi sau đó mới trả lời cô: “Luôn có một số người nhầm chán, đừng bận tâm.”

“Ồ.”

Ngón tay của Hoắc Viễn Chu nhẹ nhàng miết lên mép ly, hỏi Lộ Dao: “Người ở thang máy tối nay cháu có quen với anh ta không?”

“Không quen ạ, ngay cả tên cũng không biết, cùng chuyến bay đến Osaka, ngồi cạnh ghế, gặp một lần ở thang máy vào buổi tối, gặp một lần ở trung tâm thương mại, sau đó là gặp được anh ta cùng với chú.” Lộ Dao nói rất kỹ càng và tỉ mỉ, vì sợ Hoắc Viễn Chu sẽ hiểu lầm điều gì đó.

Cô luôn cảm thấy nếu Hoắc Viễn Chu đã hỏi như vậy, khẳng định anh cũng đã nghĩ là người đó, nhưng tại sao người đó lại phải tặng túi cho cô?

Yêu từ cái nhìn đầu tiên?

Cô chán ghét sự tự luyến của chính mình.

Một người đàn ông không ai bì nổi đó sao có thể chủ động theo đuổi phụ nữ, anh ta cũng đã nói qua trong điện thoại, mỗi ngày phụ nữ muốn tỏ tình với

anh ta cũng có thể xếp đến hơn năm vòng...

Vì thế Lộ Dao thử dò hỏi anh: “Chú rất thân với người đó à? Tên anh ta là gì ạ?”

Hoắc Viễn Chu vô cảm nói: “Chú đã quên tên rồi.”

Lộ Dao: “.....”

Hoắc Viễn Chu đứng lên, nói phải về phòng giải quyết chút công việc.

“Chú đi đi.” Lộ Dao quay về phòng lấy máy tính bảng ra tìm phim xem.

Hơn hai mươi phút sau, khách sạn đã mang bữa tối đến, rất phong phú, Lộ Dao nhìn chăm chú, đa phần là những món cô thích ăn cùng với trái cây mà Hoắc Viễn Chu đã đặt.

Cô không đói bụng, nên chỉ ăn trái cây.

Nhìn thấy một thứ nhỏ nhỏ màu vàng được bọc bằng bột trắng trong một cái đĩa nhỏ, trong lúc nhất thời cô không nhìn ra đó là món gì, cô hỏi Hoắc Viễn Chu: “Món này là gì vậy ạ?”

“Gừng chiên giòn, muốn nếm thử không?” Nói xong Hoắc Viễn Chu liền gấp một miếng đưa đến bên miệng cô, rồi nói: “Không cay, hương vị rất ngon.”

Lộ Dao sùng sốt trong hai giây, sau khi đã phản ứng lại, thì vội vàng há miệng ngậm lấy miếng gừng nhỏ đó vào trong, không cần soi gương cô vẫn có thể biết được lỗ tai mình đang đỏ đến thế nào.

Cô biết, có lẽ đây là việc làm theo thói quen của Hoắc Viễn Chu, và không có ý gì đặc biệt. Rốt cuộc, một năm đã từng đó, Hoắc Viễn Chu cũng thường xuyên đút com cho cô ăn.

Rõ ràng trước đây cô không phải là một đứa trẻ kén ăn, nhưng bởi vì anh đến, cô bắt đầu kén cá chọn canh, mỗi lần chỉ có anh gấp cho cô, cô mới chịu ăn.

Hoắc Viễn Chu cũng không có điều gì bất thường, sau khi gấp cho cô một miếng gừng, thì bắt đầu gấp thức ăn cho mình, rồi hỏi cô: “Muốn ăn thêm một miếng nữa không?”

Lộ Dao sợ rằng những hoạt động tâm lý của mình sẽ bị Hoắc Viễn Chu nhìn thấu, vì thế khẩu thị tâm phi nói: “Không ăn.”

Hoắc Viễn Chu không quan tâm cô nói gì, gấp một miếng nữa cho cô, sau đó... Thế nhưng cô cũng không cảm thấy xấu hổ mà tiếp tục há miệng đón lấy.

Nhai rồi nuốt miếng gừng mà anh đã đút cho cô ăn, trong lòng khinh bỉ mình đến chết, đây chính là ngoài miệng nói không muốn không muốn, nhưng cơ thể lại thành thật không cách nào từ chối như trong truyền thuyết sao?

Hoắc Viễn Chu lặng lẽ ăn thức ăn trên bàn, trông như không chút để tâm hỏi một câu: “Bây giờ vẫn kén ăn như vậy sao?”

Lộ Dao: “Đã sớm không còn.”

Sau khi anh đi, cô đã không bao giờ kén ăn nữa, bởi vì ba mẹ bận rộn, mấy ngày cũng không gặp được, bảo mẫu thì sẽ không làm như vậy với cô.

Vì vậy kể từ khi anh đi, tất cả bệnh tỏ về công chúa của cô đều biến mất hết.

Hoắc Viễn Chu ngẩng đầu, nhìn cô đầy ý vị sâu xa, Lộ Dao cho rằng anh muốn nói điều gì, nhưng sau đó anh lại không nói gì cả, hơi cụp mắt xuống và tập trung ăn com.

Sau khi ăn com xong, Hoắc Viễn Chu ngồi lên ghế sofa, thuận tay mở tivi lên, hỏi cô muốn xem kênh nào, nhưng sau khi hỏi xong lại cảm thấy không đúng, “Cháu nghe ngôn ngữ cũng không hiểu.” Rồi tắt tivi đi.

Anh gơ cổ tay lên xem thời gian, rồi nói với cô: “Thời gian không còn sớm, nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Lộ Dao không nghe thấy anh nói gì cả, vì tất cả sự chú ý của cô đều tập trung vào chiếc đồng hồ trên cổ tay anh.

Nếu giờ phút này cô không hoa mắt, không xuất hiện ảo giác, thì đây chính là chiếc đồng hồ mà cô đã mua cho anh lúc tốt nghiệp vào đầu tháng ba năm ấy.

Bởi vì kết quả của kỳ thi tuyển sinh trung học phổ thông vượt quá mong đợi của ông Lộ, nên ông Lộ đã thưởng cho cô rất nhiều tiền, nhưng một đồng cô cũng không dùng đến, mà là đi mua một chiếc đồng hồ và gửi qua bưu điện cho anh.

Ký ức quá mức khắc sâu, vào kỳ nghỉ hè năm đó, đầu tháng ba học sinh tụ họp đặc biệt nhiều, mời khách cũng rất nhiều, nhưng cô lại không đi, vì nếu đi sẽ phải có qua có lại mời lại bọn họ.

Lúc đó cô và Hoắc Viễn Chu vẫn còn liên lạc, mặc dù không thể nhìn thấy mặt, nhưng khoảng thời gian đó, cô vẫn nhận được những cuộc gọi từ anh, anh hỏi cô có nghe lời hay không, học tập thế nào.

Thỉnh thoảng trong lúc ăn cơm cô có nghe ông Lộ và bà Lộ nói, Hoắc Viễn Chu ở New York rất khó khăn, ông Lộ muốn giúp đỡ một ít, nhưng đều bị anh từ chối cả.

Chắc có lẽ Hoắc Viễn Chu cảm thấy từ khi còn nhỏ đã nhận được quá nhiều sự giúp đỡ từ ông Lộ, nên sau khi lớn lên và đi làm, cũng không muốn lại nhận tiền từ ông nữa.

Cô có thể tưởng tượng ra, một mình anh ở nước ngoài tha hương gây dựng sự nghiệp khó khăn đến như thế nào, lúc đó cô đã rất hy vọng rằng mình có thể lớn lên thật nhanh, để có thể giúp đỡ anh.

Vì vậy khi người khác phải học trung học ba năm, cô lại chỉ mất hai năm để tham gia kỳ thi đại học, bởi vì tiếng Anh kém kéo điểm xuống, nên không thể vào được trường đại học đã kỳ vọng, nhưng cô không có thời gian để quay trở lại học cao tam(1), đành phải học tại một trường coi như tạm được.

Người khác học đại học cũng bốn năm, cô ba năm đã hoàn thành toàn bộ chương trình học, sau khi học xong cô đã dành thời gian để bù lại cho tiếng Anh rồi tỉnh rồi mù đã từng rất tệ, cuối cùng thuận lợi thi đậu nghiên cứu sinh.

Nhưng đợi đến khi cô đã kết thúc mười mấy năm bận rộn này, thì phát hiện ra Hoắc Viễn Chu đã không còn cần cô nữa, anh đã trở thành một nhà lãnh đạo nhân tài kiệt xuất trong giới tài chính.

Vì thế trong ba năm nghiên cứu sinh này, cô đã điều chỉnh lại kế hoạch cuộc sống của mình, cô muốn trở thành một người ưu tú giống như anh, thì mới có thể xứng đôi với anh.

...

Khi Hoắc Viễn Chu phát hiện ra Lộ Dao đang nhìn đắm đắm vào đồng hồ của mình, anh liền tháo đồng hồ ra rồi đưa nó cho cô: “Là chiếc đồng hồ mà cháu đã mua lúc trước.”

Lộ Dao cầm lấy chiếc đồng hồ vẫn còn hơi ấm của cơ thể anh, ngón tay vuốt ve qua lại, “Sao chú không đổi cái mới?” Thay đổi một chiếc đồng hồ khác phù hợp với thân phận của anh và còn có quần áo của anh nữa.

Chiếc đồng hồ hiện cô đang nhìn này, thật sự rất tồi tàn, chỉ vài nghìn tệ mà thôi, lại đeo mười mấy năm.

Hoắc Viễn Chu trả lời cô như thế này: “Không có thời gian đi mua.”

Lộ Dao: “.....”

Điện thoại Hoắc Viễn Chu đặt trên bàn trà rung lên vài cái, anh cầm lấy và mở lên, là tin nhắn của trợ lý Hình gửi đến, 【Hoắc tổng, tiền đã được chuyển qua, đối phương hẳn đã nhận được.】

Hoắc Viễn Chu trả lời anh ta: 【Tốt, vất vả rồi.】

Sau đó anh lại mở danh sách địa chỉ ra, sau khi tìm được số của một người nào đó thì lập tức gửi tin nhắn qua.

Tướng Trì Hoài bước ra khỏi phòng tắm, đã nghe thấy chuông điện thoại vang lên vài lần.

Trên tóc vẫn còn những giọt nước không ngừng nhũ xuống, anh đặt khăn lông trên tay lên đầu lau qua loa vài cái rồi đi về phía giường.

Tổng cộng có hai tin nhắn gửi đến, tin thứ nhất là tài khoản cá nhân của anh đã được chuyển đến hai mươi lăm vạn, một tin nhắn khác là đến từ ‘Hoắc gì đó’, đây là anh đặc biệt đánh dấu cho số của Hoắc Viễn Chu.

Hoắc gì đó: 【Tôi thay Dao Dao cảm ơn anh.】

Đôi môi của Tướng Trì Hoài căng chặt, nhìn chăm chăm vào màn hình vài giây, sau đó ‘hừ’ một tiếng, rồi xóa tin nhắn đi, cầm lấy hộp thuốc và bật lửa đi đến trước cửa sổ sát đất trong phòng khách.

Anh tắt đèn phòng khách, rồi kéo toàn bộ màn cửa ra, ánh trăng lạnh lẽo bên ngoài lập tức trút xuống đất.

Quan sát thành phố, Nara lúc về đêm rất yên tĩnh.

Trong bóng đêm, sương khói trắng lượn lờ rồi trôi dạt.

(1) Cao tam: tương đương với lớp 12.

Edit: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Đông Mễ Lộ

Lộ Dao đứng dậy, chuẩn bị quay về phòng nghỉ ngơi, thì chuông điện thoại của Hoắc Viễn Chu đột ngột vang lên.

Anh nghe máy, “Ừ... Anh đang ở Nara, sao?... Anh sẽ gửi địa chỉ khách sạn cho em.”

Hoắc Viễn Chu cúp máy, rồi gửi địa chỉ qua, xong ngẩng đầu giải thích với Lộ Dao: “Em gái của bạn chú, lại bị từ chối... Còn nói không đặt được phòng khách sạn, chú bảo cô ấy đến đây.”

Anh nói tiếp: “Để cô ấy ở phòng chú, chú sẽ tạm ở đây một đêm.” Anh chỉ vào ghế sofa.

Lộ Dao nói không nên lời, nhưng cũng không đành lòng để một cô gái tình trường thất ý(1) lưu lạc đầu đường, mặc dù cô không tin tất cả khách sạn ở Nara đều kín phòng.

Nhưng cô cũng không đành lòng để Hoắc Viễn Chu ngủ trên ghế sofa, “Bảo cô ấy ở chung phòng với cháu đi.”

Hoắc Viễn Chu nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt đầy dịu dàng: “Dao Dao, chịu tạm ở một đêm thôi được không? Chú hơi mệt, không muốn phải đi nơi khác để tìm đặt khách sạn cho cô ấy, ngày mai chú sẽ bảo trợ lý Hình sắp xếp cho cô ấy về nước.”

Lộ Dao mềm lòng, nghe Hoắc Viễn Chu nói như vậy, cô cũng không còn gì phải bận tâm, “Không sao, không tạm ở.”

Cho đến khi cô gái đó đến, Lộ Dao mới biết được, không phải cô ấy không đặt được khách sạn, mà là cô ấy hoàn toàn không có tiền để đặt khách sạn...

Lúc Đông Mễ Lộ vào phòng và nhìn thấy Lộ Dao, liền ngăn ra, rồi nhìn về phía Hoắc Viễn Chu.

Hoắc Viễn Chu giới thiệu với cô ấy: “Dao Dao.”

Sau đó nói với Lộ Dao: “Đây là người mà chú đã nói với cháu, em gái của bạn chú, Mễ Lộ.”

Lộ Dao khẽ gật đầu với cô ấy.

Đông Mễ Lộ nói: “Chào chị dâu.”

Lộ Dao: “.....”

Có điều cô tò mò, cách xưng hô này cô rất hưởng thụ, lúc cô không tự giác liếc nhìn về phía Hoắc Viễn Chu, Hoắc Viễn Chu cũng vừa lúc đang nhìn cô, cô vội vàng dời tầm mắt đi.

Hoắc Viễn Chu không lúng túng như Lộ Dao, anh ho nhẹ hai tiếng, rồi chỉ vào cái hộp bị anh ném trên ghế sofa trước đó, nói với Đông Mễ Lộ: “Tặng em.”

Lúc Đông Mễ Lộ nhìn thấy nhãn hiệu trên cái hộp đó, tâm trạng đau buồn cũng được an ủi phần nào, vui ra mặt, bước qua cầm lấy rồi hôn hôn.

Rồi nói với Lộ Dao: “Chị dâu, cảm ơn chị, chị thật tốt với em.”

Lộ Dao ho khan hai tiếng, không trả lời lại, Hoắc Viễn Chu cũng không muốn giải thích với người ta mối quan hệ với cô, vậy thì cô có thể làm gì được.

Nhưng cái túi đó... Hoắc Viễn Chu mượn hoa dâng phúc(2), thật sự có được không?

Hoắc Viễn Chu nhìn thời gian, rồi thúc giục Đông Mễ Lộ: “Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai anh sẽ đặt vé máy bay cho em về nước.”

Đông Mễ Lộ lập tức nước mắt lưng tròng: “Em không muốn về, em không muốn về, em muốn liều mạng với tên đàn ông hèn hạ đó!”

Hoắc Viễn Chu hí hóp nhìn Mễ Lộ với vẻ bất lực, đối với một người đàn ông như Trương Trì Hoài, nếu đã từ chối cô, sẽ không thể cho cô bất kỳ cơ hội nào, hơn nữa Trương Trì Hoài đã có người trong lòng, nếu cô một hai phải đi đến cuối con đường, thế nào cũng sẽ bị thương tích đầy mình.

Anh hạ giọng khuyên cô: “Mễ Lộ, là phụ nữ phải có tôn nghiêm, phải rụt rè, em quần mãi không bỏ như thế, sẽ không có người đàn ông nào có cái nhìn tốt về em hơn.”

Lộ Dao: “...”

Sao cô lại có cảm giác lời này của Hoắc Viễn Chu có chút ẩn ý ngấm ngầm.

Là cô đa tâm sao?

Mễ Lộ bắt đầu sụt sịt: “Em còn không biết xấu hổ nữa! Dù thế nào em cũng phải làm cho Tường Tri Hoài phải ngủ với em, sao nào!”

Lộ Dao có cái nhìn nhiều hơn về Mễ Lộ, thậm chí một ngón tay cái lên cho cô ấy, đó là một câu nói rất hay, một con người bất khả chiến bại.

Cảnh giới này của Mễ Lộ không phải ai cũng đạt được.

Sau khi Lộ Dao xem xét kỹ càng mới phát hiện ra, cô đã từng nhìn thấy ba chữ Tường Tri Hoài này ở đâu đó...

Ở đâu chứ?

Và Tường Tri Hoài lúc này đang đứng trước cửa sổ sát đất không hiểu tại sao lại đột nhiên hắt hơi vài cái, anh xoa xoa mũi, một ngày như vậy vẫn có thể bị cảm lạnh sao?

Anh dập tắt nửa điếu thuốc còn chưa hút xong vào trong gạt tàn, tháo dây lưng của áo choàng tẩm ra, rồi thắt lại một lần nữa.

Lúc này điện thoại của Tường Tri Hoài vang lên, là bạn tốt Chu Cảnh Xuyên gọi đến, chế nhạo anh: “Chuyện đã nói xong cũng không về! Ba cậu nhớ cậu lắm đấy, cậu biết không?”

Tường Tri Hoài lại lấy một điếu thuốc ngậm vào trong miệng, châm lửa, từ từ phun khói thuốc ra rồi mới nói: “Ba tôi nhớ ba cậu thì có.”

Ông nghe lập tức vang lên âm thanh phun nước và sau đó là tiếng ho sặc sụa của Chu Cảnh Xuyên, sau một hồi lâu bên đó mới nói: “Tường Tri Hoài, đồ đạo đức bại hoại!”

Tường Tri Hoài đang hút thuốc, không rảnh để nói chuyện nhảm nhí với cậu ta.

Chu Cảnh Xuyên nói tiếp: “Cuối cùng chừng nào cậu mới về, cho một tin chính xác đi! Bạn qua mạng của tôi nói rằng sẽ đến Bắc Kinh trong hai tuần nữa, sau đó sẽ tìm công việc ở Bắc Kinh luôn. Cậu về nhanh nhanh cùng tôi đi gặp người bạn qua mạng đó đi, tôi sợ đến lúc đó tôi sẽ bị cướp sắc mất.”

“...” Tường Tri Hoài không thể chịu đựng được nữa: “Mẹ nó, Chu Cảnh Xuyên, cậu bị bệnh à! Cậu nghĩ rằng bây giờ vẫn còn lưu hành gặp bạn qua mạng như mấy năm về trước ư!”

Chu Cảnh Xuyên không nổi giận, nói: “Cái đó khác, tình cảm giữa tôi và cô ấy không phải bình thường, là tri âm, cậu hiểu không?! Dù sao chúng tôi cũng cùng nhau nằm trong chim cánh cụt mười sáu năm(3), không có chuyện gì là không tâm sự, đừng nghĩ người khác cũng xấu xa, thô tục như cậu!”

Khi đó vừa bắt đầu lưu hành Q.Q, đầu năm học cấp ba anh đã đăng ký một tài khoản, trong lúc vô tình anh đã thêm một tài khoản lạ vào trong nhóm game.

Cứ tưởng rằng đó là nam sinh, nào ngờ là một nữ sinh, vấn đề chính là, lúc trò chuyện riêng với cô ấy, hơn mười phút cô ấy cũng không nhả ra được một dòng chữ, cách nói chuyện cũng rất ngây thơ và rồi tỉnh rồi ngủ.

Anh muốn cô ấy phải chơi game thật giỏi, không nên là thiếu năng, có thể là giả vờ dễ thương... Sau đó mới biết được, năm đó cô ấy mới học lớp ba.

...

Chu Cảnh Xuyên hỏi Tường Tri Hoài lần nữa: “Rốt cuộc khi nào cậu về?”

Tường Tri Hoài nói: “Không biết.”

Chu Cảnh Xuyên: “Đừng nói với tôi, cậu đã chìm đắm trong nhẹ nhàng hương vui đến quên cả trời đất rồi?”

Tường Tri Hoài phả khói thuốc ra, không lên tiếng.

Lúc này, trong một căn phòng khác.

Đồng Mễ Lộ nhất quyết không chịu về nước, khóc lóc nước mắt nước mũi tèm nhem.

Hoắc Viễn Chu nói: “Thẻ của em cũng đã bị anh trai em đóng băng rồi, không trở về thì em ăn gió Tây Bắc à? Rốt cuộc là tối nay em không đạt được phòng khách sạn, hay là em không một xu dính túi, không thể trả tiền cho khách sạn?”

“...” Mễ Lộ lau nước mắt, “Anh cho em cái thẻ đi, em không cần nhiều, mười vạn là đủ.”

Hoắc Viễn Chu từ chối mà không hề nghĩ ngợi: “Tiền của anh chỉ có người phụ nữ của anh mới có thể tiêu.”

Mễ Lộ: “VẬY anh cho em mượn, về nước em sẽ trả lại cho anh.”

Hoắc Viễn Chu: “Không mượn! Cho em mượn, chẳng khác nào lấy bánh bao thịt đánh chó(4).”

Tầm mắt của Mễ Lộ dừng lại trên người Lộ Dao: “Chị dâu, chúng ta đều là phụ nữ, đã là phụ nữ tội gì phải làm khó phụ nữ, những lần sau, em có thể đi theo chị cùng ăn cùng uống.”

Mễ Lộ quay đầu lại lườm Hoắc Viễn Chu, trả lại cho anh một ánh mắt đầy khiêu khích, sau đó hỏi anh: “Anh ở đâu?”

Hoắc Viễn Chu mặt vô cảm chỉ về căn phòng ở bên phải.

Đồng Mễ Lộ đẩy vali hành lý đi qua căn phòng ở bên trái, rồi quay đầu lại nói: “Cái đó... Đêm nay hai người chuyển động nhỏ một chút, hãy suy nghĩ đến tâm trạng của một cô gái đang thất tình như em, em rất biết ơn.” Nói xong còn chấp hai tay trước ngực rồi cúi người vái chào Hoắc Viễn Chu và Lộ Dao.

- ----

(1) đánh mất tình yêu

(2) vì như dùng của người khác đi làm việc nhân nghĩa.

(3) ý chỉ mạng xã hội Q.Q vì logo của Q.Q là hình con chim cánh cụt

(4) đồng nghĩa với một đi không trở lại

Edit: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Nếu nói không có duyên phận (2)

Sau khi Đồng Mễ Lộ nói xong, cũng không rảnh lo phản ứng của hai người bọn họ, cô kéo vali hành lý đi vào phòng.

Lộ Dao bị lời nói của Đồng Mễ Lộ làm cho hai má đỏ ửng, xấu hổ không biết làm sao cho phải.

Hoắc Viễn Chu giải thích vài câu: “Cô ấy là một đứa trẻ đầu óc non nớt, lời nói trẻ con, đừng để trong lòng. Có thể tối nay cô ấy sẽ còn lải nhải với cháu, nếu cháu không chịu được, thì qua phòng chú, chú sẽ ngủ ở ghế sofa.”

Lộ Dao trầm nghĩ, ‘sẽ không chịu không được, cháu còn muốn nghe cô ấy gọi cháu vài tiếng chị dâu đây.’

Nói chúc ngủ ngon với Hoắc Viễn Chu xong, thì cô vào phòng.

Đồng Mễ Lộ thấy Lộ Dao vào, cau mày nói: “Sao không đi tình tứ với người đàn ông của chị đi?”

Lộ Dao vội vàng đóng cửa phòng lại, lúc này mới nhỏ giọng giải thích một câu: “Chú ấy không phải là người đàn ông của tôi.”

Đồng Mễ Lộ cười: “Còn không phải chuyện sớm hay muộn sao, đừng nói với em, trong lòng chị không có anh ấy?”

“...” Lộ Dao bị nói trắng ra đến mức nghẹn ứ không biết phải trả lời thế nào.

Đồng Mễ Lộ ngồi khoanh chân trên giường, miệng lưỡi vô cùng châm chọc: “Có phải là đêm nay chuẩn bị xuống tay với anh ấy, kết quả lại bị em phá đám không? Tội lỗi tội lỗi!”

“Đừng nói bừa!”

Đồng Mễ Lộ bắt chước theo biểu cảm ngại ngùng của Lộ Dao, và còn có giọng điệu mềm mại của người Ngô(2): “Đừng nói bừa!” Sau đó bật cười ha ha.

Lộ Dao đảo mắt khinh bỉ nói: “Chán ghét!”

“Chán ghét! Hừ!” Đông Mễ Lộ bắt chước vô cùng vui vẻ.

Lộ Dao nổi giận cầm lấy gối ném qua, Đông Mễ Lộ chụp được, cười nói: “Tiểu gia em đây rất thích tiểu ớt cay như chị!”

“...” Sau khi Lộ Dao bị ghen ứ, vì muốn hòa nhau một ván, nên hỏi cô: “Tên cô là Mễ Lộ, cô họ Tây à?” Tây Mễ Lộ.

Đông Mễ Lộ cười, cười vô cùng tinh nghịch, cô nói: “Em họ Đông. Ba em họ Đông, mẹ em họ Mễ, tên thân mật của em là Lộ Lộ, cho nên tên của em là Đông Mễ Lộ.”

Lộ Dao không nói nên lời một lần nữa, rõ ràng chỉ số thông minh của cô không hề thấp nha, sao cứ thua liên tục trong tay tiểu nha đầu này!

Sau khi bị Mễ Lộ chèn ép, Lộ Dao quyết định đi tắm trước, thư giãn đầu óc một chút.

Chờ khi cô bước ra, Mễ Lộ đã ngủ, cô ôm trong tay cái gối lúc nãy, nước mắt trên mặt vẫn còn chưa khô.

Cô nhìn mà trong lòng đau nhói.

Lộ Dao mở đèn ngủ bên cạnh giường của mình lên, tắt đèn trong phòng đi, đắp chăn đàng hoàng cho Mễ Lộ, rồi mới nằm lên giường, cô nghĩ lại những gì đã xảy ra tối nay, và cảm thấy nó thật khó tin.

...

Sáng sớm hôm sau, Lộ Dao đang ngủ say, thì bỗng bị đánh thức bởi tiếng khóc bên ngoài.

“Chị dâu! Chị dâu! Chị mau đến cứu em!”

Lộ Dao mở to mắt nhìn khắp căn phòng, sau một lúc lâu mới nhớ ra là cô đang ở nước ngoài.

Cô gái đang khóc lóc là Mễ Lộ.

Lộ Dao mở chăn ra, vội vàng thay quần áo, rửa mặt đơn giản, rồi đi ra ngoài.

Ngay lập tức thấy Mễ Lộ đang ngồi khoanh chân bên cạnh ghế sofa, hai tay bám lấy tay vịn của ghế, “Em không muốn về!”

“Chị dâu, chị mau đến cứu em đi! Muốn giết người!”

Lộ Dao: “...”

Cô nhìn về phía Hoắc Viễn Chu: “Thôi thì... Để cô ấy ở lại chơi với chúng ta vài ngày đi, đến lúc đó sẽ về cùng với cháu?”

Hoắc Viễn Chu không hề động lòng thương, nhìn Đông Mễ Lộ nói, “Mễ Lộ, em bao nhiêu tuổi rồi? Một người đàn ông mà thôi, đến mức em phải chà đạp chính mình vậy sao?”

“Anh ấy khác! Anh ấy rất tốt! Hoắc Viễn Chu, anh còn dám chửi bới anh ấy, em sẽ không dễ yên cho anh!”

Lộ Dao thở dài, cô gái này hoàn toàn ngu ngốc.

Mễ Lộ lau nước mắt nói: “Em sẽ không đi tìm anh ấy nữa, anh ấy ở Nara, em muốn tồn tại trong cùng một thành phố với anh ấy, gần anh ấy thêm một chút, như thế cũng là sai sao?”

Lộ Dao bước qua, rồi ngồi xuống trước mặt Mễ Lộ: “Mễ Lộ, nếu cô đã thổ lộ, để cho anh ta hiểu lòng cô, nhưng mà anh ta lại không có ý đó, vậy tại sao chúng ta không tiêu sái xoay người, và làm cho bản thân mình trông thật xinh đẹp và kiêu ngạo chứ?”

Mễ Lộ chớp đôi mi ướt đầm, hai hàng nước mắt theo gò má chảy xuống.

Một hồi lâu sau cô mới đứng dậy khỏi mặt đất, không lên tiếng và kéo lấy vali hành lý của mình, trước khi ra khỏi cửa, cô quay đầu lại nói với Lộ Dao: “Em sẽ không từ bỏ dễ dàng, em muốn anh ta nhìn thấy em sống tốt.”

Lộ Dao: “...”

Một đứa trẻ bước vào ngõ cụt của tình yêu, sẽ không biết nếu lùi lại một bước, thì có lẽ sẽ là biển rộng trời cao.

Trợ lý Hình và tài xế rời đi cùng Mễ Lộ.

Căn phòng lại trở nên yên tĩnh.

Hoắc Viễn Chu nhìn Lộ Dao và nói, “Quay lại ngủ đi.”

Lộ Dao nói: “Không buồn ngủ.”

Hoắc Viễn Chu cầm lấy áo khoác: “Chúng ta ra ngoài ăn sáng thôi.”

Lộ Dao về phòng lấy túi, rồi rời đi với Hoắc Viễn Chu.

Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, cô nghiêng đầu hỏi anh: “Hôm nay chúng ta đi đâu chơi ạ?”

“Tùy cháu.”

Lộ Dao nghiêng đầu ngẫm nghĩ, ngoại trừ công viên Nara, thì dường như cũng không còn điểm tham quan nào khác có thể chơi, cuối cùng cô quyết định đến công viên Nara cho nai ăn.

...

Khoảng thời gian hạnh phúc luôn trôi qua rất nhanh, chỉ trong chớp mắt, Hoắc Viễn Chu đã đi chơi với cô hết ba ngày, cái quan trọng là trong ba ngày này đều cho nai ăn ở công viên Nara.

Buổi tối ngày thứ ba, Hoắc Viễn Chu nhận được một cuộc gọi từ trụ sở ở New York, nói rằng phải quay lại để thu mua một dự án.

Hoắc Viễn Chu hỏi cô muốn đi New York với anh không.

Lộ Dao mỉm cười cay đắng nói: “Cháu không có visa Mỹ.”

Hoắc Viễn Chu ngẩn ra, thế nhưng trước đó lại quên mất chuyện này, anh an ủi cô: “Trở về sẽ bảo chị dâu xử lý cho cháu, không phải trước tháng sáu cháu đều rảnh sao?”

“Được ạ.” Lộ Dao đáp.

Nhưng chính cô cũng sẽ không đi, bởi vì không có thời gian, cô muốn đến Bắc Kinh, nhưng vấn đề việc làm còn chưa có tin tức, cô không thể đợi đến sau khi tốt nghiệp để tìm việc làm, vì một số việc phải được giải quyết trước khi mẫu thân đại nhân sắp xếp tất cả cho cô.

Lộ Dao và Hoắc Viễn Chu mua vé trở về gần như cùng một lúc, cô về nước, anh trở lại New York.

Trước khi vào cửa kiểm an, Lộ Dao quay đầu lại nhìn Hoắc Viễn Chu, anh nói: “Vào đi, có việc gì thì gọi cho chú.”

Lộ Dao nắm chặt lấy vali, lấy hết can đảm, nhìn anh và nói: “Chú cũng có thể gọi cho cháu mà.”

Hoắc Viễn Chu gật đầu.

Lộ Dao vẫy tay với anh, đi vào cửa kiểm an.

Vừa nãy cô rất muốn đưa tay ra ôm anh, vẫn giống như khi còn nhỏ vô tâm không phôi mà ôm lấy anh.

Nhưng cuối cùng cô vẫn nhịn xuống và không ôm.

Cô cũng nghĩ rằng anh sẽ chủ động ôm lấy cô, nhưng cuối cùng là không.

Mọi thứ đã sớm thay đổi rất nhiều.

Sau khi lên máy bay, Lộ Dao đặt ba lô lên giá hành lý, thời gian sau đó cô vẫn luôn thờ người nhìn ra ngoài cửa sổ, cô không biết mình đang nhìn gì, nhưng trong lòng lại nghĩ về Hoắc Viễn Chu.

Có lẽ lúc này anh cũng đã lên máy bay.

Điều cô không thích nhất chính là lời lời tạm biệt với anh, một hồi xoay người lại, đã là mười lăm năm.

Lần này, sẽ đến bao lâu mới có thể gặp lại?

Trong mấy ngày này, cô rất muốn hỏi anh một điều, tại sao sau khi anh có tiền, cũng không hề thiếu tiền mua vé máy bay, vậy sao lại không quay về Thượng Hải gặp cô? Ngay cả khi không muốn quay về, vậy tại sao anh lại không muốn nhận điện thoại của cô?

Nhưng cuối cùng cô vẫn nhịn xuống.

Cũng có thể, anh có bạn gái, nên không còn thời gian rảnh.

Nhưng anh và bạn gái đã chia tay rồi mà?

Vẫn không có thời gian sao?

Cảm giác được chỗ ngồi bên cạnh có người ngồi xuống, Lộ Dao vội vàng dùng mu bàn tay lau đi nước mắt, sau khi đã xoa dịu cảm xúc mới quay đầu lại, khi nhìn thấy người bên cạnh, cô cũng không biết phải mô tả tâm trạng vào lúc này của mình như thế nào.

Thế giới lớn như vậy, bọn họ lại vô tình gặp được nhau ở thành phố này.

Chuyến bay nhiều như thế, thế nhưng bọn họ lại ‘tâm hữu linh tê’(1) về nước cùng một chuyến.

Chỗ ngồi một lượng lớn, cũng có thể ngồi cạnh nhau?

(1) Dùng để hình dung phương ngôn của vùng Tô Châu, Thượng Hải, là bộ phận phương ngôn mềm mại uyển chuyển hơn các vùng nói tiếng Ngô khác, giọng nữ thì nghe ngọt ngào linh tú, giọng nam thì nho nhã nhu mỹ.

(2) Tâm hữu linh tê = Tâm linh tương thông.

- ----

Edit: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Dao Dao, điện thoại của cô!

Lộ Dao nhìn chăm chăm Trương Trì Hoài một lúc, biểu hiện của anh vẫn thờ ơ.

Từ lúc ngồi xuống, lấy máy tính ra, cho đến khi lách cách gõ bàn phím, biểu hiện của anh từ đầu tới cuối đều là tập trung, hoàn toàn không thèm liếc mắt nhìn đến cô.

Lộ Dao thu lại tầm mắt, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trương Trì Hoài vẫn như mọi khi, anh tải tất cả các email công việc về địa phương và bắt đầu kiểm tra từng cái một.

Điện thoại vang lên lần nữa, vẫn là Chu Cảnh Xuyên gọi đến: "Có phải cậu bay thẳng đến Bắc Kinh luôn không?"

"Không."

Chu Cảnh Xuyên hơi không chịu nổi anh, "Cậu ném hồn ở Thượng Hải rồi à? Không đúng, là nào cậu có hủ?"

Trương Trì Hoài không muốn nói chuyện với anh về những điều vô nghĩa này, vì thế lừa anh: "Tiếp viên hàng không nhắc nhở tắt máy, cúp máy trước vậy."

Khi nói ra lời này, Trương Trì Hoài theo bản năng ngược mắt nhìn sang phía bên cạnh, quả nhiên, anh nhận được một ánh mắt khinh bỉ của Lộ Dao.

Chu Cảnh Xuyên khựng lại hai giây rồi nói, "Đúng là kỳ lạ, thế nhưng cậu lại lên máy bay sớm thế. Không phải cậu thích chờ cửa khoang đóng lại rồi mới lên máy bay sao? Đúng rồi, bác Trương đã nói, nếu lần tới mà cậu còn dám chờ đến giây cuối cùng mới lên máy bay, ông ấy sẽ trực tiếp lôi cậu vào vi phạm luật hàng không dân dụng..."

Trương Trì Hoài thấy ồn ào nên nói, "Tôi cúp máy!"

"Này này này, chờ một chút, khi nào cậu quay lại Bắc Kinh vậy? Cùng tôi đi gặp bạn qua mạng..."

Trương Trì Hoài trực tiếp ngắt cuộc gọi, sau đó chuyển sang chế độ máy bay.

Trong hơn một tiếng đồng hồ bay, Lộ Dao luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, còn Trương Trì Hoài vẫn luôn bận rộn với công việc của mình.

Cả hai như người xa lạ mới lần đầu gặp mặt.

Lộ Dao thầm nghĩ, như vậy là tốt nhất.

Sau khi máy bay hạ cánh, Lộ Dao cầm lấy ba lô, theo dòng người đi xuống máy bay, cô quay đầu lại nhìn Trương Trì Hoài, anh vẫn không di chuyển, vẫn vô cùng tập trung nhìn vào máy tính.

Đến đón cô chính là đồng chí ba Lộ, Lộ Dao đứng từ xa vẫy tay với ông, rồi kéo vali hành lý chạy qua.

“Ba, sao ba lại đến vậy, không phải đã nói mẹ đến đón con sao?”

Ông Lộ nhận lấy vali hành lý trong tay cô rồi nói, “Mẹ con sẽ tạm thời không ra ngoài.”

“Không phải hôm nay ba phải đi Hạ Môn sao?”

“Quan trọng là đón con gái của ba, ba thay đổi chuyến bay sang sáng mai rồi.”

“Ba Lộ, con yêu ba chết mất.” Lộ Dao như một chú mèo con ngoan ngoãn nắm lấy cánh tay của ông Lộ, rồi cọ cọ lên cánh tay ông, bắt đầu các loại làm nũng.

Bỗng từ phía sau vang lên một giọng nói: “Thầy Lộ.”

Lộ Dao và ông Lộ đồng thời quay đầu lại.

“Tri Hoài!” Ngay lập tức khoe mắt và đuôi lông mày của ông Lộ đều hiện lên ý cười, “Đúng là trùng hợp mà, lại có thể gặp gỡ, cũng hơn nửa năm rồi thầy không gặp em, lần trước các bạn đại học của em tụ họp, nhưng tiếc là em không đến.”

Tướng Tri Hoài giải thích: “Vừa lúc trong khoảng thời gian đó em đang ở nước ngoài, không thể phân thân.” Lúc này tầm mắt anh mới dừng lại trên người Lộ Dao, “Dao Dao, đã lâu không gặp.”

Lộ Dao chớp chớp mắt, câu này có ý gì thế? Vừa nãy đã gặp nhau trên máy bay, còn kêu đã lâu gì chứ? Một khả năng duy nhất cô có thể nghĩ đến chính là: “... Anh biết tôi à?”

Đã sớm biết cô từ trước rồi sao?

Ông Lộ tiếp nhận lời nói, giữa những từ ngữ toàn là bắt lửng: “Ta nói cái đứa nhỏ này, sao trí nhớ lại kém như vậy, ở văn phòng của ba, các con đã gặp nhau vài lần, có lần con còn nhờ Tri Hoài giảng tiếng Anh sai đề cho con, quên cả rồi sao?”

Lộ Dao: “...”

Còn có việc này à?

Để tránh bối rối, Tướng Tri Hoài mở chủ đề, hỏi lần đó bạn học tụ họp thế nào, rồi nói về chuyện lớp học, sau đó bọn họ đều nói không ngừng.

Lộ Dao chán nản ở một bên lắng nghe.

Cả hai hàn huyên sôi nổi một hồi, xong ông Lộ hỏi Tướng Tri Hoài: “Người đón em còn chưa đến à?”

Tướng Tri Hoài cười nhạt nói: “Không bảo bọn họ đến đây đón, em tự bắt taxi vào thành phố.”

Ông Lộ nhiệt tình nói: “Nếu không bận, không xã giao, vậy đến nhà thầy ăn bữa cơm đi.”

Lộ Dao: “...” Dây dưa không thôi! Cũng nói chuyện cả nửa tiếng rồi, vẫn chưa đủ nóng sao? Còn muốn đến nhà? Cô nhìn về phía Tướng Tri Hoài, vừa khéo anh cũng đang nhìn cô.

Ngay lập tức nghe Tướng Tri Hoài nói: “Được ạ, cũng đã lâu rồi em không gặp cô.”

“...” Lộ Dao bắt lửng quay mặt đi.

- ----

Khi trở về biệt thự, bà Lộ đang nghe điện thoại trong sân, nhìn thấy Lộ Dao và còn có Tướng Tri Hoài xuống xe, bà nói vài câu đơn giản với người bên kia điện thoại, rồi cúp máy.

“Em chào cô.”

Bà Lộ mỉm cười nói: “Vừa nãy đi còn tưởng đi bị hoa mắt, gặp được thầy Lộ của con ở sân bay à?”

Tướng Tri Hoài đặt vali của Lộ Dao xuống, lúc này mới nhìn về phía bà Lộ nói: “Đúng vậy, không ngờ lại gặp thầy Lộ đi đón Dao Dao, em theo đến đây ăn cơm ạ.”

Bà Lộ bày ra vẻ mặt xin lỗi rồi nói với Tướng Tri Hoài: “Trưa nay đi không thể ăn cơm cùng con được, cứ nghĩ rằng buổi sáng sẽ có thể ở nhà để ăn cơm, kết quả lại phải chạy đến trụ sở để tổ chức một cuộc họp cấp cao, không thể ăn kịp bữa trưa, con cùng thầy Lộ và Dao Dao ăn đi.”

Lộ Dao đã tập mãi thành thói quen, trong những năm gần đây, cơ hội được ngồi cùng bàn ăn cơm với mẫu thân đại nhân cũng tương tự như trúng xổ số.

Mẹ cô là phó giám đốc điều hành của một tập đoàn thương mại điện tử, về cơ bản, không phải đi công tác, thì là mở họp.

Bà Lộ chưa kịp nói vài câu quan tâm với Lộ Dao, đã vội vàng chạy đến công ty.

Ông Lộ không hề bảo mẫu nấu cơm, nói rằng khoảng thời gian trước có học vài lớp chuyên môn, nên muốn xuống bếp làm cho bọn họ nếm thử, trước khi vào phòng bếp còn dặn dò Lộ Dao trò chuyện cùng Tường Tri Hoài.

Phòng khách to như vậy cũng chỉ còn hai người bọn họ, bầu không khí lập tức trở nên yên tĩnh và đè nén.

Lộ Dao cảm thấy không có gì để nói với Tường Tri Hoài cả, nhưng dù sao anh cũng là khách, và không thể chậm trễ, cô hỏi anh: “Muốn xem tivi không?”

Tường Tri Hoài không nhanh không chậm đáp: “Thầy Lộ bảo cô cùng tôi trò chuyện, chứ không bảo cô cùng tôi xem tivi.”

“...” Lộ Dao cầm nín và bắt lực nhìn đăm đăm vào anh, sao người này lại tích cực như vậy?

Cô đã đắc tội với anh ta ở đâu chứ?

Hay là do lúc trước ở trung tâm thương mại Nara cô đã mắng anh ta là lưu manh sao?

Nhưng thật sự khi đó anh ta đã chạm phải nơi không nên chạm, nên cô mới có thể thẹn quá hóa giận thôi.

Mặc kệ, ngay cả khi là cô hiểu lầm anh ta, cô cũng sẽ không xin lỗi anh ta, mặc kệ anh ta có ý hay là vô ý, người có hại vẫn là cô.

Lộ Dao không muốn ở cùng với anh, nên lấy cớ nói: “Tôi xuống bếp phụ ba tôi nấu cơm đây, anh xem tạp chí đi.”

Cô đặt vài quyển tạp chí kinh tế tài chính lên bàn ngay trước mặt anh, xong cô chạy vào phòng bếp.

Tường Tri Hoài cầm quyển tạp chí lật xem vài tờ, rồi ném lên bàn, anh đứng dậy chuẩn bị vào bếp giúp đỡ, nhưng còn chưa đi được hai bước, đã có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Là điện thoại của Lộ Dao do vừa rồi cô để quên ở trên bàn, anh bước đến rồi cầm lấy, người gọi đến chỉ hiển thị một chữ, Hoắc.

Tiếng chuông điện thoại vẫn dồn dập vang lên, Tường Tri Hoài do dự hai giây, rồi bắt máy: “Alo.”

Rõ ràng người bên kia đã ngắt ra, rồi cũng nghe ra là giọng của ai, vài giây sau lạnh lùng nói: “Đưa điện thoại cho Dao Dao.”

“Cô ấy đang nấu cơm trong bếp, có việc gì tôi sẽ truyền lại cho cô ấy.”

“Tường Tri Hoài, đưa điện thoại cho Dao Dao!”

Tường Tri Hoài ‘hừ’ một tiếng, sau đó hô to một câu về phía phòng bếp: “Dao Dao, đến đây nghe điện thoại!”

Lộ Dao đi ra khỏi phòng bếp, thuận miệng hỏi một câu: “Ai gọi cho tôi vậy?”

Sắc mặt của Tường Tri Hoài vẫn như thường nói: “Không biết, cô chỉ lưu một chữ Hoắc.”

Lộ Dao sững sốt, không phải lúc này Hoắc Viễn Chu đang trên máy bay sao?

Sao lại gọi điện thoại đến đây?

Cô cầm lấy điện thoại trong tay Tường Tri Hoài, thấy trên màn hình hiển thị đã kết nối được hai phút mười lăm giây, Lộ Dao hí hửng, một ngọn lửa không tên bùng lên trong lòng cô, nhưng cũng không rảnh lo tính sổ với Tường Tri Hoài, cô áp điện thoại lên tai, “Hoắc Viễn Chu, chú nghe cháu nói...”

Hoắc Viễn Chu ngắt lời cô: “Cháu đến cổng lớn ở phía Đông tiểu khu đón chú đi, chú không có thể vào cổng, nên không vào được.”

Edit: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đút ăn

Lộ Dao ngậy người, đại não trống rỗng vài giây cũng chưa phản ứng lại.

"Dao Dao?"

"A... Cháu đang nghe đây, chú... Đang ở cổng tiểu khu nhà cháu ạ?" Lộ Dao xác nhận, giọng nói cũng lơ mơ.

"Ừ."

Lộ Dao hơi há miệng, nhưng không thể phát ra tiếng, sự phấn khích này đã từng xảy ra lúc cô thi đậu nghiên cứu sinh vào ba năm trước, cách ba năm sau quay trở lại một lần nữa, làm cô không thể chịu nổi.

"Còn chưa đến đón chú à?"

"Cháu đi ngay, chú chờ cháu, chú không thể đi." Lộ Dao nói năng lộn xộn, cô lớn tiếng hô một câu về phía phòng bếp: "Ba Lộ, Hoắc Viễn Chu đến, con đi đón chú ấy đây."

"Cô nói gì?" Tường Tri Hoài cau mày hỏi cô.

Lộ Dao nào còn lo nói chuyện với Tường Tri Hoài, cô chạy ra ngoài nhanh như chớp.

Ông Lộ cho rằng mình bị ảo giác, bước đến hỏi Tường Tri Hoài: "Nha đầu Dao Dao đó không nói xằng bậy chứ?"

Tường Tri Hoài nhếch môi nói: "Không ạ."

Nhưng tầm mắt anh lại như suy tư gì đó nhìn đăm đăm về phía cửa.

Lúc này lại thấy Lộ Dao hoang mang rối loạn từ ngoài cửa chạy vào, vừa chạy vừa thở hồng hộc.

Ông Lộ cầm nín nhìn Lộ Dao: "Không phải đi đón người sao? Con chạy trở về làm gì?"

Lộ Dao thở hổn hển, rồi chỉ chỉ chân mình, ông Lộ nhìn xuống, vừa rồi quá mức sốt ruột nên cô đã mang luôn dép lê chạy ra ngoài.

Ông Lộ thoáng vui mừng, cảm thấy con gái mình vẫn không hẳn không có thuốc nào cứu được, ít nhất cũng biết chú ý đến hình tượng.

Lúc này hô hấp của Lộ Dao cũng đã đều trở lại, sau khi thay giày thể thao xong, cô nói: "Bây giờ đã có thể chạy nhanh hơn." Còn cười khanh khách vài tiếng.

Rồi như một con gió bay vút ra ngoài.

Đề lại về mặt buồn bực của ông Lộ đang đứng trong phòng khách lộn xộn.

Lộ Dao đã nghĩ rằng có một con chó đang đuổi theo cô, cô chưa bao giờ chạy nhanh như hôm nay, quả thực tốc độ này có thể vượt qua cả rào cản.

Một hơi chạy đến cổng lớn, cô bị sốc hông, đau đến mức phải uốn người lại mà không thể đứng thẳng lên được.

Hoắc Viễn Chu đứng cách cô không quá mười mét bên ngoài cổng, "Dao Dao, làm sao vậy?"

Lộ Dao cúi người, hai tay chống lên đùi, há miệng thở hồng hộc, nghe Hoắc Viễn Chu gọi cô, cô ngẩng đầu lên, rồi xua xua tay với anh, một hồi lâu sau mới đáp lại một câu, "Không sao ạ."

"Không thể chậm trễ dù chỉ một chút!"

Lộ Dao trầm nghĩ, cháu muốn nhìn thấy chú thật nhanh, chú không biết sao?

Lộ Dao nghĩ ngợi một phút nữa, rồi mới mỉm cười đi về phía anh.

Hôm nay Hoắc Viễn Chu mặc áo sơ mi màu xanh biển sọc tối, hai cúc áo trên cùng được mở bung ra, không còn vẻ nghiêm túc và hình thức như trước nữa, cả người đều có vẻ lười biếng và phong trần, làm người khác không thể rời được mắt.

Lộ Dao bước qua, vươn tay định nhận lấy vali hành lý trong tay anh, nhưng Hoắc Viễn Chu không cho, "Chú tự làm."

"Cháu muốn kéo giúp chú." Nói đoạn Lộ Dao liền giật lấy vali hành lý trong tay anh.

Hoắc Viễn Chu bất lực nhìn cô, "Nghĩ ngợi thêm đi." Đã qua vài phút, mà hơi thở của cô vẫn còn hỗn loạn.

Lúc này Lộ Dao mới nhớ ra, cô hỏi anh: "Sao chú lại đến Thượng Hải vậy?"

Hoắc Viễn Chu đáp: "Đổi sang thời gian khác rồi, sáng mai mới quay lại New York."

Lộ Dao nhìn anh: "Sẽ không chậm trễ công việc chứ?"

Hoắc Viễn Chu: "Không."

Lộ Dao cắn môi, hơi ngại ngùng nói: "Tướng Trì Hoài cũng đang ở nhà cháu, cháu thật sự không biết lúc trước anh ta là học trò của ba cháu."

Hoắc Viễn Chu nói: "Chú biết, gia đình của ông ngoại cháu và Tướng gia là thế giao(1) mà."

Lộ Dao trừng to mắt, "Chú cũng biết chuyện này à?"

"Nghe anh cả nói." Hoắc Viễn Chu chuyển chủ đề, "Đi thôi, anh cả chờ một hồi sẽ nổi nóng đấy."

Lộ Dao kéo vali hành lý, như một tiểu trợ lý, đi theo bên cạnh Hoắc Viễn Chu, bỗng cô hỏi một câu: "Áo khoác của chú đâu?"

"Ồ trong vali, sao thế?"

Lộ Dao mơ hồ nói: "Không có gì... Chỉ tùy tiện hỏi thôi... Hôm nay cũng không quá nóng."

Khóa môi của Hoắc Viễn Chu khẽ cong lên, không lên tiếng.

Lúc đến biệt thự, Tướng Trì Hoài đang xem tivi, âm thanh mở vô cùng lớn, thấy Hoắc Viễn Chu và Lộ Dao sóng vai bước vào, tầm mắt anh không khỏi dừng lại trên cái vali hành lý trong tay Lộ Dao.

Vừa rời vali của Lộ Dao là do anh mang vào phòng, bây giờ vali của Hoắc Viễn Chu lại do cô kéo.

Tầm mắt của anh và Hoắc Viễn Chu gặp nhau giữa không trung, nhìn nhau không quá hai giây, cả hai đều mặt vô cảm tách ra, không ai chủ động chào hỏi với ai.

Lộ Dao thấy ồn ào, nên nói với Tướng Trì Hoài: "Giảm âm lượng tivi lại một chút!"

Tướng Trì Hoài cầm lấy điều khiển từ xa, vài giây sau, âm thanh của tivi như được đi qua loa phóng thanh công suất lớn mà vang lên, đinh tai nhức óc.

Lộ Dao gân cổ hét lên: "Tướng Trì Hoài!"

Ông Lộ nghe thấy tiếng thì từ trong phòng bếp bước ra, "Hét cái quỷ gì vậy!"

Tướng Trì Hoài quay đầu lại, rồi giải thích với thầy Lộ: "Em mở ngược âm lượng ạ."

Lộ Dao muốn nói, anh đánh rắm, rõ ràng chính là cô ý!

Lúc Ông Lộ nhìn thấy Hoắc Viễn Chu, tràn đầy cảm xúc, nhưng chỉ hội tụ thành một câu: "Đến cũng không nói trước một tiếng, để biết mà đến sân bay đón cậu."

Hoắc Viễn Chu cười nhạt nói: "Đi taxi cũng rất tiện." Sau đó anh xắn tay áo lên, "Đề em giúp anh nấu cơm."

Đi vào phòng bếp, ông Lộ dùng sức vỗ vai Hoắc Viễn Chu, cổ họng nhẹ cuộn: "Trở về là được rồi, Viễn Chu à, sau này có trở lại Bắc Kinh để phát triển, nếu không có việc gì thì về nhà nhé."

"Được ạ." Hoắc Viễn Chu mặc tạp dề vào, bắt đầu rửa cà chua, rồi hỏi giáo sư Lộ: "Chị dâu đâu? Cuối tuần mà vẫn bận ư?"

"Mở hộp rồi." Ông Lộ tắt bếp, sau một hồi lâu nhìn chăm chăm vào Hoắc Viễn Chu, ông thấy hơi khó nói, nhưng vẫn xấu hổ không thôi.

"Viễn Chu."

Hoắc Viễn Chu quay đầu lại: "Anh cả, chuyện gì thế?"

"Chị dâu của cậu... Năm ấy nói những lời đó... Cũng không có ý coi thường cậu đâu... Bởi vì Dao Dao còn quá nhỏ, sợ ảnh hưởng đến việc học tập, cậu cũng đừng để trong lòng, nếu bà ấy có nói nặng lời nào, thì anh cả xin lỗi cậu. Mấy năm nay cậu luôn lấy cố bận nên không có thời gian trở về, nhưng anh biết cậu... Giận tui anh."

Ngón tay của Hoắc Viễn Chu khẽ cong lại, "Anh cả, anh hiểu lầm rồi, em không quay lại cũng không phải do em giận anh và chị... Em vẫn luôn hiểu chị dâu mà... Thật sự. Nên nói xin lỗi phải là em, làm anh phải khó xử mà bị kẹp giữa em và chị dâu."

Ông Lộ vỗ lên vai anh một lần nữa, và không nói gì.

Hoắc Viễn Chu cố gắng nặn ra một nụ cười rồi nói, "Anh xem không phải bây giờ em đã quay trở lại rồi sao, sau này em còn sẽ đến thường xuyên, từ nhỏ em đã không có gia đình... Đây chính là nhà của em, sao em có thể không trở lại được chứ."

Hốc mắt của ông Lộ nóng lên, ông đáp lại anh, sau đó quay đầu lại tiếp tục nấu cơm.

Lúc này Lộ Dao huyết sáo đi vào phòng bếp, ông Lộ quay đầu lại trừng mắt nhìn cô, "Ra dáng con gái một chút đi! Đừng cứ cả ngày tỏ vẻ lưu manh!"

Lộ Dao bĩu môi, rồi bước đến bên cạnh Hoắc Viễn Chu, "Muốn cháu rửa phụ không?"

"Không cần, cháu ra ngoài chơi đi."

"Không có gì vui cả, xem chú và ba Lộ nấu cơm thôi." Lộ Dao dựa người lên bàn kính, không chớp mắt chăm chú nhìn Hoắc Viễn Chu.

"Có chuyện gì cần tôi giúp không?" Trương Trì Hoài cũng đi vào theo.

"Ở đây mùi khói dầu nặng, không phù hợp với một Thái tử gia không dính khói lửa phàm tục như anh đâu." Lộ Dao châm biếm nói, còn liếc xéo anh một cái.

Ông Lộ cũng bảo Trương Trì Hoài đi ra ngoài, nói rằng mùi khói dầu sẽ dễ bị sặc.

Trương Trì Hoài nói: "Không sao, ở nhà em cũng thường xuyên xuống bếp."

Lộ Dao "xí" một tiếng.

Sau khi Hoắc Viễn Chu rửa sạch cà chua xong, thì bắt đầu cắt thành từng miếng, anh chọn một miếng đẹp nhất nằm ở giữa rồi đưa đến bên miệng Lộ Dao, "Ăn thử xem ngon không."

Trong lòng Lộ Dao có chút ảm áp, anh vẫn còn nhớ rõ cô thích ăn cà chua sống.

Hoắc Viễn Chu dứt cho Lộ Dao, lúc lơ đãng ngược mắt lên, thì ngay lập tức bắt gặp được ánh mắt lạnh lùng của Trương Trì Hoài đang nhìn anh.

Anh nhìn Trương Trì Hoài vài giây như đang suy nghĩ điều gì đó, rồi sau đó anh cầm lấy một miếng cà chua nhỏ, duỗi dài cánh tay ra, đưa đến trước mặt Trương Trì Hoài, "Nào, há miệng."

Trương Trì Hoài: "..."

Lộ Dao "phụt" một tiếng rồi bật cười.

(1) Thế giao: có nghĩa là hai gia đình thân thiết với nhau đã mấy đời.

Edit: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Không giấy phép lái xe

Ông Lộ nghe thấy tiếng thì quay đầu lại hỏi, "Chuyện gì mà cười vui vậy?"

Lộ Dao nhìn Trương Trì Hoài, cơ bắp của anh đều đã căng chặt, sắc mặt âm u nhìn chòng chọc vào Hoắc Viễn Chu.

Biểu hiện của Hoắc Viễn Chu trước sau vẫn thờ ơ, anh bỏ miếng cà chua vào trong miệng mình, chậm rãi nhai rồi nuốt xuống.

Trương Trì Hoài đưa lưng về phía ông Lộ, nên ông Lộ không thể nhìn thấy được trạng thái buồn bực và mất hứng của anh sau khi bị đùa giỡn.

Lộ Dao ho khan hai tiếng, nói: "Vừa nãy Trương Trì Hoài đã kể một câu truyện cười, cười chết con rồi." Nói xong cô lại cười rộ lên, bà vai cũng bắt đầu run bần bật.

Ông Lộ ngạc nhiên đóng mở miệng nửa ngày cũng không thể phát ra tiếng, ông quá hiểu Trương Trì Hoài, trời sinh ít khi nói cười, không thích nói chuyện, một chút tẻ bào hài hước cũng không có.

Định thần lại, ông Lộ nói với Trương Trì Hoài: "Trì Hoài, em còn kể cả truyện cười sao? Truyện cười gì thế, nào, nói cho thầy nghe đi."

Nghe vậy, gương mặt của Tưởng Trì Hoài càng đen hơn.

Lộ Dao cảm thấy tình hình không ổn, vội vàng từ phòng bếp chạy ra ngoài.

Tưởng Trì Hoài nói với giáo sư Lộ một câu: “Bảo Hoắc Viễn Chu nói lại lần nữa cho thầy nghe đi, em đi vệ sinh đây ạ.”

Nói xong thì cũng đuổi theo Lộ Dao đi ra khỏi phòng bếp.

Ông Lộ vẫn theo đuổi không buông, hướng tầm mắt chờ mong về phía Hoắc Viễn Chu: “Viễn Chu, cậu nói cho anh nghe đi, cuối cùng là truyện cười gì mà cười vui vậy, anh thấy Dao Dao cười mà chảy cả nước mắt ra đến nơi rồi.”

Hoắc Viễn Chu: “...”

Anh còn không có tể bào hài hước hơn cả Tưởng Trì Hoài, cho nên, câu truyện cười này phải kể thế nào đây?

...

Lộ Dao còn chưa ra đến phòng khách thì đã bị Tưởng Trì Hoài nắm chặt cánh tay kéo trở lại, Lộ Dao đứng không vững, theo quán tính, đầu cô đập vào ngực anh, nhưng cũng không rảnh lo con đầu đón ở đâu, cô vội vàng lùi về sau hai bước, nhưng lại bị Tưởng Trì Hoài ôm vào trong lòng một lần nữa.

Hai tay Lộ Dao chống trước ngực anh, cố gắng để không dính sát vào anh, cô thấp giọng cảnh cáo, “Tưởng Trì Hoài, anh buông tôi ra, đây là nhà tôi!”

“Vậy thì sao?” Tưởng Trì Hoài bị chọc tức, lồng ngực vẫn không ngừng phập phồng.

Lộ Dao: “... Anh còn không buông ra, tôi sẽ kêu lên đó!”

Chung quanh đều bị bao phủ bởi mùi hormone mát lạnh từ cơ thể của Tưởng Trì Hoài, cùng với sự áp bức và tính xâm lược không thể giải thích được, Lộ Dao không thể chống đỡ, cô ra sức vùng vẫy, nhưng vẫn không làm nên tích sự gì.

Bỗng Tưởng Trì Hoài cúi đầu xuống, môi nhẹ nhàng cọ qua vành tai cô, gần như là dính chặt vào tai cô và nói, “Em dám kêu, tôi dám hôn em, không tin em thử xem!”

“Luuu mạnh!”

Trước tiên Tưởng Trì Hoài buông cô ra, rồi nói một câu: “Ai cũng có thể cười tôi, tôi không quan tâm, nhưng em thì không thể.”

Lộ Dao hơi choáng váng, lời này quá dễ dàng làm người khác hiểu lầm mà.

Trái tim cô vẫn còn rung động dữ dội.

...

Sau khi ăn cơm trưa xong, ông Lộ theo chân hai người bọn họ nói chuyện phiếm một hồi rồi cũng quay về phòng ngủ nghỉ trưa, phòng khách ngay lập tức trở nên yên tĩnh.

Nhịp tim của nhau cũng có thể nghe thấy rõ ràng

Lúc ông Lộ có ở đây, bọn họ vẫn giữ một ít thể diện cho nhau, thì thoảng còn có thể nói đôi ba câu.

Nhưng ông Lộ đi rồi, thì giữa bọn họ ngoại trừ không vừa mắt nhau ra, thì không còn gì khác.

Lộ Dao cảm thấy cuộc chiến khòik thuốc súng giữa Hoắc Viễn Chu và Tưởng Trì Hoài đã bắt đầu khai hỏa.

Mà ngòi nổ chính là miếng cà chua kia, theo cách nói trào lưu là “Cà chua hấp hối”.

Lộ Dao hắng giọng, hỏi Hoắc Viễn Chu: “Cháu đưa chú đi xem phòng của chú nhé?”

Hoắc Viễn Chu hơi ngạc nhiên: “Còn có phòng chú nữa à?”

“Có ạ, lúc trước trang hoàng lại, ba Lộ có ý để lại một phòng cho chú, nói rằng sau này chú trở về sống thì sẽ tiện hơn.”

Nếu Hoắc Viễn Chu hoảng hốt, thì giọng của anh sẽ khàn hơn bình thường, “Đi thôi, vừa lúc chú đang cần mang vali hành lý lên.”

Sau khi vào phòng, Hoắc Viễn Chu mở vali hành lý ra, lấy áo khoác treo lên, rồi anh lấy từ trong túi áo khoác ra một chiếc hộp được đóng gói sang trọng.

Lúc Lộ Dao nhìn lên anh, vừa lúc nhìn thấy chiếc hộp trong tay anh, tim cô không khỏi đập tăng tốc, đó là cái khay măng sét mà cô đã bí mật bỏ vào

trong túi áo của anh.

Hoắc Viễn Chu đã bước đến trước mặt cô, đưa chiếc hộp nhỏ qua rồi nói, “Giúp chú đeo nó đi.”

Lộ Dao cúi đầu xuống, nhận lấy cái hộp nhỏ, đầu ngón tay cô vẫn còn lưu lại hơi ấm từ lòng bàn tay anh.

Hoắc Viễn Chu buông ống tay áo mà anh đã xắn lên, rồi vuốt phẳng cổ tay áo, Lộ Dao vô thức ngẩng đầu lên nhìn anh, thì chạm phải ánh mắt sâu thẳm của anh, cô lại lập tức cúi đầu xuống.

Hoắc Viễn Chu nói: “Bỏ khuy măng sét vào túi của chú cũng không nói một tiếng, lỡ đâu rơi mất thì sao?”

“...” Mặt của Lộ Dao đỏ lên có thể so với bầu trời rắng đỏ của tháng sáu.

Khuy măng sét là do cô bỏ vào túi áo của anh lúc còn ở Nara, mấy ngày liền đến công viên Nara chơi, anh đã không đeo nó, và cũng không nhắc đến.

Mấy ngày nay cô luôn lo được lo mất, cho rằng anh muốn xử lý lạnh chuyện này. Cho nên buổi trưa lúc đến cổng tiểu khu đón anh, cô đã nhịn không được hỏi vài câu, kết quả là cô hỏi một đấng anh trả lời một nẻo, và rồi anh đánh lừa cô, cô cũng chỉ có thể giả ngốc.

Lộ Dao nghiêm túc đeo khuy măng sét cho Hoắc Viễn Chu, và chỉ trong chớp mắt cô đã trở lại năm cô mười tuổi.

Lúc đó cô vẫn thường xuyên cài nút ở cổ tay áo sơ mi cho anh, rõ ràng có thể cài xong rất nhanh, nhưng cô lại cọ tới cọ lui, anh cũng rất nhẫn nại mặc cho cô phá.

Lúc này một giọng nói dịu dàng vang lên từ đỉnh đầu, “Chú sẽ đến Bắc Kinh vào đầu tháng tới.”

Động tác trên tay Lộ Dao khẽ khựng lại, bây giờ đang là cuối tháng ba, cho nên có thể nhìn thấy rất sớm sao?

Cô vẫn cúi đầu, hỏi anh: “Cụ thể là khi nào vậy ạ?”

“Vẫn chưa xác định, khoảng ngày năm hoặc ngày sáu.”

Bầu không khí ấm áp và ấm muội đã bị phá vỡ bởi tiếng chuông điện thoại dồn dập.

Lộ Dao lấy điện thoại ra, là một dãy số Bắc Kinh lạ, cô do dự một lát, vẫn nghe máy, “Xin chào, ai thế?”

“Là tôi.”

Giọng điệu của Lộ Dao lập tức trở thành khách sáo và xa lạ, “Có việc gì không?”

Tường Trì Hoài: “Đưa tôi đến công ty con đi, có chút việc gấp cần phải xử lý, khu biệt thự bên này không bắt xe được.”

Lộ Dao theo bản năng liếc mắt nhìn Hoắc Viễn Chu, rồi nói với Tường Trì Hoài: “Tôi cho anh mượn xe.”

“Buổi trưa tôi đã uống không ít rượu, quên rồi à?”

Lộ Dao vừa định nói, tôi sẽ tải phần mềm taxi để gọi một chiếc xe cho anh, nhưng lời còn chưa nói ra, điện thoại đã bị Hoắc Viễn Chu cầm lấy.

Anh nói vào ống nghe: “Tôi đưa anh đi.” Sau đó anh cúp máy và trả lại điện thoại cho Lộ Dao.

Lộ Dao không khỏi cau mày: “Hình như chú không có bằng lái xe trong nước thì phải?”

Hoắc Viễn Chu gạt đầu, nói tiếp: “Ai lại đi kiểm tra xe vào buổi trưa, nếu thật sự phải kiểm tra xe, cháu còn sợ Tường Trì Hoài không bắt bình sao?”

Lộ Dao vẫn nhất quyết nói: “Không được, cháu phải ngồi trên xe thì mới có thể yên tâm.”

Hoắc Viễn Chu không cho, “Chú cần nói với Tường Trì Hoài về các vấn đề kinh doanh, không phải đi dạo phố.”

Lộ Dao chỉ có thể từ bỏ.

Sau khi Hoắc Viễn Chu và Tường Trì Hoài rời đi, Lộ Dao chán đến chết, cô vào phòng tắm rửa, chuẩn bị đi ngủ trưa, nhưng sau khi nằm xuống giường rồi, lại trần trọc, không hề cảm thấy buồn ngủ chút nào cả.

Điện thoại đặt bên gối vang lên, cô phần khích cảm lấy, còn tưởng là Hoắc Viễn Chu gọi cho cô, kết quả lại là một số máy cố định.

Sau khi Lộ Dao bắt máy, bên kia là giọng của một người đàn ông xa lạ: “Xin chào, cho hỏi có phải cô Lộ không?”

Lộ Dao đề phòng rất mạnh, không có lựa chọn nào khác, mà hỏi: “Anh là ai? Có chuyện gì thế?”

“Tôi là xxx cảnh sát tuần tra đại đội 2 xxx, chuyện là như thế này, chiếc Audi A7 màu trắng có biển số xe Thượng Hải Axxxxx thuộc sở hữu của cô, đã bị chặn lại trong quá trình kiểm tra định kỳ của chúng tôi, hai người trong xe đều không có bằng lái, còn từ chối cung cấp bất kỳ thông tin cá nhân nào, chúng tôi nghi ngờ bọn họ trộm ô tô của cô, nên muốn xác minh tình hình với cô một chút...”

Lộ Dao: “...”

Edit: Cù Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Không giấy phép lái xe + uống rượu #x3D; vào trại tạm giam

Khi Lộ Dao và ông Lộ vội vã chạy đến đồn cảnh sát giao thông, thì được cảnh sát giao thông trực ban cho biết, Hoắc Viễn Chu và Trương Trì Hoài đã được đơn vị pháp lý chuyển đến trung tâm giam giữ.

“Cái gì?!” Lộ Dao gầm lên, “Chỉ là không có bằng lái xe, phạt tiền cũng đủ rồi, sao lại bị phạt hình sự chứ! Các người đây là bắt nạt dân chúng chúng tôi, là lạm dụng chức quyền!”

Anh chàng trực ban bắt lực lắc đầu, không đáp lại cô, tiếp tục cúi đầu làm việc của mình.

Ông Lộ cũng cảm thấy sự nghiêm trọng của tình hình, ông kéo Lộ Dao đang gân cổ kêu lên ra phía sau, ý bảo cô ở nơi công cộng không được hô to gọi nhỏ.

Thái độ của ông Lộ vẫn ôn hòa nói: “Đồng chí, có phải có nhầm lẫn gì rồi không, tội của bọn họ cũng không đến mức phải vào trại giam mà?”

Anh chàng trực ban nhún vai đáp, “Cấp trên đích thân hạ lệnh, do đích thân các lãnh đạo của đơn vị pháp lý xử lý, cụ thể thì tôi không tiện tiết lộ.”

Hai tay Lộ Dao chống nạnh, “Anh có ý gì, anh làm việc như thế sao hả?! Còn không tiện tiết lộ, tôi thấy là anh chột dạ, không dám nói ra thì có!”

Anh chàng trực ban vẫn không buồn lên tiếng.

Lộ Dao như kiến bò trên chảo nóng, nhìn về phía ông Lộ, “Ba, con phải gọi điện thoại cho cậu, Hoắc Viễn Chu còn phải quay về New York để thu mua dự án, Trương Trì Hoài cũng là một ông chủ bận rộn, nếu bọn họ ở trong trại giam mười ngày hay nửa tháng, thì ngay cả rau hoàng hoa cũng phải lạnh(1) mất thôi.”

Nói xong cô lập tức cầm lấy điện thoại.

Anh chàng trực ban tốt bụng khuyên bảo: “Đừng lãng phí sức lực nữa, tìm ai cũng vô ích, khiếu nại với thanh tra cảnh sát cũng vô ích luôn.”

Lộ Dao đã không còn lý trí nữa, “Mặc kệ có vô ích hay không, bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu tôi, bảo ông ấy mang đội luật sư của công ty đến đây thật nhanh!”

Ông Lộ cảm thấy nếu anh chàng này cũng đã nói rõ ràng như vậy, thì chính là không một ai có thể thay đổi được hình phạt. Ông ngăn cản Lộ Dao gọi điện thoại, rồi lôi Lộ Dao ra khỏi phòng trực ban.

“Ba, ba buông con ra! Buông con ra!”

Ông Lộ có tài như điếc, cuối cùng cũng xuống đến cầu thang, đi vào trong sân, Lộ Dao vẫn kiên quyết muốn gọi điện thoại cho cậu để cầu cứu, ông Lộ đoạt được điện thoại của Lộ Dao rồi nói, “Dao Dao, con đừng gây phiền toái nữa, con có nghĩ đến tại sao Trương Trì Hoài lại không muốn tiết lộ thông tin cá nhân không hả? Có thể là sợ người khác biết nó là con trai của Trương Mộ Bình, sẽ liên lụy đến ba của nó, con nghe lời ba, bằng một cú điện thoại này, tức là sẽ rùm beng lên cho mọi người đều biết, mọi chuyện trong quan chức dù lớn hay là nhỏ.”

Lộ Dao cũng khóc ra đến nơi, “Vậy phải làm sao đây? Phải chờ mất nhìn hai người bọn họ bị giam trong trại suốt mười lăm ngày sao? Ba! Là mười lăm ngày, không phải mười lăm giờ!”

Ông Lộ thở dài nói, “Bọn họ vốn không có bằng lái xe, còn... say rượu, hơn nữa còn có thái độ không tốt, từ chối giải thích, coi như là gây cản trở công vụ, phạt giam mười lăm ngày cũng không phải chuyện gì quá đáng!”

“Cái gì! Ba... Ba!!!” Lộ Dao tức giận đến mức nói năng lộn xộn.

Ông Lộ nói, “Dao Dao, trước tiên đừng làm phiền ba, để ba từ từ suy nghĩ lại đã.”

Ông lấy một điều thuốc ra rồi châm lên, suy nghĩ vấn đề trước và sau, vài phút sau ông vỗ vỗ lên lưng cô, rồi an ủi: “Đó có thể là mệnh lệnh của Tường Mộ Bình, cho nên vừa rồi anh chàng trực ban mới nói tìm ai cũng vô dụng, con nói xem, Tường Mộ Bình đang dạy cho con của ông ta một bài học, để Tri Hoài biết rằng lái xe khi say rượu và không có bằng lái thì hậu quả nghiêm trọng đến thế nào, ai lại dám đi ngược chiều gió để đưa Tri Hoài ra ngoài chứ?”

Nói đoạn ông Lộ lấy điện thoại ra và gọi một cuộc, uyển chuyển tìm từ: “Anh Tường, tôi muốn nói anh nghe chuyện này.”

Tường Mộ Bình đi thẳng vào vấn đề: “Ồ, anh Lộ, tôi vừa muốn gọi cho anh đây, anh đừng bận tâm việc này của Tri Hoài, mấy tháng trước nó đua xe, bị tịch thu và tước bằng lái rồi, bây giờ còn dám làm thế với tôi, còn cả lái xe không bằng lái và say rượu nữa! Không phải nó rất thích chống đối sao, tôi sẽ cho nó chống đối!”

Ông Lộ: “...”

Tường Mộ Bình lẳng nhăng vài câu nữa, rồi mới cúp máy.

Ông Lộ vô cùng chán nản rít một hơi thuốc.

“Ba, bác Tường nói thế nào?”

Ông Lộ phả khói thuốc ra rồi nói, “Chính là bác Tường của con làm, còn nói thế nào nữa đây?” Sau đó vỗ đầu Lộ Dao, “Đi thôi, về nhà, đến siêu thị mua chút thức ăn nhẹ, khi nào thăm hỏi thì mang đến cho bọn nó.”

Lộ Dao: “...”

Mà lúc này tại phòng xử lý nghiệp vụ của trại giam, sau khi đồn trưởng nhận được cuộc gọi từ cấp trên, thì đích thân đến đây nhận xử lý thủ tục.

Sau khi nhìn thấy lãnh đạo của đơn vị pháp lý, đồn trưởng cũng dờ khóc dờ cười nói, “Phiên ngài phải đích thân đến một chuyến rồi.”

Ánh mắt của lãnh đạo đơn vị pháp lý ý bảo dường như hai người ngồi bên kia là nhân vật lớn, nhỏ giọng nói: “Nghe nói lai lịch không nhỏ, bọn họ bị giam ở đây nửa tháng, tiếp đó anh sẽ đau đầu.”

Đồn trưởng: “...”

Mặc dù là đang ở trại giam, nhưng Hoắc Viễn Chu và Tường Tri Hoài vẫn thần định khí nhàn, trông không hề nôn nóng chút nào.

Không ai ngờ rằng chuyện vào giữa trưa lại phát triển thành như bây giờ...

Ra khỏi khu biệt thự không bao xa, Hoắc Viễn Chu nói với Tường Tri Hoài: “Tôi không quen với tình hình giao thông ở bên đây, cũng không có bằng lái trong nước.”

Tường Tri Hoài bị nghẹn hồi lâu mới nói, “Hoắc Viễn Chu, mẹ nó anh chơi tôi à!”

Hoắc Viễn Chu: “...” Nếu anh có ý định chơi Tường Tri Hoài thì cũng không đến mức phải lôi luôn mình vào.

Đối với Tường Tri Hoài mà nói, lái xe khi say rượu của anh vẫn an toàn hơn lái xe không bằng lái của Hoắc Viễn Chu, vì thế bọn họ trao đổi vị trí, anh cầm lái.

Ai ngờ tại một cái ngã tư thì gặp phải kiểm tra lái xe say rượu định kỳ, giữa trưa Tường Tri Hoài uống cùng giáo sư Lộ không ít rượu vang đỏ, bởi vì dạ dày của Hoắc Viễn Chu không được thoải mái nên không uống.

Hoắc Viễn Chu đề xuất: “Chúng ta đổi lại đi, không bằng lái luôn xử lý nhẹ hơn say rượu.”

Tường Tri Hoài suy nghĩ, như vậy cũng được đấy, dù sao thì anh không chỉ say rượu, mà anh còn không có bằng lái nữa.

Kết quả thật kém may mắn, lúc bọn họ trao đổi vị trí, thì đã bị cảnh sát phụ trợ chứng kiến toàn bộ quá trình, tệ hơn là họ còn bị ghi lại vào hồ sơ thực thi pháp luật.

Đến đồn cảnh sát giao thông, mặc kệ bọn họ hỏi gì, Tường Tri Hoài và Hoắc Viễn Chu vẫn bảo trì im lặng, Tường Tri Hoài gọi cho Chu Cảnh Xuyên, bảo cậu ta tìm người đến đưa anh và Hoắc Viễn Chu ra ngoài.

Kết quả là không đợi Chu Cảnh Xuyên trả lời, thì điện thoại của anh đã bị tịch thu, anh đã lập tức hiểu ra tình hình là như thế nào, ba anh có lòng đưa anh vào, anh còn có thể ra ngoài được sao?

...

Hoắc Viễn Chu nhìn một lượt phòng nghiệp vụ, lạnh như băng, một chút hương vị tình người cũng không có.

Anh nhìn về phía Tường Tri Hoài, nói với giọng thờ ơ và chế nhạo: “Không phải anh có thể giải quyết vấn đề bằng một cú điện thoại sao? Sao chúng ta lại đến đây giải quyết vấn đề rồi thế!”

Tường Tri Hoài không chút để tâm búng búng tay, hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Bây giờ anh vẫn còn cơ hội để liên hệ với luật sư của anh.”

Hoắc Viễn Chu khẽ quét mắt nhìn anh, không lên tiếng.

Lúc trước Tường Tri Hoài đã từng làm lính đặc chủng, da dày thịt béo, hoàn cảnh khắc nghiệt nào anh cũng có thể thích ứng, vì thế ba anh sẽ không hề thông cảm cho anh, trực tiếp tịch thu điện thoại của anh, không cho anh có cơ hội tìm luật sư.

Nhưng Hoắc Viễn Chu có cơ hội liên hệ với luật sư, có thể miễn hình phạt. Ai ngờ, Hoắc Viễn Chu lại từ bỏ cơ hội này, và cùng anh đi vào một nơi mà không thể nhìn thấy ánh mặt trời.

- -----

(1)Nguyên văn: 黄花菜都凉了 Đại ý là đã quá muộn. Hoàng hoa là một loại thức ăn phổ biến ở miền Bắc Trung Quốc. Món ăn làm từ Hoàng hoa thường được đưa ra cuối bữa ăn. Nếu để đến mức món Hoàng hoa cũng lạnh thì tức là đã quá trễ.

Edit: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Thăm hỏi

Thật vất vả mới chờ được đến ngày thăm hỏi vào thứ sáu.

Lộ Dao rời giường lúc năm giờ sáng, trong những ngày này cô gần như mất ngủ, đặc biệt là mấy hôm trước, ông Lộ và bà Lộ không ở nhà, cô lại căng mắt ngủ suốt đêm.

Khi Lộ Dao xuống lầu, thế nhưng đèn phòng khách và đèn phòng bếp đã được bật, cô bước vào thì thấy ông Lộ đang nấu bữa sáng.

"Ba."

Ông Lộ quay đầu lại nói: "Sao không ngủ thêm chút nữa, nấu cơm xong ba sẽ gọi con."

"Không ngủ được ạ."

Ông Lộ thở dài, không biết ông đã an ủi cô hết bao nhiêu lần, nhưng cô vẫn không tin, dù thế nào cũng cho rằng Hoắc Viễn Chu và Tường Tri Hoài ở trong đó là chịu tội.

Lộ Dao dựa vào bàn kính, "Ba, một mình con đi thôi, ba đi theo cũng không vào được." Thăm hỏi chỉ được phép vào một người.

Cô cũng lo lắng, "Có thể con cũng không vào được, nói không chừng gia đình của Tường Tri Hoài đã đặt hạn ngạch lấp đầy cả rồi."

"Không sao, con có thể đi thăm Viễn Chu." Ông Lộ rót cho cô một ly nước ấm, "Uống nhiều nước vào, con xem con, khỏe miệng đều là mụn nước, bọn nó không sao, nhưng con thì bị bệnh đến nơi rồi đấy."

Lộ Dao đan mười ngón tay vào nhau, "Ba, ở trong đó bọn họ có bị đánh không?"

Nói xong, khóe mắt của cô cũng ướt đầm.

Mấy ngày nay, ngay cả khi ngủ, cô cũng mơ về Hoắc Viễn Chu và Tường Tri Hoài, mơ thấy bọn họ bị ngược đãi, ăn không đủ no, ngủ không đủ giấc.

"Không đâu, ba đã tìm người hỏi thăm qua, bọn họ được tách ra khỏi các nghi phạm khác, đều ở cùng một chỗ với nhóm người lái xe say rượu, trưa hôm đó, tạm thời đột kích kiểm tra lái xe say rượu toàn thành phố, lúc đó như một bữa trưa cuối tuần, dường như đã bắt được tổng cộng hàng chục lái xe say rượu."

Trong lòng Lộ Dao mới thấy thoải mái một ít.

Ăn bữa sáng xong, trời chỉ vừa rạng sáng, Lộ Dao đã lái xe đến trại giam.

Hôm nay mở ngày thăm hỏi, có rất nhiều người bu quanh cổng trại giam, mênh mông cuộn cuộn.

Hóa ra hầu hết mọi người đều năng động hơn cả cô.

Vòng một vòng, không có chỗ đậu xe, Lộ Dao lái xe đến bên cạnh cổng lớn, vì có rất nhiều người đứng ở đó, nên cô bắt đầu nhún còi.

Những người đó nghe thấy tiếng thì di chuyển sang bên kia của cổng, chừa ra một vị trí đủ để đậu xe.

Tầm mắt của mọi người đều tập trung vào chiếc xe của cô.

Chiếc A7 kia còn đang ở đồn cảnh sát giao thông, mấy ngày nay cô cũng không có tâm trạng đi lấy trở về, nên sáng nay cô đã lái chiếc Hummer màu đỏ trông rất dũng mãnh.

Từ nhỏ đến lớn, cầm kỳ thi họa gì đó, cô không giỏi tất cả mọi thứ, cảm thấy hứng thú ngoài game online ra thì là ô tô. Cho nên lúc trước sau khi cô thi đậu nghiên cứu sinh, ông Lộ đã rất vui mừng, lập tức mua cho cô một chiếc Hummer.

Thật ra Hummer không phải là hiếm, hiếm ở chỗ là chiếc xe này có biển số xe năm số.

Nghe ông Lộ nói là do một người học trò của ông đã tốn không ít thời gian để tìm người làm ra cho cô, người học trò đó là ai, ba năm qua đã sớm không còn ấn tượng, chắc là lúc ấy cô không nhớ rõ.

Lúc Lộ Dao từ trên xe bước xuống, trong đám người đó đã có người huyết sắc về phía cô, Lộ Dao liếc mắt, người nào cũng là nhân mô cầu dạng(1), chính là lỗ lã và không đứng đắn.

Đặc biệt là người đàn ông mặc áo sơ mi màu rượu đỏ đứng ở giữa, cặp mắt đào hoa trắng đen rõ ràng như có lưới câu, giữa hai ngón tay còn đang kẹp một điếu thuốc chưa được châm, cả người đều tỏ vẻ bất cần.

Người đó khẽ quét mắt nhìn cô, không biết người bên cạnh anh ta nói gì, mà khoe miệng của anh ta chọt nhếch lên với một nụ cười như có như không.

Lộ Dao trầm nghĩ, khó trách bọn họ phải đến thăm, những người như bọn họ, không vào đây mới là lạ.

Khóa xe lại, Lộ Dao đi về phía phòng cảnh vệ trực ban, chuẩn bị đăng ký thăm hỏi, sau khi nộp chứng minh thư, cô nói: "Thăm Hoắc Viễn Chu và Tướng Trì Hoài."

Sĩ quan trực ban nghe thấy tên Tướng Trì Hoài, thì chỉ vào đám người đang đứng ở bên kia cổng lớn: "Qua bên đó chờ, đều là đến thăm anh ta."

Lộ Dao: "..."

Lúc này có người ở bên cạnh khẽ liếc mắt nhìn cô, rồi quay trở lại nhóm người đó.

Chu Cảnh Xuyên khẽ há miệng, "Nói thế nào?"

Người đó trả lời: "Đúng là đến thăm anh Trì Hoài."

Chu Cảnh Xuyên hí hóp mắt nhìn về phía Lộ Dao, anh không quen cô gái này, nhưng biển số xe này chính là ký ức khắc sâu của anh, lúc trước Tướng Trì Hoài đã tìm rất nhiều người và đã tiêu không ít tiền mới có thể mua được cái biển số xe này.

Anh luôn cho rằng Tướng Trì Hoài cần tặng cho ai đó trong công ty, nào biết là vì để lấy lòng người đẹp.

Cô gái trước mặt này trông có vẻ trầm tĩnh, trẻ trung và xinh đẹp, cách ăn mặc cũng vô cùng thực nữ, đẹp tựa tranh vẽ, giữa những cử chỉ đều toát lên nét quyến rũ đặc biệt, điển hình là tiểu thư khuê các Giang Nam.

Phụ nữ nào bên cạnh Tướng Trì Hoài cũng đều gọi cảm và quyến rũ, từ khi nào lại thích một tiểu thư mát như thế?

A.

Nghe nói hôm đó bị kiểm tra lái xe say rượu cũng là vì lái xe của một cô gái, đoán chắc chính là cô gái này.

Tầm mắt của Chu Cảnh Xuyên dừng lại trên người Lộ Dao lần nữa, cô đang dựa vào cửa xe, khoanh hai tay trước ngực, hai mắt nhìn đắm đắm về phía phòng cảnh vệ, thần thái nóng bỏng.

Một chiếc xe có đường nét thô và hoang dã như vậy, rất khó để tưởng tượng ra cô đã lái nó như thế nào.

"Anh Cảnh Xuyên." Một giọng nữ vang lên.

Chu Cảnh Xuyên rời mắt khỏi Lộ Dao, rồi liếc mắt nhìn cô gái đó, và không nói gì.

Nghiêm Duyệt há miệng về phía Lộ Dao rồi nói, "Nghe nói cô gái đó cũng đến gặp Trì Hoài? Trì Hoài nuôi phụ nữ ở Thượng Hải từ khi nào thế?"

Chu Cảnh Xuyên đáp, "Tò mò như vậy, thì tự hỏi đi."

Nghiêm Duyệt: "... Anh! Hỏi anh chút chuyện về Trì Hoài khó vậy sao? Đừng nói là anh không biết?"

Chu Cảnh Xuyên cười như không cười, "Nếu biết thì sao?"

Nghiêm Duyệt: "..."

Lúc này sĩ quan làm việc trong trại tạm giam đọc to danh sách thăm hỏi có thể vào, Lộ Dao vánh tai lắng nghe, cô thật sự rất sợ bị bọn thổ phỉ cướp mất danh ngạch.

Cuối cùng khi cô nghe được hai chữ Lộ Dao, trái tim cũng dần thả lỏng.

Cô bỏ điện thoại vào trong xe, cầm lấy giấy chứng nhận rồi bước qua, đi được không bao xa, thì đã bị một cô gái kiêu căng ngạo mạn chặn lại.

Cô gái ăn mặc gợi cảm và thời trang, khí chất cũng vượt trội, nơi khoe mắt và đuôi lông mày đầy vênh vào hung hăng, giọng điệu hùng hổ dọa người: "Cô dựa vào đâu mà chen ngang đi vào như vậy chứ!"

Lộ Dao vốn đang rất tức giận, mấy ngày nay cô như một con nhím, người khác không chọc cô, cô cũng nghĩ đến việc đâm người, nào biết vẫn còn có người chủ động tìm tới cửa để cho cô đâm thủng.

Cô nheo mắt nhìn cô gái và nói, "Chỉ bằng tôi đẹp hơn cô!" Nói xong cô dùng sức đẩy cô gái đó ra, rồi đi thẳng về phía phòng cảnh vệ.

Nghiêm Duyệt cứng họng, quay người lại muốn đuổi theo Lộ Dao, nhưng bị Chu Cảnh Xuyên kéo trở lại. Nghiêm Duyệt tỏ vẻ uất ức nhìn về phía Chu Cảnh Xuyên, "Anh không thấy người phụ nữ đó ức hiếp em sao!"

Chu Cảnh Xuyên: "Thấy mà!"

"..." Đôi mắt giận dữ của Nghiêm Duyệt đỏ lên: "Vậy anh còn không ngăn cô ta lại cho em!"

Chu Cảnh Xuyên đáp lại với giọng lười biếng: "Vội gì chứ?"

...

Lộ Dao được người quản giáo đưa đến phòng thăm hỏi, sau khi ngồi xuống, trái tim cô đã nhảy lên đến cổ họng, hai mắt thẳng tắp nhìn vào bên trong cửa sổ chống đạn.

Mười phút dài đằng đẳng như mười năm, nghe thấy tiếng bước chân, Lộ Dao vội vàng cúi đầu xuống, cô không dám nhìn Hoắc Viễn Chu đang ngồi ở đối diện.

"Dao Dao." Giọng nói từ tính của anh vang lên từ loa khuếch đại âm thanh.

Hai tay Lộ Dao run lên, cô thật sự rất sợ vừa ngẩng đầu lên, thì sẽ nhìn thấy bộ dạng bị thương của anh.

"Dao Dao!"

Lộ Dao hít một hơi thật sâu, rồi mới từ từ ngẩng đầu lên, gương mặt hồng khiến mòng nhiều(2) cuối cùng cũng hiện ra trước mắt cô, ngoại trừ quần áo không được đẹp, thì vẫn là một Hoắc Viễn Chu mà cô quen thuộc.

Nước mắt của Lộ Dao lập tức tuôn rơi.

Hoắc Viễn Chu nói: "Không phải chú vẫn rất ổn sao?"

Lộ Dao lau nước mắt, câu đầu tiên nói ra lại là: "Cháu đã liên hệ với trợ lý Hình, anh ấy nói rằng sẽ xử lý tốt lịch làm việc trong hai tuần này, để chú yên tâm."

Hoắc Viễn Chu gật đầu, vẫn luôn nhìn cô: "Không còn lời nào khác muốn nói với chú sao?"

- - - - -

(1) Nhân mô cấu dạng: thân phận là con người nhưng lại hành xử như một con chó.

(2) Hồng khiến mòng nhiều: việc làm cho người ta ngày đêm không yên.

Edit: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Nước mắt tiếp tục xôn xao

Hoắc Viễn Chu gật đầu, vẫn luôn nhìn cô, “Không còn lời nào khác muốn nói với chú sao?”

Lộ Dao cảm thấy ám ức một cách kì lạ, rất muốn làm nũng với anh, nhưng bên cạnh đang có người, hơn nữa cô cũng không muốn khiến anh phải lo lắng, cô nói: “Có ạ, chính là... Cháu đã gửi cho chú và Tường Tri Hoài rất nhiều tiền, nếu vẫn không đủ dùng, đến lúc đó chú bảo quản giáo nói lại cho cháu biết.”

Hoắc Viễn Chu: “...”

Lộ Dao chuyển chủ đề, hỏi anh, “Còn sắp xếp công việc nào để cháu giải thích cho trợ lý Hình nữa không?”

“Không, anh ta sẽ xử lý được.” Hoắc Viễn Chu khẽ khựng lại, giọng anh trầm và ấm: “Uống nhiều nước mật ong hoa cúc một chút.”

Lộ Dao theo bản năng sờ lên mụn nước ngay khóe miệng mình, nhanh chóng đáp lại rằng đã biết.

Thời gian sau đó, Hoắc Viễn Chu vẫn luôn im lặng nhìn cô, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng không thể nào nói lên thành lời.

Lộ Dao không biết phải nói gì nữa, vì sợ một khi mở miệng thì sẽ muốn khóc.

Sau một hồi im lặng, Lộ Dao nói: “Ngày ra trại cháu sẽ đến đón hai người.”

Hoắc Viễn Chu khẽ gật đầu, cuối cùng không quên dặn dò cô, “Lúc về lái xe chậm một chút, không được đua xe, đừng để tụi chú còn chưa ra ngoài, thì cháu đã vào đây.”

“.....” Lộ Dao bĩu môi, sau đó nhìn về phía người quản giáo, nói rằng đã xong rồi, không còn gì muốn nói.

Quản giáo hơi khinh ngạc, lúc này chỉ mới vài phút thôi?

Nhưng biểu cảm đã được thu lại ngay lập tức, rồi ra hiệu cho người bên trong có thể đưa Hoắc Viễn Chu đi.

Lúc Hoắc Viễn Chu đứng dậy, Lộ Dao đã nhảy vũ điệu con bướm cho anh xem.

Khóe môi của Hoắc Viễn Chu cong lên thành một nụ cười nhạt.

Lộ Dao nhìn bóng dáng của Hoắc Viễn Chu biến mất trong tầm mắt, nước mắt cô đã ngăn không được mà rơi xuống.

Cô chỉ muốn nói một câu với anh, rằng cô rất nhớ anh.

...

Hơn mười phút sau, Tường Tri Hoài xuất hiện trước mặt cô, cách một lớp kính, hư hư ảo ảo và hơi mờ nhạt.

Lộ Dao dùng mu bàn tay lau đi nước mắt, một người tự phụ và kiêu ngạo như vậy, lại bị cô nhất thời nông nổi hại phải vào đây.

Giọng nói lạnh lùng của Tường Tri Hoài từ bên trong vang lên, “Có phải tôi bị kết án sáu tháng tù giam đúng không?”

Lộ Dao ngẩng người, nước mắt lưng tròng nhìn anh vài giây, sau khi hoàn hồn thì vội vàng lắc đầu, “Không.”

Tường Tri Hoài không khỏi cau mày, trong giọng nói đầy bất lực: “Vậy em còn khóc!”

Lộ Dao: “.....”

Tường Tri Hoài hỏi tiếp, “Có phải bên ngoài có rất nhiều người đến gặp tôi đúng không?”

“Phải.”

“Nếu có người tìm em râu ria, thì em hãy lái xe tông vào chiếc xe có biển số xxxxx.”

Lộ Dao: “...” Cô theo bản năng nhìn sang người quản giáo, quả nhiên quản giáo cũng đang nhìn cô.

Cô vội vàng thu lại tầm mắt.

Lúc này nghe Tường Tri Hoài nói một câu rất nghiêm túc: “Ngày đến đón bọn tôi ra ngoài, hãy bảo thầy Lộ làm thêm vài món ăn mặn ở nhà.”

“...” Lộ Dao vẫn á khẩu không trả lời được.

Nói xong Tường Tri Hoài đứng lên, gợn gàng và lưu loát xoay người rời đi.

Cho đến khi ra khỏi cổng lớn trại tạm giam, Lộ Dao vẫn còn hơi bàng hoàng, chuyển thăm hỏi này đã kết thúc rồi sao?

Một câu xin lỗi đầy cảm xúc cũng chưa nói, cảnh ôm mặt khóc lóc thảm thiết mà cô đã tưởng tượng trước đó cũng không xảy ra.

Sự vân đạm phong khinh(1) của hai người đó cứ như đây chỉ là một chuyến đi hai tuần đến một trang trại nông thôn.

Mãi đến một lúc sau cô mới bình tĩnh và nhận ra rằng, đáng về đáng xấu hổ nhất trong cuộc đời bọn họ đã bị cô nhìn thấy cả.

Thật ra họ có thể từ chối thăm hỏi, nhưng bọn người đó thì không.

Khi Lộ Dao ra khỏi trại tạm giam, nhóm người đó đã giải tán, cổng trống không, xem ra Tường Tri Hoài đã lo lắng dư thừa rồi.

Sau khi rẽ ra con đường ở cổng trại tạm giam, đã thấy một hàng xe ô tô có biển số đang đậu bên đường, Lộ Dao cảm thấy vẫn là Tường Tri Hoài có dự kiến trước.

Thấy xe cô chạy đến, chiếc xe đậu phía trước chợt rẽ sang chắn ngang đường, buộc cô phải dừng lại.

Cửa sổ của tất cả chiếc xe được hạ xuống, người đàn ông mắt đào hoa trong chiếc ô tô màu đen ở giữa nhìn cô cười như không cười, kẹp điều thuốc trên tay, đặt lên cửa sổ rất tàn thuốc.

Anh ta không nhanh không chậm nói: “Cô Lộ, cô xem chúng tôi ngàn dặm xa xôi đến đây, cũng không dễ dàng, kết quả lại bị cô chen ngang, cô nói xem cô có nên mời chúng tôi uống cà phê không vậy?”

Những ngón tay của Lộ Dao gõ lên vô lăng không theo nhịp, quét mắt nhìn biển số của chiếc xe đó, nhưng không phải là chiếc xe mà Tường Tri Hoài bảo cô tông, xe rêu rao, biển số xe lại càng rêu rao hơn.

Cô cong môi nói: “Không có tiền sao mà mời? Tiền của tôi vừa rồi đã cho Tường Tri Hoài cả rồi, bảo anh ta ở bên trong mua thêm chút đồ ăn ngon, đừng bạc đãi bản thân.”

Mọi người nghe vậy, tất cả đều im lặng.

Chu Cảnh Xuyên cười, cười không kiêng nể gì, “Tường Tri Hoài tiêu tiền của cô?”

Lộ Dao đáp: “Phải.”

Chu Cảnh Xuyên bật cười lớn hơn.

Lộ Dao không đủ kiên nhẫn để cùng anh ta nói đông nói tây, cô mất kiên nhẫn nói: “Bảo người của anh nhường đường cho, tôi không có hứng thích tông xe, nếu tông nát, cũng không rảnh tiền đưa mấy người đi bệnh viện, rất xin lỗi, anh nói xem đúng không?”

Chu Cảnh Xuyên thu lại ý cười vừa rồi trên gương mặt, híp mắt nhìn chòng chọc vào cô, một hồi lâu sau khinh thường ‘hừ’ lại một tiếng, như là nghe thiên phượng dạ đàm(2).

Anh đặt điều thuốc vào trong miệng rít một hơi, từ từ phả khói ra, rồi nói: “Nếu không có tiền, chúng tôi cũng không làm khó người khác. Vội vã rời đi đúng không?”

Lộ Dao tức giận nói: “Vô nghĩa!”

Chu Cảnh Xuyên chỉ vào chiếc xe phía trước và nói: “Xin lỗi cô bé Nghiêm Duyệt của chúng tôi, nếu cô ấy tha thứ cho cô, thì cô có thể đi.”

Lộ Dao cau mày: “Xin lỗi?” Cô thật sự muốn nói, anh đang nghĩ cái gì vậy!

“Sao nào, xin lỗi cũng khó khăn ư?” Giọng điệu của Chu Cảnh Xuyên trước sau vẫn không chút để tâm.

Lộ Dao nói: “Từ trước đến nay chỉ có người khác nói xin lỗi với tôi.”

“A, đúng là điên.” Nghiêm Duyệt liếc xéo Lộ Dao một cái.

Lộ Dao đáp: “Nhìn thấy thứ gì đó chướng mắt, tôi sẽ muốn phát điên.”

Sắc mặt Chu Cảnh Xuyên khẽ thay đổi, giọng điệu cũng lạnh hơn trước đó, “Cô Lộ, tôi không muốn so đo với phụ nữ, nhưng lời xin lỗi hôm nay, cô phải nói với Nghiêm Duyệt.”

Đầu ngón tay của Lộ Dao vẽ nguyệt ngọc lên vô lăng, "Nếu tôi không nói thì sao?"

Chu Cảnh Xuyên: “Không nói cũng được, nhưng cô phải có năng lực đi qua khỏi đây, thì tôi sẽ không miễn cưỡng.”

Lộ Dao không nói năng vô nghĩa nữa, cô khởi động động cơ, nhẹ nhàng đạp chân ga, ô tô khẽ trượt đến chiếc xe đang chặn cô, thấy khoảng cách còn chưa đến một mét, nhưng cô vẫn không có ý định dừng lại.

Tài xế chiếc xe phía trước không cho rằng cô sẽ tông thật, nhưng còn chưa kịp suy nghĩ gì thêm, thì cả người đã lao về phía trước, tài xế không khỏi bật ra một câu chửi thề...

Lộ Dao lùi xe lại lần nữa, khoảng năm sáu mét, rồi lại tiến về phía trước, tốc độ nhanh hơn lần đầu tiên, tài xế chiếc xe phía trước còn chưa kịp định thần lại, thì đã bị Lộ Dao tông thêm phát nữa.

Khi Lộ Dao lùi xe lại lần thứ năm, và chuẩn bị lao về phía trước, tài xế chiếc xe phía trước không thể chịu nổi nữa, sợ lực va chạm của cô sẽ lớn hơn theo từng lần một, điều quan trọng xe cô là Hummer, của gã là xe hơi, gã cũng không quan tâm đến Chu Cảnh Xuyên nói gì, vội vã đạp chân ga, lái xe đi mất hút.

Chu Cảnh Xuyên cau mày lại thật sâu, cô gái này, đúng là điên thật rồi.

Một câu xin lỗi mà thôi, đến nỗi tính mạng của mình cũng không cần?

Lộ Dao lái ô tô về phía trước vài mét, rồi quan sát chiếc xe của người đàn ông mất đầu hoa qua gương chiếu hậu, đột nhiên cô xoay vô lăng, treo số lùi, rồi bắt đầu đạp mạnh chân ga.

“Lộ Dao, mẹ nó cô muốn làm” ư!

Chữ cuối cùng của Chu Cảnh Xuyên đã bị chôn vùi bởi một tiếng ầm lớn.

Lộ Dao lại lái xe ra xa một chút, ló đầu ra nhìn về phía chiếc Spyker bị tông, đúng như dự đoán của cô, cửa sau chiếc xe bị tông rất thảm.

Cô nhìn chăm chăm vào gương mặt kính tròn còn chưa bình tĩnh lại của Chu Cảnh Xuyên, thịnh khí lăng nhâm(3) nói: “Lần tới anh còn dám chọc tôi, tôi nhất định sẽ tông nát anh.”

Sau khi nói xong, Lộ Dao dẫm chân ga xuống, ống xả khói ở đuôi xe phun ra hai làn khói trắng, chiếc Hummer gầm lên rồi lao vút đi.

- - - - -

(1) Vân đạm phong khinh: được mượn để biểu đạt tâm cảnh điềm đạm, nhàn nhã, an tĩnh.

(2) Thiên phương dạ đàm – Ngàn lẻ một đêm – 天方夜谈: Ý nói những chuyện quá hoang đường, khoác lác không thực.

(3) Thịnh khí lăng nhâm: Chỉ nét mặt giận dữ khiến ai nhìn thấy cũng khiếp vía.

Edit: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lại thấy ánh mặt trời

Sau khi Lộ Dao về đến nhà, hiếm thấy, thế nhưng mẫu thân đại nhân cũng đang ở nhà.

“Mẹ, chiều nay không cần đến công ty à?”

Bà Lộ gấp tờ báo lại, “Chiều nay không bận.” Bà hỏi cô: “Viễn Chu và Trì Hoài thế nào?”

“Vẫn ổn ạ.” Lộ Dao ngồi đối diện với mẫu thân đại nhân, tùy tay cầm lấy cái gối rồi ôm vào lòng, vui cả người trên ghế sofa, u ám trong những ngày này đều bị cuốn đi, không còn gánh nặng trong lòng, đột nhiên cô lại cảm thấy buồn ngủ và mệt mỏi.

Bà Lộ trầm ngâm nhìn Lộ Dao và nói: “Dao Dao, con thấy đứa nhỏ Trì Hoài này thế nào?”

Lộ Dao híp mắt, suy nghĩ, “Cũng không tệ lắm.”

Lúc trước trong lòng cô bài xích anh, lúc này cô lại hận anh phải vào trại giam, nhưng anh vẫn có thể vẫn đậm phong khinh đối mặt với mọi thứ, và còn tìm mọi cách trấn an cô.

Ngay lúc đó, cô cảm động không thể tả.

Cảm thấy anh cũng không tệ lắm, nhưng cũng giống như Hoắc Viễn Chu, anh không thích nói chuyện, cho nên luôn khiến người khác phải hiểu lầm.

Bà Lộ tiếp tục hỏi: “Ngay khi tốt nghiệp, chuẩn bị tìm công việc ở đâu?”

Ày?

Điều này có ý gì?

Bỗng Lộ Dao khẽ mở mắt ra, “Con có thể tự do lựa chọn không?”

Bà Lộ gật đầu nói: “Mẹ đã gặp vài người bạn cũ trong cuộc họp mấy ngày trước, đàm luận đến có nên buông lỏng con cái, để cho bọn chúng tự do phát triển hay không, cảm xúc của mẹ rất sâu sắc, từ nhỏ đến lớn, hầu như chuyện của con mẹ đều ôm lấy mọi thứ một mình, bây giờ con cũng hai mươi lăm tuổi rồi, cũng nên tự mình đi ra ngoài trải qua chút mưa gió.”

Trái tim Lộ Dao đập lên thình thịch, lời này khiến cho trái tim cô rung động còn hơn cả lời tỏ tình của một người đàn ông.

Bà Lộ nói tiếp: “Không phải lúc trước con vẫn luôn muốn đến Bắc Kinh sao, mẹ thấy cũng được, dù sao mẹ và ba con cũng thường xuyên qua bên đó công tác, nói không chừng so với làm việc ở Thượng Hải, số lần chúng ta gặp mặt sẽ nhiều hơn.”

Suýt chút nữa Lộ Dao đã rơi nước mắt, môi cô run rẩy: “Con thật sự có thể đến Bắc Kinh sao?”

“Đúng vậy.”

Lộ Dao ném gói xuống, rồi lao vào trong vòng tay của bà Lộ, “Mẹ à, yêu mẹ chết mất.” Nói xong, còn hôn một cái lên má bà.

Bà Lộ ghét bỏ lau đi nước miếng trên mặt mình, “Con xem con, còn chút đáng về thực nữ nào không hả?”

Lộ Dao cười khúc khích, cảm thấy hạnh phúc đang đến gần mình thêm một bước.

Không đợi Lộ Dao mơ mộng đẹp, bà Lộ đã nói tiếp: “Gia đình của bác Tường đều ở Bắc Kinh, qua bên đấy, mẹ và ba con cũng thấy yên tâm.”

Lộ Dao chớp mắt, nụ cười trên mặt cứng đờ nơi khóe miệng: “Cái... Cái gì?”

Bà Lộ nói: “Có Trì Hoài chăm sóc con, con sẽ không phải chịu thiệt thòi.”

Lộ Dao: “...” Hóa ra là gài bẫy, buông lỏng cái gì, cho con cái tự do, quả thực một giấy đã hiện nguyên hình, còn không phải là tìm người trông cô sao?

Bà Lộ liếc mắt nhìn Lộ Dao, biết trong lòng cô đang tính toán về điều này, bèn rút lui thay vì tiến lên: “Nếu con thấy bất tiện, cảm thấy gây thêm phiền toái cho Trì Hoài, thì mẹ và ba sẽ tìm công việc ở Thượng Hải luôn.”

Lộ Dao bị nghẹn lại, rồi vội vàng tỏ thái độ: “Không không không, không có gì bất tiện, khá tốt, thật đấy ạ, con nghĩ có Tường Trì Hoài chăm sóc con, bản thân con cũng cảm thấy rất yên tâm.”

Bây giờ cô chỉ có thể rút lui, trước tiên đến Bắc Kinh mà nói, đến lúc đó trời cao hoàng đế xa, mẫu thân đại nhân còn quản được ai chăm sóc cô sao?

Bà Lộ hỏi Lộ Dao: “Xe con đâu? Sao không lái về?”

“Ồ... Lúc ở cổng trại tạm giam, có chiếc xe khi lùi lại không cẩn thận va vào cửa xe con, sơn bị tróc, con gửi đến cửa hàng 4S để sơn lại rồi, ngày mai mới có thể lấy về.”

Bà Lộ cũng không hỏi gì thêm, chỉ cần không phải cô tông người ta là được, “Con lên lầu nghỉ ngơi đi, trưa nay mẹ nấu cơm cho con ăn.”

Khuôn mặt của Lộ Dao lập tức gục xuống, chỉ nghĩ vừa đến Bắc Kinh thì khẳng định sẽ phải ở chung với Tường Trì Hoài trong vài tuần đầu tiên, cô đã thấy đau đầu.

Người đàn ông đó tỏ vẻ u ám cả ngày, lại không thích nói chuyện, điều quan trọng là anh ta còn có một đám bạn lộn xộn, chỉ nghĩ đã thấy phiền phức.

Cứ tưởng rằng sẽ không phải gặp lại tên mất đào hoa đó trong một thời gian ngắn, và còn có cô gái chỉ nhìn thôi đã muốn xông lên đánh một trận, kết quả là tám ngày sau, vào ngày đi đón Tường Trì Hoài và Hoắc Viễn Chu ra trại, bọn họ đã có duyên gặp nhau lần nữa.

Hôm đó bà Lộ và ông Lộ cho bảo mẫu nghỉ một ngày, bọn họ chịu trách nhiệm ở nhà nấu cơm, còn Lộ Dao chịu trách nhiệm đi đón người.

Sáng sớm, Lộ Dao đã chạy đến cổng trại tạm giam, cho rằng lúc này đã đủ sớm, không ngờ nhóm người cận vệ đó còn đến sớm hơn cả cô.

“Cô Lộ, sớm nha.” Chu Cảnh Xuyên gần như nghiêng răng mà nói, anh đút hai tay vào túi quần, mắt nhìn thẳng vào cô.

Lộ Dao mở cửa xe bước xuống, quét mắt nhìn anh, không nói gì, cô dựa người lên cửa xe, bắt đầu chơi điện thoại.

Đã lâu rồi cô không đăng nhập Q.Q, vừa mở ra đã có một người bạn cũ gửi tin nhắn đến, Xuyên: [Không khí buổi sáng Thượng Hải tốt hơn Bắc Kinh.]

Thời gian gửi tin nhắn là một giờ trước.

A, gửi cũng sớm thật.

Lộ Dao hỏi: 【 Đến Thượng Hải công tác à? 】

Rất nhanh bên đó đã trả lời lại, Xuyên: 【 đến thăm một người bạn, bầu không khí sáng sớm thật tuyệt. 】

Lộ Dao đọc xong thì mỉm cười, trả lời lại: 【 em cũng thấy bầu không khí buổi sáng của Thượng Hải cũng không tệ lắm, nhưng không phải sáng hôm nay. 】

Xuyên: 【?? 】

Lộ Dao nhìn người đàn ông ở cách đó không xa, anh ta cũng đang cúi đầu xem điện thoại, cô trả lời: 【 bên cạnh có một gã ngớ ngẩn tự cao tự đại 】

Xuyên: 【 Hmm, những người như vậy là ô nhiễm không khí nhất. 】

Lộ Dao: 【 thật sự rất muốn tát cho tên đó một phát. 】

Xuyên: 【 em đánh một rồi, anh sẽ qua giúp đỡ. 】 Còn bỏ thêm vài biểu tượng cười nhếch mép ở phía sau.

Lộ Dao cười, 【 đúng rồi, mẹ em đã cho phép em đến Bắc Kinh tìm công việc. 】

Xuyên: 【 chúc mừng vượt ngục thành công, lấy lại tự do. 】

Xuyên: 【 vậy khi nào đến Bắc Kinh, anh sẽ đến sân bay đón em. 】

Lộ Dao: 【 thời gian cụ thể vẫn chưa quyết định, có điều...em có người đón rồi, mặc dù mẹ em đồng ý cho em đến Bắc Kinh, nhưng vẫn sắp xếp người theo dõi em → _ →】

Xuyên: 【 không sao, khi đến Bắc Kinh thì hãy đến địa bàn của anh đây, dù cho có mười người theo dõi thì anh cũng sẽ thu phục giúp em. 】

Lúc này Lộ Dao mới nhớ ra và hỏi anh: 【 anh đến Thượng Hải từ khi nào vậy? Sao anh không nói với em trước, mời em uống cà phê nha. 】

Xuyên: 【 buổi tối đi từ Bắc Kinh, 5 giờ sáng đã đến Thượng Hải. 】

Lộ Dao cũng không hỏi thêm về việc cá nhân của anh nữa, mà là quan tâm nói: 【 cái đó...luận văn tốt nghiệp của em, anh đã tìm cho em thông tin hay và phác thảo ra chưa? 】

Xuyên: 【 Chỉ à... Đợi anh bận rộn trong khoảng thời gian này xong, anh sẽ tập trung làm cái này cho em. Mỗi khi đêm khuya tĩnh lặng, anh sẽ nhìn không được mà suy nghĩ, rốt cuộc anh đến với thế giới này là vì điều gì? Từ đầu năm cấp ba anh đã làm bài tập cho em, năm nay anh đã ba mươi hai tuổi rồi, anh đã dành thời gian nửa cuộc đời mình chỉ để làm bài tập cho em thôi đó. 】

Lộ Dao nhìn vào màn hình, không nhìn được bật cười, ngay lập tức, cô cảm thấy rằng có vô số ánh mắt cay độc và lạnh thấu xương đang chĩa về phía cô, cô không tự giác ngẩng đầu lên, thì lập tức bốn mắt giao nhau với người đàn ông mắt đeo kính đen.

Cô trừng mắt nhìn người đàn ông, người đàn ông cũng khinh thường nhìn lại rồi hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó tầm mắt của cả hai tách ra, và tiếp tục cúi đầu nhìn xuống điện thoại.

Lộ Dao trò chuyện nhảm nhí với người bạn cũ đã rất lâu, cho đến khi cổng lớn trại tạm giam bỗng mở ra từ bên trong, cô nghe thấy động tĩnh thì nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn, hai dáng người cao lớn và hiền ngang đập vào mắt cô.

Hoắc Viễn Chu vẫn mặc chiếc áo sơ mi màu xanh biển sọc tối.

Còn Tưởng Trì Hoài luôn mặc áo sơ mi đen.

Hai người đàn ông không ai bì nổi, vẫn quyền rũ như thường.

Edit: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Lộ Dao là cô gái tôi thích

Lộ Dao ngẩng người nhìn bọn họ trong hai giây, sau khi phản ứng lại, cũng không quan tâm đến hình tượng thực nữ gì, mà vội vàng chạy sang phía bên kia.

Cô gái kiêu căng ngạo mạn với cô mấy ngày trước và còn có đám người chương khí(1) mù mịt thấy cô chạy về phía Tường Tri Hoài thì cũng chạy đến theo, Lộ Dao chạy càng nhanh hơn, và chen ngang qua đám đông.

Lộ Dao vừa chạy, vừa nói trong miệng: “Phiền toái tránh ra, cảm ơn, cảm ơn.”

Sau khi Chu Cảnh Xuyên xem xong tin tức, còn chưa kịp cất điện thoại vào thì đã bị Lộ Dao lúc lướt ngang qua không cẩn thận đụng phải, điện thoại rơi bộp một tiếng xuống đất.

Lộ Dao còn chưa phản ứng lại chuyện gì đang xảy ra, thì đã nghe người đàn ông mất đào hoa hét lên: “Điện thoại của..” Tôi.

Chữ cuối cùng bị nghẹn lại ở cổ họng vẫn chưa kịp hô lên, thì gậy cao gót của Lộ Dao đã không nghiêng không lệch vừa khéo bước lên màn hình điện thoại của anh.

Sau khi Lộ Dao dẫm lên điện thoại, chân cô bị tẹo xuống, suýt nữa đã đứng không vững, cô lao đảo vài bước về phía trước, cũng may có người ở bên cạnh đỡ lấy cô, cô mới không đến nỗi quỵ cả hai đầu gối xuống đất.

Tường Tri Hoài sai bước đến và kéo cô lại, giữa những từ ngữ đều là không hài lòng: “Đường cũng không đi được à?”

Sau khi Lộ Dao đứng vững lại, cô mỉm cười, suy nghĩ về điều này trong lòng cô làm cô cũng không bận tâm biện giải với Tường Tri Hoài điều gì cả, cô đột nhiên tiến lên phía trước nửa bước, đứng cách Tường Tri Hoài khoảng mười mấy cm.

Cô ngập ngừng trong hai giây, híp hai mắt lại, và trực tiếp vươn tay ôm lấy eo Tường Tri Hoài.

Khi bị Lộ Dao ôm lấy, cả người Tường Tri Hoài đều trở nên cứng đờ, những đầu ngón tay truyền cảm giác tê dại khắp toàn thân, ngay khi Lộ Dao muốn buông tay ra, anh đã nâng cánh tay lên và ôm chặt cô vào lòng.

Thu lại sự thờ ơ của ngày thường, trong giọng nói lộ ra trầm thấp và ấm áp, anh nói: “Dao Dao, tôi ổn.”

Lộ Dao trầm nghĩ, tôi biết là anh ổn mà, nhưng anh có thể buông tôi ra không?

Ba giây, rồi năm giây trôi qua, Tường Tri Hoài vẫn không có dấu hiệu muốn buông cô ra, Lộ Dao đã cảm nhận được đang có hàng vạn mũi tên xuyên đến từ phía sau, đều là đến từ cô gái kiêu căng ngạo mạn đó.

Không đúng, còn có người đàn ông mất đào hoa bị cô dẫm hư điện thoại nữa.

Lộ Dao không còn cách, hai tay đặt bên hông anh bỗng dùng sức bấu vào.

Tường Tri Hoài đau đớn rít một hơi khí lạnh vào miệng, lúc này mới từ từ buông Lộ Dao ra.

Khi Lộ Dao ngẩng đầu lên, thì lập tức chạm phải ánh mắt lạnh lùng trước sau như một của Tường Tri Hoài.

Thủ đoạn nhỏ của Lộ Dao đã dành được chiến thắng, cũng không có tâm lý Tường Tri Hoài sẽ lên án công khai cô.

Cô nghĩ thầm, sau khi ôm Tường Tri Hoài rồi, thì cô sẽ có thể danh chính ngôn thuận ôm Hoắc Viễn Chu, mà Hoắc Viễn Chu cũng sẽ không nhìn thấu suy nghĩ của cô.

Từ đầu đến cuối, Hoắc Viễn Chu đều dứt hai tay vào túi quần, đứng ở bên trái phía sau Tường Tri Hoài, lặng lẽ nhìn một cảnh này, đáy mắt trước sau đều không gợn sóng.

Khi bắt gặp tầm mắt của Hoắc Viễn Chu, trên khuôn mặt Lộ Dao không khỏi hiện lên biểu cảm thẹn thùng của một cô gái, cô mỉm cười, rồi cất bước đi về phía anh.

Nhưng vẫn chưa đi được hai bước, thì lực cản từ chùm tóc đuôi ngựa làm cô không thể tiến lên.

Cô quay đầu lại, kiểm chế con giận, thấp giọng nói: “Tường Tri Hoài, anh làm gì vậy! Buông tôi ra!”

Tường Tri Hoài có tai như diếc, anh nắm lấy chòm tóc đuôi ngựa của cô và kéo cô trở lại, một tay ôm vai cô, cúi đầu xuống bên tai cô và bắt đầu đe dọa: “Lợi dụng xong đã muốn đi? Hờ?”

Lộ Dao nhất quyết không thừa nhận: “Tôi không hiểu ý của anh.” Cô thực mạnh khuy tay vào eo anh vài cái, ý bảo anh buông cô ra.

Vì vậy, có rất nhiều cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào bọn họ, chờ đợi để xem náo nhiệt.

Giọng nói của Tường Tri Hoài trầm thấp và giàu tính xâm lược: “Em còn lộn xộn, tôi sẽ hôn em, không tin, em thử xem.”

Lộ Dao khóc không ra nước mắt, lập tức trở nên im lặng.

Đây là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo như trong truyền thuyết sao?

Lộ Dao ngẩng đầu lên quét mắt một vòng đám người chường khí mù mịt ở đối diện, các loại biểu hiện kỳ lạ.

Tầm mắt của Nghiêm Duyệt đang nhìn đắm đắm vào vai cô, như là có thể nhìn thấy vài trăm triệu.

Lộ Dao cảm thấy rằng ánh mắt của cô gái đó có thể giết chết cô trong tích tắc, vai cô bắt đầu run rẩy một cách vô thức, Tường Tri Hoài chẳng những không buông tay, mà lực nắm vai cô còn mạnh hơn, nắm cô rất đau.

Không đợi Lộ Dao phản kháng, giọng của Tường Tri Hoài đã vang lên từ đỉnh đầu, “Hôm đó ai bắt nạt em, nói với tôi.”

Giọng điệu khẳng định như thế, làm Lộ Dao khẽ run.

Khi Lộ Dao nhìn về phía người đàn ông mắt đào hoa, vừa khéo anh ta cũng đang nheo mắt nhìn cô, trong ánh mắt đầy sự lạnh buốt, anh ta đang cảm trong tay cái điện thoại đã bị nứt màn hình đó.

Đây là đang ra hiệu cho cô phải đền điện thoại cho anh ta sao?

Tường Tri Hoài mắt kiên nhẫn lặp lại lần nữa: “Hôm đó ai bắt nạt em.”

Lộ Dao thu lại tầm mắt, nghiêng đầu nhìn Tường Tri Hoài, ánh mắt thành khẩn: “Ý anh là gì? Không ai bắt nạt tôi cả.”

Cô không thiệt hại gì.

Bắt nạt cô, cô đều đã trả lại toàn bộ.

Tường Tri Hoài ‘hừ’ một tiếng, không vạch trần cô, buông tay ra, “Lên xe trước chờ tôi.”

Lúc Lộ Dao đi ngang qua Tường Tri Hoài, cô đã trực tiếp dẫm lên giày da của anh, lúc dẫm xuống, Lộ Dao cũng thấy đau giùm anh.

Nhưng Tường Tri Hoài vẫn không động đậy, cup mắt nhìn cô: “Lúc này trong lòng đã thấy thoải mái chưa?”

Lộ Dao: “...”

Đi đến trước mặt Hoắc Viễn Chu, cánh tay Lộ Dao khẽ cử động, nhưng cô vẫn không thể nhắc lên, tất cả sự can đảm tích lũy trước đó, đều bởi vì Tường Tri Hoài mà gián đoạn, giờ khắc này đã biến mất không còn một dấu vết.

Cô nhìn anh, bắt lực rồi lại bắt đắc dĩ.

Cô không dám ôm anh, nhưng anh vẫn có thể chủ động cho cô một cái ôm thật nhẹ mà.

Nhưng Hoắc Viễn Chu không có.

Nhìn nhau vài giây, Hoắc Viễn Chu vươn tay xoa đầu cô, “Quảng thâm mắt nặng vậy, không ngủ được à?”

Lộ Dao gạt đầu, thành thật trả lời anh: “Có thể là do hơi phấn khích, làm sao cũng không ngủ được.”

Rạng sáng một giờ mới ngủ, chưa đầy hai giờ rưỡi đã tỉnh, và cũng không còn buồn ngủ nữa, cô chỉ mong có thể được gặp anh sớm một chút.

Ánh mắt của Hoắc Viễn Chu đánh về phía chiếc ô tô ở bên kia, tâm trí Lộ Dao bình ổn lại, rồi vai sóng vai cùng anh đi về phía chiếc ô tô.

Lộ Dao nghiêng mặt nói với anh: “Ba và mẹ cháu đang ở nhà nấu cơm cho hai người, nên không đến đây.”

Hoắc Viễn Chu chỉ chú ý đến trọng tâm là: “Chị dâu ở nhà?”

“Vâng, biết hôm nay hai người về nhà, nên không sắp xếp công việc gì khác.”

Lộ Dao hơi khựng lại, muốn chia sẻ tin vui với anh, “Cái đó... Mẹ đồng ý cho cháu đến Bắc Kinh rồi, có thể lúc vừa đến thì sẽ tạm thời ở lại nhà bác Tường, nhưng khi cháu tìm được công việc rồi sẽ tìm lý do dọn ra.”

Hoắc Viễn Chu ừ một tiếng, và không nói gì nữa.

Sau khi ngồi lên xe, Hoắc Viễn Chu vẫn luôn như đang suy nghĩ gì đó và nhìn chăm chú vào bụi cây ven đường, anh không nói lời nào, Lộ Dao cũng không biết nói gì với anh, cô luôn cảm thấy anh đều không có hứng thú với mọi chủ đề của cô.

Lúc trước ở Tokyo, cô nói muốn đến Bắc Kinh, anh còn nói quyết định xong thì nói với anh, nhưng khi bây giờ cô không thể kìm nén được kích động mà vui sướng nói với anh rồi, thì anh lại không hề có phản ứng gì cả.

Anh hoàn toàn không quan tâm cô đi đâu, tiếp xúc với ai, vừa rồi cô lịch sự ôm Tường Tri Hoài, sau khi nhìn thấy thì anh cũng không có chút khác thường nào.

Cho nên, cô tự mình đa tình cái gì chứ?

Đột nhiên, Hoắc Viễn Chu quay đầu lại, nói với cô: “Chú sẽ trở lại New York trong chuyến bay chiều nay.”

“A??”

Hoắc Viễn Chu giải thích: “Tập đoàn có rất nhiều việc cần chú trở về xử lý, không thể trì hoãn nữa.”

“Ồ.” Lộ Dao cười gượng gạo, rồi xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Cách đó không xa, Tường Tri Hoài đang được mọi người vây quanh như một ngôi sao, Lộ Dao cảm thấy đó mới là thế giới thuộc về Tường Tri Hoài, rực rỡ nhiều vẻ, xa hoa lãng phí, tuyệt đẹp và sang trọng.

Cô thu lại tầm mắt, khởi động động cơ ô tô, rồi từ từ lái xe đi.

Bỗng, cảm của Chu Cảnh Xuyên khẽ nhếch về phía ngã tư, “Tường Tri Hoài, cô gái của cậu bỏ rơi cậu rồi.” Chạy cùng người đàn ông khác.

Tường Tri Hoài nhìn chiếc ô tô màu đỏ đang dần biến mất ở cuối con đường, không có quá nhiều biểu hiện, anh thu lại tầm mắt và nhìn về phía Chu Cảnh Xuyên, “Hôm nào xin lỗi Lộ Dao đi.”

Chu Cảnh Xuyên nhướn mày nói: “Dựa vào cái gì?” Người phụ nữ đó tông xe anh, dẫm điện thoại của anh, còn muốn anh chủ động xin lỗi ư?

“Chỉ bằng cô ấy là Lộ Dao.”

“...”

Sau khi Lộ Dao và Hoắc Viễn Chu rời đi, Tường Tri Hoài có cảm giác thời tiết hôm nay thấp một cách kỳ lạ, ngực khó chịu, anh cởi bỏ vài cúc áo sơ mi, rồi nói với Chu Cảnh Xuyên: “Sau khi mọi người ăn cơm xong thì về trước đi.”

Chu Cảnh Xuyên: “Ý cậu là gì, cậu không đi cùng bọn tôi à?”

Bọn họ ngồi chuyến tàu đêm mười mấy tiếng đồng hồ, mệt mỏi như một con cẩu vạy, chính là vì muốn đón anh trở về, nếu anh dám không theo chân bọn họ cùng nhau trở về thử xem!

Tường Tri Hoài nói: "Ngày mai tôi sẽ trở lại, hôm nay còn có việc cần phải xử lý.”

Chu Cảnh Xuyên bật cười, tỏ vẻ chế nhạo, “Cũng đúng, ở trong đó mười lăm ngày, cũng đã lâu không cùng người tình bé nhỏ của cậu lăn giường, là do bọn tôi suy xét không chu toàn, được thôi, bọn tôi sẽ quay lại vào ngày mai vậy.”

Tường Tri Hoài nhìn Chu Cảnh Xuyên vài giây, rồi gằn từng chữ một: “Chu Cảnh Xuyên, cậu hãy nghe cho kỹ, lời này tôi chỉ nói một lần, Lộ Dao là cô gái tôi thích.”

Đám đông vốn đang vui cười, ngay lập tức trở nên yên tĩnh, như đang nhìn động vật quý hiếm, nhìn chăm chăm Tường Tri Hoài mà không hề chớp mắt.

Hốc mắt của Nghiêm Duyệt vô thức trở nên ẩm ướt, đầy tủi thân.

...

Lộ Dao ngồi trong xe, bầu không khí trước sau vẫn nặng nề, và còn đặc biệt im lặng, áp lực làm cho người ta không thở nổi.

“Hoắc Viễn Chu.” Lộ Dao chủ động phá vỡ sự im lặng.

“Lái xe đường hoàng đi.”

Lộ Dao không lên tiếng nữa, mà dùng sức đập tay lên vô lăng.

Tiếng còi chói tai, nhấp nhô không ngừng vang lên.

Hoắc Viễn Chu đỡ lấy đầu, mu bàn tay vuốt cảm một cách bất lực, “Phía trước không có xe, cháu nhún còi làm gì!”

Lộ Dao vô cảm nói: “Thử xem còi có bị hư không.”

“...” Tỉnh trẻ con của cô lại trỗi dậy, Hoắc Viễn Chu cũng không còn cách nào với cô, anh nói: “Dao Dao, mấy ngày nay, chú vẫn luôn học tập quy tắc giao thông ở trong đó, còn xem rất nhiều video hiện trường tai nạn giao thông.”

Thế nhưng trong lòng Lộ Dao đã bắt đầu dấy một cách kì lạ, anh không nói chuyện là vì lo lắng an toàn cho cô, chứ không phải anh không có hứng thú với chủ đề của cô.

Nhưng sau khi suy nghĩ lại, khi cô nói với anh chuyện cô đến Bắc Kinh, thì dường như cô vẫn chưa khởi động ô tô mà.

Sau đó, cô lại bắt đầu nhún còi liên tục.

Khựng lại, Hoắc Viễn Chu nói: “Cháu dừng lại ở phía trước một chút đi, chú hút thuốc.”

Lộ Dao liếc mắt nhìn anh, không nói không rằng, và tiếp tục lao về phía trước.

“Dao Dao.” Giọng của Hoắc Viễn Chu ôn hòa hơn trước đó rất nhiều, có rất nhiều không thể chậm trễ.

Lộ Dao không muốn dừng xe, nhưng hai từ Dao Dao đó của anh, đã làm lay lạn một nơi nào đó mềm mại và yên tĩnh trong trái tim cô, chính cô cũng có chút choáng ngợp.

Cô tự chế nhạo mình một câu: Lộ Dao à, mày thật là đủ rồi.

Lộ Dao tìm được nơi thích hợp và dừng xe lại, Hoắc Viễn Chu xuống xe, anh không đi đâu xa, mà dựa vào bên cạnh xe và châm thuốc lên.

Động tác thất thần hút thuốc của anh làm trái tim Lộ Dao đập lên thình thịch, cô cảm thấy người đàn ông này đã ăn sâu bén rễ ở trong lòng cô, cuối cùng là không rút ra được, cũng không một ai có thể thay thế.

Cô luôn cảm thấy trước khi trải qua điều này, giữa cô và Hoắc Viễn Chu dù ít dù nhiều thì vẫn có thể lại gần nhau hơn một chút, không đến mức như người xa lạ không quen biết.

Nhưng dường như tình hình hiện giờ đang trở nên tồi tệ hơn.

Đã nhiều ngày cô lo được lo mất, cô đánh mất chính mình, đây là một việc vô cùng buồn thảm và ngu ngốc.

Cô không thể bắt lấy, nhưng cũng không thể buông bỏ.

Khi Hoắc Viễn Chu ngước mắt lên, tầm mắt của cô vừa lúc chạm phải anh, cô chợt dạ quay mặt đi, dừng lại trong chốc lát, rồi tỏ vẻ bình tĩnh hỏi anh: “Trong đó có thuốc để hút không ạ?”

“Có, có thể tự mua.” Hoắc Viễn Chu phả khói thuốc ra, rồi nhìn về phía cô nói: “Khi nào thì đến Bắc Kinh?”

Lộ Dao ngây người, hoàn toàn không dự đoán được anh lại hỏi cô về chủ đề này, “... Vẫn chưa quyết định.”

Ngay cả khi đã định thời gian thì cô cũng sẽ không nói với anh, anh cũng không quan tâm, cô hà tất phải làm điều thừa, vì trông cô như thích anh rất nhiều, mặc dù sự thật là như thế.

Hoắc Viễn Chu gạt đầu, sau khi phả khói thuốc ra mới nói: “Không biết mấy ngày nay ở New York đã động lại bao nhiêu việc rồi, chú sẽ cố gắng xử lý xong sớm một chút, để đến Bắc Kinh.”

Lộ Dao tiêu hóa một lát, xong cô bắt ngờ suy đoán: “Chú vội vàng quay lại New York xử lý công việc, là để có thể đến Bắc Kinh sớm một chút sao?”

Hoắc Viễn Chu nhíu cặp lông mày lại: “Nếu không thì sao?”

Lộ Dao: “...” Suýt nữa đã trách oan anh rồi.

Nhưng anh không thể biểu hiện suy nghĩ của mình rõ ràng hơn một chút sao?

Chỉ số thông minh của cô nào đủ để đi suy đoán thế giới nội tâm mạnh mẽ và sâu không thấy đáy của anh.

Sau đó Hoắc Viễn Chu nhận được cuộc gọi từ trợ lý Hinh, anh bắt đầu sắp xếp công việc tiếp theo.

Lộ Dao thấy nhàm chán, nên lấy điện thoại ra chơi.

Cô tiếp tục nói chuyện phiếm với người bạn cũ tên Xuyên, 【vừa nãy em không cẩn thận dẫm phải điện thoại của gã ngớ ngẩn đó, màn hình điện thoại bị nứt ra.】Cùng với rất nhiều biểu cảm cười ra nước mắt.

Sau khi Chu Cảnh Xuyên nhìn thấy tin nhắn, khoe miệng co giật từng cơn, màn hình điện thoại của anh cũng vừa bị dẫm nứt, thiên hạ thật sự có chuyện trùng hợp đến thế sao?

Có cảm giác sự thật đang dần trôi lên mặt nước, cô em gái bạn chat của anh không chỉ mê chơi game, mà đua xe cũng là hạng nhất, lúc trước cô còn dạy anh một ít kỹ năng đua xe.

Nhìn vào dòng tên trên màn hình, ‘biết mã lực’, Lộ Dao biết mã lực, cho nên ngoài cô ra, còn là ai nữa?

Nội tâm của Chu Cảnh Xuyên đang ở bờ vực của sự sụp đổ, nhưng anh vẫn không muốn tin vào sự thật này, anh xác nhận: 【đúng rồi, vừa nãy quên hỏi em, bình thường em rất thích ngủ nướng, sao hôm nay dậy sớm vậy?】

Lộ Dao không nghĩ gì nhiều, trả lời anh: 【đi đón một người bạn say rượu lái xe trở về, đang trên đường về nhà rồi.】

Sau khi tin nhắn được gửi đi, cô đợi hơn mười phút, cũng không nhận được câu trả lời từ Xuyên.

Lộ Dao cho rằng anh bận, nên cất điện thoại vào.

Lúc này Hoắc Viễn Chu bên ngoài cửa sổ cũng đã kết thúc cuộc gọi, bỗng trong lòng Lộ Dao hiện lên ý xấu, trực tiếp từ ghế lái bò sang ghế phụ.

“Dao Dao, cháu làm gì vậy?” Hoắc Viễn Chu ném tàn thuốc xuống, rồi vươn tay đỡ lấy cô.

“Cháu muốn xuống xe.”

“Sao cháu không mở cửa ghế lái?!” Giọng điệu của Hoắc Viễn Chu rõ ràng không vui.

“Bò qua đây đỡ tốn thời gian, nếu cháu xuống từ bên kia, thì sẽ phải vòng qua đầu xe mà đi, phiền toái lắm.” Cô nắm lấy cánh tay anh, nhảy xuống khỏi xe, ánh mắt thành kính và chăm chú nhìn anh.

“Hoắc Viễn Chu, mấy năm nay, cháu làm việc đều có nguyên tắc.”

“Ừ.” Hoắc Viễn Chu ra hiệu cho cô nói tiếp.

Lộ Dao nói: “Chính là... Không nặng bên này nhẹ bên kia.”

Hoắc Viễn Chu vẫn không thể hiểu được ý nghĩa sâu xa của những lời này, vừa định hỏi ý của cô là gì, thì đã có một đôi tay vòng qua eo anh.

Lộ Dao áp sườn mặt vào ngực anh, giọng nhẹ nhàng như bông, “Vừa rồi cháu cho Tưởng Tri Hoài một cái ôm chào đón, nên bây giờ cũng sẽ cho chú, nếu không trong lòng cháu sẽ bồn chồn.”

Không cho Hoắc Viễn Chu có cơ hội lên tiếng, Lộ Dao đã trả đũa: “Từ lúc lên xe đến bây giờ chú vẫn luôn tối sầm mặt, nói chuyện cũng âm dương quái khí(2), có phải là vì cháu không đối xử bình đẳng, chưa cho chú một cái ôm, nên chú đã hiểu lầm cháu thiên vị với chú, sau đó bắt đầu mặt nặng mày nhẹ với cháu đúng không?”

Hoắc Viễn Chu: “...”

- - - - -

(1) *Chướng khí: khí ẩm, coi là độc, dễ sinh bệnh, bốc lên ở vùng rừng núi nhiệt đới và cận nhiệt đới.*

(2) *Âm dương quái khí: nghĩa đen là khí quái lạ trong trời đất, nghĩa bóng chỉ những người lời lẽ, cử chỉ quái đản, kỳ lạ hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra.*

Edit: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Môn đăng hộ đối

Lộ Dao cọ sườn mặt lên ngực anh, chỉ trích anh: “Hoắc Viễn Chu, chú là một người đàn ông to lớn, nhưng trái tim thì thật là nhỏ bé.”

Đạo lý vỡ vụn gì đây chứ?

Hoắc Viễn Chu á khẩu không trả lời được, cũng không thể nào biện giải.

Lộ Dao không dám nhìn anh, vẻ mặt cười xấu xa, sau đó nghiêm túc nói tiếp: “Vì chú không vui, nên cháu luôn muốn lấy sự chân thành của cháu để xin lỗi, cháu sẽ ôm chú một lúc.”

Sau khi nói xong, cô vùi toàn bộ khuôn mặt vào lồng ngực anh, hít hà hương thơm độc đáo và mát rượi từ trên người anh, vì anh vừa hút thuốc, nên xung quanh cô vẫn còn quanh quẩn mùi thuốc lá nhân nhật.

Trong lúc nhất thời, thể nhưng cô đã ý loạn và tình mê.

Cái ôm này, cô đã bỏ lỡ rất nhiều năm.

Mỗi khi tỉnh dậy lúc nửa đêm, cô đều sẽ không nhìn được mà miên man suy nghĩ, là ai đang ở bên cạnh anh, và người anh ôm là ai.

...

“Dao Dao.”

Giọng nói khàn khàn và từ tính của anh vang lên từ đỉnh đầu, Lộ Dao còn nghe thấy cả sự nhẩn nhện từ trong giọng nói này.

Mặc kệ nó, ôm cũng đã ôm rồi, anh làm sao có thể thả.

Lộ Dao ngây thơ nói: “Hoắc Viễn Chu, dường như cháu đang tạm thời bị điếc, cháu không nghe thấy gì cả, chú gọi cháu một tiếng nữa đi, thử xem cháu có thể nghe thấy được không.”

Hoắc Viễn Chu: “...” Anh bất lực vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô: “Dao Dao, cháu véo chú làm gì!”

Lúc này Lộ Dao mới nhận ra, cô không chỉ đơn giản là ôm anh, bởi vì lo lắng, cách lớp áo sơ mi, đầu ngón tay của cô gần như đã ghim vào da thịt ở eo anh.

Cô vội vàng buông tay ra, méo máo, tỏ vẻ xấu hổ: “Cái đó... Dường như cháu không chỉ bị điếc, mà dây thần kinh ở đầu ngón tay cũng xuất hiện vấn đề.”

Hoắc Viễn Chu bình tĩnh hơn cô nhiều, trên khuôn mặt cũng không có chút xấu hổ nào.

Lúc này, từ phía sau có tiếng còi chói tai vang lên không ngừng, anh quay đầu lại nhìn, là xe của Trương Trì Hoài, anh xoa đầu Lộ Dao rồi nói, “Lên xe đi.”

*

Hơn nửa tiếng sau bọn họ cũng về đến nhà, ông Lộ cũng đã chuẩn bị xong bữa trưa phong phú.

Bà Lộ vẫn luôn rất khách sáo với Hoắc Viễn Chu, từ lúc Hoắc Viễn Chu bước vào, ngay thời khắc bà chủ động bắt tay anh, về mặt cảm xúc, bà đã đặt Hoắc Viễn Chu ở ngoài cửa.

Nhưng đối với Trương Trì Hoài, bà lại không có hành động như thế, mà chỉ đập mạnh vào vai anh như một người mẹ, đó là loại cảm giác bất lực không thể chối cãi.

Lộ Dao tâm tư đơn giản, trên bàn cơm cô chỉ lo cúi đầu ăn, vẫn không nhận thấy bầu không khí "tĩnh tế" giữa Hoắc Viễn Chu và mẹ cô.

Trong lúc trò chuyện, bà Lộ hỏi Trương Trì Hoài: “Khi nào Trì Hoài trở về Bắc Kinh?”

“Chiều mai ạ.”

Bà Lộ gật đầu nói, “Sau khi trở về, nếu có thời gian thì giúp đi xem chỗ nào có căn hộ phù hợp, tốt nhất là đừng quá xa nơi con sống.”

Trương Trì Hoài buông đũa trong tay xuống, nghiêm túc hỏi: “Muốn đầu tư hay là muốn ở ạ?”

“Dao Dao một hai phải đến Bắc Kinh, nói muốn tự mình ra ngoài lang bạt, tự tìm công việc bằng chính bản lĩnh của con bé, đi sẽ không quản lý nó, nhưng đi không thể cho nó thuê nhà, vì có rất nhiều yếu tố không an toàn, nên muốn mua luôn cho nó một căn.”

Lộ Dao nghe xong, khoe môi không khỏi cong lên, ban đầu còn cho rằng mẹ cô nói đến Bắc Kinh để Tưởng Trì Hoài chăm sóc, là muốn cô ở lại nhà bọn họ.

Nếu sau này cô có "tổ nhỏ" của riêng mình, thì sẽ tự do hơn.

Cô quay mặt lại và nhìn về phía Hoắc Viễn Chu, anh vẫn đang cúi đầu xuống và vô cùng tập trung ăn cơm, cô nhìn anh vài giây nhưng anh vẫn không ngước lên để đưa ra phản ứng, cô lập tức gấp một miếng sườn rồi đặt vào trong chén của anh.

Lúc này Hoắc Viễn Chu mới ngẩng đầu lên, đối diện với cặp mắt sáng ngời và biết cười đó của cô, vẫn giống như khi còn nhỏ, mỗi lần cô gấp đồ ăn cho anh, cô đều sẽ mỉm cười với anh như thế.

Lúc đó cô còn sẽ ngoắc ngoếch nói một câu: “Chú Hoắc, chú ăn nước miếng của cháu nha.”

Trên đĩa còn dính cả nước miếng của cô.

Tưởng Trì Hoài âm thầm nhìn Lộ Dao, rồi nói với bà Lộ, “Việc này con sẽ làm thỏa đáng, về diện tích và loại hình căn hộ còn yêu cầu gì không ạ?”

Bà Lộ nói: “Đến lúc đó con hỏi Dao Dao đi, dù sao cũng là con bé ở, con bé thích là được.”

...

Tâm trạng hôm nay rất tốt, nên Lộ Dao có uống hai ly rượu vang đỏ, sau khi ăn cơm xong đầu óc cô bắt đầu choáng váng, như đang ngồi trên thuyền, mọi thứ trước mắt đều rung chuyển.

Ông Lộ bảo cô vào phòng nghỉ ngơi một lúc, nhưng buổi chiều Hoắc Viễn Chu phải về New York, cô vẫn muốn đến sân bay tiễn anh, nên ngàn dạn dò vạ dạn dò ông Lộ, nhất định phải gọi cô dậy.

Tưởng Trì Hoài cũng uống rất nhiều rượu, hàn huyên cùng ông Lộ vài chục phút cũng thấy mệt lả, nên vào phòng khách ngủ trưa, ông Lộ ngáp hết hơi này đến hơi khác, cũng lão đảo xiêu vẹo đi vào phòng ngủ.

Phòng khách to như thế lập tức trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại Hoắc Viễn Chu và bà Lộ.

Hoắc Viễn Chu và bà Lộ trước giờ không có chủ đề chung, bây giờ lại càng không có lời nào để nói, nhất thời có chút tẻ ngắt. Anh cầm lấy một quả quýt từ đĩa đựng trái cây, và bắt đầu ung dung lột nó ra.

Bà Lộ háng giọng, rồi uống một ít nước ấm, mới hỏi: “Nghe anh cả cậu nói, sau này cậu đặt trọng tâm phát triển ở trong nước à?”

Hoắc Viễn Chu ngẩng đầu đáp: “Vâng, thị trường trong nước lớn.”

Bà Lộ cười nhạt: “Sau khi trở về nếu có gần nhà, không bận thì trở về thường xuyên một chút.”

“Vâng.”

“Đúng rồi, chị dâu còn muốn hỏi cậu một chuyện này.”

“Chị nói đi.”

Bà Lộ suy xét nhiều lần mới hỏi, “Cậu thấy đứa nhỏ Trì Hoài này thế nào? Về nhân phẩm, về mặt đối nhân xử thế đấy. Cả hai cũng tiếp xúc nhiều trong lĩnh vực kinh doanh, chắc chắn là cậu hiểu rõ thằng bé hơn chị rồi.”

Tay Hoắc Viễn Chu hơi khựng lại, và tiếp tục lột vỏ quýt, im lặng một lúc, anh thành thật đáp: “Cũng tốt.”

Bà Lộ gật đầu, “Mấy ngày trước chị đến Bắc Kinh, gặp được mẹ của Trì Hoài, bà ấy còn nhắc tới Dao Dao với chị, cố tình tác hợp hai đứa trẻ này, nói bọn họ kém nhau bốn tuổi, tuổi rất phù hợp. Nhưng chị vẫn rất do dự, xét cho cùng thì gia thế của Trì Hoài quá hiển hách, bản thân lại ưu tú, phụ nữ xung quanh nó chắc chắn rất nhiều, nếu cậu cũng nói Trì Hoài tốt, thì chị đây yên tâm rồi.”

Hoắc Viễn Chu không nói nữa, anh tách vài múi quýt và bỏ vào trong miệng, chưa bao giờ anh cảm thấy những múi quýt lại tẻ đến mức không thể nào nuốt nổi như thế.

Bà Lộ đứng dậy, “Để chị đi pha cho anh cả của cậu chút nước mật ong giải rượu.”

Sau khi Bà Lộ đi, Hoắc Viễn Chu ăn hết những múi quýt còn lại, tất cả hạt cũng đều nuốt xuống.

Hoắc Viễn Chu nhìn đồng hồ, suy nghĩ vài giây, anh vẫn đứng dậy và đi lên lầu.

Lộ Dao yên tĩnh nằm trên giường như một chú cún con, nụ cười trên khoe môi vẫn chưa thu lại, cũng có thể là do đang có một giấc mơ đẹp.

Hoắc Viễn Chu ngồi ở cạnh giường, lặng lẽ nhìn cô.

Những ngón tay của anh trượt nhẹ nhàng lên sườn mặt cô, miêu tả từng hình dáng tinh tế, khi ngón tay cái trượt đến khóe miệng của cô, anh chậm rãi vuốt ve.

Cái miệng nhỏ hình thoi của cô hơi hé mở, trên khuôn mặt trắng trẻo hiện lên sự quyến rũ sau khi uống rượu.

Bỗng, Hoắc Viễn Chu cúi người xuống, cúi đầu ngậm lấy môi trên của cô và nhẹ nhàng mút vào.

Lộ Dao trong giấc ngủ cảm thấy như đang bị ai đó ‘quấy rối’, trong cổ họng khẽ ‘um’ một tiếng, muốn mở mắt ra, nhưng cố gắng thế nào cũng không có sức để mở.

Một tiếng rên nhẹ như có như không này của cô, với Hoắc Viễn Chu mà nói chính là một loại mê hoặc, anh giữ khuôn mặt cô lại bằng cả hai tay, đầu lưỡi cạy răng cô ra, tiến quân thần tốc, lập tức xâm chiếm khoang miệng cô.

Hơi men đã dâng lên, Lộ Dao cảm thấy mình sắp bị nghẹt thở, nhưng dù có vùng vẫy thế nào thì cũng không làm nên tích sự gì, không thể mở mắt ra được, cánh tay động đậy, nhưng không thể nhấc lên.

Lúc buông cô ra, hơi thở của Hoắc Viễn Chu không ổn định, thậm chí là dồn dập, anh đặt tay lên trán cô, trên môi anh vẫn còn đọng lại mùi vị thơm ngọt của rượu vang đỏ từ giữa răng và môi của cô.

Điện thoại trong túi rung lên, chắc là tiếng chuông báo thức mà anh đã đặt, anh vẫn không buông tha và hôn lên mắt cô, lúc này mới rời khỏi phòng ngủ.

Khi xuống dưới lầu, bà Lộ đã thu xếp xong vali hành lý, “Chị bảo tài xế đưa cậu đi.” Lúc trưa bà cũng uống chút rượu vang đỏ, nên không thể lái xe đưa anh đi được.

“Không cần, em bắt xe cũng rất tiện, tài xế không dễ gì mới được nghỉ ngơi, cho anh ấy về nhà đi ạ.” Hoắc Viễn Chu nhắc vali hành lý lên, như suy nghĩ gì đó nhìn bà Lộ, lời nói đến bên miệng lại phải nuốt hết vào.

“Vậy sao được, bên này bắt xe cũng không tiện, anh cả cậu mà biết cậu bắt taxi đến sân bay, sau khi tỉnh dậy chắc chắn sẽ không vui.”

Hoắc Viễn Chu biết rằng nếu anh tiếp tục cãi lại, sẽ làm tổn thương hòa khí, nên anh đành nhượng bước, lúc đi đến cửa, anh quay đầu lại nói: “Sau khi Dao Dao tỉnh dậy, nói một tiếng với con bé, em...sẽ trở về.”

Thật ra sau đó anh đã nhận ra rằng tất cả điều này đều là vô nghĩa.

Chiếc ô tô đã lái khỏi sân của biệt thự, Hoắc Viễn Chu mệt mỏi dựa lưng vào ghế và nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vài phút sau, anh cảm thấy lớp xe ô tô lăn qua vạch giảm tốc độ ở cổng lớn khu biệt thự, anh vô thức mở mắt ra và nhìn về phía gương chiếu hậu của xe, lúc này cảnh trong gương chiếu hậu đã khác đi.

Trong gương chiếu hậu năm đó, anh nhìn thấy có một đứa trẻ đang ngồi dưới đất gào khóc.

Trong xe yên tĩnh đến mức anh có thể nghe thấy cả tiếng trái tim mình đang đập, trong đầu anh vô cớ phát lại hình ảnh lúc anh rời khỏi Thượng Hải hơn mười năm trước, hỗn loạn, khóc lóc.

Tất cả đều có liên quan đến Lộ Dao.

Giờ khắc này, tất cả những ký ức như một con đại hồng thủy, mãnh liệt ủa về.

...

Lúc Lộ Dao tỉnh dậy thì đã bảy giờ rưỡi tối, đầu óc cô vẫn còn mê man, cô chạm vào điện thoại, sau khi nhìn thấy thời gian, sững sờ một lúc, sau đó cô hét to một tiếng, lăn long lóc xuống đất và ngồi dậy.

“Ba Lộ! Ba Lộ!” Cô hét lên giận dữ.

Mở cửa bước vào lại là Tường Tri Hoài, anh dựa người lên khung cửa, nhân nhạ nhìn cô, “Kêu cái quỷ gì!”

“Hoắc Viễn Chu đâu!”

“Em nói gì?”

Lộ Dao ảo não túm chặt lấy tóc mình, sao cô có thể ngủ như một con lợn chết như thế, rõ ràng đã đặt báo thức rồi, sao lại không đổ chuông? Hay là đã đổ chuông mà cô không nghe thấy?

Cô vẫn không từ bỏ ý định và gọi cho Hoắc Viễn Chu, nhưng nhắc nhở đã không thể kết nối, cô tức giận ném điện thoại lên chần.

“Nếu em quăng nát điện thoại, Hoắc Viễn Chu sẽ không thể nhận được cuộc gọi của em.”

Lộ Dao trừng mắt lờm anh: “Ai cần anh lo!” Cô nhìn anh vài giây, mới nhớ ra: “Sao anh còn ăn vạ ở nhà tôi thế?”

Tướng Trì Hoài tỏ vẻ thờ ơ, gần từng chữ một: “Ngày mai đưa em trở lại Bắc Kinh.”

Nói xong anh xoay người và rời khỏi phòng ngủ.

Cái gì?

Ngày mai sẽ đi?

Còn phải đi cùng Tướng Trì Hoài?

Sáng hôm sau, sau khi Lộ Dao nói lời tạm biệt với ông Lộ và bà Lộ, cô lái chiếc Hummer màu đỏ đỏ chở Tướng Trì Hoài đi, hướng về con đường ở phía Bắc.

Bởi vì ông Lộ và bà Lộ ngồi máy bay đến Bắc Kinh trước, ban đầu Lộ Dao còn có chút tâm trạng nặng nề, giờ phút này đã trở thành nôn nóng phát điên.

Biết ngồi máy bay thoải mái, nên đã để ô tô lại cho cô lái, điều quan trọng ở vị trí phó lái lại là một nhân vật lớn, sau khi ngồi lên xe, thì vẫn luôn xử lý email, hai tiếng rồi mà vẫn không nói một lời nào, khiến cô không khỏi buồn chán.

“Tướng Trì Hoài.”

“Hử?”

Lộ Dao tập trung nhìn về con đường cao tốc ở phía trước, “Không có gì, xem anh còn sống không.”

Tướng Trì Hoài thu lại ánh mắt và tiếp tục cúi đầu xuống xem tài liệu, sau một hồi lâu mới nói một câu: “Yên tâm, nếu một ngày nào đó tôi không ổn, chắc chắn sẽ nói với em đầu tiên.”

Lộ Dao: “...”

Tướng Trì Hoài nói tiếp: “Một là em xuống đường đi bộ với tôi, hai là tiếp tục thay tôi lái xe.”

“Tướng Trì Hoài, trái tim anh thật đen!”

Tướng Trì Hoài liếc mắt nhìn cô: “Trái tim tôi đen sao?”

Lộ Dao nghiêng răng nói: “Phải, đen sì.”

Tướng Trì Hoài hỏi: “Em đã nhìn thấy trái tim tôi rồi à?”

“...” Lộ Dao nghẹn lời một lần nữa.

Tướng Trì Hoài thu lại tầm mắt, mở video lên, thảo luận về một dự án đầu tư với vài giám đốc điều hành cấp cao của công ty.

Lộ Dao không làm phiền anh nữa, im lặng lái xe.

Lúc giữa trưa, Lộ Dao dừng xe lại ở một khu phục vụ lớn, sau khi dừng xe, video hội nghị của Tướng Trì Hoài cũng vừa lúc kết thúc.

Đóng máy tính lại, Tướng Trì Hoài hỏi cô: “Có mệt không?”

“Vẫn ổn, tôi thích lái xe.” Lộ Dao bước xuống xe, duỗi eo lười biếng, có rất nhiều người đang dùng bữa tại nhà hàng này, còn cô lại ghét nhất lúc ăn cơm mà có nhiều người chen chúc.

“Nếu không từ từ rồi ăn?”

Tướng Trì Hoài châm điếu thuốc, “Tôi không sao.”

Lộ Dao dựa lên cửa xe, vô thức lấy điện thoại ra, vẫn không có bất cứ cuộc gọi hay tin nhắn nào, lúc này, chắc Hoắc Viễn Chu đã xuống máy bay rồi, vậy sao anh không gọi cho cô để báo bình an chứ?

Cô nhấp đi nhấp lại mười một con số đó trên màn hình điện thoại, nhấp rồi xóa, xóa rồi nhấp.

Cuối cùng tay vẫn ngơ ngác và nhấn gọi đi, cô áp điện thoại lên tai, hồi hộp chờ đợi bên kia trả lời.

Điện thoại reo hơn chục lần mới được nghe, “Dao Dao, cháu giữ máy một chút, chú sẽ trả lời cháu ngay.”

Lộ Dao có phần không hài lòng, anh không chủ động gọi cho cô, cô cũng không so đo gì, bây giờ cô gọi, anh còn muốn cô phải đợi.

"Chú làm gì vậy? Ngay cả điện thoại của cháu cũng không tiện nghe sao?" Giọng điệu của cô mang theo vài phần chất vấn một cách kỳ lạ.

Hoắc Viễn Chu dừng lại, "Đang trong nhà vệ sinh."

"... Ồ, vậy chú cứ bận rộn đi." Sau khi Lộ Dao nói xong, cô đã hận vì không thể cắn đứt lưỡi mình, vội vàng ngắt điện thoại.

Hey! Đang trong thời gian ôn thi nên nếu rảnh mình sẽ edit, còn không sẽ phải hết tuần sau mới edit được, các cậu chịu khó tí ♥♥♥

Edit: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Của anh cũng là của em

Ba phút sau Hoắc Viễn Chu gọi lại, sau khi Lộ Dao kết nối, cũng không biết phải nói gì.

Hoắc Viễn Chu cũng không nói.

Cuộc gọi rơi vào im lặng trong ngắn ngủi.

Lộ Dao không khỏi mặt đỏ tía tai, trong đầu vô thức phát lại cảnh tượng khi còn nhỏ.

Đó là một ngày cuối tuần, sau khi ngủ trưa thì cô đến phòng của Hoắc Viễn Chu để tìm anh cùng chơi game, nhưng không thấy anh ở trên giường.

Suy nghĩ theo quán tính của một đứa trẻ, không ở trên giường thì sẽ ở trong phòng tắm, vì thế cô không chút suy nghĩ đã chạy đến cửa phòng tắm và tung cửa ra...

Sau khi nhìn Hoắc Viễn Chu, cô khẽ chớp mắt, đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy cấu trúc cơ thể đàn ông... Nhất thời quên phải rời đi.

Hoắc Viễn Chu cũng ngây người vài giây, sau khi hoàn hồn thì vội vàng quay lưng lại, kéo quần lên, "Dao Dao, chạy ra ngoài nhanh lên."

Nhưng lúc ấy cô đã trả lời Hoắc Viễn Chu thế này: "Cháu thấy hết rồi nha."

Lúc ấy cô còn nhỏ, không thể hiểu được tâm trạng của Hoắc Viễn Chu, bây giờ nghĩ lại, nhất định khoảnh khắc đó anh đã vô cùng sụp đổ.

Trong điện thoại vẫn im lặng.

Có lẽ, Hoắc Viễn Chu cũng đang nghĩ về cảnh tượng năm ấy?

...

Cuối cùng Lộ Dao vẫn lên tiếng phá vỡ im lặng trước, cô hỏi anh: "Hoắc Viễn Chu, chú còn nhớ câu chú đã nói với Mễ Lộ lúc chú còn ở Nara không?"

Hoắc Viễn Chu suy nghĩ nửa ngày mới đáp, "Câu nào?"

Lộ Dao ậm ừ rất lâu, vẫn không nói ra.

"Dao Dao, cháu không nói, chú thật sự không thể nhớ nổi."

"Chính là... Lúc đó Mễ Lộ hỏi mượn tiền chú, chú không cho mượn... Chú nói... Chú nói tiền của chú..." Lộ Dao lấp bắp, nửa phút trôi qua vẫn chưa nói xong một câu hoàn chỉnh.

Hoắc Viễn Chu nhớ ra, giúp cô bổ sung hoàn chỉnh nửa câu sau mà cô chưa nói: "Tiền của chú chỉ có người phụ nữ của chú mới có thể tiêu."

Lộ Dao không khỏi mặt đỏ tía tai, giọng cô trầm xuống, "Cháu... Tối qua cháu mới có thời gian sắp xếp lại vali hành lý... Chính là cái vali lần trước mang đi du lịch, cháu phát hiện bên trong có cái... Túi, là chú mua sao?"

"Ừ."

Nhịp tim của Lộ Dao càng lúc càng nhanh, "Nhưng chú đã nói tiền của chú chỉ có... Người phụ nữ của chú mới có thể tiêu." Sau khi nói xong, cô lo lắng nuốt vài ngụm nước bọt, nín thở lại, chờ đợi xem anh sẽ trả lời cho câu hỏi sắc bén này như thế nào.

Cũng giống như ở Tokyo lần đó, cô hỏi anh chuyện mà anh đã hứa với cô lúc trước còn tính không, cô đã thổ lộ gián tiếp một lần nữa.

Không biết liệu lần này anh có muốn trả lời cô hay không, hay là vẫn giống như lúc ở Tokyo, vẫn đậm phong khinh lấy im lặng bỏ qua cho cô lệ?

Thật ra cũng chỉ với vài giây im lặng, nhưng Lộ Dao lại cảm thấy khoảng thời gian này đủ dài để chạy quanh Trái Đất một vòng.

"Hoắc Viễn Chu!" Cuối cùng Lộ Dao đã mất kiên nhẫn.

Giọng của Hoắc Viễn Chu xuyên qua sóng điện vang lên, mặc dù ở rất xa, nhưng dường như có thể nghe rõ ở bên tai, anh nói: "Dao Dao, lúc trước chú nói đều là tiếng phổ thông, không phải tiếng Anh cũng không phải tiếng Pháp."

Lộ Dao nhẹ nhàng thở hắt ra, trái tim cũng dần thả lỏng, nhưng luôn cảm thấy Hoắc Viễn Chu trả lời như vậy như thật mà như giả, nó rất mơ hồ, cô không muốn mập mờ tới mập mờ lui như vậy với anh, rất không thú vị, đơn giản là hỏi rõ ràng ra.

Cô hùng hổ dọa người hỏi tiếp: "Hoắc Viễn Chu, cuối cùng chú nói mấy lời này là có ý gì, cháu không hiểu lắm, tiền của chú chỉ có thể cho người phụ nữ của chú tiêu, cho nên cháu phải trả lại, là ý này đúng không?"

Hoắc Viễn Chu tạm dừng một giây, rồi nói: "Tùy cháu, có thể trả lại cho chú."

"Hoắc Viễn Chu!!" Lộ Dao bỗng cuồng loạn hét lên.

Tường Trì Hoài đang xem điện thoại, bởi một tiếng hét này, suýt chút nữa hồn phi phách tán, "Lộ Dao, em kêu cái quỷ gì vậy!"

Hoắc Viễn Chu nghe thấy giọng của Tường Trì Hoài nên hỏi: "Vẫn ở cùng một chỗ với anh ta à?"

Sau khi Lộ Dao bị kích thích, ăn nói cũng không lựa lời: "Đúng vậy, đang trên đường bỏ trốn."

Hoắc Viễn Chu ghen hờn, nhanh nhẹn dáo miệng của cô cũng có ngày dùng để đặc biệt đối phó anh.

Lộ Dao cũng không ôm nhiều ảo tưởng với Hoắc Viễn Chu, cô đã sớm nên đối diện với sự thật, nhưng cô đã cố tình lừa mình dối người, không dám nam tường tâm bất từ(1), điều này rất đúng.

Có thể không cần lưu luyến nữa.

Cô nói: "Không có chuyện gì nói, cháu cúp máy."

Giọng của Hoắc Viễn Chu rất khó nghe và hơi dồn dập: "Dao Dao, vừa nãy anh nói, chỉ nói một nửa."

"Nửa kia thì sao?" Lộ Dao vẫn mong chờ vô hạn.

Hoắc Viễn Chu: "Em có thể trả tiền cho anh, dù sao tiền của anh cũng là... Của em."

Lộ Dao xoa xoa huyệt thái dương, đầu óc choáng váng và trống rỗng sau một lúc lâu mới có phản ứng, cuối cùng cũng chờ được lời tỏ tình của người đàn ông muộn tao(2) này, trước khi cô vẫn chưa già nua.

Giờ khắc này, mười lăm năm chờ đợi của cô, đều đáng giá.

Hoắc Viễn Chu hỏi lâu cũng chưa được hồi âm, nên gọi cô một tiếng: "Dao Dao?"

Lộ Dao hoàn hồn: "Hoắc Viễn Chu, anh nhiều tuổi như thế rồi, tự tin của anh từ đâu đến thế, anh cho em tiền, thì nhất định em sẽ muốn sao? Được rồi, em phải ăn cơm đây, không có việc gì cũng đừng phiền em."

Hoắc Viễn Chu: "..."

Lộ Dao thấy anh mặt mũi, bật cười, cuối cùng cô cũng mặt mũi nở nang hòa nhau một ván.

Trong khoảng thời gian này, cô luôn sống thận trọng và miễn cảm đa nghi trước mặt Hoắc Viễn Chu, còn thường xuyên đa sầu đa cảm, ngày càng trở nên xa lạ với chính mình.

Mấy năm nay, cô nổi loạn, cô bướng bỉnh, cô phóng túng, cô còn bóng bẩy nữa, tất cả cũng chỉ vì người đàn ông tên Hoắc Viễn Chu này, đều ẩn thân đối trá.

Giọng điệu của Hoắc Viễn Chu có chút bất lực: "Đi ăn cơm nhanh đi, tối nay gọi cho em."

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Lộ Dao bỏ điện thoại vào túi tiền, cô hỏi Tường Tri Hoài, "Anh đã bao giờ... Có tình đi lấy lòng một người chưa? Vì người đó, ngay cả nguyên tắc hay điểm mấu chốt gì đó của bản thân, cũng đều vứt sau đầu, xa lạ đến mức anh cũng không quen biết chính mình của hiện tại?"

Tường Tri Hoài như suy nghĩ gì đó và nhìn cô, vẫn không đáp lại, cuối cùng anh ném tàn thuốc vào thùng rác cách đó không xa, rồi đi về hướng nhà vệ sinh.

"Này, đang nói chuyện với anh đấy!" Lộ Dao theo sát phía sau.

Tường Tri Hoài chân dài, đi hơi nhanh một chút, Lộ Dao gần như là chạy theo bên cạnh anh, "Có phải là vì hôm nay mặt trời lớn, nên tâm trạng của anh không tốt đúng không?"

Bước chân của Tường Tri Hoài khẽ khựng lại, môi mím chặt: "Có ý gì?"

Lộ Dao cười nói: "Kẻ thù tự nhiên của băng không phải là mặt trời sao?"

Tường Tri Hoài "hừ" một tiếng.

Lộ Dao nghe thấy sự khinh bỉ bên trong, nhưng cô vẫn vờ như không hiểu, cô chỉ vào nhà vệ sinh, "Không vào hả?"

Tường Tri Hoài vẫn không hề chớp mắt và nhìn đắm đắm vào cô, "Sao nào, em muốn vào cùng tôi à?"

"..." Đúng là không biết được lòng người, Lộ Dao liếc xéo mắt nhìn anh, rồi đi về phía nhà vệ sinh nữ.

Khi Lộ Dao ra khỏi nhà vệ sinh, Tường Tri Hoài đã đứng ở cửa, phụ nữ ra vào nhà vệ sinh đều lưu luyến mỗi bước chân và nhìn chăm chăm vào anh.

"Sao anh lại đứng ở đây?" Lộ Dao lôi anh sang một bên.

Tường Tri Hoài vân đạm phong khinh nói: "Chờ em."

Lộ Dao chán nản nhìn anh: "Không biết còn tưởng anh là lưu manh, muốn lên vào WC nữ nhìn trộm đấy!"

Tường Tri Hoài vươn khoe môi, nhàn nhạt nói: "Nếu vào WC nữ, người bị hại cũng là tôi."

"..." Lộ Dao cảm thấy rằng trên đời này không còn có thể tìm thấy một người đàn ông nào có da mặt dày hơn Tường Tri Hoài.

Tường Tri Hoài chỉ vào vòi nước: "Rửa tay, ăn cơm."

Khi đến nhà hàng, ban đầu Tường Tri Hoài dự định ăn mì, nhưng Lộ Dao muốn ăn buffet, cuối cùng Tường Tri Hoài đã đi ăn buffet cùng cô.

Khi đến quầy thu ngân để mua phiếu ăn, Tường Tri Hoài đã xác nhận lại: "Xác định muốn ăn buffet à?"

"Ừ, buổi trưa tôi không ăn cơm nên cảm thấy rất đói."

Tường Tri Hoài rút ví tiền ra thanh toán, nói với nhân viên thu ngân: "Hai người."

Anh quay đầu lại và nói với Lộ Dao: "Chưa từng ăn ở khu phục vụ à?"

Lộ Dao suy nghĩ rồi nói, "Đúng là chưa từng."

Tường Tri Hoài gật đầu: "Chút nữa nếu thức ăn nuốt không trôi thì cũng đừng nổi giận với tôi."

Lộ Dao: "... " Thức ăn trong khu phục vụ rất khó ăn sao?

Nhân viên thu ngân: "... " Nhìn Tường Tri Hoài thêm vài lần nữa, vừa chiêm ngưỡng vẻ đẹp của anh, vừa thăm mắng dưới đáy lòng.

Mười lăm phút sau, Lộ Dao gục mặt xuống, cũng không đổ lỗi cho Tường Tri Hoài.

Thức ăn của khu phục vụ này, cũng không quá đặc biệt so với thức ăn trong căn tin trường học của cô, không mặn hay nhạt lắm, cuối cùng cô dùng canh cà chua để ăn cơm, ăn một miếng, chua chết được.

Cô ngẩng đầu hỏi Tường Tri Hoài: "Sao canh không bỏ đường thế?"

"Ở phương Bắc cà chua xào trứng không bỏ đường, tất nhiên canh trứng cà chua cũng sẽ không có đường." Tường Tri Hoài đặt đũa xuống, "Đưa em đi ăn mì."

Lộ Dao lắc đầu: "Quên đi, cũng tiêu mất mấy chục đồng để mua, không ăn sẽ lãng phí."

Cô nghĩ về những đứa trẻ nghèo ở những vùng núi xa xôi mà ông Lộ đã giúp đỡ trước đây, bọn họ nào có cơm và thịt để ăn.

Hoắc Viễn Chu cũng là một trong số đó.

Lúc anh hai ba tuổi, ba mẹ anh đã gặp tai nạn trong một trận lũ đất... Đều đã ra đi, và sau đó ông bà anh cũng lần lượt qua đời, anh hoàn toàn trở thành trẻ mồ côi, ngay cả điều cơ bản nhất là ăn no và mặc ấm cũng trở thành xa xỉ.

Một đứa trẻ hơn mười tuổi, có thể vẫn còn sống sót đã là điều không dễ dàng.

Thỉnh thoảng hàng xóm cũng sẽ cho anh thức ăn, nhưng xét cho cùng, nơi này quá nghèo, nhà ai cũng không giàu, không ai có điều kiện để đi nuôi con nhà người ta.

Nghे ông Lộ nói, đã nhiều năm, Hoắc Viễn Chu đều sống trong cảnh một ngày ăn không đủ ba bữa, ngôi nhà anh sống cũng rất cũ nát, thường xuyên bên ngoài đổ mưa to, trong nhà đổ mưa nhỏ.

Nếu lúc đó ông Lộ không đến trường đại học giảng dạy, không gặp được Hoắc Viễn Chu, không đưa anh rời khỏi núi và đưa anh xuống thị trấn địa phương đọc sách, vậy thì bây giờ anh đang ở đâu?

Sống như thế nào?

"Dao Dao." Trương Trì Hoài gọi cô.

"Hử?" Lộ Dao hoàn hồn.

Trương Trì Hoài nhìn cô, dừng lại vài giây, rồi hỏi: "Hoắc Viễn Chu tỏ tình với em à?"

Tay Lộ Dao khựng lại, không phủ nhận: "Xem như vậy."

Trương Trì Hoài húp một ít canh trứng cà chua, lông mày nhíu lại, đúng là rất chua.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía Lộ Dao, hỏi: "Anh ta nói thế nào?"

"..." Lộ Dao cảm thấy Trương Trì Hoài hôm nay có chút bất thường, "Từ khi nào mà anh cũng buồn chuyện như thế?"

Trương Trì Hoài đáp lại không chút che giấu: "Biết người biết ta."

- - - - -

(1) Không đảm nam tường tâm bất từ: Nghĩa tương đồng với "Một con đường đi tới cuối", "Chưa thấy quan tài chưa rơi lệ", "Chưa tới phút cuối chưa thôi"

(2) Muộn tao: chỉ người bề ngoài lạnh lùng, trầm mặc, nhưng bên trong thì giàu tư tưởng và nội hàm. Đại ý là chỉ người bên ngoài thì một kiêu, bên trong một kiêu, cách nghĩ và cách làm không thống nhất.

Editor: Lạc Lạc

- - - - -

Ồ định tập trung ôn thi cơ mà ngứa tay quá -.-

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chú Hoắc, chú có nhớ em không?

Lộ Dao chớp chớp mắt, nhìn chòng chọc vào Trương Trì Hoài một lúc, điều này có nghĩa là gì?

Cô nghi ngờ hỏi Trương Trì Hoài: "Anh sẽ không bởi vì Hoắc Viễn Chu là đối thủ một mất một còn của anh, cho nên anh ấy thích, anh cũng muốn một chân chen ngang chứ?"

Trương Trì Hoài vô cảm nói: "Tôi rảnh vậy sao?"

Lộ Dao dùng mu bàn tay xoa mặt, thật nóng, lần đầu tiên được một người đàn ông ưu tú như thế đối mặt thô lộ, mặc dù cô không thích anh ta, nhưng

vẫn có chút thụ sủng nhược kinh(1).

Cô ho khan hai tiếng: "Tuông Trì Hoài, anh bao nhiêu tuổi rồi, vẫn còn chơi yêu từ cái nhìn đầu tiên?"

"Con mắt nào của em thấy tôi yêu từ cái nhìn đầu tiên?"

"Anh thích tôi từ khi nào?"

"Quên rồi."

"..." Lộ Dao biết rằng cô không thể giao tiếp với anh ta, nếu anh ta muốn biết, nhất định anh ta sẽ tìm mọi cách khiến bạn nói ra, nhưng nếu anh ta không muốn nói, bạn có cạy miệng của anh ta ra, anh ta cũng sẽ không nói nhiều hơn một chữ.

Lộ Dao không muốn mập mờ không rõ với anh, và cũng không muốn lôi kéo anh, ngay cả là tàn nhẫn, cũng phải nói rõ ràng, "Anh biết người tôi thích chính là Hoắc Viễn Chu, hơn nữa còn thích rất nhiều năm."

Sắc mặt Tuông Trì Hoài vẫn như thường, không có chút biểu hiện buồn bã hay xấu hổ nào, nhưng giọng điệu vẫn lạnh lẽo như băng: "Mắt tôi không mù, nhìn thấy được."

Khi Lộ Dao câm nín và không nói nên lời, Tuông Trì Hoài vẫn kiên nhẫn nói: "Lộ Dao, hỏi em một câu sao nửa ngày cũng hỏi không ra vậy?"

"... Anh nói gì?"

"Hoắc Viễn Chu tỏ tình với em thế nào?"

Sao vẫn còn có người không biết xấu hổ và cố chấp như vậy chứ.

Lộ Dao khoe khoang nói: "Hoắc Viễn Chu nói tiền của anh ấy đều là của tôi."

Tuông Trì Hoài đột nhiên bật cười, đều là chế giễu, ngay cả EQ không quá cao thì Lộ Dao cũng nghe ra được, cô trừng mắt lườm anh, và bắt đầu vùi đầu xuống ăn cơm.

Bỗng, Tuông Trì Hoài nói một câu: "Lộ Dao, tiền và quyền với tôi mà nói đều vô giá trị, em cũng không lạ gì. Lúc trước tôi cảm thấy thứ này tương đối xa xỉ, tôi gần như không có." Anh chỉ vào ngay vị trí trái tim của mình.

Anh nói tiếp: "Mặc dù tôi không có nhiều, nhưng nếu có một ngày em muốn, có thể lấy đi tất cả."

Lộ Dao: "..."

Tuông Trì Hoài không mong cô có thể cảm động đến rơi nước mắt, anh tự nhủ nói: "Những lời thật lòng này chưa từng dành cho cô gái nào khác."

Lộ Dao cảm thấy không khí xung quanh đang loãng dần, lập tức sẽ phải chết ngạt.

Cô thật sự không ngờ Tuông Trì Hoài tích tỵ như kim(2) sẽ nói ra lời tỏ tình rung động lòng người như thế, cô cần phải bình tĩnh và bình tĩnh.

Tuông Trì Hoài chỉ vào đĩa của cô: "Ăn nhanh lên, không lát nữa sẽ nguội. Không bảo em phải trả lời tôi ngay bây giờ, em cũng đừng xem tôi như mãnh thú hồng thủy mà trốn tránh."

Lộ Dao vẫn lâm vào trạng thái như đi vào cõi thần tiên.

Sau khi ăn cơm xong, Tuông Trì Hoài nhường Lộ Dao ngủ một lúc rồi mới tiếp tục lái xe, Lộ Dao ăn không no, dựa lưng lên ghế trần trọc không ngủ được.

Tuông Trì Hoài bị cô làm ồn ào cũng không ngủ được, dứt khoát bước xuống xe và đi vào cửa hàng tiện lợi.

Lộ Dao ở trong xe một mình, càng không thể ngủ, cô buộc mình đừng lo sợ không đâu nữa.

Tuông Trì Hoài cũng đã nói, biểu hiện rõ ràng mà thôi, đều là người trưởng thành rồi, không có vấn đề gì lớn cả, cô hít sâu một hơi, cố gắng để không tự tìm phiền não.

Vài phút sau, tâm trạng cô bình tĩnh trở lại, cô lấy điện thoại ra, màn hình sạch sẽ, không có bất cứ cuộc gọi nhớ nào, cũng không có tin nhắn chưa đọc.

Cô nhẫn nhịn và nhẫn nhịn, nhưng vẫn không nhịn được, đã gửi qua WeChat cho Hoắc Viễn Chu, vô căn cứ nói: [vừa rồi em không cẩn thận xóa mất một cái tin nhắn, vẫn chưa kịp nhìn rõ người gửi, có phải là anh gửi không?]

Rất nhanh Hoắc Viễn Chu đã trả lời lại: [là anh gửi.]

Lộ Dao nhìn tin nhắn, khóe môi không khỏi cong lên, hỏi tiếp: [anh đã gửi tin nhắn gì cho em vậy?]

Hoắc Viễn Chu gọi điện đến, Lộ Dao nhanh chóng nhấn nút trả lời.

Hoắc Viễn Chu hỏi: "Com trưa ăn không no à?"

Lộ Dao theo bản năng sờ xuống bụng, vẫn còn đói đến mức khó chịu đây, buổi sáng ăn không nhiều lắm, buổi trưa bị màn tỏ tình của Trương Trì Hoài làm cho cũng không có tâm tư ăn.

Nhưng cô vẫn khẩu thị tâm phi trả lời Hoắc Viễn Chu: "Ăn no, ăn nhiều lắm. Anh vẫn chưa chuẩn bị ngủ sao?"

"Vẫn đang xử lý email."

Tuy cách bên kia đại dương, nhưng Lộ Dao vẫn cảm thấy bởi vì bóng đêm mà giọng của anh cũng nhẹ nhàng hơn vài phần.

Cũng không biết có phải là do tâm trạng của cô tốt hay không, mà luôn cảm thấy thái độ và giọng điệu của anh đối với cô đã tốt hơn lúc trước rất nhiều.

Lộ Dao siết chặt điện thoại, giọng điệu pha lẫn vài phần nghịch ngợm, nhưng tán tỉnh nhiều hơn, "Chú Hoắc, chú có nhớ em không? Nhớ cỡ nào?"

Hoắc Viễn Chu bị hỏi đến ngốc, anh không giỏi lời ngon tiếng ngọt, đến lời âu yếm cũng chưa từng nói qua với ai, bị hỏi thẳng thắn ra như vậy, vẫn hơi bó tay không còn cách, nghệt thờ giữa các từ ngữ, không thể nói ra.

Lộ Dao nghịch ngợm gọi một tiếng, "Chú Hoắc?" Còn cổ tình kéo dài âm cuối ra.

Hoắc Viễn Chu trả lời cô thế này: "Dao Dao, anh sẽ đến Bắc Kinh vào thứ hai tới."

Hôm nay là thứ sáu, vì vậy, "Chỉ còn ba ngày nữa là em có thể gặp anh đúng không?"

Hoắc Viễn Chu nói: "Phải."

Lộ Dao vẫn còn muốn làm nũng với anh, nhưng Trương Trì Hoài đã lên xe, anh bung một ly mì, vòng một tay qua cầm lấy điện thoại của Lộ Dao, rồi đưa mì cho cô: "Ăn nhanh lên, không chút nữa mì sẽ nở."

Lộ Dao vươn tay muốn lấy lại điện thoại của mình, nhưng tay không đủ dài, "Trương Trì Hoài, trả điện thoại cho tôi, tôi đang gọi điện thoại đấy!"

"Tôi cầm giúp em." Trương Trì Hoài đặt ly mì vào bên trong học tay vịn, rồi áp điện thoại lên tai Lộ Dao, ánh mắt ra hiệu cho Lộ Dao ăn mì.

Giọng nói xa xôi của Hoắc Viễn Chu xuyên qua ống nghe vang lên: "Không phải nói ăn no rồi sao?"

"...Ngủ trưa một giấc lại đói bụng." Lộ Dao rất muốn lột lớp giấy trên ly mì ra, phát hiện Trương Trì Hoài đã dùng băng dính cố định lại.

Cô thật cẩn thận bóc băng dính, rồi mở nắp ra, toàn bộ xe đều tràn ngập mùi hương đặc thù của mì ăn liền.

Hoắc Viễn Chu biết cô rất kén ăn, thức ăn ở khu phục vụ chắc chắn ăn sẽ không quen.

"Ăn nhanh lên đi, ngày mai anh sẽ gọi cho em."

Lộ Dao làm nũng nói: "Sau khi thức dậy anh phải gọi cho em đầu tiên."

Kết quả Hoắc Viễn Chu vẫn nói câu đó: "Ăn mì nhanh lên đi."

Lộ Dao bĩu môi, một chút lãng mạn cũng không có.

Cuộc gọi kết thúc, Trương Trì Hoài lấy lại điện thoại, rồi ném lên bàn điều khiển trước mặt cô.

"Lộ Dao, thức ăn tinh thần rất quan trọng, nhưng phải ăn uống no đủ thì em mới có thể sống."

Lộ Dao hiểu ý nghĩa mà Trương Trì Hoài nói, Hoắc Viễn Chu chỉ có thể gọi điện thoại an ủi, còn anh ta có thể cho cô ăn.

Cô ăn hai ngụm mì, dành thời gian đáp lại anh một câu: "Thứ hai Hoắc Viễn Chu sẽ đến Bắc Kinh, sau này anh ấy sẽ nấu cơm cho tôi ăn."

"Lúc ăn không được nói chuyện." Trương Trì Hoài đang dựa lên ghế và nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lộ Dao không nói nữa, im lặng ăn mì. Ăn đến cuối cùng, cô bất ngờ phát hiện ra, ở đáy ly còn có một cây xúc xích nhỏ, và một quả trứng kho.

Cô không khỏi ngẩng đầu lên nhìn Trương Trì Hoài, ngực anh hơi phập phồng, hơi thở đều đều, chắc là ngủ rồi.

Vào lúc sáu giờ tối từ cao tốc Thượng Hải - Nam Kinh chạy xuống.

Lúc này Lộ Dao mới nhớ ra một chuyện, cô nghiêng mặt hỏi Trương Trì Hoài: "Xe tôi phải làm sao?"

"Phải làm sao gì?"

"Xe tôi không có giấy thông hành, không thể vào được thành phố."

Trương Trì Hoài cất notebook vào, xoa xoa ấn đường, "Đã làm cho em rồi, ở phía trước có người chờ chúng ta."

Lộ Dao thuận miệng hỏi: "Ai chờ chúng ta?"

Trương Trì Hoài: "Chu Cảnh Xuyên, cậu ta là cái người bị em đâm hư điện thoại."

"..."

Hơn hai mươi phút sau, tại một cây ATM, Lộ Dao đã gặp lại Chu Cảnh Xuyên.

Có lẽ là ảo giác, Lộ Dao luôn cảm thấy ánh mắt mà Chu Cảnh Xuyên nhìn cô quá mức phức tạp, không chỉ là oán hận, mà còn có điều gì khác, đến nỗi cụ thể là cảm xúc gì, cô cũng không thể nói rõ.

Chu Cảnh Xuyên mặt vô cảm đưa giấy thông hành cho cô, Lộ Dao cũng tâm bất cam tình bất nguyện nói tiếng cảm ơn.

Trương Trì Hoài hút thuốc và bước đến, hỏi Lộ Dao: "Tối nay muốn ăn gì?"

"Ăn ngon."

Trương Trì Hoài biết hỏi cũng là hỏi không, anh khẽ nhếch cằm với Chu Cảnh Xuyên, "Đi lên phía trước dẫn đường, tối nay cậu trả tiền."

Chu Cảnh Xuyên không khỏi nhướn mày: "Tại sao?"

"Cho cậu một cơ hội để xin lỗi." Trương Trì Hoài kéo cửa xe ra và ngồi vào, rồi liếc mắt nhìn anh, "Sau này đừng phá phách với Nghiêm Duyệt nữa, chỉ một lần này thôi, nếu còn có lần sau, tôi sẽ không nể mặt ai đâu."

Chu Cảnh Xuyên trầm nghĩ, cậu đã nể mặt ai đâu chứ, lão tử của cậu cũng sắp bị cậu chọc giận phải vào phòng cấp cứu rồi.

Lộ Dao canh Trương Trì Hoài không phát hiện, cô nhìn Chu Cảnh Xuyên với một ánh mắt đầy khiêu khích, khẩu hình nói: "Tiểu Dạng, tôi còn không trị được anh sao, hừ!"

"..." Chu Cảnh Xuyên có một loại dự cảm mãnh liệt, kẻ thù của anh đã thật sự xuất hiện.

Buổi trưa Lộ Dao ăn không no, buổi tối không muốn ăn cơm của phương Tây, nên Chu Cảnh Xuyên phải tìm một nhà hàng Hoài Dương có khẩu vị thanh đạm.

Trang trí bên trong thanh lịch và sang trọng, môi trường ăn uống yên tĩnh, tâm trạng của Lộ Dao lập tức tốt lên rất nhiều.

Nhân viên phục vụ cầm thực đơn bước đến, Chu Cảnh Xuyên ra hiệu đưa thực đơn cho Lộ Dao, kết quả Lộ Dao xua tay nói, "Không cần cho tôi xem, tất cả món ăn đắt tiền trong nhà hàng của các cô đều mang ra một phần."

Nhân viên phục vụ: "... Tất cả món ăn đều đắt."

Lộ Dao đang cúi đầu xem điện thoại, lơ đãng nói: "Vậy theo giá từ cao đến thấp, tám món đầu tiên đều lấy một phần. A, còn nữa, đắt thứ nhất và đắt thứ hai phải hai phần, những cái khác một phần là được."

Nhân viên phục vụ nghẹn lời, đã gặp qua đề nghị gọi thức ăn, nhưng chưa từng gặp qua một người đơn giản như thế, nếu không phải cô biết hai vị trước mặt này, cô sẽ thật sự nghi ngờ cô gái này chuẩn bị muốn ăn cơm bá vương.

Bỗng nhiên, Lộ Dao ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói với nhân viên phục vụ: "Chúng tôi có tiền, sẽ không ăn mà không trả tiền." Rồi chỉ Chu Cảnh Xuyên, "Anh ta có hai mươi ngàn trong túi, đủ ăn chứ?"

"..." Nhân viên phục vụ nhìn Chu Cảnh Xuyên, sắc mặt Chu Cảnh Xuyên âm u đến mức có thể đổ mưa to, anh phát tay ra hiệu nhân viên phục vụ đi xuống.

Trương Trì Hoài nâng tách trà lên, từ từ nhấp một ngụm, sau khi nuốt xuống, vẫn không nhận được mà bật cười, anh cũng không nhớ nổi đã bao nhiêu lâu rồi anh không cười như vậy.

Lộ Dao ngược lên nhìn về phía Trương Trì Hoài, anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt lấp lánh và sâu thẳm, khóe môi vẫn còn ý cười chưa kịp thu lại, cô không ngờ một người đàn ông lúc bật cười cũng sẽ đẹp đến vậy.

Cô nói: "Anh còn cười nữa, vị bên cạnh anh có thể sẽ ném anh xuống cửa sổ luôn đó."

Tướng Trì Hoài: "..."

Chu Cảnh Xuyên nằm cũng trúng đạn không thể hiểu được.

Lộ Dao tiếp tục cúi đầu nhìn xuống điện thoại, đăng nhập vào Q.Q, rồi gửi một tin nhắn cho Xuyên: [em đã đến Bắc Kinh, hôm nào sẽ mời anh ăn cơm. Đúng rồi, vừa nãy em đã làm thịt tên ngu ngốc đó một trận, còn khiến anh ta tức giận đến chết khiếp, nhưng em không có cơ hội để tát vào mặt anh ta, em đã có thể trông cậy vào anh trai mình:]]

Sau khi Chu Cảnh Xuyên đọc xong tin nhắn, có cảm xúc rất muốn quăng nát điện thoại, anh bưng tách trà lên và uống một hơi cạn sạch, rồi đặt cái tách lên bàn thật mạnh.

Lộ Dao ngẩng đầu lên thì chạm phải ánh mắt sắc bén và oán hận của Chu Cảnh Xuyên, cô khịt mũi hai tiếng, rồi huyt sáo.

Chu Cảnh Xuyên lắng nghe cẩn thận, giai điệu đó rất quen thuộc, rõ ràng là: "Người đàn ông khóc, khóc không phải tội lỗi..."

-----
(1) Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ; Được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

(2) Tích tụ như kim tích chữ như vàng, ít nói, kiệm lời

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện Ý Loạn Tình Mê được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Lộ Dao không đợi Xuyên trả lời, đã có một dãy số Bắc Kinh lạ gọi đến, cô cau mày, biết cô đến Bắc Kinh ngoài gia đình ra chính là Xuyên, nhưng Xuyên không có số điện thoại của cô mà.

Do dự vài giây, cô vẫn nghe máy.

"Tiểu ớt cay, là tôi, Đông Mễ Lộ."

Lộ Dao: "...". Dừng lại vài giây, đầu óc mới chuyển động, "Mễ Lộ à, chuyện gì thế?"

Nghe thấy hai chữ Mễ Lộ, Tướng Trì Hoài và Chu Cảnh Xuyên không hẹn mà cùng nhìn về phía Lộ Dao.

Mễ Lộ cười nói: "Tôi bấm tay tính toán, tối nay cô đang ở Bắc Kinh, cô đang ở đâu thế? Tôi đói bụng sắp chết rồi, vẫn chưa ăn gì cả, đến chỗ cô ăn trực nha."

Lộ Dao: "... Tôi đến Bắc Kinh, không phải nên là cô mời tôi ăn sao?"

"Tôi là một kẻ nghèo hai bàn tay trắng, đến khách sạn cũng không có khả năng ở, tôi đang cầu xin đây, cô có thể nuốt không biết xấu hổ xuống được không?"

Lộ Dao: "..."

"Tôi lập tức đi tìm cô đây." Nói xong Đông Mễ Lộ liền cúp máy.

Sắc mặt Tướng Trì Hoài chìm xuống, "Đông Mễ Lộ phải không?"

"A?" Lộ Dao có chút mù mờ, hóa ra thật sự gọi là Đông Mễ Lộ, vốn tưởng rằng đêm ở Nara đó, Mễ Lộ đã nói đùa với cô, không ngờ thật sự họ Đông.

"Hồi em đấy!" Tướng Trì Hoài mất kiên nhẫn lặp lại lần nữa.

"Đúng vậy, là cô ấy, nói muốn đến đây ăn." Lộ Dao vẫn hơi lung lay, làm sao Đông Mễ Lộ biết được cô đang ăn ở đây?

Vừa mới nói xong, tiếng đập cửa trong phòng riêng đã vang lên, "Tiểu ớt cay, tôi đến rồi."

Ba người bọn họ ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác, không phản ứng một lúc.

Một lúc sau, tầm mắt của Trương Trì Hoài dừng lại trên người Chu Cảnh Xuyên, “Cậu lại nói bừa gì đó trong nhóm rồi thế?”

Chu Cảnh Xuyên rất vô tội nói: “Tôi chưa nói gì hết nha! Tôi cũng đang bức bối tại sao hành tung của chúng ta lại bị Đông Mễ Lộ nắm giữ rõ ràng như thế đây.”

Đông Mễ Lộ đẩy cửa bước vào, lúc nhìn thấy Trương Trì Hoài, hơi thở của cô cứng lại, trái tim cũng nhảy đến cổ họng, cô cảm thấy mình đã nhảy vào hố của người đàn ông này và cuối cùng là không thể trèo lên, cô sẵn sàng hôn mê ở đây.

Nơi nào có anh, thì sẽ không có gì ở trong mắt cô.

“Mễ Lộ, sao cô biết tôi ở đây?” Lộ Dao nghi ngờ hỏi, rồi vỗ lên chỗ trống ở bên cạnh: “Lại đây ngồi.”

“Thật ra vừa rồi tôi đã nhìn thấy cô ở bên ngoài, nhưng không chắc chắn, nên mới gọi điện thoại hỏi cô.” Đông Mễ Lộ bước từng bước nhỏ đến bên cạnh Lộ Dao, đầu tiên là nói một tiếng chào hỏi với Trương Trì Hoài và Chu Cảnh Xuyên rồi mới ngồi xuống.

Cô cười nhạt và nói với Chu Cảnh Xuyên: “Không ngờ hai người lại ăn cùng Dao Dao.”

Chu Cảnh Xuyên hừ lạnh một tiếng, “Nếu không cô nghĩ là ai? Là người khác thì cô sẽ đến sao?”

Đông Mễ Lộ ho khan hai tiếng, lên nhìn sang Trương Trì Hoài, cho rằng Trương Trì Hoài dù ít dù nhiều cũng sẽ nhìn cô, kết quả là anh đang rất hào hứng nhìn ra cảnh đêm bên ngoài cửa sổ.

Lộ Dao có chút không chịu đựng được thái độ của Chu Cảnh Xuyên đối với Đông Mễ Lộ, cô không hài lòng nói với Chu Cảnh Xuyên: “Đến thì đến, cũng không phải để gặp anh, anh phản kích gì chứ! Anh thật sự cho rằng...”

Đông Mễ Lộ vội vàng ấn tay Lộ Dao lại, lắc đầu ý bảo cô đừng nói nữa, Chu Cảnh Xuyên là người mà Lộ Dao không thể trêu chọc.

Lộ Dao nhìn về phía Đông Mễ Lộ, và cố tình đề cao giọng nói: “Không phải tôi vì cô mà bênh vực kẻ yếu, tôi đã sớm thấy khó chịu với anh ta rồi, lúc ở Thượng Hải, tôi đã kết thù oán với anh ta, còn có Nghiêm Duyệt gì đó nữa.”

Đông Mễ Lộ: “...” Gia thế và bối cảnh của Nghiêm Duyệt ngay cả cô cũng không theo kịp, trong vòng tròn này, ngoài Trương Trì Hoài và Chu Cảnh Xuyên ra, ai mà không nhường Nghiêm Duyệt vài phần?

Nhưng dù là Nghiêm Duyệt hay là Chu Cảnh Xuyên, Lộ Dao vẫn chưa đến Bắc Kinh, đã đắc tội hết với những người cao quý nhất trong vòng tròn này.

Trương Trì Hoài vô tâm nghe bọn họ âm ỉ, anh vẫn không chút bận tâm và nhìn về phía rực rỡ lung linh bên ngoài cửa sổ, ngón tay nhẹ nhàng miết lên mép ly, có lẽ anh đã đoán được là ai nói với Đông Mễ Lộ bọn họ ăn ở đây.

Con nghiện thuốc lá của Trương Trì Hoài lại trỗi dậy, anh đứng dậy và rời khỏi phòng riêng.

Nhà hàng có khu vực nghỉ ngơi, nhưng có vài đứa trẻ đang chơi đùa ở đó, nên anh đến nhà vệ sinh.

Thật ra con nghiện thuốc lá của anh không tính là lớn, có khi bận rộn nửa ngày không hút một điếu cũng không có cảm giác gì.

Nhưng kể từ đêm ở Nara, tay của anh không thể rời khỏi thuốc, đây thật sự không phải là hiện tượng tốt.

Đi ra khỏi nhà vệ sinh, vừa khéo chạm phải Đông Mễ Lộ, nhưng anh không cho rằng đây là trùng hợp.

“Trì Hoài.” Đông Mễ Lộ có vẻ hơi lo lắng, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh, cười nhạt chào hỏi với anh.

Trương Trì Hoài khẽ gật đầu, không có biểu hiện gì, cũng không nói gì nữa, và xoay người đi ra ngoài.

Đông Mễ Lộ theo sát phía sau, gọi anh một tiếng: “Trương Trì Hoài.”

Trương Trì Hoài dừng chân rồi quay đầu lại nói, “Đông Mễ Lộ, lời từ chối tôi không muốn nói lại lần thứ ba. Cô gái à, chừa lại cho mình chút tự trọng đi. Tôi không phải người đàn ông khác, thích dùng lát mềm buộc chặt gì đó, tôi đây, thích sẽ muốn có được nó, nếu không thích, cô có cảm động tôi cũng vô dụng, đừng lãng phí thời gian của cô nữa.”

Dừng lại một chút, anh nói tiếp: “Nếu không phải vì nể mặt Lộ Dao, tối nay tôi sẽ không để cô lại ăn cơm, cũng sẽ không kiên nhẫn nói nhiều với cô như vậy, tự giải quyết cho tốt đi.”

Đông Mễ Lộ biết tối nay cô đã hoàn toàn chọc giận Trương Trì Hoài, nhưng cô thật sự không có ý định tỏ tình lần thứ ba.

Cô nóng lòng giải thích: “Trì Hoài, anh hiểu lầm em rồi, em sẽ không tự làm mất mặt mà để anh từ chối một lần nữa, thật sự em chỉ đến đây để gặp Lộ Dao.”

Tướng Trì Hoài hừ lạnh một tiếng, anh nói: “Chỉ hy vọng như thế..”

Đông Mễ Lộ: “...” Trái tim cô quặn đau, không đi theo anh nữa, dáng người cao lớn và hiên ngang của anh ngày càng mờ hồ trước mặt cô, cho đến khi biến mất trong tầm mắt.

Người đàn ông này đối với cô mà nói, chính là một loại thuốc độc mà không có thuốc giải.

Nhưng cô vẫn cố chấp uống.

Đến tận bây giờ vẫn không hối hận.

Cô nhin không được tự giữu: Đông Mễ Lộ, mẹ nó mày thật sự điên rồi mà! Mày biết rõ anh ấy yêu Lộ Dao, sao mày vẫn có thể da mặt dày đến mức chủ động tìm tới cửa rồi chuốc lấy nhục nhã chứ!

Cô vừa nâng bước, di động đã vang lên, cô lấy ra xem, hiển thị người gọi là Nghiêm Duyệt. Cô bực bội tắt điện thoại đi, mẹ nó thật sự là người này còn phiền hơn nữa!

Phòng riêng.

Lộ Dao thấy Đông Mễ Lộ vẫn chưa trở về, hỏi Tướng Trì Hoài: "Sao anh không về cùng cô ấy?"

Tướng Trì Hoài nhàn nhạt nhìn cô: “Nhà vệ sinh nam và nữ không thông nhau.”

Lộ Dao: “... Đừng nói với tôi, anh là tên ngốc, không biết Mễ Lộ đến để làm gì? Cô ấy đuổi theo anh ra tận nước ngoài, cuối cùng là gần như tiền ở khách sạn cũng không có, anh thật sự không thấy cảm động một chút nào sao?”

Tướng Trì Hoài do dự một lúc, nhưng vẫn nói: “Chuyến đi lần trước của tôi không có Nara.”

Chu Cảnh Xuyên không khỏi ngược mắt lên nhìn Tướng Trì Hoài, a, thật sự khiến anh mở ra cánh cửa thế giới mới, thế nhưng Tướng Trì Hoài lại ngây thơ đến mức đuổi theo một cô gái qua tận bên kia đại dương.

Lộ Dao nhẹ nhàng cắn môi, nói vậy thật ra gặp được anh ở Nara cũng không phải có duyên, về nước cùng chuyến bay cũng không phải trùng hợp, từ giờ khác này, cô quyết định không bao giờ khuyên anh tốt với Đông Mễ Lộ một chút nữa, bởi vì cô cũng không thể tốt với anh.

Nhân viên phục vụ đã mang thức ăn đến, và đặt lên bàn ăn.

Tướng Trì Hoài hỏi nhân viên phục vụ: “Đây là những món ăn đắt nhất trong nhà hàng à?”

“...” Nhân viên phục vụ sững sờ, lần đầu tiên có khách hàng hỏi một vấn đề kỳ lạ như thế.

Chu Cảnh Xuyên đang uống nước, bị câu hỏi này của Tướng Trì Hoài khiến phải lập tức phun ra, anh ho sặc sụa không ngừng, anh cảm thấy sớm muộn gì cũng có ngày mình phải chết vì nước trà.

Tướng Trì Hoài nói tiếp: “Chút nữa đặt món ăn đắt thứ nhất và đắt thứ hai đến trước mặt cô ấy.” Anh khẽ hất cằm, ý bảo đặt xuống vị trí của Lộ Dao.

Nhân viên phục vụ đáp lại "vâng".

Lúc Đông Mễ Lộ đi vào, Chu Cảnh Xuyên vẫn đang ho, cô lịch sự hỏi một câu: “Anh Cảnh Xuyên sao vậy?”

Lộ Dao nói: “Ăn phải ruồi.”

Đông Mễ Lộ: “...” Cô vội vàng đá nhẹ vào chân của Lộ Dao ở dưới bàn, rồi làm một động tác im lặng về phía Lộ Dao.

Dám nói như vậy với Chu Cảnh Xuyên, chắc chắn Lộ Dao là người đầu tiên.

Đông Mễ Lộ cảm thấy, Lộ Dao kiêu ngạo và ngang ngược như thế, là vì cô vẫn không hiểu Chu Cảnh Xuyên, anh ta là một tổ tông có thù tất báo.

Chu Cảnh Xuyên uống thêm hơn nửa ly nước nữa, con ho mới dừng lại, anh híp mắt nhìn về phía Lộ Dao: “Nghe nói cô vẫn chưa tốt nghiệp nghiên cứu sinh đúng không?”

Lộ Dao đề phòng và nhìn anh chằm chằm, luôn cảm thấy lời nói này của anh có ẩn ý, không có ý định gì tốt, nhưng vẫn trả lời anh: “Phải, sao thế?”

Chu Cảnh Xuyên khẽ gật đầu, cười như không cười: “Nghe nói những người tầm nhìn không sâu rộng, sẽ không viết được luận văn.”

Lộ Dao mỉm cười, cười rất đắc ý, cô khoe khoang nói: “Ngại quá, phải để lão nhân gia ngài thất vọng rồi, có người viết luận văn cho tôi.”

Khóe môi của Chu Cảnh Xuyên cũng đang mỉm cười, một ý cười không rõ ràng, anh nói: “Vậy à? Chỉ mong nhân phẩm của cô đủ tốt.”

Đông Mễ Lộ hiểu Chu Cảnh Xuyên, anh cười như vậy là tín hiệu cực kỳ nguy hiểm, cô cảm thấy mùi thuốc súng trong không khí ngày càng nồng, lập tức chuyển chủ đề, hỏi Lộ Dao: “Đây là thức ăn cô gọi à?”

Lộ Dao gật đầu: “Đúng vậy, có phải rất thích ăn không, cô có thể gọi thêm, dù có ngốc... Dù sao cũng là người có nhân phẩm tốt, tầm nhìn sâu rộng trả tiền, cái nào đắt cô cứ gọi cái đó.”

Đông Mễ Lộ nói: “Tôi tự hỏi tại sao cô chỉ gọi hai phần.”

“Nhìn vui.”

Tướng Trì Hoài ghét nhất lúc đang ăn lại nói chuyện trời đất, anh liếc Lộ Dao, “Ăn đi, nói đi nói lại, lúc ăn không được nói chuyện!”

Lộ Dao bĩu môi, bắt đầu cúi đầu xuống và vô cùng tập trung ăn cơm, mắt tinh của cô thấy đôi đũa của Chu Cảnh Xuyên muốn kẹp đến đĩa thức ăn nào, thì cô sẽ duỗi dài cánh tay ra và kéo đĩa thức ăn đó đến trước mặt mình, thầm nghĩ, cho anh tầm nhìn quanh co để nói tôi một lần nữa!

Chu Cảnh Xuyên tức giận thở hắt hắt.

Cho đến khi bữa ăn này kết thúc, Chu Cảnh Xuyên chỉ mới ăn no được năm phần, quan trọng là món anh thích ăn, gần như cũng chưa ăn được.

...

Trên đường trở về, Lộ Dao hỏi Tướng Trì Hoài: “Tôi nay tôi ở đâu?”

Tướng Trì Hoài: “Chung cư của tôi.”

Lộ Dao không hề nghi ngờ: “Hay là tôi ở khách sạn đi.”

Tướng Trì Hoài vẫn nhìn ra cảnh đêm bên ngoài cửa sổ xe, một hồi lâu sau mới trả lời cô: “Cho em ở chung cư một mình, hôm nay tôi đã bảo người thu xếp xong, em ở đây trước, chờ em tìm được công việc, sẽ mua cho em một căn gần đây.”

Đến tầng dưới chung cư, Tướng Trì Hoài xách vali hành lý của mình xuống.

Lúc này Lộ Dao mới nhớ ra anh không có bằng lái, không thể lái xe trở về, vì thế đề nghị đưa anh về nhà.

Tướng Trì Hoài chỉ vào tòa chung cư, “Tôi cũng ở đây.”

Lộ Dao hơi nổi giận: “Không phải nói cho tôi ở một mình sao?”

Sắc mặt Tướng Trì Hoài vẫn như thường nói: “Chưa nói xong, tôi ở bên cạnh em.”

Lộ Dao: “...”

Đến trên lầu, cô và Tướng Trì Hoài mỗi người mở cửa về nhà.

Sau khi đóng cửa lại, Lộ Dao nhìn quanh phòng một lượt, quả nhiên là phong cách trang trí của Tướng Trì Hoài, kín đáo và sang trọng.

Vốn định đi chân trần vào, lúc cúi đầu xuống cởi giày, cô phát hiện bên ngoài tủ giày có bày một đôi dép nữ màu be, giống y như đúc với đôi dép trong nhà của cô ở Thượng Hải...

Lộ Dao vừa nhắc vali hành lý vào phòng ngủ, tiếng chuông di động đã vang lên.

Nhìn thấy người gọi, khóe môi của cô không khỏi cong lên.

Giọng của Hoắc Viễn Chu khàn khàn và trầm thấp, với một chút lười biếng lúc vừa tỉnh ngủ, hỏi cô: “Đến nơi ở chưa?”

“Ừm, vừa đến.” Lộ Dao ngồi lên vali hành lý, run nhẹ bập chân, giọng điệu mềm mại: “Anh thì sao? Đã dậy chưa?”

Hoắc Viễn Chu ngáp một cái: “Chưa, còn nằm trên giường.”

Nghe anh nói vẫn còn nằm trên giường, trong vô thức Lộ Dao bắt đầu tưởng tượng ra các loại hình ảnh thom ngát, cô sờ lên má, thật là nóng.

“Dao Dao?”

“A? Ồ... em nghe đây.” Lộ Dao hơi nói năng lộn xộn, cách hai giây sau cô mới tìm lại giọng của mình, quan tâm nói: “Có phải ngủ không ngon đúng không?”

Hoắc Viễn Chu: “Ngủ khá ngon.”

Thật ra anh mới chỉ ngủ chưa đầy ba tiếng, anh xử lý email công việc đến tận ba giờ sáng tại New York, lúc đó cô vẫn còn đang trên đường cao tốc, anh đã đặt báo thức và bây giờ mới gọi cho cô.

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Anh nhớ nhiều hơn em

Từ lúc Hoắc Viễn Chu tỏ tình đến bây giờ, đã trôi qua gần mười tiếng, nhưng Lộ Dao vẫn cảm thấy như đang lơ lửng trên mây, hư vô và mờ mịt, cái gì cũng không chân thật.

Cô vẫn không thể ngừng lo được lo mất, xác nhận một lần nữa, “Hoắc Viễn Chu.”

“Hó?”

“Cái đó... Bây giờ em là... Bạn gái của anh rồi sao?” Giọng Lộ Dao không tự giác mang theo run rẩy.

Giọng điệu của Hoắc Viễn Chu lộ ra vài phần nuông chiều, “Em nói xem?”

Lộ Dao trầm nghĩ, muốn em nói, em nhất định sẽ nói, điều quan trọng này không phải được anh định đoạt sao.

Giọng của cô rõ ràng hơi thấp xuống: “Em không chắc chắn mới hỏi anh.”

Hoắc Viễn Chu nói: “Trách anh rồi, chuyện nghiêm túc như vậy không nên nói với em ở trong điện thoại.”

Lộ Dao vội vàng giải thích: “Em không trách anh, cũng không chú ý đến cách thức nào, nhưng cảm thấy nếu không do... chính miệng anh thừa nhận, em luôn sợ em sẽ hiểu sai, sẽ suy nghĩ lung tung.”

Im lặng một chút, Hoắc Viễn Chu nói: “Sau khi gặp nhau anh sẽ không để em có bất cứ suy nghĩ không chắc chắn nào nữa.”

Lộ Dao nghe xong trong lòng đầy vui tươi, cô hỏi với giọng điệu nghịch ngợm: “Chú Hoắc, chú có nhớ em không?”

Cổ họng của Hoắc Viễn Chu trượt nhẹ, những lời muốn nói nhưng sao lại nói không nên lời.

Lộ Dao nói: “Chú Hoắc, em nhớ anh, nhớ anh hơn mười năm, mỗi ngày đều nhớ. Mấy năm đầu anh đến New York, em nghĩ anh sẽ sớm trở về, nhưng sau đó anh lại không quan tâm đến em, em lập tức muốn đi tìm anh, nhưng em còn quá nhỏ, không thể có được visa của riêng mình, có khoảng thời gian, cả ngày em đều nghĩ xem ăn cắp như thế nào để băng qua đi tìm anh. .... Lúc anh không có bạn gái, em còn cả ngày suy nghĩ lung tung, ngóng trông mình lớn lên thật nhanh. Sau đó lại nghe nói anh có bạn gái, sắp đính hôn, em đã biết, anh thật sự không cần em... Nhưng mấy năm đó em đều nhớ anh nhất.”

Sóng điện ngoài giọng nói của cô ra, chính là tiếng thở dốc của Hoắc Viễn Chu, mơ hồ còn nghe được tiếng bước đi của anh.

Lộ Dao chơi đùa với cần kéo của vali, kéo ra kéo vào, cô dừng lại vài giây sau đó nói tiếp: “Chú Hoắc, còn anh thì sao? Anh có nghĩ đến em trong hơn mười năm qua không? Nghĩ đến bao nhiêu lần?”

Hoắc Viễn Chu im lặng một lúc, điện thoại vẫn luôn đặt bên tai, anh kéo rèm cửa ra và nhìn về phía bên ngoài cửa sổ.

Bầu trời buổi sáng ở New York đẹp không gì sánh kịp.

Anh nói vào điện thoại: “Dao Dao, anh nhớ nhiều hơn em.”

Lộ Dao ngẩn ra một lúc, sau đó cẩn thận nếm những cảm xúc ẩn chứa trong năm từ ngắn ngủi này của anh.

Cô nói: Chú Hoắc, em nhớ anh hơn mười năm, mỗi ngày đều nhớ.

Anh nói: Dao Dao, anh nhớ nhiều hơn em.

Lộ Dao lau nước mắt: “Chú Hoắc, ngày kia là em có thể gặp anh rồi, đúng không?”

“Ừ.” Hoắc Viễn Chu nghe thấy giọng cô khàn khàn sau khi khóc, nơi nào đó ở trái tim anh không khỏi thắt chặt, có thể cho cô an ủi nhưng không một

chút thương hại, “Anh sẽ ở lại Bắc Kinh thêm vài ngày nữa.”

Lộ Dao rất dễ dàng thỏa mãn, anh có thể ở cạnh cô thêm vài ngày, đó là một sự xa xỉ lớn đối với cô rồi.

Hoắc Viễn Chu nhìn thời gian trên điện thoại, thúc giục cô: “Tắm rửa rồi đi ngủ sớm một chút.”

Lộ Dao bắt đầu làm nũng: “Vậy anh phải nói với em một câu dễ nghe, nếu em vui vẻ thì sẽ dễ dàng đi vào giấc ngủ.”

Anh nhớ em gì đó, anh yêu em, bảo buổi ngủ ngon, tùy tiện nói câu nào cô cũng thích nghe.

Hoắc Viễn Chu vốn rất nuông chiều cô, bây giờ càng dung túng, anh thật sự bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, nói gì đó dễ nghe mà có thể làm cô dễ dàng đi vào giấc ngủ.

Anh suy nghĩ một lúc mới trả lời cô: “Đi ngủ sớm sẽ tốt cho da.”

Lộ Dao: “.....”

Nhất định đây là nguyên nhân lệch múi giờ mà tạo thành câu chuyện hài quốc tế.

Giữa dờ khóc dờ cười, Lộ Dao kết thúc cuộc trò chuyện với Hoắc Viễn Chu.

Lộ Dao đang chuẩn bị đi tắm, di động vang lên lần nữa, là Đông Mễ Lộ gọi đến.

“Tiểu ót cay, vẫn chưa ngủ à?”

“Chưa.”

“Tôi lập tức đến dưới lầu chung cư của cô, cho cô năm phút để xuống lầu, tôi đưa cô đi Happy.”

Lộ Dao hơi do dự, tuy nói cô nổi loạn không kiềm chế được, nhưng hầu như không ra ngoài chơi bởi vào buổi tối, trước đây anh họ của cô đã đưa cô ra ngoài chơi một lần, cũng chỉ đơn giản là ca hát và uống rượu.

Nếu như bị ông Lộ biết được đêm đầu tiên cô đến Bắc Kinh đã đi ra ngoài lêu lổng, sớm hay muộn gì cô cũng bị ông Lộ đưa trở về Thượng Hải.

Cô từ chối khéo: “Mễ Lộ, hôm nay tôi lái xe cả ngày, nên hơi mệt, nếu không hôm nào tôi mời, được không?”

Nhưng sao Đông Mễ Lộ có thể tha cho cô: “Tôi cũng đã đến dưới lầu, nếu cô thật sự mệt, thì chúng ta tìm một quán bar gần đây, chỉ tâm sự thôi. Tối nay tôi lại bị Trương Tri Hoài tổn thương, nếu tôi không giải tỏa nó ra, chắc chắn sẽ mất ngủ.”

Lộ Dao hơi tiến thoái lưỡng nan, nếu từ chối thì có vẻ quá bất cận nhân tình, “Vậy cô chờ tôi vài phút, tôi thay quần áo.”

Đến quán bar, Đông Mễ Lộ rót cho Lộ Dao chút rượu, Lộ Dao xua tay nói, “Tôi uống nước trái cây.”

Đông Mễ Lộ vô cảm nói: “Chị cả à, có thể thả lỏng đi được không?”

Lộ Dao vẫn nhất quyết: “Tôi còn phải lái xe trở về.”

Đông Mễ Lộ không ép buộc cô nữa, tự gọi cho mình một ly rượu mạnh.

“Trương Tri Hoài tổn thương cô thế nào nữa thế? Cô sẽ không đi tỏ tình lần thứ ba chứ?” Lộ Dao nghiêng đầu, uể oải ỉu xiu hỏi cô.

Đông Mễ Lộ có vẻ rất cô đơn, giữa đôi lông mày hiện lên một nỗi buồn nhàn nhạt.

“Tôi vẫn chưa há mồm nói chuyện nữa, anh ấy đã tàn nhẫn từ chối tôi rồi, cô nói đi sao anh ấy có thể như vậy được chứ?”

Nửa ly rượu mạnh cô uống một hơi cạn sạch.

“Này, cô không muốn sống nữa sao!” Lộ Dao muốn giật lấy ly rượu của cô, nhưng đã quá muộn, cô đã nuốt hết rượu xuống.

Đông Mễ Lộ búng tay, gọi thêm một ly nữa.

“Cô còn muốn uống à?” Lộ Dao giật lấy ly rượu, “Vì một tên đàn ông cận bã, cô có đáng không?”

Đông Mễ Lộ bỗng ngồi thẳng dậy, giận dữ nói: “Cô nói ai là đàn ông cận bã hả! Tri Hoài nhà chúng tôi chính là một người đàn ông vô cùng tốt, anh ấy không hề cận bã! Lần tới cô còn dám nói anh ấy như vậy, đừng trách tôi trở mặt không biết người!”

Lộ Dao: “... Cô đúng là mắc nợ anh ta! Cái khối băng chết tiệt đó có gì tốt chứ?”

Đồng Mễ Lộ một tay véo má, híp mắt nhìn Lộ Dao chăm chú như đang suy nghĩ gì đó, rồi đột nhiên cười ha ha hai tiếng.

Lộ Dao nhìn Đồng Mễ Lộ với vẻ mặt hoảng hồn, chỉ vào đầu, “Đồng Mễ Lộ, cô sẽ không bời vì bị từ chối lần thứ ba, mà nơi này không được bình thường chứ?”

Đồng Mễ Lộ vẫn cười, cười càng nghịch ngợm hơn, cô bất ngờ giữ mặt của Lộ Dao lại bằng hai tay, rồi hung hãn hôn lên má cô.

“Tiểu ót cay, thật là yêu cô chết mất. Cuối cùng tôi cũng biết tại sao Trương Trì Hoài lại thích cô, bởi vì cô hoàn toàn không bó buộc anh ấy.”

Lộ Dao: “.....” Cô chửi thề một tiếng, sau đó ghét bỏ lau đi nước miếng trên má.

Sương mù trên khuôn mặt của Đồng Mễ Lộ bị cuốn đi, lập tức từ trạng thái suy sút biến thành thần thái rục rờ.

Cô bắt đầu mặc sức tưởng tượng tương lai: “Sau này tôi sẽ học hỏi theo cô, phải cách xa Trương Trì Hoài, coi thường anh ta, hung hăng đả đập anh ta dưới lòng bàn chân, nhất định anh ta sẽ yêu tôi bằng cả trái tim, ha ha.”

“...” Lộ Dao hoàn toàn nghẹn lời, logic này không ai nói cả, chỉ số thông minh thật đáng lo ngại.

Cô tiếp tục nhắc nhở Đồng Mễ Lộ, “Bởi vì tôi không thích anh ta, cho nên mới dám như vậy với anh ta, nhưng cô thì khác, cô không sợ hoàn toàn phản tác dụng à?”

Đồng Mễ Lộ chưa bao giờ thoải mái hơn, “Dù sao kết quả cũng tệ như thế, đơn giản ngựa chết thì ngựa sống chạy chữa(1).”

Cô nhìn về phía Lộ Dao: “Tiểu ót cay, tôi lớn như vậy rồi nhưng chưa bao giờ ghen tị với ai, chỉ có cô.”

Đồng Mễ Lộ cúi đầu xuống rồi nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu mạnh, lúc nuốt xuống, cổ họng vô cùng nóng rát.

Cô khẽ thở dài: “Dao Dao, nếu tôi là cô thật tốt, Trương Trì Hoài sẽ thích tôi.”

Nói xong cô lại cười tự giễu, trong lời nói đầy sự hèn mọn và cay đắng: “Hon mười tuổi tôi đã bắt đầu yêu thầm anh ấy, nhưng anh ấy chưa bao giờ liếc mắt nhìn tôi lấy một cái, thái độ luôn lạnh lùng như băng, lúc nói chuyện cũng không để lại một chút tình cảm nào.”

Lộ Dao vươn tay vuốt tóc cô, giờ phút này nói lời an ủi hình như đều là dư thừa.

Đồng Mễ Lộ nghiêng đầu nhìn cô, mắt đỏ hoe, nhưng khóe môi vẫn đang mỉm cười.

Cô nói: “Tôi chưa bao giờ nói những điều này với các chị em của tôi trong vòng tròn*, ngoài mặt bọn họ sẽ thông cảm và an ủi tôi, nhưng trong lòng không biết sẽ cười nhạo tôi thế nào. Nhưng Dao Dao, cô sẽ không cười nhạo tôi.”

* Ý nói vòng tròn Bắc Kinh

Lộ Dao lấy khăn giấy ra cho cô lau nước mắt: “Mễ Lộ, cô uống say rồi.”

“Tôi vẫn chưa say, nhưng có cô ở đây, tôi nhất định sẽ say, nhớ rõ đợi chút nữa bảo Trương Trì Hoài đến đón chúng ta. Tôi cao như vậy, cô không thể di chuyển tôi được.”

Lộ Dao: “.....” Hóa ra chủ mưu đã lâu, vừa rồi cô còn lo lắng chỉ số thông minh của cô ấy đáng lo ngại, hóa ra là đại trí giả ngốc.

Sau đó, Lộ Dao không thể cưỡng lại sự hấp dẫn của Mễ Lộ, mà uống hai chai rượu.

Sau đó nữa, Mễ Lộ đã say đúng giới hạn, Lộ Dao không biết cô thật sự say hay là giả say, nhưng cô vẫn luôn uống rượu và điên loạn ở quầy bar.

Không còn cách, cô đành phải gọi cho Trương Trì Hoài, Trương Trì Hoài nghe nói cô đang ở quán bar, còn vừa uống rượu, tức giận một lúc lâu cũng chưa nói thành lời.

Cúp điện thoại, Lộ Dao híp mắt lại, lúc này xong rồi, không biết Trương Trì Hoài sẽ xử lý cô như thế nào.

Nửa tiếng sau, Trương Trì Hoài xuất hiện ở quán bar, đi cùng anh đến còn có tên Chu Cảnh Xuyên mà Lộ Dao cực kỳ không thích.

Đồng Mễ Lộ đang nằm trên quầy bar ca hát, giai điệu đã từ Bắc Kinh chạy đến Hải Nam

Trương Trì Hoài cau mày, tầm mắt lạnh lùng dừng lại trên người Lộ Dao, “Biết đây là đâu không?”

Lộ Dao đuối lý, bủi môi, không dám lên tiếng.

Chu Cảnh Xuyên dứt hai tay vào túi, vui sướng huyýt sáo khi thấy người gặp họa.

Lộ Dao liếc xéo anh một cái.

Tường Tri Hoài càng nghĩ càng giận, đôi môi căng chặt, “Em uống rượu gì?”

Lộ Dao nói thành thật: “Roosevelt 10”.

“Còn uống hai chai nữa đứng không? Rượu đó tác dụng chậm lớn đến mức nào em có biết không! Nửa đêm, tại sao còn lộn xộn đến quán bar mua say, Lộ Dao, em muốn chết phải không!” Tường Tri Hoài bị chọc tức, ngực không ngừng phập phồng.

Lộ Dao hơi bất bình, vẫn chưa có ai dám mắng cô như vậy, ngay cả ông Lộ hung hãn cũng chưa từng nói với cô như thế.

Cô bướng bỉnh gân cổ lên, ngạo nghễ đối co với Tường Tri Hoài, “Không phải anh cũng nửa đêm đi uống rượu đó sao! Anh dựa vào đâu mà mắng tôi!”

Tường Tri Hoài hỏi lại: “Thế em là đàn ông à?”

Lộ Dao: “Nhưng...”

Tường Tri Hoài ngắt lời cô, giọng điệu vẫn không chút độ ấm: “Lộ Dao, em không nghĩ đến à, nhờ đâu em bị kẻ xấu bám theo, hậu quả em gánh nổi không?”

Lộ Dao vẫn không phục, cô chỉ vào những cô gái trong quán bar và hỏi Tường Tri Hoài: “Bọn họ đều là phụ nữ? Họ có thể đến, sao tôi không thể đến?”

Tường Tri Hoài đến nhìn cũng không nhìn những cô gái đó, tầm mắt lạnh lùng vẫn luôn tập trung trên người cô, “Bọn họ có ai đẹp như em?”

Lộ Dao: “.....”

Chu Cảnh Xuyên lúc này không uống nước, nhưng vẫn bị sặc mà ho liên tục.

Lộ Dao liếc nhìn Chu Cảnh Xuyên, nhìn không được mà trả đũa anh: “Chắc chắc chắc, ho thành như vậy, triệu chứng của bệnh viêm phổi ở trẻ em.”

Chu Cảnh Xuyên: “.....”

Anh đã tức giận đến mức bốc khói.

- - - - -

(1) Ngựa chết thì ngựa sống chạy chữa - Từ mã đương hoạt mã y: tương đương còn nước còn tát.

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Người đàn ông tốt ở nhà

Ở bên kia sàn nhảy của quán bar quần ma loạn vũ, hối hả và nhộn nhịp.

Trên sân khấu, giọng hát chính khàn khàn của ban nhạc đang gào thét trong sự bất lực của cuộc sống.

Bộ gõ kim loại nặng hòa cùng âm nhạc làm mọi người phải lắc lư theo, huyết mạch phần trương(1).

Các yếu tố không an phận tràn ngập quán bar, trụy lạc, điều tàn.

Đồng Mễ lộ vẫn đang ca hát tận tình, Tường Tri Hoài thật sự không thể chịu đựng được nữa, anh phân phó Chu Cảnh Xuyên: “Cổng cô ấy ra ngoài nhanh lên.”

Biểu hiện của Chu cảnh Xuyên như thể tôi không quen cô ta, dựa vào đâu mà muốn tôi công cô ta ra ngoài.

Tường Tri Hoài mất kiên nhẫn nói: “Chu Cảnh Xuyên, đừng tỏ thái độ đó, nếu không tôi bảo cậu đến đây làm gì?”

“.....Dù sao tôi cũng không công, ai muốn công thì công đi.” Chu Cảnh Xuyên lười biếng dựa vào quầy bar, anh lấy ra một điều thuốc, thờ ơ châm lửa lên.

Anh ngẩng đầu lên thì chạm phải ánh mắt đe dọa và cảnh cáo của Tường Tri Hoài, anh chột dạ sờ lên mũi, nhưng ngoài miệng vẫn bướng bỉnh nói:

"Người phụ nữ này là vì cậu nên mới điên loạn mà uống rượu, nói không chừng người ta cũng đang chờ cậu đến công cô ta, nếu tôi công cô ta, không phải một chân chặn ngang, hủy hoại nhân duyên của người khác sao, chuyện thiếu đạo đức như vậy, tôi không làm!"

Tường Tri Hoài đút hai tay vào túi quần, nhìn Chu Cảnh Xuyên chăm chú bằng gương mặt vô cảm, không nói lời nào.

Chu Cảnh Xuyên thăm mắng trong lòng một câu, rồi trực tiếp ném điều thuốc vào ly rượu trước mặt Đông Mễ Lộ.

Anh kéo lấy mái tóc dài của cô, không một chút thương hoa tiếc ngọc, "Đi thôi!"

Đông Mễ Lộ bị anh túm tóc sinh đau, cô rít vào một hơi khí lạnh, nguyên rủa Chu Cảnh Xuyên dưới đáy lòng một vạn lần.

Lộ Dao không thể nhìn được nữa, cô bước đến và đá vào anh, "Bất nạt một cô gái đang say, anh có còn là đàn ông không hả!"

"Đi ra ngoài nhanh lên, đừng loạn thêm nữa!" Tường Tri Hoài nắm chặt lấy cổ tay Lộ Dao và lôi cô ra ngoài.

"Tường Tri Hoài, anh nhẹ một chút, cổ tay tôi sắp gãy rồi!!" Lộ Dao nhe răng trợn mắt, trong giọng nói còn kèm theo một tiếng khóc nức nở.

Tường Tri Hoài không hề mềm lòng nói, "Gãy rồi thì tôi sẽ gắn lại cho em."

Ra đến cổng lớn, Tường Tri Hoài mới cảm thấy mình có thể hít thở được, anh buông tay Lộ Dao ra, ngược lại véo cằm cô, "Lộ Dao, lần sau còn dám nửa đêm ra ngoài làm loạn, em thử xem!"

Lộ Dao siết chặt cổ tay anh: "Tường Tri Hoài, anh buông ra! Đau!!!"

"Đau thì trí nhớ mới dài!" Mặc dù ngoài miệng Tường Tri Hoài nói như vậy, nhưng cuối cùng vẫn không thể nhẫn tâm, những ngón tay từ từ buông ra.

Lộ Dao đánh anh vài cái, trong lòng vừa uất ức vừa đuối lý.

Tường Tri Hoài nhìn chăm chú vào cằm của cô, làn da trắng nõn của cô bị anh néo mạnh như vậy, thành một mảng đỏ bầm.

Anh vô thức đưa tay lên và nhẹ nhàng vuốt ve, "Có phải rất đau không?"

Lộ Dao quật tay anh ra: "Đừng chạm vào tôi! Tường Tri Hoài, tôi không phải trẻ con, cũng không do anh quản, sau này anh bớt lấy cái danh gia trưởng ra mà mắng tôi đi!"

Tường Tri Hoài bị cô đánh vào mu bàn tay, nóng rất đau đớn, xuống tay cũng thật tàn nhẫn.

Anh gần từng chữ một: "Lộ Dao, em đúng là do tôi quản đấy. Thầy Lộ và cô đã nói, ở Bắc Kinh, tôi chính là người giám hộ của em, công việc của em, cuộc sống, bao gồm cả tình yêu, tôi đều có thể quản."

"Anh bệnh thần kinh!!" Sau khi hét lên xong, dạ dày cô một trận ghê tởm, đầu óc cũng bắt đầu quay cuồng.

Tường Tri Hoài 'hừ' một tiếng, không tiếp tục đôi co với cô nữa, dù sao sau này cô do anh quản là được.

Anh quay đầu lại nhìn về phía cổng lớn của quán bar, tên Chu Cảnh Xuyên này còn chưa bò ra sao?

Ban đầu Chu Cảnh Xuyên muốn lôi Đông Mễ Lộ ra, nhưng cô đã uống say như chết, hoàn toàn không còn ý thức để tự mình đi đường.

Chu Cảnh Xuyên bên mắng, bên khom lưng công cô lên.

Đông Mễ Lộ lén mở mắt ra, chỉ lộ ra một khe hở, phát hiện Tường Tri Hoài đã sớm không còn ở quán bar.

Cô thật vất vả 'say' một lần, và may mắn có thể làm Tường Tri Hoài đến đây như thế, cô không thể cho bất cứ ngoài ý muốn nào làm hỏng chuyện tốt của cô.

Cô nằm trên lưng Chu Cảnh Xuyên cũng không yên, cuồng loạn hát bài giao dịch tình yêu, "Tình yêu không phải thứ bạn muốn mua, muốn mua là có thể mua..."

Toàn bộ cơ thể đều rũ xuống, hai tay còn quơ loạn xạ giữa không trung, hai chân cũng đá đập lung tung.

Như một người đàn bà đánh đá say rượu rồi la lối khóc lóc.

Chu Cảnh Xuyên thật sự rất mệt, vài phút trôi qua rồi nhưng cũng chưa đi được mấy mét.

"Đông Mễ Lộ, mẹ nó cô còn làm thế nữa, tôi sẽ ném cô xuống ngay!"

Đông Mễ Lộ thăm nghĩ, mẹ nó anh còn chần chờ gì nữa, ném tôi xuống nhanh lên!

Trên trán của Chu Cảnh Xuyên chảy đầy mồ hôi, anh lớn đầu như vậy rồi mà còn phải chịu mất mặt như thế, bị nhiều người trong quán bar vây quanh như một tên hề.

Đông Mễ Lộ thấy Chu Cảnh Xuyên vẫn không có ý định từ bỏ, một ngọn lửa nữa lại bùng lên, ngày thường, có cho cô mười cái lá gan cô cũng không dám làm như vậy, nhưng bây giờ cô đang say, đơn giản là mặc kệ giá nào, ai lại đi chấp nhặt một con ma men.

Cô nheo mắt lại, hai tay ôm ghì lấy cổ Chu Cảnh Xuyên, lần theo cổ áo sơ mi của anh và đi vào trong, vừa sờ soạng vừa véo ngực anh, trong miệng còn mơ hồ nói: “Trì Hoài... Ngực... Anh... Thật lớn nha, ha ha a...”

Chu Cảnh Xuyên không thể chịu đựng được nữa: “Đông Mễ Lộ, mẹ nó cô nổi điên cái gì vậy hả!”

Anh lập tức buông tay ra, rồi kéo mạnh hai tay của Đông Mễ Lộ đang vòng trên cổ anh, còn lại phản xạ có điều kiện đẩy cô sang một bên bằng khuỷu tay.

Đông Mễ Lộ lao đảo lùi về sau vài bước, hai chân vướng vào nhau, đặt mông ngồi xuống đất, bị ngã nên cô oa lên một tiếng.

Cảnh Chu Cảnh Xuyên bị quấy rối đó không ai chú ý, nhưng toàn bộ quá trình anh ức hiếp Đông Mễ Lộ, đẩy cô ngã xuống đất thì lại bị Lộ Dao và Tường Trì Hoài thu hết vào đáy mắt.

.....

Hôm sau.

Lộ Dao vẫn chưa dậy, đã bị tiếng chuông cửa hết đợt này đến đợt khác đánh thức, cô lật người lại, kéo chăn từ mông lên đỉnh đầu, và tiếp tục ngủ.

Sau đó không chỉ có tiếng chuông cửa, mà điện thoại cũng reo lên.

Cô vò đầu, ảo não cầm lấy điện thoại nghe máy, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tường Trì Hoài, rốt cuộc anh muốn làm gì!”

“Dậy ăn sáng.”

“Tường Trì Hoài, hôm nay là thứ bảy!”

“Bụng em cũng nghỉ ngơi luôn à?”

“...Phải!! Cho nên, đại ca à đừng quản tôi nữa, được không? Cuối tuần tôi không ăn sáng!” Lộ Dao trực tiếp cúp máy, rồi chuyển điện thoại sang chế độ im lặng.

Cô tìm một cặp nút bịt tai rồi nhét vào lỗ tai, nằm trên giường và tiếp tục vui đầu ngủ.

Bây giờ đầu cô rất đau và bụng rất khó chịu, một chút sức lực cũng không có.

Tối qua sau khi trở về cô đã nôn mửa ngay ở tầng dưới, nôn ra đầy người Tường Trì Hoài đều là...

Năm phút trôi qua, điện thoại không có động tĩnh, chuông cửa cũng không vang lên nữa, Lộ Dao mới thở phào nhẹ nhõm, yên tâm ngủ tiếp.

Đang lúc cô mơ màng sắp ngủ, bên ngoài cửa phòng ngủ bỗng vang lên tiếng gõ cửa: “Dao Dao, tôi vào nha!”

Đầu óc hỗn loạn của Lộ Dao lập tức trở nên tỉnh táo, cô lăn long lóc một cái xuống rồi bò ngồi dậy, đây là chung cư của Tường Trì Hoài, anh ta có thể ra vào tùy ý và muốn làm gì thì làm.

Ngay khi cô bị phân tâm, tay nắm cửa của phòng ngủ chuyển động, cửa phòng đẩy ra thành một khe hở, “Dao Dao, không dậy nổi à?”

“.....” Lộ Dao cảm thấy quả thực là không thể nói lý với Tường Trì Hoài, không thể nào giao tiếp với anh ta.

Đây là sự khác nhau bi ai, anh ta và Hoắc Viễn Chu đúng là những con người của niên đại.

“Dao Dao!” Tất cả đều là giọng điệu đe dọa.

“Tường Trì Hoài, anh còn có nhân tính không? Hôm nay là cuối tuần, tôi ngủ nướng cũng không được sao!”

“Không được! Phải ăn bữa sáng.”

Việc thức dậy đối với Lộ Dao vốn đã nặng nề, bây giờ tính ngoan cố của cô trỗi dậy, đơn giản là bất chấp tất cả, tiếp tục ngã lên giường, cô không tin Tường Trì Hoài thật sự dám bước vào kéo chăn của cô ra.

Tường Trì Hoài gọi cô lần nữa: “Dao Dao, không dậy à?”

“Tôi ngủ rồi! Đừng làm phiền tôi!”

Lộ Dao nghe thấy tiếng bước chân, lúc quay người lại nhìn, không ngờ Trương Trì Hoài đã đến gần cạnh giường.

Cô hoảng loạn kéo chăn lên, kéo qua mũi, chỉ lộ ra cặp mắt, “Trương Trì Hoài, sao anh lại có thể tùy tiện vào phòng của con gái chứ! Đi ra ngoài!”

Trương Trì Hoài có tai như điếc, thờ ơ ngồi xuống mép giường, hai tay chống ở hai bên người cô, chậm chậm tiến người về phía trước, tiến lại gần cô từng chút một.

Lộ Dao lập tức cảm thấy mình bị bao quanh bởi hơi thở nguy hiểm từ trên người anh ta, người đàn ông này sao có thể tự tin và tự phụ như thế, lại còn không biết xấu hổ nữa!

Trong ánh mắt của cô đầy sự hoảng sợ, vừa có chút may mắn, nhưng vẫn buộc phải bình tĩnh.

“Trương Trì Hoài, anh muốn làm gì?”

“Hôn em.”

“Anh dám!”

“Em không đứng dậy tôi sẽ hôn, không tin, em có thể thử.”

Lộ Dao vô thức cắn môi, không khỏi lo lắng nuốt nước bọt xuống, “Trương Trì Hoài, anh đứng lên mau, anh mà dám hôn tôi, tôi sẽ không để yên cho anh!”

Cô đang hối hận muốn chết vì chỉ mặc mỗi cái áo nịt và quần lót, ngay cả áo ngực cũng chưa mặc, nếu không, cô thật sự muốn vuron tay ra, và xé nát anh ta, đúng là khinh người quá đáng.

“Làm thế nào để không để yên cho tôi đây?” Giọng điệu của anh không chút quan tâm.

Lộ Dao thật sự sợ anh hôn thật, nên chỉ có thể chịu thua: “Trương Trì Hoài, tôi thật sự buồn ngủ, tối qua tôi ngủ lúc ba giờ sáng, bụng cũng rất khó chịu.”

“Em cũng biết buồn ngủ, cũng biết bụng khó chịu à?”

Lộ Dao cúi đầu không nói lời nào.

Trương Trì Hoài từ trên cao nhìn xuống cô: “Vẫn còn buồn ngủ ư?”

Lộ Dao “Ừ” một tiếng, rồi nói tiếp: “Nhức đầu.”

“Đáng đời!”

Lộ Dao: “.....”

Trương Trì Hoài đứng dậy và rời khỏi phòng ngủ.

Lộ Dao thở hắt ra, thật ra trong tiềm thức cô cũng cảm thấy Trương Trì Hoài sẽ không làm ra chuyện gì khác người với cô.

Không quá hai phút, tiếng gõ cửa trong phòng ngủ lại vang lên, trong lòng cô khẽ lộp bộp, có phải anh ta thấy hối hận vì đã không làm gì, mà quay trở lại không?

Trương Trì Hoài đẩy cửa bước vào, anh bưng trong tay một cái khay, cô ngửi thấy mùi thơm của thức ăn.

Trách oan người tốt rồi.

Trương Trì Hoài đặt cái khay lên tủ đầu giường, “Ăn xong rồi ngủ tiếp, nếu không dạ dày sẽ không thể chịu nổi.”

Lộ Dao nhìn vào khay, bên trong có cháo gạo kê, các món ăn nhẹ, trứng chiên, rau xào, còn có nước ép trái cây tươi.

“Cảm ơn.”

Trương Trì Hoài không đáp lại, như suy nghĩ gì đó và nhìn cô, “Xin lỗi, không có sự đồng ý của em đã tự tiện vào, sẽ không có lần sau nữa.”

Lộ Dao rất rộng lượng nói: “Tôi tha thứ cho anh, nếu còn có lần sau, tôi sẽ báo cảnh sát!”

Trương Trì Hoài: “... Em cho rằng tôi ăn no ở không mà muốn vào sao? Đổi lại là cô gái khác, cô ta có đau bụng đến chết, thì cũng chẳng liên quan gì đến tôi đâu!”

Lộ Dao hừ hừ hai tiếng, không phản bác.

Tướng Trì Hoài dặn dò cô ăn nhanh lên, trước khi rời đi đã nói với cô: “Chiều nay cùng tôi đến bệnh viện thăm Chu Cảnh Xuyên, buổi tối ba mẹ tôi mời thầy Lộ và cô đi ăn, hai chúng ta cũng phải đến đó.”

Hai việc này nghe đến đâu khủng khiếp như thế, Lộ Dao chớp chớp đôi mắt ngây thơ, “Tôi có thể không đi ăn không? Cơ thể tôi... không khỏe.”

“Không được!”

Lộ Dao nhấp môi, chỉ có thể rút lui mà xin xỏ tiếp, “Tôi có thể không đi thăm... Chu Cảnh Xuyên không.”

Tướng Trì Hoài hỏi lại: “Em nói gì?”

Lộ Dao không lên tiếng.

Biểu hiện của Tướng Trì Hoài phức tạp khó tả, một hồi lâu sau mới thở dài, bất lực nói: “Đánh người ta tới mức gãy xương phải nhập viện, em vẫn không biết xấu hổ mà nói em không đi thăm được sao?”

Lộ Dao: “.....”

Nhưng cô không phải cố ý dả thương Chu Cảnh Xuyên, ai biết sau khi hơi men dâng lên thì đầu óc bắt đầu mất kiểm soát, thấy anh ta ức hiếp Mẹ Lộ, dưới sự kích động, cô đã lập tức ra tay...

- - - - -

(1) "Huyết mạch phản trương" là một thành ngữ, nghĩa gốc là máu đột nhiên di chuyển nhanh hơn, đến nỗi mạch máu bành trướng, gân xanh nổi lên. Thường được sử dụng để hình dung sự kích động, phấn khởi, tình cảm mãnh liệt.

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Hoắc Viễn Chu gây bất ngờ

Sau khi Lộ Dao ăn xong, dạ dày thoải mái không ít, cô lười biếng vươn vai rồi lại ngã lên giường, chôn mặt vào gối, tiếp tục đánh giấc.

Vài phút sau, Lộ Dao lại nghe thấy tiếng gõ cửa kì lạ, cô kinh ngạc nhìn về phía cửa, ấn mạnh vào lỗ tai, nghĩ rằng mình bị ảo giác.

“Cộc cộc.”

Tiếng gõ cửa tiếp tục vang lên.

Từ lúc nào mà nhà cô lại biến thành chợ rau như thế?

Ai cũng có thể muốn đến thì đến, muốn đi thì đi?

“Ai đó?”

“Tôi!”

Vẫn là Tướng Trì Hoài.

Đàn ông đều là những kẻ lừa đảo, vừa mới thề thốt son sắt nói rằng sau này sẽ không bao giờ tùy tiện vào nữa, quả nhiên chính là đánh rắm!

Lộ Dao hét vào cửa: "Sao anh lại vào được!!"

Tướng Trì Hoài: “Tôi vẫn luôn ở phòng khách.”

“.....”

Lộ Dao định thần lại, may mắn thay lúc này cô không xuống bếp tìm nước uống, nếu không đã bị Tướng Trì Hoài nhìn thấy cả rồi.

“Tôi vào đó.”

“Chờ chút!” Lộ Dao tay chân luống cuống chui vào trong chăn, che kín mít người mình lại.

Lúc này cô mới có thời gian hỏi anh: “Tuởng Trì Hoài, anh đủ chưa hả! Sao anh còn không đi?”

Lúc Tuởng Trì Hoài đẩy cửa ra bước vào, thì thấy Lộ Dao đã bọc cả người mình lại như cái bánh chưng, anh cau mày, nhưng cũng không nói gì.

Anh bước đến và đặt một ly nước ấm lên tủ đầu giường, quét mắt nhìn cô, “Bụng còn đau không?”

Lộ Dao: “Thoải mái nhiều rồi.”

Cô lặng lẽ nhìn Tuởng Trì Hoài chăm chú, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

“Tuởng Trì Hoài, anh ở trong phòng tôi, vấn đề an toàn và riêng tư của tôi, không thể nhận được bất cứ bảo đảm nào, sớm hay muộn gì tôi cũng sẽ bị anh dọa mà ra bệnh tâm thần.”

Tuởng Trì Hoài nghe vậy, ngược mắt lên, đối diện với cô vài giây, khẩu khí không thể xen vào: “Tôi nói rồi, hôm nay là ngoại lệ, sẽ không có lần sau.”

Tạm dừng một lúc, anh cố tình làm giọng điệu trở nên trầm thấp và chậm chạp: “Khuya khoắt ở quán bar uống rượu làm loạn, uống say rồi phát điên đã thương người khác phải nhập viện, đột nhiên không kịp phòng bị mà tôi bị em nỡ đẩy ra ngoài, Lộ Dao, người bị dọa ra bệnh tâm thần là tôi mới phải!”

Lộ Dao: “.....”

Tuởng Trì Hoài bụng khay lên, rồi dặn dò cô: “Uống chút nước ấm rồi ngủ tiếp.”

Vừa đi chưa được vài bước, anh bỗng dừng chân và xoay người lại, “Lộ Dao, tôi vẫn không đói khát đến mức phải dùng sức với cô gái mà tôi thích.”

Lộ Dao: “.....”

Cô phát hiện ra rằng khi đối mặt với Tuởng Trì Hoài, mãi mãi cũng chỉ có anh áp bức cô, mà chức năng biểu đạt ngôn ngữ của cô cũng đang lặng lẽ thoái hóa.

Tuởng Trì Hoài vừa đi đến phòng khách, điện thoại đã vang lên, anh đặt cái khay lên tủ rượu ở quầy bar, lấy điện thoại ra, khi thấy hiển thị người gọi đến là Giang Đông Đình, anh hơi bất ngờ.

Anh khựng lại vài giây mới ấn nút trả lời, khách sáo hỏi: “Giang tổng, có gì phân phó?”

Giang Đông Đình: “Phân phó cũng không dám, chiếc Veyron tôi đặt hàng một thời gian trước đã đến Hồng Kông, chiều nay sẽ cập bến, khi nào rảnh thì cho tôi một số lời khuyên về kỹ năng đưa xe đi được không?”

Tất nhiên Tuởng Trì Hoài sẽ không ngây thơ mà tin rằng Giang Đông Đình chỉ hẹn đưa xe đơn giản như thế, tám chín phần cũng có liên quan đến dự án mà anh đã nói với anh ta trong lần trước đến Tokyo.

Anh cười nói: “Tôi đã tự mình lái xe vào trại tạm giam, anh thật sự yên tâm với kỹ năng đưa xe của tôi sao?”

Giang Đông Đình cười khế, đáp lại anh: “Anh không nói chuyện này, suýt nữa tôi cũng quên bém, nghe nói bên cạnh anh có một cô bé, kỹ năng đưa xe đỉnh cao, có thể khiến cho Chu Cảnh Xuyên mệt mỏi, đến lúc đó cùng đưa cô ấy đến đây đi, tôi sẽ tìm cô ấy để bàn luận về kỹ năng đưa xe.”

Nếu chỉ đơn giản là chơi đùa, Tuởng Trì Hoài sẽ không chấp nhận lời mời, anh và Giang Đông Đình không cùng một loại người, không thể chơi chung với nhau, nhưng nếu liên lụy đến lợi ích kinh doanh, thì anh vẫn phải đi hẹn, anh lập tức nhận lời.

Sau khi Tuởng Trì Hoài rời đi, Lộ Dao bị mất ngủ, bắt đầu miên man suy nghĩ.

Buổi chiều đến bệnh viện thăm Chu Cảnh Xuyên chính là bước vào quỹ môn quan, cô có thể trở về hay không thật sự cũng không chắc chắn, bây giờ Chu Cảnh Xuyên đang có thù oán với cô, sau khi nhìn thấy cô, nói không chừng anh ta sẽ thật sự một tay bóp chết cô mất.

Ngoài ra còn có một bữa tiệc tối có thể so với Hồng Môn Yến, với ông Lộ và bà Lộ, và gia đình bác Tuởng ăn com, đó chính là xuống địa ngục, một khoảng thời gian khó khăn, sống không bằng chết.

Lộ Dao thở dài, lập tức cảm thấy cuộc sống đang chìm vào một mảnh đen tối, sống không còn gì lý thú.

Sau khi nghe xong một bản nhạc nhẹ, cô mới mơ màng sắp ngủ.

Khi con buồn ngủ ập đến, thì cô lập tức bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại giòn giã và dồn dập.

Trong lòng Lộ Dao một trận bức bối, cho rằng vẫn là Tuởng Trì Hoài, cô vô cùng miễn cưỡng mở mắt ra, cầm lấy điện thoại, và nhìn vào màn hình.

Lúc nhìn thấy chữ Hoắc, cô lập tức mở to hai mắt, vội vàng trượt xuống nút trả lời, “Alo, chú Hoắc.”

“Ở nhà à?”

“Vâng, phải.”

“Xuống tầng dưới đón anh, anh không có thể truy cập, không thể vào thang máy.”

Lộ Dao choáng váng.

“Dao Dao, anh đang ở Bắc Kinh, ở tầng dưới của em, xuống lầu đón anh.” Hoắc Viễn Chu không đợi cô hỏi, tự mình chủ động nhắc lại.

“Đi ngay, đi ngay” Lộ Dao cúp điện thoại, rồi ngồi im trên giường nửa phút.

Cô lấy hai tay xoa mặt, lúc trước anh đổi chuyến bay từ Osaka bay thẳng đến Thượng Hải để gặp cô, đã làm cô mừng rỡ như điên, điều bất ngờ hôm nay quả thực có thể làm cô vui sướng phát khóc.

Lần trước, anh là bạn, là thân phận "chú" mờ ám.

Hôm nay, anh là bạn trai của cô.

Sau khi Lộ Dao nhảy nhót hoan hô một trận, cô nhanh chóng kéo chăn lên và rời khỏi giường, đi chân trần đến phòng giữ quần áo và lôi hết tất cả quần áo ra...

Tầng dưới.

Hoắc Viễn Chu đã xem đồng hồ không dưới chục lần, từ lúc cô bắt đầu nói đi ngay, hơn hai mươi phút cũng đã trôi qua, mà vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng cô đâu.

Cô đang thử hết một lần tất cả quần áo mang từ nhà đến sao?

Hoắc Viễn Chu lại hút xong một điếu thuốc nữa, anh vút tàn thuốc xuống, khoanh hai tay trước ngực, thần sắc nhàn nhạt đứng ở mép bồn hoa, và vẫn nhìn vào cổng lớn của tòa chung cư.

Mười phút nữa trôi qua.

Anh gõ nhẹ những ngón tay xuống cánh tay, không gọi điện thoại thúc giục, cũng không hề thiếu kiên nhẫn.

Điện thoại trong túi rung lên, anh lấy ra và mở lên, trợ lý Hình gửi đến một tin nhắn:

[Tin tức đáng tin cậy, Giang Đông Đình góp vốn 680 triệu đôla một lần nữa, anh ta cố tình thu mua lại bộ phận cổ phần công ty chế biến được phẩm của tập đoàn Viễn Đông ở Zurich của chúng ta.]

Ánh mắt Hoắc Viễn Chu có chút nặng nề, chuyến đi đến Tokyo lần trước, anh và Trương Tri Hoài đều may mắn gặp được ông trùm được phẩm quốc tế khu vực Châu Á - chủ tịch tập đoàn RT Thụy Sĩ.

Anh nhận được 20% cổ phần từ tập đoàn RT Châu Á đầu tư đứng thứ hai với đầy đủ các tính năng mà quy mô lớn là về nghiên cứu và phát minh, sản xuất và hội nhập các nhà máy chế biến được phẩm.

Tập đoàn Trung Xuyên của Trương Tri Hoài nhận được 25% cổ phần.

Chi nhánh RT Châu Á chiếm 55%, hoàn toàn kiểm soát cổ phần.

Tất nhiên Giang Đông Đình sẽ tay không mà ra về.

Anh biết Giang Đông Đình sẽ không thể từ bỏ một miếng thịt béo bở như vậy được.

Trong khoảng thời gian này anh vẫn luôn suy nghĩ xem Giang Đông Đình sẽ lấy phương thức gì để giành được một miếng bánh.

Một khả năng lớn nhất mà anh nghĩ đến chính là, tiếp đó Giang Đông Đình sẽ nói chuyện hợp tác với Trương Tri Hoài, cùng nhau bao vây nhà máy chế biến được phẩm của tập đoàn Viễn Đông mà bọn họ muốn xây dựng ở Vân Nam vào năm tới.

Không ngờ Giang Đông Đình lại đánh chủ ý đến công ty chế biến được phẩm ở Zurich thuộc tập đoàn Viễn Đông.

Anh trả lời trợ lý Hình: *[Thông báo đi, 10 giờ tối sẽ tổ chức một cuộc họp video cấp cao. Anh chuẩn bị rút một số tiền của tôi trên thị trường vốn, Giang Đông Đình thu mua bao nhiêu, chúng ta sẽ tăng gấp đôi số vốn để pha loãng vốn chủ sở hữu.]*

Trợ lý Hình: *[Hiểu rồi, đi ngay. khi nào anh về?]*

Hoắc Viễn Chu suy nghĩ rồi đáp, [*Vẫn chưa xác định, tùy hứng cô ấy đi. Trong thời gian này anh vất vả rồi.*]

Trợ lý Hình: [*Được rồi, tôi sẽ xử lý tốt mọi việc.*]

Hoắc Viễn Chu vừa thu lại điện thoại, đã nghe thấy một loạt tiếng bước chân dồn dập vang lên, kèm theo là một tiếng Ngô Nông mềm mại “Chú Hoắc”.

Hoắc Viễn Chu ngược lên, lúc nhìn thấy Lộ Dao, cổ họng anh trượt nhẹ, cả cơ thể một trận xao động không thể hiểu được.

Cô bé của anh đã lớn rồi.

Đôi chân thon dài và trắng nõn của cô được phản chiếu dưới ánh nắng chiều, làm anh không thể mở mắt ra được.

Khoảnh khắc Lộ Dao bước ra khỏi chung cư và nhìn thấy Hoắc Viễn Chu, suýt nữa cô đã chảy máu mũi, cô không ngờ một người đàn ông có thể mặc áo sơ mi đen gợi cảm và mê hoặc nhưng cũng có một cảm giác cấm dục như thế.

Giương mặt cương nghị và lạnh lùng đi kèm với chiếc áo sơ mi đen, càng làm cho cô không thể rời được mắt.

Cô nghĩ, bất kỳ một cô gái nào nhìn thấy anh lúc này, thì đều sẽ có cảm giác muốn ngủ với anh.

“Chú Hoắc.” Lộ Dao dẫm lên giày cao gót và chạy một đường nhào vào trong lòng anh.

Hoắc Viễn Chu mở rộng vòng tay và vững vàng đón được cô, mùi hương như hoa lan của cô tràn ngập trong lồng ngực anh, anh theo bản năng siết chặt lấy cô trong vòng tay. Hơn mười tiếng đồng hồ bay, tất cả sự mệt mỏi đều đã tan biến ngay lúc anh ôm lấy cô.

Lộ Dao ôm lấy cổ anh: “Chờ có lâu không?”

Hoắc Viễn Chu nhìn cô chăm chú: “Không lâu lắm.”

Cũng đã trôi qua một tiếng, còn bảo không lâu lắm?

Lộ Dao cười khúc khích không ngừng, chột khuôn mặt nhỏ chùn xuống, có chút tiếc nuối nói: “Em thay hơn mười bộ quần áo, rất khó coi, không quyền rũ chút nào cả, ngày mai anh cùng em đi mua quần áo đi.”

“Em muốn quyền rũ để làm gì?” Biểu hiện của Hoắc Viễn Chu rõ ràng là rất không hài lòng với lời nói của cô.

Ánh mắt vui vẻ ban đầu của Lộ Dao có thêm một tia lo lắng, “Không phải đàn ông đều thích phụ nữ quyền rũ sao? Em không muốn anh coi em như là một đứa trẻ.”

Hoắc Viễn Chu vuốt ve gò má cô, sau khi câu nói đó xoay vòng trong lòng anh vô số lần, anh ngập ngừng một lúc mới nói ra: “Dao Dao, anh rất chắc chắn, anh đối với em là khát vọng của đàn ông đối với phụ nữ, chứ không phải là sự quan tâm của người lớn đối với trẻ con.”

Khi nói ra điều này, quả thực anh đã hạ quyết tâm còn lớn hơn so với việc anh gây dựng sự nghiệp.

Hai má Lộ Dao đỏ ửng, vùi cả khuôn mặt vào lồng ngực anh, ôm chặt lấy eo anh.

“Chú Hoắc, anh mặc áo sơ mi đen thật là đẹp.”

Hoắc Viễn Chu ho khan hai tiếng.

Lộ Dao hơi ngược lên, “Không phải nói thứ hai mới đến sao?”

“Đặc biệt cấp bách anh đã xử lý cả đêm, phần còn lại của công việc được xử lý ở đây.” Lúc Hoắc Viễn Chu cup mắt xuống, vừa khéo nhìn thấy ngực cô đang phập phồng sau lớp áo sơ mi, khe rãnh sâu thẳm rung động lòng người.

Yết hầu của anh trượt lên xuống vài lần, anh khẽ dờn mắt ra, gờ tay lên và cài lại một nút trên áo sơ mi của cô. Lộ Dao cao một mét bảy, lại mang giày cao gót, rất ít người đàn ông nào có thể nhìn xuống cô.

Nhưng trong cuộc sống cô sẽ luôn gặp được một người đàn ông có cùng chiều cao với anh, chỉ cần đứng gần cô, thì phong cảnh trước ngực cô đều sẽ bị nhìn thấy không sót một thứ gì.

Ví dụ như, Trương Trì Hoài.

Anh ta đủ cao để nhìn xuống cô.

Lộ Dao không rõ nguyên do, “Em không lạnh mà.”

Hoắc Viễn Chu thần nhiên đáp: “Hôm nay nắng gắt, sẽ làm đen cổ.”

Lộ Dao: “...”

- - - - -

Chú Hoắc có đất diễn rồi đó các cậu hài lòng chưa nào?

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Hoắc Viễn Chu cài tất cả cúc trên áo sơ mi của cô lại, nhưng hai cúc áo trước ngực có cảm giác như nó sẽ bung ra bất cứ lúc nào, anh nhìn cô chăm chú, nói với cô bằng một giọng rất nghiêm túc: “Sau này đừng mặc áo somi nữa.”

Lộ Dao: “??”

Hoắc Viễn Chu dừng lại hai giây, rồi nói: “Mặc áo somi rất quê mùa.”

Lộ Dao hơi há miệng, nuốt lời nói đã đến bên miệng xuống, anh nói quê mùa, thì nhất định là quê mùa.

Phụ nữ vì người mình thích mà trang điểm, sau này không mặc nữa là được.

Nhưng vấn đề là, không phải đều nói phụ nữ mặc áo somi sẽ có vẻ đẹp gợi cảm và trưởng thành sao?

Hoắc Viễn Chu vỗ lưng cô: “Lên lầu đi.”

Anh cầm lấy túi máy tính, đẩy vali hành lý đi về phía khu chung cư.

Lộ Dao nắm chặt cánh tay anh, Hoắc Viễn Chu quay đầu lại nói: “Sao vậy?”

“Anh ở khách sạn đi.”

Ánh mắt của Hoắc Viễn Chu gia tăng, bất động thanh sắc nhìn Lộ Dao, một lúc sau, một khả năng duy nhất anh có thể nghĩ đến chính là: “Anh đến chung cư không tiện à?”

“Không phải, công việc của em vẫn chưa định, cho nên vẫn chưa mua nhà, em tạm thời sống ở chung cư của Tường Tri Hoài.” Lộ Dao cắn môi, “Em sợ anh sẽ phiền.”

Về việc tôn nghiêm và thể diện của một người đàn ông, anh nhất định sẽ không sống trong nhà của đối thủ một mất một còn, huống chi thân phận hiện giờ lại còn là tình địch.

Hoắc Viễn Chu nói: “Sống thoải mái, lại còn không cần tốn tiền, anh phiền gì chứ?”

“Anh ta là đối thủ cạnh tranh kinh doanh với anh, hơn nữa anh ta đối với em... Anh cũng biết đấy, trong lòng anh thật sự không khó chịu à?” Lộ Dao xác nhận một lần nữa.

Hoắc Viễn Chu hiếm khi giờ giọng nói đùa: “Anh sống ở chung cư, người trong lòng khó chịu phải là Tường Tri Hoài mới đúng.”

Lộ Dao: “...”

Hoắc Viễn Chu đặt túi máy tính lên vali hành lý, vươn tay vuốt gần ấn đường của cô ra: “Không được nhũ mày nữa, lông dạ anh không đến mức nhỏ nhen như thế.”

Đột nhiên phía sau vang lên vài tiếng còi xe hơi.

Hoắc Viễn Chu ngẩng đầu lên, Lộ Dao xoay người lại.

Cửa sổ ghế sau xe từ từ hạ xuống, gương mặt lạnh lùng của Tường Tri Hoài xuất hiện trước mặt bọn họ.

Hôm nay Tường Tri Hoài hiếm khi mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng không áp lực, nhưng vẫn tràn ngập cảm giác lạnh lẽo. Cánh tay anh chống lên cửa

sở xe, không nhìn Lộ Dao, mà ngược lại nhìn chăm chú vào Hoắc Viễn Chu.

Anh cười như không cười, trong lời nói đầy chế nhạo và trào phúng: “A, cũng học được từ người trẻ tuổi vạm vỡ xa xôi vượt biển vượt đại dương gây bất ngờ à?”

Hoắc Viễn Chu đút hai tay vào túi, ung dung nhìn Trương Trì Hoài, một lời hai ý nghĩa: “Còn không phải sợ anh sẽ miên man suy nghĩ, lúc tôi không có ở đây lại đi tình biệt ly(1). Và lại tuổi cũng lớn rồi, tôi cũng phải bay qua để làm anh bất ngờ chứ.”

Trương Trì Hoài hiểu những lời thâm tàng ngụ ý này của Hoắc Viễn Chu, anh gõ những ngón tay lên cửa xe, cách vài giây sau mới nói: “Anh thật tốt với tôi, có điều trong thời gian này, không phải anh nên đi tọa trấn công ty Zurich à?”

Khoe môi của Hoắc Viễn Chu cong lên thành một nụ cười không rõ ý vị: “Bây giờ Giang Đông Đình đang bám lấy anh, muốn cạy góc tường của tôi, công ty Zurich không quan trọng bằng anh mà.”

Trương Trì Hoài ‘hừ’ một tiếng, “Thật là làm tôi thụ sủng nhục kinh.”

Trong lòng cả hai hiểu rõ nhưng không nói ra mà chỉ ngằm nhìn nhau, và không nói thêm gì nữa.

Trương Trì Hoài nâng cửa kính xe lên, hai giây sau, cửa sổ xe nâng lên lại hạ xuống, lúc này anh mới nhìn về phía Lộ Dao, cặp đùi trắng như hoa kia thật là chướng mắt, chỗ này người đến người đi, cô không thể mặc nhiều hơn một chút sao?

Anh vô cảm nói với Lộ Dao một câu: “Đừng quên chuyện chiều nay đến bệnh viện!”

Sau khi xe của Trương Trì Hoài rời đi, Lộ Dao thở dài.

Hoắc Viễn Chu xoa đầu cô, hỏi: “Đi thăm người bệnh à?”

Lộ Dao gật đầu, không nói gì nữa, cô không muốn nói với Hoắc Viễn Chu chuyện tối qua cô say rượu đánh người, quá mất hình tượng.

Hoắc Viễn Chu thấy cô không muốn nói thêm, cũng không hỏi nữa, anh đưa túi máy tính cho cô, một tay đẩy vali hành lý, một tay dắt cô đi về phía chung cư.

Khi mười ngón tay đan vào nhau, Lộ Dao cảm thấy lòng bàn tay tê tê dại dại, toàn bộ lòng bàn tay đều là hơi ấm của anh.

Đến chung cư, Hoắc Viễn Chu vừa đặt vali hành lý vào, Lộ Dao đã ôm lấy cổ anh, dán chặt cả người vào lồng ngực anh, “Chú Hoắc, anh nhớ em không?”

Hơi thở của Hoắc Viễn Chu cũng tăng thêm.

Lúc này ở dưới lầu, người đến người đi, Lộ Dao không thể hôn anh, bây giờ chỉ có hai người trong không gian, lá gan của cô cũng lớn lên, cô nhón mũi chân, nâng môi của mình lên.

Hoắc Viễn Chu theo bản năng quay mặt đi, né tránh môi cô.

Trái tim Lộ Dao chìm xuống, mọi âm ức đều ập đến, nước mắt đảo quanh.

Không đợi cô phản nản, đã nghe Hoắc Viễn Chu nói: “Dao Dao, chuyện thế này, sau này đến lượt anh chủ động.”

Anh nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn xuống môi cô.

Hơi thở ấm muội không ổn định của cả hai dây dưa với nhau.

Cuối cùng Lộ Dao đã hiểu, bất kể là trên tivi hay là trong tiểu thuyết, sau khi nam nữ chính gặp lại nhau, sẽ không nhiều lời, mà hai người ở cạnh nhau sẽ bắt đầu hôn môi, sau khi động tình sẽ bắt đầu lăn kềnh trải giường.

Bây giờ cô mới thật sự cảm nhận được nhớ tận xương tủy là hương vị gì, mà sự nhớ nhung này không thể diễn tả bằng lời được, chỉ có thể sử dụng ngôn ngữ cơ thể để nói ra hết.

Hoắc Viễn Chu đè cô lên ghế sofa, hôn đến mức trời đen kịt, môi cũng bắt đầu tê dại, nhưng không ai muốn buông nhau ra.

Cô cảm thấy cơ thể của Hoắc Viễn Chu khác thường, ngay cả là cách quần áo, cô vẫn cảm nhận được sự nóng bỏng ở hạ thân của anh, hai chân cô quần lấy eo anh, khẽ quay đầu đi, thoát khỏi nụ hôn nồng nhiệt của anh, thờ dốc vài cái.

“Hoắc Viễn Chu, anh muốn không?” Muốn em không?

Hoắc Viễn Chu vui mặt vào cổ cô, ngửi mùi thơm của cơ thể, dừng lại một lúc, anh ngẩng đầu lên đối diện với cô, “Đây là mối tình đầu của em, anh không muốn sau này em nhớ lại đoạn tình cảm này, đều là có liên quan đến tình dục.”

Lộ Dao ôm chặt lấy cổ anh, ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi anh.

Hoắc Viễn Chu vuốt ve ngón tay lên cánh môi đầy đặn và quyến rũ của cô, “Anh đã không còn ở cái tuổi đôi mươi, thời niên thiếu khinh cuồng và không màng tất cả, tình yêu anh không biết có thể cho em bao nhiêu, nhưng anh sẽ cố gắng.”

Trong lòng Lộ Dao ấm áp, dạ dày cũng không còn khó chịu nữa, cô nói khẽ: “Hoắc Viễn Chu, em còn muốn cho anh hôn em”

Bụng dưới của Hoắc Viễn Chu thắt chặt từng cơn, anh cố nhịn, và tiếp tục hôn cô, rất nhiều lần, anh muốn bắt tay thăm dò vào trong cơ thể của cô, nhưng cuối cùng cũng dừng lại kịp thời.

Anh không biết sức tự duy trì của anh có thể thủ vững với cô được bao lâu.

Cả hai lại hôn nhau hơn nửa tiếng đồng hồ trên ghế sofa, cuối cùng Hoắc Viễn Chu đã nhịn đến mức khó chịu, anh buông cô ra, lấy có hơi mệt, muốn tắm rửa và đi ngủ, anh đứng dậy và cầm lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Lộ Dao vẫn chưa hết dư vị cảm giác được anh hôn, cô như nghiện rồi. Cô nằm trên sofa hoa si một hồi, rồi đi ra phòng khách trải giường chiếu cho Hoắc Viễn Chu, sửa sang lại quần áo.

Cô lấy gối và chăn sạch sẽ trong tủ quần áo ra, sau khi trải ra xong, đôi mắt giào hoạt của cô chớp chớp và xoay vài vòng, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười xấu xa, rồi bước đến tủ quần áo lấy ra thêm một cái gối và một cái chăn nữa...

Giường đã trải xong, quần áo trong vali hành lý cũng đã sắp xếp xong, nhưng vẫn không thấy Hoắc Viễn Chu ra, Lộ Dao nhìn thời gian, anh đã tắm hơn nửa tiếng rồi, mà vẫn chưa tắm xong sao?

Cũng không hay khi đi thúc giục anh, nên cô xuống bếp nấu nước pha trà cho anh.

Sau khi trà pha xong, vẫn không thấy bóng người đâu.

Cô đi đến cửa phòng tắm, không nghe thấy tiếng nước chảy bên trong, cô gõ cửa: “Chú Hoắc?”

“Cửa không khóa.” Có thể là cảm thấy có nghĩa khác, nên anh giải thích thêm câu nữa: “Anh mặc quần áo rồi.”

Lúc này Lộ Dao mới mở cửa ra, khi nhìn thấy Hoắc Viễn Chu, cô ngẩn ra, rồi vội vàng chạy đến, “Cái này không cần anh giặt, tự em làm là được rồi.”

Trong lòng Lộ Dao vừa bực mình vừa xấu hổ, quần áo Hoắc Viễn Chu đang giặt cho cô chính là quần áo sau khi cô nôn ra vào tối qua, vừa bẩn vừa khó ngửi.

Hoắc Viễn Chu đã đem giặt toàn bộ, đang giặt sạch, vừa nhìn cô nói, "Tối qua uống say ở quán bar à?"

Lộ Dao ‘vâng’ một tiếng, như tiếng muỗi vo ve, nhỏ đến mức suýt nữa đã không thể nghe thấy.

Sắc mặt của Hoắc Viễn Chu vẫn luôn sa sầm, không nói gì nữa, cúi đầu nghiêm túc giặt sạch quần áo cho cô.

Lộ Dao bước đến phía sau và ôm lấy anh, áp sườn mặt lên lưng anh, “Đừng giận mà, em cũng không dám nữa, em đảm bảo.”

Mười phút trôi qua, trong phòng tắm ngoài tiếng nước chảy, chính là im lặng.

Hoắc Viễn Chu trước sau vẫn chưa nói lý với cô.

“Chú Hoắc.”

Đáp lại cô vẫn là bầu không khí im lặng.

Hoắc Viễn Chu đã giặt xong tất cả quần áo, cho vào máy giặt để sấy khô.

Lúc này anh mới ngẩng đầu lên nhìn Lộ Dao, “Em mấy tuổi rồi? Còn nữa đêm đến vũ trường mua say?”

Lộ Dao chớp đôi mắt ướt đầm, “Em sai rồi.”

Hoắc Viễn Chu tự mình thở dài, anh vẫn không nở trừng phạt cô.

Lộ Dao tiến lên vài bước, và dừng lại trong lòng ngực anh.

“Đến quán bar uống rượu cũng không phải không thể.” Hoắc Viễn Chu cố tình dừng lại, tiếp theo nói: “Nhưng lần sau phải đi cùng anh.”

“Em biết rồi.” Lộ Dao hơi ngẩng đầu lên, “Chú Hoắc, sau khi em uống say, còn... Đa thương người ta phải nhập viện, đánh một người bạn của Trương Trì Hoà, chiều nay chính là đến bệnh viện để thăm anh ta, tiện thể nói tiếng xin lỗi với ba mẹ anh ta.”

“.....” Hoắc Viễn Chu nói không nên lời, lúc cô còn nhỏ, sao anh lại rảnh rồi rồi kiếm chuyện đưa cô đi học võ nhỉ?

Lộ Dao chuyển chủ đề, làm nũng trong lòng ngực anh, “Chú Hoắc, sáng nay sau khi em thức dậy, vẫn chưa kịp rửa mặt nữa.”

Hoắc Viễn Chu vỗ hai cái vào đầu cô, sau đó anh nhúng ướt khăn, cúi đầu xuống và tập trung lau mặt cho cô, Lộ Dao ngửa đầu, nhìn anh chăm chú.

Khi tầm mắt của anh và cô gặp nhau, cô lập tức nhón mũi chân và hôn lên yết hầu của anh.

“Lộ Dao, đừng quậy nữa!” Lúc này anh đã tắm qua nước lạnh một lần, cô mà cứ như thế này, anh lại phải tiếp tục tắm nước lạnh mặt.

Sau khi ăn xong cơm trưa, Hoắc Viễn Chu mệt mỏi không thể chịu đựng được nữa, nên lập tức đi ngủ, đến phòng ngủ mới phát hiện trên giường có hai cái gối, hai tấm chăn đã được trải, Lộ Dao đây là muốn?

“Chú Hoắc.” Lộ Dao đã thay quần áo ở nhà, vui sướng tung tăng nhảy nhót bước vào.

Hoắc Viễn Chu chớp chớp mắt, lặng im một lúc, hỏi: “Sao lại hai tấm chăn? Không cần phải nhiều như vậy.”

Lộ Dao hừ hừ, trực tiếp kéo một cái chăn trong đó lên, rồi chui vào trong chăn, cười trả lời anh: “Anh một cái, em một cái.”

Khỏe mắt của Hoắc Viễn Chu giật giật, cô là đang kiểm tra sức chịu đựng của anh.

Lộ Dao nháy đôi mắt ngây thơ và đơn thuần của mình, “Đây là địa bàn của em, em khẳng định muốn làm hết lễ nghĩa của chủ nhà, cùng anh nghỉ trưa.” Cô nói tiếp, rồi vỗ lên một tấm chăn khác: “Chú Hoắc, nằm xuống đây nhanh lên.”

Hoắc Viễn Chu: “...”

Sao anh lại có loại ảo giác bước vào hang sói thế này?

- - - - -

(1) Di tình biệt luyến: thay người yêu như thay áo

Editor: Lạc Lạc

- - - - -

Tui trở lại rồi đây, bận quá nên bắt đắc dĩ phải mất tích một thời gian:v

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tâm tư của Lộ Dao

Sau khi Hoắc Viễn Chu nằm xuống, anh luôn cảm thấy bên cạnh mình bị bao quanh bởi một hương thơm thuộc về thiếu nữ trẻ trung, làm anh tâm trí không yên, hạ thân xao động, trong lòng càng trăm lần nghĩ ngợi.

Anh nhắm mắt lại, cố gắng làm bản thân trống rỗng.

Lộ Dao nghiêng người, đặt khuỷu tay lên gối, chống cằm, nhìn anh chăm chú mà không chớp mắt.

Cô đo khoảng cách giữa hai người bọn họ, gần năm mươi cm, cô vươn tay là có thể chạm vào anh.

“Chú Hoắc.” Cô phản kích khẽ gọi anh.

Hoắc Viễn Chu nghiêng mặt và nhìn cô chăm chú, “Dao Dao, thương lượng với em chuyện này.”

“Vâng, anh nói đi.” Khỏe miệng của Lộ Dao nhếch lên đầy xấu xa, chân đã vươn ra khỏi chăn của mình, thỉnh thoảng lại kéo chăn của anh ra.

“...” Hoắc Viễn Chu toàn coi như không nhìn thấy trò đùa dai của cô, anh ngập ngừng một chút, cuối cùng vẫn nói nhanh ra: “Sau này đừng gọi anh là chú nữa, em gọi anh là chú, anh luôn có...”

Lộ Dao ngắt lời anh: “Được, sau này em sẽ gọi tên của anh.”

Cô vẫn còn nhớ lúc ở Tokyo, là cô nói ra trước, sau này không muốn gọi là chú Hoắc nữa, hỏi có thể gọi tên anh không, kết quả là bây giờ cô lại hô lên mà trong lòng không chút do dự.

Cô hiểu cảm giác này, rõ ràng là tình nhân, cô gọi anh là chú, dường như rất tách biệt thế hệ.

Lộ Dao giả vờ ngáp một cái, rồi cố tình vờn vai lười biếng, cánh tay trực tiếp gác lên mặt Hoắc Viễn Chu.

Một phút đồng hồ, hai phút, cô vẫn không bỏ tay xuống.

“Dao Dao!”

Lộ Dao cười khúc khích hai tiếng, rồi thu lại tay mình.

“Chú... Hoắc Viễn Chu.”

“Hử?”

“Không có gì, chỉ là gọi tên anh thôi.”

“...”

Cách vài phút sau.

Lộ Dao lại gọi: “Hoắc Viễn Chu.”

“Ngủ không nói chuyện.” Hoắc Viễn Chu xoay người, đưa lưng về phía cô và ngủ.

Lộ Dao bĩu môi, Hoắc Viễn Chu luôn đặt lời nói này bên miệng của mình, bây giờ anh đang sử dụng ngủ không nói chuyện để đối phó cô, không nói thì không nói thôi, cũng không chết người.

Cô thật cẩn thận dịch người sang chỗ Hoắc Viễn Chu, thấy anh không phản ứng, cô tiếp tục được một tác lại muốn tiến một thước, cuối cùng dứt khoát nằm lên gối của anh. Hai móng vuốt nhỏ muốn vói vào trong chăn của anh, nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại.

Hoắc Viễn Chu vốn đang tâm phiền ý loạn, đột nhiên cảm thấy hơi thở ấm áp đang ở rất gần anh, anh xoay người lại, bị cô dọa hoảng sợ, “Dao Dao, sao em không ngủ đi!”

Lộ Dao nghiêm túc nói: “Ngủ không nói chuyện.”

Hoắc Viễn Chu: “... Dao Dao, ngủ trên gối của mình.”

“Ngủ không nói chuyện.” Cô nhìn anh bằng ánh mắt bướng bỉnh, cùng với khiêu khích.

Hoắc Viễn Chu giận đến mức ngực phập phồng, anh kéo chăn của Lộ Dao ra, hai tay thô lỗ kéo cô qua, trực tiếp nằm đè lên người cô, hơi thở nguy hiểm tiến đến gần cô.

Hô hấp của anh dồn dập và nặng nề, “Em thật sự cho rằng trong lòng anh vẫn không loạn sao?”

Lộ Dao quán lấy cổ anh, “Hoắc Viễn Chu, chúng ta biết nhau nhiều năm như thế, anh thích em, em cũng thích anh, em cũng không còn nhỏ, đã hai mươi lăm tuổi rồi, đây cũng là chuyện nước chảy thành sông, rốt cuộc anh đang kiêng kị gì vậy? Hay là nói... Anh chưa bao giờ xem em như là một người phụ nữ?”

Hoắc Viễn Chu chống lên trán cô: “Anh đã muốn em từ lâu, đêm ở Nara đã muốn em.” Anh hôn lên môi cô và nói, “Vừa xác định mối quan hệ, lần đầu tiên gặp mặt lại làm cái chuyện này, anh luôn cảm thấy bản thân mình không bằng cảm thú.”

Lộ Dao nói: “Em chỉ thích anh giống như cảm thú.”

Hoắc Viễn Chu véo má cô: “Không được nói bừa.”

Anh dừng lại một lúc, sau khi hơi thở ổn định mới nói: “Bây giờ em muốn, nhưng anh thật sự không có sức chịu đựng dài năm ngàn mét để làm em thoải mái được, anh phải nghỉ ngơi, đêm nay hay là ngày mai được không?”

Lộ Dao ho khan hai tiếng, anh cũng đã nói như vậy, nếu cô lại nói không, có vẻ như cô đang đói khát bao nhiêu.

Thật ra cô dốt đặc cán mai đối với tình dục, cũng không có nhu cầu hay ham muốn trong phương diện đó, nhưng cô lại đặc biệt muốn ở bên anh, trở thành người phụ nữ của anh.

Cô vờn tay vuốt ve lông mày của anh, đều là thần sắc mệt mỏi.

Sau khi anh ra khỏi trại tạm giam, đã bay thẳng đến New York, suốt đêm xử lý chuyện công việc, ngủ vài tiếng lại phải ngồi máy bay trở về Bắc Kinh.

Cô suy đoán, anh cũng sẽ không nghỉ ngơi trên máy bay, mà là dùng để xử lý email tồn đọng lại trong khoảng thời gian này.

Cô ngẩng đầu lên, hôn nhẹ lên môi anh, “Em không náo loạn nữa, anh nghỉ ngơi đi.”

Hoắc Viễn Chu cúi đầu xuống và hôn cô, mút nhẹ cánh môi của cô, khi cô đang ý loạn tình mê, trong miệng vô thức phát ra âm thanh, thì anh lại buông cô ra, “Anh ôm em ngủ.”

Lộ Dao cảm thấy hài lòng nằm trong vòng tay anh, cũng không dám lộn xộn.

Cô hơi ngửa đầu lên, “Em muốn hỏi anh một... vấn đề, em không biết quá nhiều, khá tò mò, nếu anh không muốn trả lời, coi như em không hỏi, em cũng sẽ không giận, được chứ?”

Hoắc Viễn Chu gật đầu, “Em hỏi đi.”

Lộ Dao suy nghĩ một lúc, xem xét dùng từ: “Bạn cùng phòng đại học của em, lúc bọn họ nói chuyện em nghe một người trong số họ nói, ‘chân của bạn trai cậu bị thương cũng không quan trọng, có thể cho vào miệng cậu, làm cậu thoải mái cao trào là được.’” em hỏi bọn họ thoải mái cao trào là sao, bọn họ cười cả ngày cũng không trả lời em. Chú Hoắc, miệng ở đây nghĩa là gì, cao trào là cảm giác như thế nào?”

Cô chưa từng trải qua phương diện này, hơn nữa chưa bao giờ xem phim khiêu dâm, đang ở trong tình trạng ngây thơ không biết gì.

Hoắc Viễn Chu: “...”

Lộ Dao nhìn thấy trên khuôn mặt của Hoắc Viễn Chu cũng đầy xuất sắc ngoạn mục, quả nhiên người từng trải qua tình dục đều biết những việc này, thấy anh không nói lời nào, cô nghĩ đại khái có một vài lời khó nói.

Cô cũng không làm anh khó xử, nói: “Em mệt rồi, chúng ta ngủ đi.”

Bây giờ cô không vội biết, dù sao anh nói, đêm nay hoặc là ngày mai bọn họ sẽ... cái gì đó, đến lúc đó chắc là cô có thể cảm nhận được thoải mái cao trào là cảm giác gì.

Nghĩ nghĩ, lỗi tại cô đã bắt đầu đỏ và nóng lên.

Hoắc Viễn Chu ôm chặt cô vào lòng, hơi thở ấm áp phả vào sau tai cô, giọng nói khàn khàn và đầy quyến rũ, anh nói: “Tối nay sẽ cho em biết là cảm giác gì.”

Bốn mươi phút trôi qua, Lộ Dao mới ngủ thiếp đi.

Sau khi Hoắc Viễn Chu thấy hơi thở của cô đã đều đều, anh thật cẩn thận buông cô ra, rồi đứng dậy đi phòng tắm, chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, anh đã đi tắm lần thứ hai.

Tế bào toàn thân đều đang kêu gào vì kiệt sức, nhưng bị Lộ Dao lấn lộn như vậy, làm anh cũng mất ngủ, mệt mỏi nhưng lại không thể ngủ được.

Sau khi tắm xong, Hoắc Viễn Chu không vào phòng ngủ nữa, muốn hút một điếu thuốc, nhưng hộp thuốc trống không, anh bóp chặt hộp thuốc rồi ném vào thùng rác. Sau đó anh cầm lấy thẻ truy cập và đi xuống lầu mua thuốc lá.

Đến cửa hàng tiện lợi của tiểu khu, khi trả tiền thuốc lá, anh nhìn thấy có những thứ rực rỡ màu sắc bên cạnh quầy thu ngân, anh suy ngẫm, khi nhân viên thu ngân thay đổi vị trí, anh cầm lấy hai hộp và đặt lên quầy thu ngân, “Tính chung với cái này.”

Sau khi rời khỏi cửa hàng tiện lợi, Hoắc Viễn Chu không vội vã lên lầu, mà xé mở hộp và hút thuốc ở bên cạnh bồn hoa tầng dưới.

Tốc độ phát triển với Lộ Dao, hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát, vượt quá mong đợi của anh, không biết liệu đây có phải chuyện tốt hay không.

Ở cái tuổi này của anh, có thể nghiêm túc với một người thật sự cũng không nhiều lắm, nhưng Lộ Dao là người mà anh luôn muốn nghiêm túc, có đôi khi anh cũng sẽ sợ, sợ rằng đến cuối cùng giữa bọn họ sẽ không có tương lai.

Hiện giờ anh đã đứng trên đỉnh của sự giàu có, dường như cái gì cũng không thiếu, cái gì cũng không hiếm, nhưng chỉ còn cho gia đình của Lộ Dao biết, giữa anh và Lộ Dao không thấy chênh lệch, nhưng thật ra là cách thiên son vạn thủy.

Bà Lộ và đại đa số người mẹ đều giống nhau, đều hy vọng con gái của mình tìm được một người môn đăng hộ đối, tuổi tác xấp xỉ.

Nhưng những điều này với anh mà nói chính là thiên phượng dạ đàm(1).

Gia đình, anh không có.

Tuổi, anh lớn hơn Lộ Dao mười tuổi.

Ngoài tiền ra, anh dường như không có gì khác, nhưng Lộ gia lại không thiếu tiền.

Mọi người trong Lộ gia, chỉ có giáo sư Lộ chắc là sẽ không phản đối anh và Lộ Dao ở bên nhau, thật ra chỉ cần là giáo sư Lộ không phản đối, thì chẳng sợ không tán thành, chỉ là trung lập, anh cũng sẽ nhìn thấy hy vọng.

Nhưng về phía bà Lộ, anh vẫn không nghĩ làm thế nào để đối phó.

Chắc sẽ là một cuộc chiến kéo dài, một cuộc chiến mệt mỏi.

Thật ra, cuộc chiến không khói thuốc súng này đã diễn ra trong nhiều năm, anh và bà Lộ đều không ai thỏa hiệp với ai.

Cuối cùng, anh không biết là anh sẽ thỏa hiệp, hay là bà Lộ sẽ thỏa hiệp.

Tình cảm của anh và Lộ Dao tựa như đi trên một vách đá, phía trước là vực sâu vạn trượng, vừa lơ đãng sẽ lập tức vạn kiếp bất phục, không có cách nào quay đầu lại, bởi vì đường lui đã sớm bị anh cắt đứt.

...

Hoắc Viễn Chu hung hăng rút một hơi thuốc, rồi ném đầu thuốc lá vào thùng rác, nhấc chân đi về phía khu chung cư.

Đến cửa nhà, khi anh nhìn thấy khóa vân tay, cười bất lực, thẻ truy cập này của anh chỉ có thể dùng để đi thang máy, không thể mở khóa vân tay này ra được, anh nhìn đồng hồ, Lộ Dao cũng mới ngủ được một tiếng.

Anh không gọi điện thoại đánh thức cô, mà dựa vào cạnh cửa và lặng lẽ chờ đợi.

Hơn mười phút sau, điện thoại vang lên, tưởng là Lộ Dao, không ngờ lại là Đông Mễ Lộ.

“Anh Hoắc, em gặp rắc rối rồi!” Trong giọng nói của Đông Mễ Lộ xen lẫn với tiếng khóc.

Hoắc Viễn Chu đã quen với việc cô lúc kinh lúc rỗng, nhàn nhạt hỏi: “Lại làm sao vậy?”

Đông Mễ Lộ đều blah blah nói với anh chuyện tối qua ở quán bar, cũng không che giấu anh suy nghĩ xấu xa của cô.

Sau khi nói xong, cô ảo não nói: “Anh Hoắc, làm sao bây giờ? Đều là vì em, Dao Dao mới đánh Chu Cảnh Xuyên, bình thường Chu Cảnh Xuyên chính là một bậc thầy xuyên suốt, lần này bị đánh, nhất định anh ta sẽ không buông tha. Bây giờ em cũng chưa gặp mặt Dao Dao, cũng không dám gọi điện thoại cho cô ấy, anh có thể giúp em gọi điện thoại, hỏi cô ấy bây giờ thế nào rồi không?”

Lẽ ra anh nên đoán được, Lộ Dao sẽ không có đủ can đảm để đến quán bar uống rượu như vậy, bà Lộ quản cô nghiêm khắc đến mức nào, anh cũng biết.

“Lộ Dao không sao, đang nghỉ trưa, không có gì thì anh cúp máy trước.”

“Này, khoan đã, ý anh là gì? Anh... Ở Bắc Kinh?” Đông Mễ Lộ ngửi thấy mùi buồn chuyện.

“Ừ.”

Đông Mễ Lộ cười nói: “Em biết ngay tiểu ớt cay sớm hay muộn cũng sẽ lên giường với anh, không ngờ hiệu suất làm việc của cô ấy lại nhanh như vậy, ha ha, bây giờ cô ấy đã được như ý nguyện, khi nào em mới có thể biến giấc mơ thành sự thật đây? Hôm nào em phải đi lấy kinh từ cô ấy mới được.”

Hoắc Viễn Chu: “...”

Đông Mễ Lộ hỏi tiếp: “Anh Hoắc, anh cũng đến Bắc Kinh rồi, không đến nhà em sao? Anh em đi công tác ngày mai sẽ về, mấy hôm trước ba mẹ em còn nhắc anh mãi.”

Hoắc Viễn Chu suy nghĩ rồi đáp: “Ngày mai anh sẽ dành thời gian qua.”

“OK, để em với mẹ xuống bếp làm đồ ăn ngon cho anh nha. Đúng rồi, đưa tiểu ớt cay đến nữa, em phải nói tiếng xin lỗi với cô ấy, em thật sự không phải cố tình gạt cô ấy.”

Ban đầu Hoắc Viễn Chu còn muốn nói thêm vài lời nữa, điện thoại lại có người gọi đến, là Lộ Dao gọi, anh vội vàng kết thúc cuộc gọi với Đông Mễ Lộ, rồi nhận cuộc gọi từ Lộ Dao, “Dao Dao.”

“Hoắc Viễn Chu, anh đâu rồi?”

“Anh xuống tầng dưới mua gói thuốc, bây giờ đang ở cửa, em mở cửa cho anh đi.”

Không đến hai phút, Lộ Dao đã bay đến cửa, sau khi mở cửa, cô lập tức lao vào trong lòng anh, “Em còn tưởng rằng anh bị em dọa sợ, đã bay thẳng về New York rồi.”

“Dọa sợ gì chứ? Hờ?”

Lộ Dao khẽ nắm lấy eo anh, thật là, biết rồi còn hỏi.

Sau khi thức dậy phát hiện bên cạnh trống rỗng, tìm khắp tất cả các phòng cũng không thấy bóng dáng anh đâu, ngay lúc đó cô rất hoảng sợ, nghĩ rằng mình đã quá chủ động, nên dọa anh chạy mất.

...

Sau khi nghỉ trưa, Lộ Dao cùng Trương Trì Hoài đến bệnh viện.

Dọc theo đường đi, cô đều rất bức bối, gặp ba mẹ của Chu Cảnh Xuyên, cô phải nói thế nào đây?

Có lẽ mặc kệ cô có xin lỗi thế nào đi nữa, cũng không thể nhận được sự tha thứ, cha mẹ nào không đau lòng con cái nhà mình?

Huống hồ Chu Cảnh Xuyên còn bị gãy tay, xương mắt cá chân bị nứt, còn phải làm tiểu phẫu.

Bây giờ anh ta hoàn toàn trở thành một tiểu tàn tật.

Ây da... Bốc đồng là ma quỷ, không sai chút nào.

Trương Trì Hoài nghiêng mặt nhìn cô, “Sau này đừng tụ tập với Đông Mễ Lộ nữa, nếu vẫn tiếp tục như vậy, em sớm muộn gì cũng bị dạy hư! Thật ra đêm đó cô ta hoàn toàn không say, em không nhìn thấy à?”

Lộ Dao nắm chặt vô lăng: “Tôi nghi ngờ cô ấy không say, nhưng không chắc chắn.”

Tạm dừng một lúc, cô lại biện giải vài câu cho Đông Mễ Lộ: “Thật ra Mễ Lộ cũng không tệ như anh nghĩ vậy đâu, cô ấy cũng không thông minh cho lắm, đều viết tất cả những suy nghĩ của mình lên mặt, không có ý gì xấu, cô gái nào có thể thập toàn thập mỹ chứ?”

Trương Trì Hoài quay mặt lại và nhìn ra bên ngoài xe, không nói tiếp, cũng không có hứng thú.

Lộ Dao nói: “Tôi cũng không thông minh gì, lại có tâm cơ? Chẳng lẽ như vậy là phán định tôi là một cô gái hư sao?”

Trương Trì Hoài quay đầu lại, không hề nghĩ ngợi mà nói: “Em không giống với những cô gái đó.”

Lộ Dao: “...” Đây là một tiêu chuẩn kép nghiêm trọng.

Đến trước cửa phòng bệnh.

Lộ Dao đứng một lúc lâu cũng không dám đẩy cửa ra đi vào, cô nhìn về phía Trương Trì Hoài một cách đáng thương: “Cái đó... Chút nữa anh cần phải giúp đỡ tôi một chút đó nha.”

Trương Trì Hoài khẽ cười một tiếng, chế nhạo nói: “Giúp em gì chứ? Chu Cảnh Xuyên cũng có thể bị em quật ngã, cha mẹ cậu ta vẫn có thể nghe lời em nói sao?”

Lộ Dao: “...”

(1) *Thiên phương dạ đàm – Ngàn lẻ một đêm – 天方夜谈*: Ý nói những chuyện quá hoang đường, khoác lác không thực.

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Chương này có tí thịt vụn nè:v

Trương Trì Hoài khẽ cười một tiếng, chế nhạo nói: “Giúp em gì chứ? Chu Cảnh Xuyên cũng có thể bị em quật ngã, cha mẹ cậu ta vẫn có thể nghe lời em nói sao?”

Lộ Dao hạ giọng, “Tuồng Trì Hoài, anh một hai phải chèn ép tôi như vậy sao?”

"Sự can đảm lúc đánh người đâu rồi? Lúc này túng quẫn vậy?"

Lộ Dao liếc mắt nhìn anh, cũng không trông mong vào anh có thể nói giúp cô đôi ba câu lời hay ý đẹp ngay thời khắc quan trọng, tùy anh thôi, là phúc không phải họa.

Cô nhìn xuống bó hoa loa kèn lớn đang ôm trong ngực, lẽ ra lúc đó cô nên mua hoa cúc nhỏ, để tỏ lòng tôn kính với nỗi buồn và sự đen tối của mình hôm nay.

Tuồng Trì Hoài giục cô: “Sẵn sàng tiếp tục vào cửa rồi chứ?”

Lộ Dao hít sâu, bắt đầu gõ cửa.

“Mời vào.” Một giọng nữ giòn giã vang lên.

Lộ Dao nghe xong hơi ngạc nhiên, giọng nói này sao lại quen thuộc đến thế?

Khi đẩy cửa bước vào, người trước mắt quả nhiên trùng khớp với gương mặt mà cô đang nghĩ đến, chưa kịp nghĩ nhiều tại sao Chu Toàn lại xuất hiện trong phòng bệnh của Chu Cảnh Xuyên, trước tiên cô nhìn quanh phòng bệnh một lượt.

Cũng may, không có những người khác.

“Dao Dao?” Chu Toàn cau mày, nhìn cô với vẻ hoài nghi.

"Chị, chị không hoa mắt đâu, là em đây." Lộ Dao ngoài cười nhưng trong không cười, thầm nghĩ, sao mình lại xui xẻo như thế, một người ngàn năm không gặp đúng một phút cũng có thể gặp gỡ làm người quen.

Tầm mắt của Chu Cảnh Xuyên lướt qua lướt lại giữa Chu Toàn và Lộ Dao, cuối cùng dừng lại trên người Lộ Dao: "Cô gọi con bé là chị ư?"

Chu Toàn tiếp nhận lời nói, “Đầu anh không bị đánh, mà đến Dao Dao cũng không nhớ à? Dao Dao là con gái của giáo sư Lộ bạn của ba em, từ nhỏ đã đi theo sau miệng gọi em là chị.”

Cô vẫy tay về phía Lộ Dao: “Dao Dao lại đây ngồi.”

Lộ Dao đặt bó hoa lên bàn, rồi bước qua.

“Hai hôm trước còn nghe ba chị nói em muốn đến Bắc Kinh, chị còn cho rằng ông ấy uống rượu, nên nói năng xằng bậy.” Chu Toàn nháy mắt với cô, “Thái Hậu nhà em sao lại đột nhiên thiện tâm quá độ, trực xuất một mình em đến để đô này thế?”

Tuồng Trì Hoài rót một tách trà, dựa vào ghế sofa và thưởng thức, “Không có tôi, kiếp sau cô ấy cũng không bỏ đến được Bắc Kinh.”

Lộ Dao híp mắt nhìn anh, ý bảo anh im lặng.

Điện thoại trong túi Tuồng Trì Hoài rung lên vài cái, anh không quan tâm đến ánh mắt cảnh cáo của Lộ Dao nữa, lấy điện thoại ra, click mở xem tin nhắn.

Chu Toàn “Ồ” một tiếng, âm cuối kéo dài, cô đang lật vỏ cam, sau khi lật xong cô bẻ một nửa cho Lộ Dao, “Dao Dao, không phải lúc trước em không vừa mắt Chu Cảnh Xuyên sao, sao hôm nay lại chủ động đến thăm anh ta thế?”

Không đợi Lộ Dao giải thích, Chu Toàn tự hỏi tự đáp, “Chị biết rồi, là em đến xem anh ta có hoàn toàn bị tàn phế rồi hay chưa. Chị cũng giống như em vậy, nếu không, chị cũng không rảnh đến thăm anh ta.”

Chu Cảnh Xuyên: “... Chu Toàn, lương tâm của em vứt cho chó ăn rồi sao?”

Chu Toàn cười, “Đúng vậy, đều bị anh ăn sạch rồi.”

Trọng tâm sự chú ý của Lộ Dao là: “Em và anh ta biết nhau từ khi còn nhỏ sao?” Tại sao một chút ấn tượng cũng không có.

Chu Toàn tỏ vẻ đau đớn, “Bác của chị là Tiểu Xuyên Xuyên, em thật sự không có ấn tượng à? Khi bác của chị còn chưa chuyển đến Bắc Kinh, hai người thường xuyên đến nhà chị chơi vào cuối tuần, lúc đó em khoảng năm sáu tuổi, rõ ràng anh ta lớn hơn em rất nhiều, nhưng lại thường xuyên bị em đánh khóc.”

“Chu Toàn, em còn khua môi múa mép, thì cút ra ngoài cho anh.” Chu Cảnh Xuyên bắt đầu nổi bão, anh lớn hơn Lộ Dao sáu bảy tuổi, sao có thể bị cô đánh khóc, đây quả thực là thiên phượng dạ đàm mà.

Chu Toàn không cho ông anh họ chỉ lớn hơn mình một tuổi này một chút thể diện nào: “Chu Cảnh Xuyên, anh ồn ào gì vậy chứ, tối qua lúc anh bị đánh, sao không biết gặm đi? Anh cũng chỉ biết ức hiếp người nhà mà thôi!”

Chu Cảnh Xuyên giận đến mức ngực phập phồng, nhưng tay chân cũng không nhanh nhẹn, nên chỉ có thể chịu đựng.

Lộ Dao thử dò hỏi Chu Toàn: “Chỉ một mình chị phục vụ anh ta? Không một ạ?” Cô muốn biết có phải ba mẹ của Chu Cảnh Xuyên vẫn chưa biết anh ta nhập viện hay không.

Chu Toàn nhún vai: “Không còn cách, anh ta ra về muốn chết, cái này không cho người khác chạm vào, cái kia không cho người khác xem, ý tá đều không muốn phục vụ anh ta, chỉ có chị mới có thể đến. Thím của chị ra nước ngoài xét nghiệm rồi, nên không thể về.”

Nói xong, Chu Toàn liếc xéo Chu Cảnh Xuyên, “Lại nói, chuyện bị đánh mất mặt như thế, anh ta vẫn không biết xấu hổ mà đề lộ ra sao? Còn chưa kịp tiêu tiền niềm phong nữa đó.”

Lời vừa chuyển đi, Chu Toàn lại hỏi Lộ Dao: “Đúng rồi, anh ta bị ai đánh thế? Hỏi anh ta, anh ta chết cũng không nói.”

Chu Cảnh Xuyên lạnh lùng cảnh cáo: “Lộ Dao, quân tốt nhất mẫu tam phân địa(1) của chính cô đi.”

Chu Toàn vươn tay che trước mắt Lộ Dao lại, ngăn cản tầm mắt cảnh cáo sắc bén của Chu Cảnh Xuyên, “Có chị che chở em, không sao, cứ việc nói, em xem anh ta bị tàn phế thành ra như vậy, cũng không làm gì được em.”

Lộ Dao không nói gì, chỉ ngón tay cái về phía mình.

Bỗng Chu Toàn phụt một tiếng rồi bật cười, sau đó nhin không được mà cất tiếng cười to.

Sau một lúc lâu cô mới bình tĩnh trở lại, trong lời nói vẫn còn mang theo ý cười, “Ta nói anh ta nhìn thấy em, sao mặt lại đen như đất nòi thế kia, hóa ra là bị em đánh cho tàn phế phải nằm viện. Dao Dao, chị nói em nghe nha, bác chị đang hỏi thăm người ta khắp nơi, là ai đánh con của ông ấy.”

Trái tim Lộ Dao thịch một phát, trầm nghĩ, xong đời rồi.

Giọng nói cũng nhin không được mà run rẩy: “Bác đang muốn tìm em... Nói lý phải không?”

Chu Toàn lắc đầu: “Bác chị sùng bái em cũng không kịp, sao có thể tìm em nói lý chứ. Lúc trước ông ấy tò mò trong lòng, cuối cùng là thần thánh phương nào, có thể thu phục đứa con trai kiêu ngạo và vô đạo đức của ông ấy thành như vậy, điều quan trọng là cậu con trai không ai bì nổi đó của ông ấy sau khi bị đánh thì đến rằm cũng không dám thả.”

Lộ Dao: “...”

Sau khi Trương Trì Hoài trả lời tin nhắn xong, anh cất điện thoại vào, hỏi Chu Toàn: “Giang Đông Đình hẹn tôi ngày mai đưa xe, cô đi không?”

Chu Toàn nháy mắt về phía Trương Trì Hoài, tầm mắt lại liếc sang Chu Cảnh Xuyên, ý bảo Trương Trì Hoài, Chu Cảnh Xuyên vẫn chưa biết chuyện giữa cô và Giang Đông Đình.

Chu Cảnh Xuyên thu lại thái độ bất cần đời, ánh mắt lạnh thấu xương tạt ngang qua Chu Toàn: “Em thật sự cho rằng anh là đồ ngốc à! Còn mấy người trong vòng tròn này không biết em và Giang Đông Đình đã ở bên nhau hả? Chu Toàn, để anh xem em phải làm như thế nào!”

Lời này Chu Toàn không thích nghe: “Em và Giang Đông Đình quang minh chính đại yêu nhau, một không trộm hai không đoạt, em làm sao nào!”

“Nhiều đàn ông tốt như thế mà em không nhìn thấy, cố tình đi chọn một thằng đàn ông từng ly hôn lại còn có con, lại phong lưu mất kiểm chế, anh thấy em bệnh không nhẹ rồi! Lòng dạ Giang Đông Đình sâu cỡ nào, em nhìn thấy đấy được sao?”

“Em không cần nhìn thấy, anh ấy tốt với em là được.”

“Anh ta tốt với em sao? Em có thấy anh ta nghiêm túc với người phụ nữ nào chưa?! Nếu anh ta có trách nhiệm với gia đình, là một người đàn ông tốt, vợ của anh ta có thể ly hôn với anh ta à?”

“Đó là vì lúc trước Giang Đông Đình không gặp được em, nếu gặp được em anh ấy sẽ không ly hôn!”

Sau khi Chu Cảnh Xuyên nghe xong, tức giận bật cười, “Chu Toàn, mẹ nó em đúng là ngây thơ mà! Em đang trông mong vào một tên đàn ông việc xấu loang lổ vì em mà thay đổi triệt để sao? Ta nói... Ông chủ ngân hàng đầu tư của mấy người đúng là mất bị mù mà, sao có thể để người phụ nữ không có lý trí lại không có đầu óc như em đi làm người ném bóng chứ!”

Chu Toàn ném quả quýt chưa ăn xong qua: “Chu Cảnh Xuyên, anh bệnh tâm thần à, anh dựa vào đâu mà công kích tui em! Tội qua Dao Dao nên đánh sưng mồm của anh luôn đi, mẹ nó em lại bảo bác sĩ khâu lại cho anh vài chục mũi, để cho anh hôm nay không thể đánh rắm!”

Lộ Dao nghe xong kinh hồn táng đảm, có cảm giác hai người này sẽ lập tức xé xác nhau ra, cô muốn khuyên nhủ, nhưng hoàn toàn không thể chen vào, cô cầu cứu Trương Trì Hoài, nhưng lão nhân gia lại bắt đầu nhìn vào điện thoại, không quan tâm đến những chuyện bên ngoài.

Chợt điện thoại của cô rung lên, lấy ra xem thì thấy, là Trương Trì Hoài gửi tin nhắn đến: **【 hai người bọn họ gặp mặt liền véo, em coi như đang xem trò vui là được. 】**

Lộ Dao: 【.....】

Chu Toàn cầm lấy ly nước trên tủ đầu giường, uống một hơi cạn sạch.

Cô nổi giận đùng đùng nhìn Chu Cảnh Xuyên nói: “Đừng cho rằng là em không biết anh và Giang Đông Đình có ân oán cá nhân, mỗi lần đưa xe anh đều thua anh ấy, trong lòng anh khó chịu! Mẹ nó kỹ năng của anh không bằng người ta còn trách người ta nữa! Anh thật lạ lùng, nhưng anh cũng không thể ấu trĩ và xấu xa đến mức không điểm mấu chốt lại đi chứ! Anh ấy chứ! Em nói anh nghe, Chu Cảnh Xuyên, bây giờ em và Giang Đông Đình ở bên nhau rất hạnh phúc, tại em còn quyết định tháng sau đi lãnh chứng nữa đó!”

Chu Cảnh Xuyên hừ lạnh một tiếng, “Giang Đông Đình cưới em? Chu Toàn, em nằm mơ đi!”

Chu Toàn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh cho rằng tất cả đàn ông đều căn bã như anh sao! Mẹ nó anh mới chính là tra nam đại diện điển hình của ‘không chủ động không từ chối vô trách nhiệm’ đó! Loại đàn ông như anh mà nằm trong tay em, thì em đã sớm giết chết anh tám trăm lần rồi!”

Chu Cảnh Xuyên thở hổn hển, nhưng cuối cùng anh vẫn là anh trai, anh vẫn nói không nên lời, anh làm dịu lại cảm xúc kích động, nhẹ nhàng khuyên bảo cô.

"Trước tiên không nói Giang Đông Đình có cưới em hay không, ngay cả khi là anh ta cưới em, Chu Toàn, em cho rằng làm mẹ kế dễ như vậy sao?! Con trai của Giang Đông Đình phản nghịch cỡ nào, em biết không? Mẹ ruột của nó còn không quản được nó, em thấy em dựa vào đâu mà có thể hoà bình sống chung với nó hả? Nếu thật sự xảy ra mâu thuẫn, em vẫn mong Giang Đông Đình mãi mãi sẽ đứng về phía em sao? Chu Toàn, em cũng ba mươi tuổi rồi, còn ngây thơ sống trong những câu chuyện cổ tích! Chú thím hai của anh mà biết em đang dây dưa không rõ với một tên đàn ông như vậy, bọn họ cũng bị em làm cho tức chết thôi."

Chu Toàn trầm ngâm một lúc, “Đây là chuyện của em, không mượn anh nhọc lòng.” Cô bực bội đứng lên, "Chiều nay em còn có việc, buổi tối sẽ quay lại."

Trước khi đi còn dặn dò Lộ Dao: “Chuyện của chị trước tiên em đừng nói với chú Lộ.”

Lộ Dao gật đầu, để cô yên tâm.

Chu Toàn rời đi, phòng bệnh lập tức rơi vào im lặng kì lạ.

Lộ Dao liếc mắt nhìn Chu Cảnh Xuyên, sắc mặt anh ta tái mét, xem ra thật sự bị Chu Toàn chọc giận rồi, cô không dám hỏi chuyện gì đã xảy ra, im lặng ngồi một chỗ.

Chu Cảnh Xuyên đột nhiên nhìn về phía Trương Trì Hoài: “Ngày mai Giang Đông Đình hẹn cậu đưa xe à?”

“Ừ, hẹn buổi chiều.”

“Anh ta lại đang nghĩ cái gì vậy chứ?”

Trương Trì Hoài lười biếng dựa vào ghế sofa, biểu cảm thư thái nói: “Ngoài cổ phần của nhà máy dược phẩm, ở tôi cũng không có gì để anh ta coi trọng cả."

Chu Cảnh Xuyên như suy nghĩ gì đó: “Ngày mai tôi đi với cậu.”

Trương Trì Hoài chế nhạo nói: “Tìm cớ để nâng cậu đi à?”

Chu Cảnh Xuyên hừ lạnh một tiếng, chỉ Lộ Dao: “Ngày mai cô dùng xe lăn đẩy tôi đi.”

Lộ Dao từ chối rất dứt khoát, “Tôi không rành.” Cô còn muốn đi hẹn hò với Hoắc Viễn Chu, nào có thời gian rảnh rỗi để đẩy anh ta đi.

Chu Cảnh Xuyên rất hiểu Lộ Dao, cô ăn mềm không ăn cứng, vì vậy hơn mười năm nay cũng không nói chuyện quá trắng trợn.

Giọng của anh bình tĩnh và trầm thấp, lời nói khản thiết: “Lộ Dao, nếu không phải cô không phân xanh đỏ đen trắng đã đánh người, tôi cũng không đến mức phải nằm trên giường không thể di chuyển. Cô đánh thì đánh, tôi cũng không trách cô, ai bảo cô uống rượu, nên đầu óc không quá tỉnh táo. Nhưng lúc tôi không tiện cử động, cô có thể không chiếu cố tôi sao?”

Thái độ của anh thay đổi một trăm tám mươi độ, Lộ Dao lập tức không còn chút nóng nảy nào, lúc trước đánh người, lúc này đuối lý, lại không tình nguyện, nhưng vẫn phải chấp nhận.

Khi Lộ Dao trở lại chung cư, Hoắc Viễn Chu đang ở thư phòng xem email, cô pha một tách cà phê đưa vào cho anh.

“Chu Cảnh Xuyên bị thương thế nào?”

“Ngoài tay chân không nhanh nhẹn, cái khác đều khá ổn.” Lộ Dao uống một ngụm cà phê trước, rồi đưa tách đến miệng anh.

Hoắc Viễn Chu không hỏi nhiều nữa, đề mấp tách xuống và uống vào vài ngụm cà phê.

“Hoắc Viễn Chu, anh có thể ở cạnh em mấy ngày?” Ánh mắt mong chờ của Lộ Dao nhìn anh chăm chú, nếu có thể ở cạnh cô đêm ba bữa là tốt rồi, cô cũng không dám hy vọng xa vời gì nhiều.

Hoắc Viễn Chu cũng nhìn cô, cười nhạt nói: “Cuối tuần sẽ về, cũng có thể lâu hơn.”

“Không được lừa em!” Lộ Dao hơi phản kích, vươn ngón tay ra, còn muốn móc ngoéo với anh.

Hoắc Viễn Chu cầm lấy ngón út của cô đặt lên miệng và hôn xuống, “Không lừa em.”

Đầu ngón tay được anh hôn như có dòng điện chạy qua, Lộ Dao cảm thấy toàn thân một trận tê dại.

Một hành động nhỏ trong lúc vô tình của anh cũng có thể khiến cô trầm luân như thế, nếu sau khi gần gũi da thịt với anh, cô không vạn kiếp bất phục luôn chứ?

Nghĩ đến da thịt gần gũi, cô theo bản năng nhìn lên nửa người trên của anh, anh mặc áo somi đen, cô cũng cảm thấy cơ thể của anh rất rắn chắc và hữu lực, sau khi cởi quần áo, sẽ nhiều người mơ màng.

Hoắc Viễn Chu không chú ý đến cặp mắt nhỏ mị hoặc của cô, anh khép máy tính lại, xoa xoa huyệt thái dương, hỏi cô: “Muốn đi đâu, anh đưa em đi, về trước mười giờ tối là được.”

Lộ Dao hoàn hồn, đặt tách cà phê lên bàn, ôm cổ anh, tỏ vẻ xin lỗi nói: “Tối nay em không ăn cơm với anh được, bác Tường mời khách, ba Lộ và mẹ Lộ cũng đi, nhưng em không muốn đi chút nào.”

Nghe vậy, biểu hiện của Hoắc Viễn Chu hơi trì trệ, nhưng bất động thanh sắc thu hết lại ngay lập tức.

Anh đưa tay vuốt nhẹ lên má cô, “Phải đến, đây là lễ tiết cơ bản, lúc ăn cơm không được ăn cho có lệ, không được gục mặt xuống, nếu biểu hiện tốt, tối nay về có thưởng.”

Lộ Dao nghe thấy tối về có thưởng, ánh mắt tỏa sáng, không thể không suy nghĩ về nó, cô tiến đến bên tai anh, hỏi: “Thưởng cái gì, nói cho em biết trước đi!”

“Vẫn chưa nghĩ ra, trong lúc em đi ăn, anh sẽ từ từ suy nghĩ.”

“...”

Có điều có thưởng hay không cũng không sao cả, Lộ Dao mong đợi nhất là lời của Hoắc Viễn Chu hứa với cô, tối nay sẽ gì đó... Cô chưa bao giờ thấy bản thân lại biến thái như vậy.

Cô không hiểu được vẻ đẹp giữa hai từ tình dục, nhưng khi thường xuyên nghe mấy sắc nữ ở ký túc xá miêu tả sinh động như thật, trong lòng cô cũng dao động nho nhỏ, thật ra cũng rất háo hức.

“Dao Dao, không thoải mái à?” Hoắc Viễn Chu đưa tay sờ lên trán cô, nhiệt độ cơ thể bình thường.

Lộ Dao hơi ngu ngơ, “Em... Khá ổn mà.”

“Sao mặt em lại đỏ như vậy?” Hoắc Viễn Chu lại đưa tay tìm đến sau gáy của cô và sờ thử, cũng không nóng.

“Cái đó... Em nóng.” Mặt Lộ Dao càng nóng hơn, cô ho khan hai tiếng, chuyển chủ đề, hỏi anh: “Tối nay anh muốn ăn gì? Em gọi cơm hộp cho anh.”

“Không đói lắm, lúc em từ nhà của Trương Trì Hoài trở về tiện đường mua một phần cho anh.” Bây giờ anh ngoài buồn ngủ ra, đều không cảm thấy được gì khác.

*

Vì thân phận của bác Tường đặc biệt, nên không đi nhà hàng, mà ở nhà ăn cơm xoàng.

Lộ Dao và Trương Trì Hoài đi hơn nửa tiếng đồng hồ mới đến được khu tập thể.

Sau khi đỗ xe, Lộ Dao nhìn sân của căn biệt thự, mơ hồ có hơi ấn tượng, như đã từng quen biết.

Trương Trì Hoài tháo dây an toàn, liếc mắt nhìn cô, “Đừng nhìn nữa, em đã đến rồi.”

“Hả?”

“Đã đến một lần.” Trương Trì Hoài không quan tâm đến sự kinh ngạc của cô, đẩy cửa bước xuống xe.

Lộ Dao cũng vội vàng bước xuống, đuổi theo anh hỏi: "Tôi đến từ khi nào? Sao một chút ấn tượng tôi cũng không có." Ngoài việc cảm thấy cái sân này có chút quen mắt.

Tướng Trì Hoài đột nhiên dừng lại, tự giễu nói: "Chỉ cần có liên quan với Hoắc Viễn Chu, chuyện đại sự gì em cũng có thể nhớ rõ ràng, em còn có thể nhớ cái gì khác nữa chứ?"

"..." Lộ Dao vô lực phản bác.

Hình như là đáng về này, Chu Cảnh Xuyên cô không nhớ, Tướng Trì Hoài cô cũng không nhớ, những chuyện khi còn nhỏ đó, cô chỉ nhớ là có liên quan đến Hoắc Viễn Chu.

Tướng Trì Hoài nhìn cô, không nói nữa, cất bước đi về phía biệt thự.

Lộ Dao chạy theo để đuổi kịp anh, "Chút nữa nếu bọn họ muốn trêu chọc tôi, giúp tôi nha." Cô không có nhiều kinh nghiệm để đối phó với những người lớn tuổi, thật sự sợ vừa ra khỏi miệng đã sặc chết người, sẽ tổn thương hòa khí hai nhà, cho nên ít lên tiếng thì hơn.

Tướng Trì Hoài cười nói, "Đại danh Lộ nữ hiệp chấn động thành phố Bắc Kinh, một lời không hợp thì đấu võ, ai mà dám trêu chọc em?"

Lộ Dao: "... Tướng Trì Hoài, đừng tưởng rằng đây là nhà anh, thì tôi sẽ nén giận, anh mà chọc tôi nóng lên, tôi sẽ dọn dẹp anh."

Lúc nói chuyện, đã đến cửa biệt thự, Lộ Dao đã nghe thấy bên trong đang chuyện trò vui vẻ, cô căng da đầu đi theo phía sau Tướng Trì Hoài.

"Ai da, Trì Hoài và Dao Dao về rồi." Bà Tướng đứng lên, trên mặt hiện lên nụ cười ôn hòa, vẫy tay về phía Lộ Dao: "Dao Dao mau đến đây cho đi nhìn xem, mấy năm không gặp, ngày càng xinh đẹp nha."

Sau đó quay đầu lại nói với bà Lộ: "Dao Dao vẫn là giống chị nhiều hơn."

Lộ Dao bước đến, cười nhạt chào hỏi, "Chào bác gái." Rồi hỏi: "Bác Tướng đâu ạ?"

"Bác Tướng của con đi nước ngoài vẫn chưa về, vốn dĩ có thể về nhà tối nay, kết quả hành trình bị đẩy lùi, ông ấy nói chuyện không bao giờ chuẩn, mặc kệ ông ấy, chúng ta ăn đi."

Tướng Trì Hoài hừ lạnh một tiếng, "Toàn câu là sự bận rộn nhất của ông ấy mà."

Bà Tướng khẽ bấu lấy cánh tay của Tướng Trì Hoài, "Cái đứa nhỏ này, sao lại nói như thế!"

Tướng Trì Hoài bị đau rít một hơi khí lạnh: "Mẹ xuống tay có thể nhẹ một chút được không! Con không phải do mẹ sinh ra đúng không?!"

Lộ Dao cười thầm, thầm nghĩ, sao không đau chết anh luôn đi! Khi cô vui sướng khi người gặp họa nhìn anh, Tướng Trì Hoài cũng vừa lúc nhìn lại, cô nói bằng khẩu hình: "Đáng đời!"

Giáo sư Lộ nói với Lộ Dao: "Dao Dao, hội nghị của ba và mẹ con sẽ kết thúc vào ngày mai, ngày mai ba mẹ về Thượng Hải, con ở đây phải nghe lời Trì Hoài nói, không phải như con ngựa hoang được cưỡi cương, nghe thấy không?"

Điều khó chịu nhất của Lộ Dao là ông Lộ luôn lặp đi lặp lại những điều tâm thường này, vội vàng gật đầu đáp lời: "Vâng, con biết rồi, con nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời."

Bà Tướng nói tiếp: "Dao Dao vốn hiểu chuyện ngoan ngoãn, khi còn nhỏ mỗi cuối tuần ở nhà của chúng tôi, không ồn ào cũng không quậy phá, nhưng thật ra Trì Hoài, từ nhỏ đã là một tổ tông không nghe lời, anh bảo nó đi về phía tây, nó càng muốn đi về hướng đông."

Bà Lộ cũng bắt đầu nói, mọi người ngơ ngác một lời ta một ngữ, và bắt đầu nhớ lại quá khứ.

Lộ Dao bắt giữ đến trọng điểm, cũng là điều cô quan tâm nhất, hóa ra cô thật sự đã đến đây, còn là mỗi cuối tuần, nhưng sao một chút ấn tượng cô cũng không có?

Không biết sao bọn họ lại nói tới tình tình khi còn nhỏ của cô thật ra cũng không được tốt lắm, cô sẽ không chọc ai trước, nhưng nếu ai muốn chọc cô, cô nhất định sẽ đáp trả gấp bội.

Lộ Dao vánh tai lắng nghe.

Bà Tướng nói: "Nói đến cái này tôi rất có ấn tượng, lúc đó Dao Dao đang ngủ trưa, Trì Hoài cầm đồ chơi con nhện mô phỏng vào phòng con bé, đùa dai hù dọa, Dao Dao bị dọa đến mức không ngừng khóc lớn, Trì Hoài cũng sợ, nên ngồi lên mép giường dỗ con bé..."

"Mẹ, chuyện gao xưa thóc cũ mẹ có thể đừng nói nữa được không!" Tướng Trì Hoài ngắt lời bà Tướng.

"Không được!" Bà Tướng tiếp tục nói: "Kết quả Trì Hoài bị Dao Dao một chân đá xuống, có cái răng còn bị lung lay."

Lộ Dao: "..."

Khi còn nhỏ cô bạo lực tới vậy sao? Không chỉ đánh khóc Chu Cảnh Xuyên, còn đá gãy răng Trương Trì Hoài.

Cho nên bây giờ bọn họ đang neho mắt nhìn cô cả ngày, nói chuyện cũng lạnh như băng, hợp lại là một mối hận của thời thơ ấu.

Lộ Dao vẫn đang thất thần, chờ cô hoàn hồn, thì nhận ra bọn họ đã nhảy sang chủ đề khác, cẩn thận lắng nghe, hóa ra là nói đến chuyện cô không có bạn trai, và việc Trương Trì Hoài chưa có gia đình.

Hướng đi của chủ đề này rõ ràng cảm thấy không đúng, cô nhìn về phía Trương Trì Hoài, ánh mắt cầu cứu.

Lúc đầu Trương Trì Hoài không dao động, nhìn cô, rồi tiếp tục nhìn xuống điện thoại.

Lúc này chuyện chuyển đến trên người cô, bà Trương hỏi: “Dao Dao thích kiểu người thế nào? Bác gái chú ý giúp con.”

Lộ Dao trầm nghĩ, con có một người đàn ông rồi nha.

Khi cô đang lo lắng phải trả lời câu hỏi này như thế nào, Trương Trì Hoài đột nhiên đứng lên: “Mẹ, con và Dao Dao còn chút việc, tụi con lên lầu trước, mẹ nói chuyện với thầy và cô Lộ đi, cơm xong gọi tụi con là được.”

Trương Trì Hoài mặc kệ biểu hiện của bà Trương, túm Lộ Dao đi lên lầu.

Bà Trương định nổi nóng với anh, nhưng thấy anh nắm tay Lộ Dao vẫn không buông ra, đi lên lầu, nên cũng không còn giận gì nữa.

Đến thư phòng của Trương Trì Hoài, Lộ Dao mới thở phào nhẹ nhõm, “Cảm ơn anh.”

Trương Trì Hoài mở máy tính lên, cũng không ngắt đầu, “Còn âm dương quái khí(2) nữa, tòi sẽ lập tức đưa em xuống dưới!”

Lộ Dao bĩu môi, thật sự không dám đắc tội với anh, vì có khi anh ta rất biến thái, chuyện gì cũng làm ra được, nói không chừng thật sự chọc anh ta nóng nảy, thì anh ta sẽ lập tức lôi cô xuống lầu.

Trương Trì Hoài bắt đầu đọc tin tức, cô ngồi vào bàn làm việc, nhẹ nhàng đưa chân, không có việc gì để làm, khi cô vô tình liếc đến bức ảnh bên cạnh máy tính của anh, cô hơi ngẩn ra, hóa ra Trương Trì Hoài từng có bạn gái hay là vị hôn thê nha.

Bức ảnh một nhà bốn người có vẻ rất thân mật.

Cô chọc chọc cánh tay anh, rồi chỉ vào bức ảnh: "Tại sao lại như vậy?"

"Con bé có ý định sống chung với một tiểu tử nghèo, cũng đã sinh con, ba tôi không cho con bé bước vào cửa."

Lộ Dao suy nghĩ muôn vàn, thật sự không ngờ Trương Trì Hoài cũng có một ngày bị phụ nữ vứt bỏ, vốn định đã kích anh một phen, nhưng cảm thấy trải qua thảm thiết như thế, nếu cô cười nhạo, chính là không có phúc hậu.

Trương Trì Hoài cầm lấy bức ảnh, “Lộ Dao, đầu óc của em là nước vào, hay là mất trí nhớ! Lúc còn nhỏ em ở nhà tôi, cả ngày hợp tác với con bé bắt nạt tôi, em thật sự không có chút ấn tượng nào sao?”

“...” Lộ Dao chớp mắt, vẫn lắc đầu.

Trương Trì Hoài thở dài, "Con bé là em gái của tôi!"

Thì ra là thế.

Lộ Dao lại tò mò hỏi: “Cũng đã sinh em bé, bác Trương vẫn không cho cô ấy về sao?”

“Ừ.”

“Là vì em rể của anh nghèo, cho nên bác Trương không đồng ý sao?”

“Gần như vậy.”

Trong lòng Lộ Dao một trận thổn thức, "Anh nhiều tiền như thế, không thể đầu tư cho anh ta làm chút gì đó à?"

"Bây giờ anh ta đã có tiền, nhưng ba tôi vẫn không đồng ý, có thể là ba tôi quá cổ hủ, một hai phải chú ý đến môn đăng hộ đối gì đó." Hiếm khi hôm nay Trương Trì Hoài có thể tâm bình khí hòa nói nhiều với cô như thế.

Lộ Dao nhìn bức ảnh, luôn cảm thấy em gái và em rể của Trương Trì Hoài, chính là chân dung sau này của cô và Hoắc Viễn Chu.

Thật ra cô rất hiểu, mẹ cô sẽ không chấp nhận Hoắc Viễn Chu dễ dàng, có khi là cô lừa mình dối người không muốn nghĩ nhiều.

Mẹ cô và bác Tường cùng một loại người, từ nhỏ họ được sinh ra trong gia đình quyền quý, tự cho mình rất cao sang, và sự vượt trội từ trong xương cốt, khiến cho họ rất khó chấp nhận những người xuất thân từ gia đình bình thường.

Nói trắng ra, chính là chướng mắt bọn họ.

Là phẩm vị chướng mắt bọn họ, thói quen và quan niệm.

Thật ra, cô và Tường Tri Hoài trông có vẻ cao nhân nhất đẳng ở đâu?

Nhưng nói như vậy thì cô mãi mãi cũng sẽ nói không thông với mẹ cô.

Lúc ăn cơm, bà Tường và bà Lộ lại không thể tránh khỏi nhắc đến con cái nhà ai kết hôn, nhà ai có tôn tử, rất nhiều lần đều bị Tường Tri Hoài ngắt lời, nói nếu bà Tường muốn có cháu, có thể dẫn con của em gái anh về.

Sau khi ăn cơm xong, Tường Tri Hoài lấy cớ phải mở một cuộc họp video, bọn họ vội vàng rời khỏi khu tập thể. Khi ô tô lao ra khỏi sân, Lộ Dao thờ ắt ra, tốt nhất sau này không bao giờ đến đây nữa.

“Cảm ơn tôi thế nào?” Tường Tri Hoài hỏi cô.

Lộ Dao suy nghĩ: “Hôm nào mời anh ăn cơm.”

“Nhớ những gì em nói.”

Khi đến ngã tư, lẽ ra phải đi thẳng, nhưng Lộ Dao lại rẽ trái.

Tường Tri Hoài nhắc nhở cô: “Đi nhầm rồi! Trí nhớ của em không tệ đến mức không thể nhớ đường về luôn chứ?”

“Tôi phải mua một phần cơm tối về cho Hoắc Viễn Chu.”

Tường Tri Hoài quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì nữa.

Khi Lộ Dao về đến nhà, Hoắc Viễn Chu vừa tắm xong và từ phòng tắm bước ra, tóc còn ướt sũng, sợi tóc thỉnh thoảng sẽ nhỏ giọt xuống, cô đặt cơm tối lên bàn.

Hỏi anh: “Sao anh lại đi tắm?”

Hoắc Viễn Chu bước qua: “Vừa ngủ dậy.” Giấc ngủ này hơn ba tiếng, cuối cùng cũng dịu bớt lại.

"Com gì vậy?"

“Đoán xem.” Lộ Dao che hộp cơm lại, không cho anh mở ra.

Hoắc Viễn Chu không chút ngần ngại nói: “Com chiên hải sản.”

Lộ Dao: “Chắc chắn vậy sao?”

Hoắc Viễn Chu gật đầu: “Bởi vì em thích ăn khi còn nhỏ.” Sau đó anh cũng thích ăn.

Lộ Dao nắm lấy cổ áo của anh, rồi đưa môi của mình lên, Hoắc Viễn Chu giữ ót của cô lại và ép cô vào người mình, dường như hai người không phải đang hôn, mà là đang cắn xé.

Như muốn nói hết ra những nỗi nhớ trong nhiều năm như thế.

Sau khi kết thúc nụ hôn, Hoắc Viễn Chu lau đi vết máu trên môi cô, đó là máu trên môi của anh, lúc cô cắn anh, không lưu tình dù chỉ một chút.

Lộ Dao xoay người lại và mở hộp cơm ra, “Ăn nhanh lên, nếu lạnh sẽ không thể ăn được.” Cô đưa thìa, rồi bung canh đến cho anh: “Uống chút canh trước.”

Hoắc Viễn Chu bắt đầu uống canh, Lộ Dao an vị ngồi bên cạnh và nhìn anh ăn.

Anh múc một muỗng cơm bỏ vào trong miệng, không nhai nuốt, mà cúi người tiến đến miệng cô, đưa cơm vào trong miệng cô, “Nếm thử xem còn ngon như trước kia không.”

Lộ Dao hơi thụ sủng nhược kinh, Hoắc Viễn Chu như vậy thật sự là lần đầu tiên cô nhìn thấy, cô không thể nếm ra hương vị ban đầu của cơm nữa, cảm thấy tất cả đều là vị ngọt.

Cô được tiện nghi còn khoe mẽ: “Hoắc Viễn Chu, anh bao nhiêu tuổi rồi, còn chơi trò lãng mạn như vậy.”

“Khi còn nhỏ, em cả ngày ồn ào bảo anh đút em ăn, bây giờ anh trả lại cho em”

“Em còn muốn ăn.” Lộ Dao đưa miệng qua, chờ anh đút cô.

Hoắc Viễn Chu không đút cô, mà là hỏi: “Em muốn ăn, hay là muốn đi tắm trước?”

Đôi mắt nhỏ của Lộ Dao đảo một vài vòng, quyết định dứt khoát: “Em đi tắm.” Trong lòng một trận mừng thầm.

Vừa đi được hai bước, cô xoay người lại, “Tôi nay biểu hiện của em ở nhà Trường Tri Hoài tạm được, anh chuẩn bị thưởng cho em gì đây?”

Anh chỉ lo nghĩ, nào còn thời gian rảnh rỗi để nghĩ về cái này, nhưng vẫn phải thực hiện lời hứa, “Tôi mai đưa em ra ngoài chơi.”

“Được, không được nuốt lời.” Cô lại đưa ngón út đến môi anh, Hoắc Viễn Chu cười bất lực, rồi hôn nhẹ lên ngón út của cô.

Lộ Dao ngồi trong bồn tắm đã lâu mới ra tới, trong lòng vừa phấn khích vừa sợ hãi.

Ngày này thật sự là một kỷ niệm đẹp, mỗi ngày trong hai mươi lăm năm qua, ngoại trừ cái ngày là lần đầu tiên gặp Hoắc Viễn Chu đó, thì không còn ngày nào quan trọng như hôm nay.

Khi cô bước ra khỏi phòng tắm, Hoắc Viễn Chu đang ở phòng khách xem tivi, anh chỉnh âm lượng thấp lại, “Cho rằng em muốn ăn tết ở trong đó luôn rồi.”

Lộ Dao hỏi: “Em tắm lâu lắm sao?”

“Một tiếng hai mươi lăm phút.”

“...” Không phải cô đang lo lắng sao.

Cũng có thể biết tiếp theo sẽ phải xảy ra chuyện đó, nên luôn cảm thấy bầu không khí lạ lạ, đã mờ ám, lại còn xấu hổ.

Hoắc Viễn Chu tắt tivi, “Em vào phòng ngủ đi.” Anh đứng dậy và đi về phía phòng tắm.

“Anh còn muốn tắm à?” Không phải vừa tắm rồi sao?

“Đánh răng.”

Hoắc Viễn Chu đánh răng xong, anh tắt hết tất cả đèn trước khi vào phòng ngủ, chờ đến khi anh vào phòng ngủ, Lộ Dao đã chui vào trong chăn, chỉ lộ ra nửa cái đầu, chăn đã che đến hai mắt.

Đôi mắt ngây thơ và trong sáng cùng với nụ cười ngại ngùng.

Ngón tay của Lộ Dao ở trong chăn khẽ cử động, kéo chăn xuống miệng, khẽ nói: “Hoắc Viễn Chu, tắt đèn đi.”

Hoắc Viễn Chu bước tới và ngồi lên mép giường, hai tay chống hai bên người cô, nhìn cô chăm chú, muốn cười nhưng không thể cười: “Che kín mít như thế, không nóng à?” Nói xong anh kéo mạnh chăn xuống.

“Á!!!” Lộ Dao hét lên chói tai, hai tay che trước ngực lại, cảm thấy không đúng, lại luống cuống tay chân túm mạnh chăn lên, dưới sự bối rối và ngại ngùng, cô ăn nói không lựa lời: “Hoắc Viễn Chu, đồ lưu manh!”

Hoắc Viễn Chu: “...”

Sao phụ nữ lại thay đổi nhanh như vậy... Còn nữa, anh không cố tình kéo chăn ra.

Yết hầu của anh căng thẳng: “Không phải lúc này em mặc áo tắm sao?”

Lộ Dao đảo mắt khinh thường: “Ai cần anh lo!”

Hoắc Viễn Chu ho khan hai tiếng, rồi vươn tay tắt đèn ngủ đi.

Ngay lập tức, phòng ngủ một mảnh đen sì.

Lộ Dao chỉ cảm nhận được hơi thở ấm áp của Hoắc Viễn Chu, anh chống lên trán của cô, giọng khàn khàn: “Không phải là coi cho anh xem sao? Em bọc gi chứ? Hử?”

“Vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.”

Anh nói: “Anh thấy hết rồi.”

Lộ Dao: “...” Mẹ nó thấy thì thấy, dù thế nào cũng phải nói ra sao?

Bây giờ đôi mắt đã thích nghi với bóng tối, Lộ Dao có thể thấy rõ khuôn mặt của Hoắc Viễn Chu, vì có bóng tối che lấp, cô vuron cánh tay ra khỏi chân, vòng lấy cổ anh.

Hỏi anh: “Em... Đẹp không?”

Hơi thở của Hoắc Viễn Chu cứng lại, cúi đầu xuống lấp kín miệng cô, anh kéo tấm chăn vướng víu trên người cô xuống.

“Em... Lạnh.”

Hai từ mơ hồ không rõ này của Lộ Dao, đều bị nuốt chửng bởi những nụ hôn của anh.

Không biết hôn bao lâu, Lộ Dao cảm thấy ngọt ngào, cô đẩy mạnh anh ra, thở hổn hển, “Em không thở được.”

Hoắc Viễn Chu cắn cằm cô: “Cởi áo ra giúp anh.”

Hai cánh tay anh chống hai bên người cô, chừa đủ khoảng cách giữa hai người để cô mở cúc áo.

Lộ Dao nắm lấy hai bên cổ áo của anh bằng hai tay, và giật thật mạnh, buồn bực chính là... Một cúc áo cũng không rơi, lần sau cô nhất định phải đến chợ trời để mua cho Hoắc Viễn Chu một đồng áo somi..

Hoắc Viễn Chu muốn cười nhưng cố nhịn: “Em làm gì thế!”

Lộ Dao: “Muốn cưỡng anh.”

“...”

Sau khi cởi bỏ quần áo, Hoắc Viễn Chu lập tức nằm đè lên người cô, khi da thịt tiếp xúc, cổ họng anh khẽ cuộn lại, tiếng thở dốc tăng lên, máu toàn thân đều đổ xuống bụng dưới.

Lòng bàn tay thô ráp của anh lướt trên người cô, cả lòng bàn tay đều tê dại, dùng mìn màng cũng không đủ để mô tả làn da của cô.

Tốt nhất là dùng tờ lụa để hình dung.

Cả người Lộ Dao cũng run rẩy, những âm thanh không ngừng tràn ra trong miệng khiến cô có chút xấu hổ. Đỏ mặt, cô cúi người xuống và hôn lên yết hầu của anh, bàn tay nhỏ bé cũng bắt đầu không nghe lời, theo cơ bụng của anh trượt một đường xuống dưới.

Khi cô chạm vào nó, tay cô vô thức run rẩy, rồi sau đó giữ chặt lấy.

Cô nói: “Hoắc Viễn Chu, sau này mùa đông tay của em không bao giờ sợ lạnh, Hoắc lão nhị nhà anh chính là bảo bối che tay cho em.”

“...” Hoắc Viễn Chu không bao giờ ngờ đến câu nói của cô, một hành động nhỏ cũng có thể làm anh quân lính tan rã.

Anh hưng hăng hôn theo cổ cô đi xuống.

Khi Hoắc Viễn Chu ngậm lấy ngực cô, Lộ Dao cảm thấy như mình sắp chết.

Thoái mái đến chết.

Nhưng vẫn chưa chết được vài phút, tiếng chuông điện thoại phiền phức đã lập tức kéo cô từ địa ngục quay trở lại trần gian.

Lộ Dao híp mắt, bà Lộ này là đang... Làm gì vậy chứ! Phiền chết người!

Lúc này, Hoắc Viễn Chu ngẩng đầu lên khỏi ngực cô, hỏi: “Muốn tiếp tục không?”

Giọng của anh khàn khàn và hấp dẫn, cùng với sự quyến rũ của màn đêm, cô muốn trầm luân như thế.

Lộ Dao không nói, hợp với ý định của Hoắc Viễn Chu, anh lại cúi đầu xuống thay đổi một bên khác và bắt đầu mút vào, còn ngón tay thì nhẹ nhàng vờn về một bên vừa được anh hôn kia.

Tiếng chuông điện thoại vẫn thay nhau vang lên, như là nhạc nền.

Kích thích các giác quan của cả hai.

“Hoắc Viễn Chu!” Lộ Dao không thể cầm lòng gọi tên anh, hai tay cô nắm chặt lấy tóc của anh, đột nhiên cảm thấy dưới thân có một thứ ẩm ướt đang đâm chọc vào người cô.

Tiếng chuông điện thoại cuối cùng cũng dừng lại, Lộ Dao thở phào, nhưng không quá hai giây lại vang lên.

“Muốn tiếp tục không?” Hoắc Viễn Chu hỏi cô lần nữa.

“Nhạc chuông này là dành riêng cho mẹ Lộ.” Lộ Dao cắn răng, “Không nghe, ngày mai lại gọi cho bà ấy, nói là tối nay em ngủ rồi!”

Hoắc Viễn Chu như suy nghĩ gì đó, cuối cùng vẫn dịch người đến mép giường, vươn tay lấy điện thoại qua, đưa cho cô: “Nghe đi, nói không chừng thực sự có việc gấp.”

Lộ Dao vùng vằng một lúc, vẫn ần nút trả lời.

“Alo, mẹ, chuyện gì thế ạ?” Lộ Dao hơi mất kiên nhẫn.

“Cái đứa nhỏ này, sao bây giờ mới bắt máy! Mẹ với ba con đã đến tầng dưới chung cư của con, con xuống dưới đón chúng ta đi.” Giọng nói rõ ràng của bà Lộ xuyên qua sóng điện đánh thẳng vào tim cô.

“Cái gì?!” Lộ Dao hét lên, “Ba mẹ... Ba mẹ đến đây làm gì!”

Bà Lộ nói: “Còn không phải ba con sao, nói ngày mai phải về rồi, trong lòng không yên, nên một hai phải đến đây với con hai ngày. Nghe Trì Hoài nói chung cư con sống cũng rộng, mẹ và ba con sẽ ở phòng cho khách, ở cùng con hai ngày. Vừa lúc dọn dẹp phòng cho con, xem còn thiếu gì, sau đó bày trí thêm một ít đồ dùng sinh hoạt.”

Lộ Dao khóc không ra nước mắt, còn muốn ở lại hai ngày?

Rau hoàng hoa cũng phải lạnh mất thôi(3).

Hoắc lão nhị cũng phát tiết.

“Dao Dao?”

Xem ra thật sự không thể tiếp tục được nữa, sớm biết cô đã không nghe máy, trong lời nói của Lộ Dao mang theo tiếng khóc: “Cái đó... Mẹ, mẹ chờ con chút, con đã lên giường rồi.”

Bà Lộ cho rằng mình nghe nhầm, “Lúc này mới mấy giờ mà con ngủ rồi?” Rồi bà nhìn đồng hồ, không đến 9 giờ hai mươi.

“Một mình ở nhà nhàm chán, nên nằm trên giường chơi game.”

Nghe thấy chơi game, bà Lộ mới thấy bình thường, khó trách vừa rồi không nghe máy, hóa ra là đang chơi game.

Sau khi cúp máy, Lộ Dao hô to hai tiếng, cảm giác uất ức và ghen khuất này không có nơi nào để trút bỏ.

Hoắc Viễn Chu đứng dậy khỏi giường, nhặt quần áo vương vãi trên sàn lên, “Mặc quần áo vào nhanh lên, rồi dọn dẹp phòng.”

Lộ Dao ngồi dậy, kéo chăn che ngực lại, “Vậy anh phải làm sao? Đi ở khách sạn à?”

“Không đi.” Hoắc Viễn Chu nhanh chóng mặc áo somi vào, rồi mặc vào quần ở nhà, lúc này anh mới mở đèn ngủ lên, đưa tay vuốt má cô: “Nợ em, lần sau trả lại em gấp đôi.”

Lộ Dao cũng dờ khóc dờ cười: “Sao chúng ta lại xui xẻo như thế!” Rồi hỏi anh: “Anh không ở khách sạn vậy anh ở đâu?”

Hoắc Viễn Chu không đáp mà hỏi lại: “Tuồng Trì Hoài ở bên cạnh à?”

Lộ Dao gật đầu: “Đúng vậy.”

Hoắc Viễn Chu nói đúng lý hợp tình: “Anh qua chỗ anh ta ở hai ngày.”

Lộ Dao: “...”

- - - - -

(1) Nhất mẫu tam phân địa: Nguyên 一亩三分地 Nhất mẫu tam phân địa: Ngày nay, một mẫu bằng 100 mét vuông. Ngày xưa, một mẫu bằng 6000 thước (hay xích ~ 0.33m) vuông. Hiểu 1 cách nôm na là 3 phần (3 cm-centimet) so với cả 1 trăm mét => chẳng đáng là bao

(2) Âm dương quái khí: Tình tình cổ quái, làm cho người ta không biết đầu mà đoán định.

(3) Nguyên văn: 黄花菜都凉了 Đại ý là đã quá muộn. Hoàng hoa là một loại thức ăn phổ biến ở miền Bắc Trung Quốc. Món ăn làm từ Hoàng hoa thường được đưa ra cuối bữa ăn. Nếu để đến mức món Hoàng hoa cũng lạnh thì tức là đã quá trễ.

Chội ôi cả chương 7536 từ có khúc thịt ngán ngùn cũng bị phá đám, nhưng nói thật tui chưa thấy nữ nào bạo như chị nữ này hự.V

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Khi tiếng chuông cửa vang lên, Tường Tri Hoài vừa tắm xong và đang từ phòng tắm bước ra, người lúc này có thể gõ cửa tìm anh, có lẽ cũng chỉ có Lộ Dao ở bên cạnh.

Tường Tri Hoài bước đến cạnh cửa, khi nhìn thấy người bên ngoài qua mắt mèo, anh cau mày lại, thật sự không ngờ là Hoắc Viễn Chu. Hoắc Viễn Chu mặc đồ ở nhà, thần sắc có hơi chật vật.

Vấn đề là, trong tay anh ta còn đang cầm vali hành lý.

Vì vậy, đây là bị đuổi đi rồi sao?

Nếu là bình thường, Tường Tri Hoài sẽ không mở cửa cho anh ta, nhưng nếu cãi nhau, anh sẽ không thể buộc Hoắc Viễn Chu quay lại bên cạnh Lộ Dao, vì chỉ có kẻ ngốc mới làm như thế.

Anh kéo cửa ra, khoanh hai tay trước ngực, hài hước nhìn Hoắc Viễn Chu, nhưng không nói gì.

Hoắc Viễn Chu không khách sáo với anh chút nào, anh xách vali hành lý, một tay đẩy mạnh Tường Tri Hoài ra, chen vào trong phòng.

Tường Tri Hoài chấp nhận giữ anh ta lại là thật, nhưng không có nghĩa Hoắc Viễn Chu có thể không coi ai ra gì như thế, hành động thô lỗ và vô lễ này của anh ta có khác gì tu hủ chiếm tổ?

Anh hừ lạnh một tiếng: “Hoắc Viễn Chu, anh mang theo vali, là chuẩn bị vào nhà tôi cướp bóc đấy à!”

Hoắc Viễn Chu đặt vali hành lý xuống, ngược mắt nhìn anh: “Cướp bóc? Cướp cái gì của anh? Tiền? Hay Sắc?”

Tường Tri Hoài đã có linh cảm, lời nói tiếp theo của Hoắc Viễn Chu nhất định sẽ là chế giễu.

Quả nhiên, Hoắc Viễn Chu cười khê một tiếng, sau đó lấy điều thuốc ra, không châm lên, mà đặt ở đầu ngón tay vân vê qua lại, biểu hiện của anh không chút để tâm: “Tiền, tôi nhiều hơn anh. Sắc, tôi vẫn nhiều hơn anh. Anh nói xem anh có cái gì để tôi có thể coi trọng? Anh có thể thả trái tim xuống bụng lại rồi đi ngủ đi.”

Tường Tri Hoài khê cười một tiếng: “Hóa ra anh lại không biết xấu hổ như vậy! Sao, bị Dao Dao đuổi khỏi nhà rồi à?”

Hoắc Viễn Chu cũng không che giấu: “Anh chị cả đến đây.”

Tường Tri Hoài trầm nghĩ, đến thật là đúng lúc. Nếu không phải cãi nhau với Lộ Dao, anh sẽ không muốn giữ lại Hoắc Viễn Chu.

Anh dựa người lên cửa ra vào, cười như không cười nói, “Chỗ tôi không phải là nơi trú ẩn, không có dư giường để cho anh ngủ.”

Hoắc Viễn Chu nhìn anh chăm chú một lúc, khoe môi cong lên: “Tôi không ngại ngủ trên giường của anh.”

Tường Tri Hoài cau mày, “Hoắc Viễn Chu, đáng về bị ôi và đê tiện này của anh, Lộ Dao có biết không?”

Hoắc Viễn Chu không đáp mà hỏi lại: “Tôi nuôi anh hai năm, giặt quần áo nấu cơm cho anh, người khác cũng không biết chứ?”

Tường Tri Hoài: “...” Đây là điểm yếu duy nhất của cuộc đời anh, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Hoắc Viễn Chu chỉ vào quầy rượu, “Rót cho tôi một ly rượu vang đỏ.” Nói xong anh trực tiếp xách vali hành lý đi vào phòng cho khách.

Đáng vẻ vênh mặt hất hàm sai khiến của Hoắc Viễn Chu, làm Tường Tri Hoài vô cùng khó chịu, anh ấn mạnh vào huyết thái dương, mắng một câu văng tục, cuối cùng vẫn bước đến trước quầy rượu, chọn một chai rượu vang đỏ và mở ra.

Từ nhỏ đến lớn, người duy nhất anh có thể nhìn nhận có lẽ cũng chỉ có một mình Hoắc Viễn Chu. Vì vậy lúc trước Hoắc Viễn Chu chuyển số tiền của chiếc túi mà anh đã mua cho Lộ Dao qua, anh cũng chỉ có thể nhận.

Khi bốn cột anh ở nhà của Lộ Dao, anh cũng nhìn nhận.

Rõ ràng không có bằng lái, còn cố tình chơi anh, anh đều chấp nhận tất cả.

Không phải là anh có tính khí tốt, mà là anh đã từng rơi vào thung lũng thấp nhất của cuộc đời mình, trong hai năm đen tối nhất đó, Hoắc Viễn Chu xem như là động lực tinh thần hỗ trợ anh suốt chặng đường.

Hoắc Viễn Chu lớn hơn anh bảy tuổi, bọn họ gặp nhau ở New York.

Năm ấy anh hai mươi tuổi, là sinh viên năm cuối, trước khi tốt nghiệp, anh đã nộp đơn xin toàn bộ giải thưởng để có cơ hội được đi du học tại một trường Đại học ở Mỹ thuộc Ivy League, đó vốn là một chuyện làm người khác rất ghen tị, nhưng đi du học và tham gia vào tài chính lại hoàn toàn ngược lại với mục đích ban đầu của ông Trương Mộ Bình.

Bởi vậy đã dẫn đến một cuộc đại chiến gia đình.

Theo ý của ba anh, sau khi tốt nghiệp anh sẽ phải đi theo con đường chính trị của ông ấy.

Nhưng anh không có hứng thú.

Xét cho cùng là tuổi trẻ khí thịnh, sau khi mua vé máy bay, trong túi chỉ còn vài ngàn đồng tiền, anh cũng chạy đến New York lang bạt.

Trương Mộ Bình chặt đứt hết tất cả các nguồn kinh tế, để buộc anh về nước, nhưng anh vẫn không thỏa hiệp.

Nhu cầu của anh đối với bản thân quá cao, thêm việc học nặng nề, ngoài thời gian học và ngủ, mỗi tuần anh có khoảng mười sáu tiếng đồng hồ để đi làm công, hơn hai trăm đô la, vẫn không đủ để chi trả tiền thuê nhà mỗi tháng, và sinh hoạt phí của anh.

Những ngày sau đó có thể tưởng tượng ra.

Anh và Hoắc Viễn Chu đã gặp nhau vào lúc đó.

Anh đến máy ATM để rút tiền, nhưng số tiền chưa đủ, hết đường xoay xở, nhưng sự hư vinh chết tiệt đã khiến anh không muốn cúi đầu với người trong gia đình.

Vừa lúc, Hoắc Viễn Chu cũng đến rút tiền.

Đã gặp gỡ như thế.

Bởi vì có mối quan hệ với giáo sư Lộ, giữa bọn họ xem như biết nhau, nhưng chỉ là biết nhau mà thôi, không có bất cứ giao tình nào. Nhưng ở nơi đất khách quê người, khi đang cùng đường, lại có thể gặp gỡ một gương mặt quen thuộc, đó cũng là niềm vui và niềm an ủi.

Kể từ đó, anh theo Hoắc Viễn Chu vào sống trong một khu ổ chuột hỗn loạn và bẩn thỉu nhất New York, những người chưa từng trải nghiệm, có lẽ sẽ không bao giờ có thể tưởng tượng được chỗ đó hỗn loạn và bẩn thỉu đến mức nào.

Trong mấy năm đó, khu ổ chuột là khu vực có tỷ lệ tội phạm cao nhất ở Mỹ, không gì sánh nổi. Nó là nguồn gốc của tội nghiệt, hỗn loạn, bẩn thỉu.

Bây giờ nghĩ lại, lúc trước không phơi thây đầu đường, đã là may mắn biết bao.

Mặc kệ thế nào, cuối cùng anh cũng có một nơi để sống, có thể tiếp tục việc học của mình.

Trước khi đến New York, anh xem như được nuông chiều từ bé, cái gì cũng không làm, vì Hoắc Viễn Chu lớn hơn anh bảy tuổi, nên anh ta trông giống một người anh trai đi chăm sóc anh hơn.

Trong học kỳ anh đã tham gia một khóa học chuyên ngành gồm hai mươi bốn môn học, bận đến mức thời gian đi làm cũng không có, Hoắc Viễn Chu đã gánh vác toàn bộ sinh hoạt phí của anh, có khi còn sẽ giặt quần áo cho anh.

Trong hai năm đó, về ngoài của bọn họ trông rất ngăn nắp và xuất sắc, nhưng thật ra là đang sống trong khốn cùng và thất vọng, nhưng đó cũng là hai năm quý giá nhất trong cuộc đời anh.

Hoắc Viễn Chu dán rất nhiều tờ giấy in phông chữ sống trong căn phòng rách rưới của bọn họ, mặc dù đã trôi qua hơn mười năm, nhưng anh vẫn có thể đọc lâu lâu.

【Sự khởi đầu mới của mỗi ngày không phải là Mặt Trời buổi sáng dâng cao, mà là kết thúc vào lúc 23:59 đêm. Vì vậy đừng để cho ngày mai trở thành một giấc mơ. 】

Mặc dù anh và Hoắc Viễn Chu đã ăn ở cùng nhau, nhưng bọn họ gần như không giao tiếp, lời nói của anh không nhiều, Hoắc Viễn Chu cũng vậy, hai con người trầm mặc ít nói, ở cạnh nhau kết quả là không khí cũng bị ngưng tụ.

Tính tình, tính cách và thói quen của bọn họ đều khác nhau, nhưng có một thứ lại tương đồng như thế, thẩm mỹ.

Thẩm mỹ là thích Lộ Dao.

Trong những ngày mà bóng tối không nhìn thấy giới hạn, không nhìn thấy hi vọng, Lộ Dao là vùng đất thuần khiết duy nhất trong trái tim nóng nảy và khó chịu của bọn họ.

Những ngày ấy, bọn họ thỉnh thoảng cũng sẽ trò chuyện với nhau, nhắc đến nhiều nhất chính là Lộ Dao, cô tốt, cô xấu, bọn họ đều sẽ nhắc đến. Cho đến một ngày, bọn họ đều trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra và không còn nhắc đến cô nữa.

Vì bọn họ đã nhận ra, bọn họ yêu cùng một cô gái.

Sau đó nữa, Trương Mộ Bình thấy rằng tâm ý của anh đã quyết, cũng không quản anh nữa, bà Trương xót thương con trai mình, đã cho anh thật nhiều tiền trong một lần, tương đương với số tiền trong hai năm qua.

Anh dọn đến căn hộ gần trường học để sinh sống, còn Hoắc Viễn Chu vì công việc kinh doanh khởi sắc, cũng dọn khỏi nơi đó, gặp lại là trong một vụ đánh bạc vào ba năm sau...

“Anh lấy rượu này chiêu đãi tôi sao?”

Giọng nói của Hoắc Viễn Chu đã làm gián đoạn dòng hồi ức của Trương Trì Hoài, Trương Trì Hoài hoàn hồn, lập tức khôi phục lại biểu hiện thờ ơ và xa cách như ngày thường. “Ngay cả cho anh uống rượu này tôi cũng thấy tiếc!”

Hoắc Viễn Chu lắc ly rượu vang đỏ trong chiếc ly chân dài, sau đó nhẹ nhàng nhấp một ngụm, ánh mắt vẫn luôn tập trung nhìn vào rượu vang đỏ trong ly, hỏi Trương Trì Hoài: “Thật sự muốn chơi với Giang Đông Đình sao?”

“Có tiền không kiếm tôi ngu à?”

Hoắc Viễn Chu cười như không cười, nói toạc ra: “Tôi về nước xây dựng nhà máy dược phẩm là vì để đàn áp việc thu mua công ty của Giang Đông Đình.”

Trương Trì Hoài gõ những ngón tay lên mặt quầy bar, “Có liên quan đến tôi không?”

Hoắc Viễn Chu: “Tôi sợ mình sẽ tổn thương đến người vô tội.”

Trương Trì Hoài hừ lạnh một tiếng: “Anh còn phải có bản lĩnh để có thể tổn thương đến.”

Hoắc Viễn Chu hơi ngẩng đầu lên, nâng đáy ly rượu vang đỏ và uống một hơi cạn sạch, ngón tay cái lau đi vết rượu trên môi, anh nói: “Tôi đã hoàn thành trách nhiệm nhắc nhở hữu nghị.”

Uống rượu xong, Hoắc Viễn Chu trở về phòng ngủ.

Phòng khách to như thế lập tức yên tĩnh trở lại, cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Mà lúc này, chung cư của Lộ Dao ở bên cạnh.

Sau khi bà Lộ đặt vali hành lý xuống, lập tức cởi áo khoác ra đi vào phòng bếp, đầu tiên bà mở tủ lạnh ra nhìn ngó, đồ ăn bên trong đều là ngày gần nhất, trên bàn kính còn bày rất nhiều loại trái cây.

Đồ ăn vặt và trái cây đều có, sẽ không bị đói, lúc này bà Lộ mới yên tâm.

Lúc đi ngang qua nhà ăn và nhìn thấy có hộp cơm trên bàn, bà cau mày lại: “Dao Dao, cơm hộp này là con ăn à?” Đồ ăn trong nhà Trương Trì Hoài nhiều như vậy, con bé vẫn có thể nuốt trôi sao?

Lộ Dao ngăn ra, không xong rồi, sao có thể quên ném hộp cơm vào thùng rác chứ, cô gật đầu liên tục: “Đúng vậy, là con ăn, lúc này con lái xe ngang qua cái nhà kia, Trương Trì Hoài cũng thích ăn, nên con đã đóng gói một phần, chia cho anh ta mỗi người một nửa.”

Sau khi nói xong, Lộ Dao niệm một câu ở trong lòng: *A di đà phật, tội lỗi tội lỗi quá, Trương Trì Hoài, anh đại nhân có đại lượng nha.*

Bà Lộ cũng không nghĩ nhiều, lập tức ném hộp cơm vào thùng rác, rồi cầm lấy giẻ lau bàn, trông không chút để tâm và hỏi Lộ Dao: “Con đối xử với Trì Hoài có vẻ tốt.”

“Nào có, anh ta cũng chăm sóc con mà.”

Bà Lộ mỉm cười, không hỏi nữa, cứ tiếp tục như vậy không bao lâu, sẽ có kết quả, tình yêu là một thứ không thể thúc đẩy từng bước, nói nhiều sẽ hoàn

toàn phản tác dụng

Sau khi bà Lộ dọn dẹp nhà bếp và nhà ăn xong, nói trắng ra là ban ngày mở hộp nên mệt mỏi, nên đi tắm rửa chuẩn bị ngủ, còn ông Lộ đã uống chút rượu vào buổi tối, lúc này đã ngã lên giường ngủ từ lâu.

Sau khi Lộ Dao quay về phòng ngủ của mình, cô lập tức gửi tin nhắn cho Hoắc Viễn Chu: 【 *Anh bên đó thế nào rồi?* 】

Hoắc Viễn Chu trả lời lại rất nhanh: 【 *Khá ổn, ngày mai đưa em ra ngoài chơi, ngủ sớm đi.* 】

Khỏe mới của Lộ Dao không khỏi nhếch lên, nhưng lại nghĩ đến một điều, 【 *Ngày mai ban ngày không được, em phải đi chăm sóc cho tiểu tàn phế Chu Cảnh Xuyên, buổi tối anh đưa em ra ngoài chơi đi → →* 】

Sau khi Hoắc Viễn Chu nhìn thấy biểu tượng cảm xúc đó, cảm thấy cả người không được ổn lắm.

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Năm phút trôi qua, vẫn không thấy Hoắc Viễn Chu trả lời lại cô.

Lộ Dao đỡ đầu, cô nhìn chăm chú vào kí hiệu đó trên màn hình điện thoại và bật cười, đại khái đoán được Hoắc Viễn Chu đã bị biểu cảm → → vừa không có ý tốt vừa háo sắc đó của cô dọa sợ, người đàn ông này thật là.

Nhàm chán.

Đợi ba phút nữa, điện thoại vẫn rất yên tĩnh.

Lộ Dao quyết định gọi điện thoại quấy rối anh.

Cô bấm số gọi cho Hoắc Viễn Chu, giọng của anh lười biếng và thoải mái, còn hơi mang theo ý cười, anh nói: “Vẫn chưa ngủ à?”

Lộ Dao trở mình, nằm sấp trên giường, giọng nhỏ nhẹ, “Hoắc Viễn Chu, em không ngủ được, đêm nay chúng ta ra ngoài chơi đi được không?”

Hoắc Viễn Chu sững sốt, điều đầu tiên lóe lên trong đầu anh là cái biểu cảm → → đó.

Sợ Hoắc Viễn Chu không đồng ý, Lộ Dao lại nói thêm câu nữa: “Bây giờ mới 11 giờ, vẫn còn sớm, hơn nữa ba và mẹ em đều đi nghỉ ngơi rồi.”

Hoắc Viễn Chu không đáp, cũng có thể anh đang suy nghĩ xem đi ra ngoài chơi nguy hiểm sẽ lớn cỡ nào.

Lộ Dao tiếp tục làm nũng: “Hoắc Viễn Chu, em rất nhớ anh, vô cùng nhớ anh, bây giờ em muốn gặp anh ngay, còn anh thì sao? Nhớ em không? Nhớ cỡ nào?” Giọng điệu của cô mang theo một sự quyến rũ động lòng người, khiến Hoắc Viễn Chu rối loạn.

Nguyên tắc của anh sụp đổ một chút, hỏi: “Em muốn đi đâu chơi?”

Lộ Dao vẫn chưa nghĩ ra, nhưng nhất định phải là một nơi yên tĩnh và không có người, như khu rừng nhỏ trong khuôn viên trường học của cô vậy... Nhưng cô đã dừng lại kịp thời và miên man suy nghĩ, tùy tiện nói: “Đường lớn, chỉ cần ở cạnh anh là được.”

Hoắc Viễn Chu lập tức im lặng, Lộ Dao biết rằng bây giờ nguyên tắc mà người đàn ông này luôn kiên trì đang dao động, đang trong trạng thái đấu tranh và do dự, cô phải nhân cơ hội thêm ít lửa mới được.

Vì thế cô giả vờ đáng thương và không đồng tình: “Hoắc Viễn Chu, anh nợ em mười lăm năm, mười lăm năm anh không ở cạnh em rồi, anh nói xem chúng ta sẽ cùng nhanh trải qua bao nhiêu cái mười lăm năm nữa? Em nhớ anh bao nhiêu, anh vẫn có thể không biết sao?”

Nói đến đây, chút lý trí cuối cùng của Hoắc Viễn Chu đã lập tức bị sự áy náy siết chặt không còn thấy bóng dáng tăm hơi, anh nói: “Năm phút sau anh đợi em ở cửa.”

Âm mưu nhỏ của Lộ Dao đã thành công, cô phấn khích đập loạn chân ở trên giường.

Sau khi cúp máy, cô bật ngồi dậy, ngồi im suy nghĩ trong vài giây, rồi đi chân trần xuống giường chạy đến phòng giữ quần áo, sau khi thay quần áo, cô bỏ tất cả tiền mặt và chứng minh thư vào túi.

Sau khi Hoắc Viễn Chu mở cửa, anh sợ hãi đến mức lùi về sau, Lộ Dao khẽ cười khúc khích, Hoắc Viễn Chu xoa lên ngực, hạ giọng: “Dao Dao, em đang làm gì thế?”

Lộ Dao mặc quần dài, ở trên là áo len dài tay màu đen, điều quan trọng là cô còn trùm mũ của áo len lên đầu, đầu hơi rũ xuống, không thể thấy rõ khuôn mặt của cô, vừa nhìn qua, thật sự rất giống một tên cướp.

Hoắc Viễn Chu nhẹ nhàng đóng cửa lại, hai tay Lộ Dao ôm cổ anh, nhảy bổ lên, cặp chân dài bắt lấy eo anh, Hoắc Viễn Chu suýt nữa đứng không vững, anh chống một tay lên tường, một tay còn không quên đỡ mông cô.

Lộ Dao chọt một cái, hôn lên sườn mặt của anh, "Nhớ em không?"

Một câu hỏi trực tiếp như vậy, cô biết Hoắc Viễn Chu sẽ không trả lời cô, cô cũng không bận tâm, hỏi tiếp, “Lúc này tại sao không trả lời tin nhắn của em? Hờ?” Cô cố tình lên cao âm cuối, cùng với mùi vị trên choker.

Hoắc Viễn Chu không biết phải trả lời thế nào, chẳng lẽ là nói cảm thấy cô không có ý tốt, muốn ngủ với anh? Anh không lên tiếng, bẽ cô bước đến cửa thang máy.

Lộ Dao vui đầu vào cổ anh, ra sức hít hà, “Anh dùng sữa tắm gì vậy, thơm thế?”

“Không để ý, của Trương Trì Hoài.”

Nói đến Trương Trì Hoài, Lộ Dao mơ hồ có hơi lo lắng, “Bình thường các anh không đối phó như thế, sao đêm nay anh ta cho anh ở lại chỗ của anh ta vậy?”

“Anh ăn vạ không chịu đi, anh ta vẫn có thể báo cảnh sát sao? Ở lại chỗ của anh ta là đã cho anh ta mặt mũi lắm rồi.”

“...” Đây là lần đầu tiên Lộ Dao nghe Hoắc Viễn Chu nói những lời vô lại và vô sỉ như vậy, cô luôn có cảm giác giữa anh và Trương Trì Hoài không đơn giản chỉ là đối thủ cạnh tranh như thế.

Sau khi vào thang máy, Hoắc Viễn Chu đặt Lộ Dao lên vách tường bên trong, anh ngửa đầu ngậm lấy môi cô và cắn nhẹ, còn không quên hỏi cô: “Thật sự là ở đường lớn của tiểu khu sao?”

Lộ Dao nghĩ thầm, anh thật ngốc, sao có thể chứ.

Cô không muốn nói dối, đơn giản là không trả lời, ôm đầu của anh và bắt đầu đáp lại nụ hôn.

Mặc dù không có kỹ năng đáng nói, nhưng Lộ Dao không có quy tắc hôn môi, khi khấp người Hoắc Viễn Chu đều là lừa, lại không tìm thấy nguồn nước.

Nổi đau không được thỏa mãn này lập tức sẽ phải đối khát mà chết, không thể mô tả. Trong một khoảnh khắc, Hoắc Viễn Chu thật sự muốn cô ngay trong thang máy, nhưng cuối cùng cũng nhận lại kịp thời.

Anh vòng một bàn tay ra lót ở giữa sống lưng của cô và vách thang máy, ấn vào lưng cô và đẩy cô vào trong lòng anh, lúc này có thể hợp hai làm một, sẽ là tốt nhất.

Cho đến khi thang máy đã đến lầu một, môi lưỡi của bọn họ vẫn triển miên khó tách rời.

Hoắc Viễn Chu bế cô đi ra thang máy, hỏi một lần nữa: “Muốn đi đâu?”

Ra khỏi chung cư, gió đêm bên ngoài vẫn hơi lạnh, thổi bay một ít tình dục giữa hai người vừa rồi, nhưng trong lòng Lộ Dao vẫn còn đang rung động, vẫn luôn tâm tâm niệm niệm nhớ thương người đàn ông đã ôm ấp cô.

Cô đột nhiên đưa môi ra sau tai anh, “Hoắc Viễn Chu, anh đã hứa với em, nói... Nói... Anh đợi đã, em sẽ từ từ nhớ lại xem anh đã nói với em như thế nào.”

Lộ Dao nhắm mắt lại, nhớ lại hình ảnh anh đã nói với cô rất nhiều lời chân thành vào buổi trưa, cuối cùng cũng nhớ ra, cô mờ mắt, bốn mắt nhìn nhau với anh, trong đôi mắt sâu thẳm của anh phản chiếu hình ảnh bé nhỏ của cô.

Cô vuốt ve gương mặt anh: “Hoắc Viễn Chu, anh đã nói thì anh sẽ không nuốt lời đâu đúng không?”

Hoắc Viễn Chu cảm thấy không ổn lắm, nhưng vẫn khẽ gật đầu, ra hiệu cho cô nói tiếp.

Lộ Dao nói: "Hồi trưa anh đã nói thế này, ‘ anh đã không còn ở cái tuổi đôi mươi, thời niên thiếu khinh cuồng và không màng tất cả, tình yêu anh không biết có thể cho em bao nhiêu, nhưng anh sẽ cố gắng ’ Hoắc Viễn Chu, đây là những lời anh đã nói, anh vẫn còn nhớ chứ?”

“Nhớ.” Hoắc Viễn Chu không thể đoán được cô muốn làm gì tiếp theo, nhưng anh đã bắt đầu lo sợ và bất an, anh luôn cảm thấy anh đã tự đào cho mình một cái hố to, và anh còn phải nhảy vào vô điều kiện.

Lộ Dao trầm nghĩ, nhớ thì dễ làm rồi.

Cô dẫn anh xuống hồ từng chút một, hỏi anh: “Nếu bây giờ anh hai mươi lăm tuổi, anh biết chúng ta sẽ làm gì tiếp theo không?”

Trong đầu Hoắc Viễn Chu nảy ra một đáp án, nhưng đã lập tức bị anh phủ định, vì lúc hai mươi lăm tuổi đó anh vẫn đang sống ở nơi nghèo nhất, bẩn thỉu và hỗn loạn nhất ở New York, một cuộc sống không thể nhìn thấy hi vọng.

Anh không thể cho cô được gì, vì vậy có thể làm gì đây?

Anh thật sự không thể nghĩ ra được.

Lộ Dao cũng không mong anh có thể trả lời, đơn giản là tự hỏi tự trả lời, “Tiếp theo chúng ta sẽ đi thuê phòng.”

Hoắc Viễn Chu: “...”

Không cho Hoắc Viễn Chu có thời gian phản ứng, Lộ Dao lập tức tiến công đàn áp, “Hoắc Viễn Chu, tình yêu là có chủ ý, đây là một thứ tốt đẹp nhất trên đời, chúng ta không thể dùng khuôn sáo và nguyên tắc hoặc là quy định để hạn chế cái tốt đẹp ban đầu của nó. Giữa em và anh không phải không có tình yêu, chúng ta là nước chảy thành sông, anh đừng cố kìm nén bản thân được không? Hoắc Viễn Chu, em thích anh coi em như là một báu vật, nhưng em cũng muốn anh yêu em.”

Sợ Hoắc Viễn Chu tìm lý do, Lộ Dao lại lấy chứng minh thư và tiền từ trong túi ra, lắc lắc trước mặt anh: “Anh xem em đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, chỉ thiếu cái gậy đầu của anh.”

Hoắc Viễn Chu biết trứ đạo của cô, sao anh có thể không muốn có được cô, chỉ là thời gian và địa điểm đều không đúng. “Dao Dao, anh không muốn ở khách sạn, không muốn khiến em uất ức. Ngày mai anh sẽ đi xem phòng ở, dời lại hai ngày, hai ngày là được.”

Khuôn mặt của Lộ Dao lập tức suy sụp, rầu rĩ không vui, quay mặt nhìn về phía khác.

“Dao Dao.”

Lộ Dao không lên tiếng.

Yết hầu của Hoắc Viễn Chu trượt lên trượt xuống, anh ấn đầu cô vào trong cổ anh, “Anh biết em đang sợ hãi điều gì, Dao Dao, anh sẽ không rời xa em nữa.”

Hốc mắt của Lộ Dao nóng lên: “Thật sự sẽ không sao?”

“Sẽ không.”

“Ngay cả khi ba mẹ em phản đối, tạo áp lực cho anh, anh cũng sẽ không sao?”

“Sẽ không.”

Lộ Dao ôm cổ anh, giọng hơi nghẹn ngào, cô nói: “Hoắc Viễn Chu, em không muốn kết hôn với người đàn ông khác, em sợ làm những chuyện như vậy với người đàn ông khác. Em luôn lo lắng... Lần này anh đi, không biết có thể trở về nữa hay không, còn muốn liên lạc với em hay không. Em không muốn khiến bản thân phải nuối tiếc.”

Từ lúc nhìn thấy bức ảnh của em gái Trương Tri Hoài ở trong thư phòng của anh ta, nỗi lo lắng trong lòng cô đã từ từ bị phóng đại, sau khi trở về thì chuyện tốt với Hoắc Viễn Chu lại bị giằng đoạn giữa chừng, cô cảm thấy đó là dấu hiệu không tốt.

Cô không muốn đợi nữa, cũng đã đợi nhiều năm như thế rồi.

Nếu giữa cô và Hoắc Viễn Chu thật sự có gì đó, anh sẽ không dễ dàng thỏa hiệp với ba mẹ cô, sẽ không làm cô thất vọng.

Nhưng nếu hai người cứ không nặn không nhặt sống chung như thế, lỡ đâu một ngày nào đó ông Lộ bị bà Lộ lật đổ, cũng đứng vào doanh trận của bà Lộ, phản đối bọn họ ở bên nhau, cô nghĩ cũng không cần nghĩ, chắc chắn Hoắc Viễn Chu sẽ nghe theo lời ông Lộ mà cách cô thật xa.

Giữa cô và Hoắc Viễn Chu sẽ lại không có khả năng, ngay cả khi cô có khóc lóc hay là phá phách, thì cũng sẽ không thể thay đổi được quyết định của Hoắc Viễn Chu.

Vì ông Lộ đối với Hoắc Viễn Chu, là một sức nặng không thể gánh được trong cuộc đời anh.

Hai tay Hoắc Viễn Chu ôm chặt lấy Lộ Dao, khiến cả cơ thể cô đau đớn, cô chống cự, và không lên tiếng.

Anh cắn lỗ tai cô, hỏi: “Có muốn trải nghiệm hôn cao trào là hương vị gì không?”

Lộ Dao ngây người, lập tức nhớ ra, buổi trưa cô đã nói về những vấn đề gì, cô nói khẽ: “Em biết nhất định là không phải hôn miệng đối miệng, anh nói

em nghe đi, là hôn chỗ nào?”

Hoắc Viễn Chu trầm giọng hỏi lại: “Em nói xem?”

Thật ra trong lòng Lộ Dao đã hiểu, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Không biết.”

“Chút nữa sẽ làm em biết.”

Hai lỗ tai của Lộ Dao bắt đầu nóng lên, vốn dĩ đã rất suy đồi và bất lực, nghe thấy lời dụ hoặc của Hoắc Viễn Chu, đã lập tức tràn ngập năng lượng, cô đứng thẳng lên khỏi lồng ngực của anh, trong đôi mắt tràn ngập những đốm sáng nhỏ, “Chúng ta đi thuê phòng đúng không?”

Ngay cả khi chỉ làm chuyện này, thì cũng nên tìm một căn phòng đúng không?

Hoắc Viễn Chu không đáp mà hỏi lại: “Em có mang chìa khóa xe theo không?”

Lộ Dao sờ soạn túi tiền, nhún vai, “Không mang.”

Hoắc Viễn Chu buông cô ra, “Vậy em lên lấy đi.” Anh không muốn đến khách sạn, anh phải tìm một nơi chỉ thuộc về anh và Lộ Dao.

Lộ Dao nói: “Ra khỏi cổng lớn tiểu khu, rẽ trái, khoảng hai trăm mét, có một khách sạn năm sao.”

“...” Hoắc Viễn Chu dờ khóc dờ cười, cô thật đúng là... Anh nói: “Không đi đâu cả, ở trong xe của em.”

Lộ Dao chớp chớp mắt, car sex?

Không tồi, kích thích hơn đến khách sạn.

Cô mỉm cười nói: “Vậy anh ở đây chờ em, em đi rất nhanh sẽ trở lại.”

- - - - -

Chương sau sẽ có màn trái cây chín muồi:))

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi Lộ Dao lên lầu, Hoắc Viễn Chu tìm được chiếc Hummer của Lộ Dao đang đậu cạnh vườn hoa.

Anh khoanh hai tay trước ngực, tùy tiện tựa người lên cửa xe, thỉnh thoảng anh lại nhìn lên lầu.

Hơn mười một giờ trong sân của tiểu khu rất yên tĩnh, lâu lâu có tiếng ô tô chạy ngang qua.

Thỉnh thoảng còn vang lên tiếng khóc lớn và giong giã của trẻ sơ sinh trong một gia đình nào đó.

Còn bất tỉnh linh không biết chàng trai nhà nào hát vang lên một đoạn trên sân thượng ‘*tôi tin tôi chính là tôi, tôi tin vào ngày mai, tôi tin thanh xuân không có đường chân trời...*’

Mọi thứ làm cho bóng đêm càng thêm yên tĩnh và tuyệt đẹp.

Không biết có phải vì có Lộ Dao hay không, Hoắc Viễn Chu cảm thấy lòng mình chưa từng yên ổn như vậy trong bấy nhiêu năm qua.

Anh khẽ ngược mắt lên, bầu trời đêm nay tươi mát lạ thường, vàng trắng rằm treo trên ngọn cây trong vắt như nước, đổ bóng xuống sân. Vườn hoa được bao phủ bởi một màu vàng ấm áp và mềm mại, gió đêm phơ phất, hương hoa trong vườn tỏa ra bốn phía.

Anh đã không nhìn thấy một khung cảnh đẹp như vậy trong gần mười năm qua. Từ khi anh không bao giờ còn liên lạc với Lộ Dao trong mười năm trước, dù là phong cảnh nào trên thế giới này ở trong mắt anh cũng đều như nhau cả.

U ám, không có sự sống.

Trong những năm sống ở khu ổ chuột của New York, anh đều dựa vào suy nghĩ này về cô mà tồn tại.

Anh cũng rất khinh thường bản thân mình, cảm thấy bản thân không bằng cảm thú, sao anh có thể có tình yêu nam nữ với một cô bé chỉ mới mười lăm tuổi.

Cuối cùng lúc đó anh đã hai mươi bảy tuổi.

Chính anh cũng không thể nói rõ anh đã thích cô từ khi nào, dù sao chờ đến khi anh nhận ra điều đó, thì cô đã lấp đầy trái tim đầy muộn phiền của anh.

Anh đã cố gắng để bóp chết hết những cảm xúc không nên có, nhưng những cảm xúc đó như một đoàn xe lửa bị trật bánh, anh không thể kiểm soát được.

Anh liền phóng túng bản thân một lần, cho phép bản thân phát triển, cho đến khi anh nhận được cuộc gọi từ mẹ của Lộ Dao. Những lời nói của mẹ Lộ Dao hoàn toàn khiến anh bừng tỉnh khỏi giấc mộng đẹp, đánh bại những si tâm vọng tưởng của anh trở lại hình dạng ban đầu.

Để anh nhận ra bản thân anh buồn cười và ngây thơ đến mức nào, suy nghĩ lạ lùng cỡ nào.

Lòng tự trọng kém đáng thương được duy trì trong mấy năm lại không đáng một đồng ngay khoảnh khắc đó.

...

Đột nhiên có một tiếng còi xe hơi chót tai rít qua bầu trời đêm yên tĩnh.

Hoắc Viễn Chu hoàn hồn, trong lòng bức bối kỳ lạ, muốn hút thuốc, anh chạm vào túi tiền, ngoài điện thoại, thì chưa kịp lấy thứ gì.

Ngay sau đó, anh nhận ra được có một vấn đề rất khó giải quyết, anh không có mật khẩu cửa phòng của Trương Trì Hoài, chốc nữa sao anh đi vào được đây?

Anh xem thời gian, đã nửa tiếng trôi qua, Lộ Dao vẫn chưa xuống, cô lại thay quần áo sao? Hay là bị người nhà phát hiện, nên không thể ra ngoài?

Trong lòng Hoắc Viễn Chu bắt đầu lo lắng, nhờ đâu lâm vào tình huống như thế thật, Lộ Dao phải đối phó như thế nào?

Anh lấy điện thoại ra, bắt đầu gọi vào số của Lộ Dao, cho đến khi microphone vang lên giọng nữ nhắc nhở máy móc, vẫn không có người trả lời.

Khi anh gọi đi lần thứ ba, đã chuẩn bị đi lên lầu xem xem tình huống như thế nào, thì bỗng có một loạt tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Anh nghiêng mặt, cái bóng đen nhỏ bé đó nhanh chóng đến gần, anh cất điện thoại vào, vươn tay bắt lấy Lộ Dao.

“Sao lâu vậy!” Trong giọng nói của Hoắc Viễn Chu có chút trách cứ, nhưng có nhiều lo lắng hơn.

Lộ Dao ôm ghì lấy cổ anh, hô hấp vẫn còn bất ổn, cô nhấp miệng cười khẽ, cười có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn không cản trở được sự thăng thần của cô.

Cô nói: “Tắm rửa sạch sẽ, anh ngại xem thơm không.” Nói xong cô còn rướn cổ lên, đưa lên mặt anh.

Nổ ầm một tiếng, lâu đài kiên cố không thể thúc giục trong lòng Hoắc Viễn Chu, đã hoàn toàn sụp đổ.

Hoắc Viễn Chu giật lấy chìa khóa xe trong tay cô, mở khóa, mở cửa, rồi ném thẳng cô vào ghế sau.

Lộ Dao bị đẩy ngã, nhưng không kịp cảm nhận được nỗi đau, cô cười vài tiếng, đáng vẻ rất hài lòng: “Hoắc Viễn Chu, em rất thích khi anh mất kiểm soát và tràn ngập dã tính.”

“Lộ Dao, anh hi vọng chút nữa em có thể cười như này.”

Lộ Dao đạp rớt giày trên chân, nâng hai chân lên đến nóc xe, thành thói nhìn Hoắc Viễn Chu mở điều hòa, điều chỉnh ghế.

Hàng ghế phía trước được đẩy lên, không gian lập tức rộng rãi không ít.

Lúc này Hoắc Viễn Chu mới lên xe.

Khi cửa xe đóng lại, trong xe lập tức trở nên im ắng, im đến mức có thể nghe thấy nhịp tim của nhau.

Lộ Dao ngồi dậy, duỗi dài chân ra, rồi ngồi lên đùi Hoắc Viễn Chu.

Nhờ ánh trăng bên ngoài cửa sổ xe, Lộ Dao mới có thể thấy rõ ánh mắt của Hoắc Viễn Chu, sâu thẳm và tập trung nhưng lại trộn lẫn với tình dục trần trụi.

Lộ Dao cảm thấy, đây mới là phản ứng nên có nhất của một người đàn ông bình thường vào lúc này.

Hoắc Viễn Chu siết chặt hai tay, ôm cô vào lòng, cúi đầu xuống lấp kín miệng cô, đầu lưỡi thăm dò vào trong khoang miệng và quần lấy đầu lưỡi của cô.

Lộ Dao hít mắt, cảm nhận những nụ hôn giàu tính xâm lược của anh.

Hai tay của Hoắc Viễn Chu ban đầu còn quy quy củ củ đặt trên thắt lưng của cô, theo lý trí bị sụp đổ, cũng bắt đầu di chuyển.

Chậm rãi vuốt ve dọc theo xương sống của cô.

Lộ Dao rùng mình một cái, không khỏi áp sát vào vòng tay anh.

Hoắc Viễn Chu sờ soạng sau lưng cô, lông mày khẽ nhíu lên, Lộ Dao lùi người về sau, rời khỏi môi anh, cô ngại ngùng nói, “Em không mặc áo ngực.”

Rồi cô tỉnh nhận mạnh thêm câu: “Quần lót cũng không mặc.”

Hoắc Viễn Chu: “.....”

Có bao nhiêu người đàn ông có thể chịu được sự câu dẫn như vậy? Giờ khắc này anh bình bại như núi đổ, hoàn toàn tước vũ khí đầu hàng.

Hoắc Viễn Chu cởi áo khoác trên người cô xuống, ôm eo cô và nhấc cô ngồi lên ghế, còn anh quỳ gối xuống giữa hai chân cô.

Anh kéo đai đeo của cô lên, cúi đầu xuống ngậm lấy ngực cô.

Lộ Dao không khỏi um một tiếng.

Hoắc Viễn Chu vừa liếm mút, vừa kéo mở nút quần của cô.

Lộ Dao rất phối hợp nâng mông lên, quần cũng bị kéo xuống.

Hoắc Viễn Chu đặt hai chân của cô lên vai mình, hai tay giữ eo cô, hôn một đường cực nóng bỏng xuống dưới.

Lộ Dao nhớ rằng lúc trước bạn cùng phòng có nói khi làm cái chuyện này, có khi còn phải cần hơn nửa hộp khăn giấy lớn.

Còn nói gì mà nước nhiều.

Cô suy nghĩ, nước nhiều có lẽ là chảy ra từ nơi nào đó.

Cô khẽ gọi anh, “Hoắc Viễn Chu.”

Hoắc Viễn Chu không ngừng đầu lên, nhưng cũng trả lời cô: “Sao thế?”

Lộ Dao lo lắng nói: “Có muốn em lót quần áo ở dưới thân không? Đến lúc đó... Sẽ làm bẩn thảm xe.”

Lúc này Hoắc Viễn Chu mới ngược mắt lên, “Không.”

Lộ Dao lại nói thêm một tiếng: “Có nước thì phải làm sao?”

Hoắc Viễn Chu đáp: “Sẽ không có.”

“Hả?” Lộ Dao không hiểu nó có nghĩa là gì.

Hoắc Viễn Chu: “Anh sẽ uống hết.”

Lộ Dao: “.....”

Đột nhiên cảm thấy dưới thân nóng lên, như có thứ gì đó trào ra. Cô lúc kinh lúc rùng: “Ày da, không được.”

Vừa dứt lời, nơi kín đáo và mềm mại nhất trên cơ thể cô đã bị đôi môi ấm áp của Hoắc Viễn Chu lấp kín.

Ngay lập tức, Lộ Dao cảm thấy bản thân như bị điện giật, toàn bộ cơ thể đều nhin không được mà run rẩy.

Với sự thúc đẩy từ đầu lưỡi của anh, Lộ Dao cảm thấy bản thân cô như sắp hóa thành một dòng nước.

Hóa ra còn có một kiểu hôn môi kích thích như thế.

Quả thực là sung sướng đến chết đi sống lại.

Lộ Dao không thể chịu đựng được nữa, muốn kêu nhưng lại không dám kêu, chỉ có thể nắm chặt lấy tóc của Hoắc Viễn Chu.

Hoắc Viễn Chu chơi xấu, mút thật mạnh, Lộ Dao không nhịn được, rên lên một tiếng "a".

“Dao Dao, thoải mái thì kêu lên.”

Lộ Dao tức giận nắm lấy đầu anh, “Hoắc Viễn Chu sao anh lại đáng ghét như thế! Lỡ bị người khác nghe thấy thì phải làm sao!”

“Không đâu, chỗ này cách xa đường lớn, không có người đi qua, em có thể yên tâm kêu lên, anh thích nghe tiếng của em.”

Lộ Dao: “.....” Quả nhiên đàn ông vừa lạnh lùng vừa ít nói, lúc cởi quần áo đều sẽ nhiệt tình như lửa, có rất nhiều điều vô nghĩa.

“Dao Dao.”

“Vâng?”

“Ngày mai anh không cần uống nước nữa, đêm nay uống no rồi.”

“.....”

Lưỡi của Hoắc Viễn Chu hoạt động càng lúc càng nhanh, đầu óc Lộ Dao lập tức trống rỗng, bắt đầu vô thức vận vẹo cơ thể của mình, cho đến khi bản thân khẽ khóc nức nở, cơ thể nhịn không được rung mình.

Hoắc Viễn Chu ôm chặt cô vào lòng, không ngừng an ủi cô: “Ngoan, không sao, không sao, không được khóc.”

Lộ Dao ngã vào lòng anh, vừa thẹn vừa bức, bức vì bản thân không có tiền đồ như thế, đây vốn là một việc rất hưởng thụ, nhưng sao lại bật khóc một cách khó hiểu!

“Hoắc Viễn Chu, em rất vui.”

“Thoải mái là được.” Anh nhẹ vuốt ve lưng cô: "Sau khi anh mua nhà sẽ lại thỏa mãn em, được không?”

Lộ Dao ăn no thỏa mãn, đặc biệt dễ nói chuyện, “Cho anh thời gian hai ngày.”

“Được, ngày mai đi xem nhà với anh.” Hoắc Viễn Chu buông cô ra, lấy khăn giấy xử lý giúp cô, rồi mặc quần áo cho cô.

“Đi lên nhanh đi!”

Lộ Dao không muốn tách khỏi anh nhanh như vậy, “Hoắc Viễn Chu, ôm em một chút nữa thôi được không?”

Tất nhiên là không được! Anh còn phải đi về giải quyết cho mình! Sao có thời giờ ôm cô nữa!

“Anh hơi mệt, về ngủ được không?”

“Không được!” Lộ Dao còn có suy nghĩ khác.

Hoắc Viễn Chu cũng không thể xụ mặt với cô, đành phải nhượng bộ, “Ba phút thôi!”

“Được được được!” Cô không tin ba phút sau anh có thể buông cô ra được?!

Lộ Dao ngồi lên đùi anh lần nữa, tiếng lòng cảm khái, lúc mặc quần áo chỉ là con giun, lúc cảm thú lại là con rồng.

Cô không ngờ chỗ đó của đàn ông có thể cứng như đá thế này, rõ ràng lúc trước ngồi lên nó vẫn không cứng và nóng như bây giờ.

Lộ Dao cố tình nghiêng áp Hoắc Viễn Chu, âm cuối của “Hoắc Viễn Chu ~” được kéo dài.

“Nói chuyện đàng hoàng!” Hoắc Viễn Chu cảm thấy bản thân như sắp trở nên hung bạo.

Lộ Dao nói: “Tay em hơi lạnh.”

Điều đầu tiên Hoắc Viễn Chu nghĩ đến chính là vừa rồi cô gần như khóa thân, lại không dùng lực, nói không chừng thật sự rất lạnh.

Anh nói: "Bỏ tay vào áo anh đi.”

“Không, em muốn máy sưởi tay.”

“...” Cổ họng của Hoắc Viễn Chu căng chặt, “Dao Dao, đừng quậy!”

Lộ Dao ngẩng đầu, híp hai mắt lại, “Tại sao?”

Hoắc Viễn Chu nhìn cô chăm chú, “Nào có nhiều cái tại sao như thế!”

Lộ Dao: “Anh khó chịu đúng không? Em giúp anh được không?”

“Không được!” Hoắc Viễn Chu từ chối dứt khoát.

Lộ Dao hỏi một lần nữa, “Tại sao thế!”

Cổ họng của Hoắc Viễn Chu khẽ trượt, “Anh không nữa.”

Anh không nữa để cô dùng miệng phục vụ anh thoải mái.

Một dòng nước nóng ủa về trong lòng Lộ Dao.

Cô bám lấy vai anh, chớp chớp hàng mi dày ướt đẫm, ánh mắt ngây thơ.

Cô nói: “Hoắc Viễn Chu, anh biết một cái máy sưởi tay bán ở trên mạng bao nhiêu tiền không?”

Hoắc Viễn Chu nhìn cô bằng ánh mắt phòng thủ, không biết cô lại muốn đưa ra ý đồ xấu gì, anh lên tiếng hỏi theo cô: “Bao nhiêu tiền?”

“Vài chục đồng, chất lượng cũng không tệ lắm đâu.”

“Sau đó thì sao?” Hoắc Viễn Chu hỏi cô, anh không tin, cô sẽ không nhân nhả và thoải mái nữa đem lại đi thảo luận với anh về giá cả của máy sưởi tay như vậy.

Lộ Dao cười, cười rất xấu xa, cô móc ví tiền trong túi ra, lấy một tờ màu đỏ và nhét vào trong lồng ngực của Hoắc Viễn Chu.

“Em mua máy sưởi tay của anh, xét thấy máy sưởi tay của anh là tự nhiên không gây kích ứng, anh không cần phải thay đổi.”

Hoắc Viễn Chu: “.....”

Lộ Dao trượt xuống khỏi đùi anh, giống như anh lúc này, quỳ gối giữa hai chân anh, hai tay giải quyết thất lưng của anh.

“Dao Dao, đứng lên!” Hoắc Viễn Chu muốn kéo cô.

Lộ Dao đẩy anh ra, “Hoắc Viễn Chu, sau khi em mua nó, quyền sở hữu, quyền sử dụng đều thuộc về em! Mặc dù bây giờ là đầu mùa hè, không cần phải sưởi ấm bằng máy sưởi tay, nhưng em muốn dùng, anh quản được à?”

“.....”

Hoắc Viễn Chu đã chịu đựng đến cực hạn, nếu cô đồng ý, thì anh sẽ không lựa chọn chịu đựng nữa, lỡ đâu xảy ra rắc rối, sẽ mất nhiều hơn, thôi thì tùy cô lẫn lộn đi.

Hai mươi phút sau.

Lộ Dao vừa lau mặt, vừa khóc lóc kể lể, “Hoắc Viễn Chu, anh đáng ghét chết được!”

Hoắc Viễn Chu muốn cười nhưng không thể cười, cũng không thể trách anh được, sau khi phóng thích, cả người anh có vẻ nhu hòa không ít, không còn khó ở như vừa rồi.

Anh vội vàng cúi người xuống ôm cô vào lòng, dùng tay lau đi chất lỏng trên mặt cô, không ngừng hôn cô và nói xin lỗi.

Lộ Dao vẫn không thuận theo và không buông tha, "Trong miệng em vẫn còn!"

Hoắc Viễn Chu hôn hôn môi cô, nói: “Không sao đâu, hàm lượng protein cao.”

Dòng máu buồn bực của Lộ Dao nghẹn lại ở ngực, nhìn không được lên án anh: “Mua cái máy sưởi tay hơn mười đồng ở trên mạng chất lượng đều có đảm bảo! Em tiêu một trăm đồng kết quả lại mua phải sản phẩm bị lỗi lại còn bị rò rỉ nước! Đánh giá kém! Đánh giá kém! Trả hàng! Trả hàng!”

Hoắc Viễn Chu bật cười lớn.

Lộ Dao tức muốn hộc máu, đánh anh thật mạnh vài cái.

Cuộc vui âm ỉ của cả hai đột nhiên dừng lại trong tiếng chuông điện thoại dồn dập và chói tai.

Hai người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác.

Hai mắt chớp và chớp.

Lộ Dao theo âm thanh nhìn về phía chiếc áo len bị ném dưới chân, tiếng chuông điện thoại chính là phát ra từ trong túi áo len.

Lộ Dao rất chắc chắn, đây là nhạc chuông điện thoại độc quyền mà cô đã đặt cho bà Lộ, bài hát được gọi là thần khúc 《Thấp thỏm》.

Cô “Oa” một tiếng bật khóc.

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Tiếng chuông điện thoại vẫn còn đang thấp thỏm, Lộ Dao sét đánh không mưa*, nhưng cũng đủ để át đi những âm thanh thấp thỏm đó. Hoắc Viễn Chu nhủ mầy, mặc dù lửa đã cháy sém lông mày, nhưng anh vẫn giữ bình tĩnh.

*Nguyên văn 光打雷不下雨 có nghĩa sét đánh to nhưng không có mưa, ý chỉ một người dù đang gào thét thảm thiết nhưng lại không rơi giọt nước mắt nào.

“Làm sao đây? Làm sao đây?” Trong giọng nói của Lộ Dao kèm theo tiếng khóc nức nở.

Hoắc Viễn Chu ôm mặt cô lại, nhẹ nhàng hôn cô, “Ngoan, không sao, bây giờ bắt máy đi.”

“Em phải nói thế nào đây?” Lộ Dao đáng thương xin sự giúp đỡ từ Hoắc Viễn Chu, cô hiện đang túng quẫn, liều nhân khí thế trước đó không biết sớm đã trôn vào một góc xó xỉnh nào rồi.

“Nói em tới tháng, xuống dưới mưa...”

Lộ Dao phản kích, đột nhiên ôm chặt lấy Hoắc Viễn Chu và hôn anh vài cái, “Sao anh lại tạo động lực như vậy chứ.”

Cô nhặt áo len, tay chân luống cuống lấy điện thoại ra, cũng may vẫn còn bắt máy kịp trong những giây cuối cùng của nhạc chuông.

“Mẹ, chuyện gì vậy?”

“Lộ Dao, con đi đâu rồi!” Trong giọng nói của bà Lộ đầy tức giận, nhưng vẫn không che giấu được sự lo lắng.

“Ồ, dì lớn của con đến, trong nhà không có băng vệ sinh, nên con xuống cửa hàng tiện lợi ở dưới lầu mua mấy gói, lúc này đang tính tiền, không kịp bắt máy.” Sau khi nói xong Lộ Dao nín thở, thật sự rất sợ bà Lộ nghe ra được sơ hở gì.

Bà Lộ im lặng vài giây, có lẽ nỗi lo lắng trước đó đã tan biến, bà thở ra một hơi thật mạnh, muốn quở trách Lộ Dao, nhưng lại không tìm thấy lý do nào thích hợp.

“Lần sau không được nửa đêm đi ra ngoài một mình!”

Lộ Dao nhẹ thờ phào, tảng đá lớn trong lòng rơi ầm xuống, cô cười hi hi nói: “Không phải con sợ quấy rầy mẹ với ba nghỉ ngơi sao! Mẹ, không sao, tiểu khu này rất an toàn, và lại cửa hàng tiện lợi cách tòa chung cư này của chúng ta còn chưa đến 100 mét, không sao mà, con đi lên ngay đây.”

Bà Lộ đột nhiên hỏi: “Chỉ một mình con thôi à?”

Lộ Dao ngây người, chưa kịp suy nghĩ, đã buột miệng thốt lên, “Không phải, tình cờ gặp được Trương Trì Hoài xuống mua thuốc lá ở dưới lầu nữa.” Sau

khi nói xong, cô lại sám hối một hồi ở trong lòng. Tường Tri Hoài à, xin lỗi nha.

“... Ô, thế à, vậy mẹ yên tâm rồi, muộn rồi đó, đi lên nhanh, con lại không quen với chỗ này, sau này nửa đêm không được đi ra ngoài một mình nữa, nghe chưa!”

“Vâng vâng vâng, con biết rồi, con nói với Tường Tri Hoài đôi ba câu nữa, sẽ lên lầu ngay, mẹ, mẹ ngủ trước đi.” Lộ Dao nhanh chóng ngắt điện thoại.

Hoắc Viễn Chu đã mặc xong quần áo, “Đi mua băng vệ sinh nhanh lên.”

Sau khi Lộ Dao xuống xe, cô mặc áo len lên người, rồi đi theo Hoắc Viễn Chu đến cửa hàng tiện lợi.

Đến cạnh kệ để hàng của cửa hàng tiện lợi, Hoắc Viễn Chu hỏi Lộ Dao: “Dùng nhãn hiệu nào?”

Lộ Dao nhìn anh, “Em không dùng nhãn hiệu nào hết, lấy đại mấy gói đi, nhanh lên.”

Hoắc Viễn Chu chớp lấy hai gói, sai bước về phía quầy thanh toán, anh chỉ vào gói thuốc lá ở một quầy nào đó, rồi nói lấy cho tôi một gói này, sau đó anh lấy từ trong túi áo somi ra tờ tiền mà lúc này Lộ Dao đã mua máy sùi tay của anh để thanh toán.

Sau khi nhân viên thanh toán quét xong mã của băng vệ sinh, vô thức cúi đầu xuống cười một tiếng, thầm nghĩ, người đàn ông này cũng thật xui xẻo, buổi trưa đi mua bao cao su, kết quả buổi tối đi lớn lại đến thăm cô gái này.

Hoắc Viễn Chu liếc nhìn nhân viên thanh toán, không hiểu cô ta cười cái gì, càng không hiểu sự đồng cảm trong ánh mắt của cô ta, anh cầm lấy băng vệ sinh và thuốc lá, cùng với vài đồng tiền lẻ, đưa băng vệ sinh cho Lộ Dao, “Em lên trước đi, anh hút điếu thuốc rồi lên sau.”

Lộ Dao không suy nghĩ gì nhiều, bỏ băng vệ sinh vào túi rồi chạy về phía tòa chung cư.

Hoắc Viễn Chu đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi, xé mở gói thuốc ra, lúc đưa điếu thuốc vào miệng, mới nhận ra mình không có bật lửa, anh buồn bực quay trở lại cửa hàng tiện lợi, hỏi nhân viên thanh toán, "Có bán bật lửa không? Lấy cho tôi một cái."

Nhân viên thanh toán nhún vai, tỏ vẻ xin lỗi nói: “Bán hết rồi ạ, sáng mai mới có hàng.”

Hoắc Viễn Chu lấy điếu thuốc trên miệng xuống vò nát, rồi ném thẳng vào thùng rác của cửa hàng tiện lợi.

Đứng bên đường nhìn lên hàng triệu ngôi nhà trên lầu, chỉ có một vài nhà vẫn còn sáng đèn.

Lập lập lờ lờ, nhưng cũng đủ làm ấm lòng người khác.

Thế nhưng anh lại đang khốn đốn đến mức không có nơi để về, do dự một lúc anh vẫn gọi điện cho Tường Tri Hoài.

Hơn mười giây trôi qua, Tường Tri Hoài mới bắt máy, “Hoắc Viễn Chu anh bị bệnh à?”

Hoắc Viễn Chu nhìn chiếc xe của Lộ Dao ở phía xa, quyết định tương kế tựu kế, “Đúng vậy, tôi hơi nhức đầu, đến hiệu thuốc tiện lợi mua ít thuốc, không mang theo thẻ truy cập, anh xuống dưới một chuyến đi.”

Tường Tri Hoài: “...” Trước khi cúp máy, anh lại mắng một câu văng tục.

Hoắc Viễn Chu nhìn vào màn hình đang tối đi, bật cười.

Giữa anh và Tường Tri Hoài bây giờ nên dùng một cách nói lưu hành hơn, đó là tương ái tương sát điển hình.

Tuy bọn họ là đối thủ cạnh tranh trong kinh doanh, nhưng mỗi lần đều bóp chặt cổ của đối phương, sẽ buông tay ra khi đối phương gần như không còn sức đánh trả.

Nhưng lại không nhẫn tâm đưa đối phương vào chỗ chết.

Cũng có thể có một mối quan hệ mật thiết không thể giải thích giữa họ, kiểu mật thiết này rất khác, không phải ai cũng may mắn có được.

Lúc đầu khi gặp được Tường Tri Hoài, chính anh cũng đang cùng đường, công việc, tình cảm, anh đã đi đến son cùng thuyệt tận.

Hôm đó anh đi rút tiền, trong thẻ cũng chỉ còn hơn ba trăm đô la, thật ra anh rút tiền là vì muốn gọi điện thoại cho Lộ Dao, anh đã hứa với bà Lộ sau này sẽ không liên lạc với Lộ Dao nữa, nhưng anh vẫn muốn được nghe giọng nói của cô một lần cuối cùng.

Khi đó gọi quốc tế đường dài quá đắt đỏ, Lộ Dao lại thích hỏi đông hỏi tây, gọi hơn nửa tiếng cũng không thể kết thúc được, nhưng sự xuất hiện của Tường Tri Hoài đã phá hủy tất cả mọi thứ, chính anh còn bữa đói bữa no và không có gì, nhưng Tường Tri Hoài lại còn có rất nhiều khóa học cần hoàn thành.

Sau đó ngay cả cuộc gọi cuối cùng anh cũng không gọi cho Lộ Dao.

Dù sao sau này cũng không còn liên lạc nữa, gọi đi thì cũng được gì?

Nhưng anh đã sống với sự áy náy đó trong nhiều năm.

Kể từ đó, anh và Tường Tri Hoài đã sống trong một cuộc sống khốn khổ mà họ không muốn hồi tưởng lại nhất trong cuộc đời này, cũng khiến anh cảm nhận được, hóa ra lại có nhiều nơi mặt trời không thể chiếu sáng đến như thế, bóng tối và sự bẩn thỉu vẫn luôn ngự trị ở đó.

Một gói thức ăn cho chó của dân nhà giàu còn đắt hơn chi phí sinh hoạt hằng ngày của bọn họ.

Cuộc sống luôn bất công như thế.

Nhớ rằng lúc trước vì khủng hoảng tài chính, vào những tháng khi anh thất nghiệp, bọn họ nghèo đến mức sống sót cũng thấy khó khăn.

Sau đó anh đi làm công trong một nhà hàng, miễn cưỡng đủ cho bọn họ sống qua ngày, sau nhiều ngày ăn mì nước, anh cũng tiết kiệm được để mua nửa con vịt nướng Bắc Kinh cho Tường Tri Hoài.

Anh nói với Tường Tri Hoài rằng anh đã ăn hết nửa con ở trong tiệm, nửa con còn lại dành cho anh ta, nhưng chờ anh bước ra khỏi phòng tắm, Tường Tri Hoài chỉ ăn nửa phần vịt nướng đó, để lại một nửa cho anh.

Sau đó nữa có một cơ duyên trùng hợp, anh có được cơ hội phỏng vấn việc làm không tồi ở phố tài chính, thế nhưng Tường Tri Hoài đã đem bán đồng hồ của mình, để đặt mua cho anh một bộ tây trang tươm tất.

Anh không biết chiếc đồng hồ đó có ý nghĩa gì với Tường Tri Hoài, nhưng nhất định là có ý nghĩa rất đặc biệt, vì khi Tường Tri Hoài không một xu dính túi, khi mà bọn họ sống sót cũng trở thành vấn đề, Tường Tri Hoài cũng không nỡ bán nó đi.

...

Anh và Tường Tri Hoài sống trong khu ổ chuột hai năm, ngoại trừ hai người bọn họ thì không còn người thứ ba biết đến, nhưng những điều đó với bọn họ của bây giờ mà nói, là một thứ không muốn đề cập đến, nhưng anh nghĩ, nhiều hơn nữa là một cuộc sống giàu sang.

Lúc này có một đội tuần tra an ninh của tiểu khu đi ngang qua trước mặt Hoắc Viễn Chu, kéo suy nghĩ của anh về thực tại.

Hoắc Viễn Chu gọi bọn họ lại: “Sư phụ, có bật lửa không?”

Một bảo vệ lớn tuổi trong đó liên tục gật đầu, nói có, lấy từ trong túi ra và đưa cho anh, Hoắc Viễn Chu nhận lấy bật lửa, châm thuốc, trả lại bật lửa, rồi nói tiếng cảm ơn.

Sương khói trắng là lướt lượn lơ rồi bay lên, gió thổi qua, tất cả đều tan ra, và biến mất trong màn đêm.

Sau khi Lộ Dao ra khỏi thang máy, cô vội vàng chạy một mạch về phía nhà mình, lúc đi ngang qua cửa nhà Tường Tri Hoài, đúng lúc Tường Tri Hoài mở cửa ra, thấy bóng dáng hấp tấp lóe lên trước mắt, anh gọi: “Lộ Dao!”

Lộ Dao kịp thời phanh gấp, dừng chân và quay đầu lại, nhú mày mắt kiên nhẫn nói: “Tường Tri Hoài, anh không có tật xấu chứ, nửa đêm, anh đứng ở cửa dọa người ta à!”

Tường Tri Hoài đóng cửa lại, nhìn Lộ Dao, lại liên tưởng đến Hoắc Viễn Chu vẫn còn ở dưới lầu, anh không hiểu gì cả, “Sao có một mình em lên thôi vậy?”

Lộ Dao thót tim, nhưng không có bằng chứng, cô sẽ không thừa nhận, giả vờ hỏi: “Còn ai ở dưới lầu nữa à?”

Cô giờ cao bằng vệ sinh đã mua lên, “Tôi mua cái này, ba với mẹ tôi đã ngủ rồi, tôi đi xuống một mình, ý anh là gì vậy?”

Rồi đột nhiên vờ như rất bất ngờ, “Không phải Hoắc Viễn Chu cũng đang ở dưới lầu chứ?”

Lộ Dao nói xong, lập tức vờ như muốn đi xuống lầu tìm Hoắc Viễn Chu, “Anh ấy ở đâu? Tôi sẽ đi gặp anh ấy!”

Vừa chạy được hai bước, đã bị Tường Tri Hoài tóm trở về, “Không có ai ở dưới cả, tôi cho rằng thầy Lộ đi cùng em xuống.”

Lộ Dao cười trộm trong lòng, nhưng trên mặt vẫn đang giả vờ mặt kiên nhẫn, “Tường Tri Hoài, anh buông tôi ra! Tôi gặp ai anh quản được à?!”

Bà Lộ tính đúng thời gian Lộ Dao đi lên, lúc mở cửa ra thì thấy hai người đang lúi lúi kéo kéo, “Dao Dao!”

Tường Tri Hoài ho khan hai tiếng, vội vàng buông Lộ Dao ra, “Cô, cô vẫn chưa ngủ à?”

Bà Lộ cười nhạt nói: “Vốn đã ngủ rồi, ai ngờ chi nhánh công ty bên nước ngoài gọi điện thoại đến, có việc khẩn cấp cần mở một cuộc họp video, đi đang muốn hỏi Dao Dao mặt khẩu wif, ai biết con bé đã đi xuống mua đồ.”

Lộ Dao trầm nghĩ, mẹ nói bừa rồi, hỏi mặt khẩu sao không hỏi trong điện thoại đi, rõ ràng là đang tra hỏi từng đường đi nước bước.

“Dao Dao, nhanh lên, rất nhiều người đang đợi mẹ mở hộp!”

Lộ Dao thừa cơ Tường Tri Hoài không chuẩn bị, cô liền giẫm giày cao gót lên chân anh, cho anh một cái nhìn đầy khiêu khích, rồi mới đáp lại bà Lộ: “Đến đây đến đây!”

Khi Tường Tri Hoài đến lầu dưới, Hoắc Viễn Chu đã đứng đợi ở cửa thang máy, anh nhìn không được chế nhạo Hoắc Viễn Chu: “A, từ khi nào lại ra về như thế, nhức đầu cũng phải uống thuốc!”

Hoắc Viễn Chu rào bước vào thang máy, nhấn số tầng lầu của chung cư, liếc mắt nhìn Tường Tri Hoài, “Sợ bị cảm nặng, sẽ lây bệnh cho Lộ Dao.”

Tường Tri Hoài không nói gì nữa, trong thang máy im lặng trước sau như một. Chỉ là không thể không tự cười mình, anh và Hoắc Viễn Chu cũng thật tâm linh tương thông, đều sợ Lộ Dao bị lây bệnh, vì vậy lúc này anh mới không cho Lộ Dao xuống lầu.

Sau khi Lộ Dao về đến, cô hỏi bà Lộ: “Mẹ, mẹ thật sự muốn mở hộp video à?”

“Mẹ có mang theo card mạng, vốn là muốn qua phòng con nhắc nhở con đừng chơi game muộn quá, đi ngủ sớm một chút, kết quả con không có ở phòng.”

Lộ Dao: “...”

Vốn tưởng rằng bà Lộ sẽ nghi ngờ mà tóm được cô, kết quả người ta chỉ vân đạm phong khinh nói một câu: “Uống nhiều nước ấm một chút, đi ngủ nhanh lên!”

Lộ Dao nằm trên giường, dù thế nào cũng không ngủ được, cô lấy điện thoại ra, chuẩn bị gửi tin nhắn cho Hoắc Viễn Chu, nhưng lại thấy có vài tin nhắn WeChat chưa đọc, ghi chủ tên là Lý Đạo, chính là đạo sư nghiên cứu sinh của cô.

Hỏi cô: 【 Dao Dao à, cũng giữa tháng tư rồi, luận văn sơ thảo của em vẫn chưa đưa cho thầy, em định kéo dài đến khi nào vậy? Sau khi tốt nghiệp à? Em mà còn không đưa, thầy sẽ đi hối thúc ba em đó! 】

Lộ Dao híp mắt, ngửa mặt lên trời rồi thở dài, bảo cô viết luận văn, quả thực là muốn cô chết mà.

Cô đổ bộ vào Q.Q, tìm được Xuyên, avatar vẫn xám xịt, lúc trước tên này luôn hoạt động cả ngày, nhưng bắt đầu từ hôm qua, đã không thấy bóng dáng anh ta đâu, cái tin nhắn cuối cùng đó cũng không trả lời.

Lộ Dao bắt đầu đánh chữ vào hộp thoại, chuẩn bị gửi tin nhắn cho anh ta, nhưng vô tình ngắm đến chữ ký của anh ta đã đổi thành: 【 bản nhân đã tàn phế, có gì để lại lời nhắn. Người bạn nhỏ ‘Biết mã lực’, ba tháng sau chúng ta gặp lại! 】

Ba tháng sau?

Đó là tháng 7.

Mẹ kiếp!

Vậy luận văn đó của cô phải làm sao đây?

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Sau khi Lộ Dao rời khỏi Q.Q, tâm trạng xuống thấp chưa đầy một phút, nhớ tới Hoắc Viễn Chu, cô lập tức vứt hết những phiền não đó ra sau đầu.

Hoắc Viễn Chu vừa tắm xong, đang chuẩn bị đi ngủ, không ngờ Lộ Dao lại gọi điện thoại đến, cô vẫn bám dính như khi còn nhỏ.

Anh bắt máy: “Vẫn chưa ngủ à?”

Giọng của Lộ Dao rất nhẹ: “Ngủ không được, muốn ngủ với anh thôi.”

Hoắc Viễn Chu: “...”

Lộ Dao nói tiếp: “Hoắc Viễn Chu, tối mai chúng ta lại ra ô tô nữa được không?”

“...” Hoắc Viễn Chu vẫn không nói nên lời.

“Hoắc Viễn Chu?” Lộ Dao nhìn vào điện thoại, điện thoại không bị hỏng mà.

Cuối cùng Hoắc Viễn Chu cũng trả lời cô: “Ờ?”

“Tưởng anh ngủ rồi.” Lộ Dao vươn tay tắt đèn ngủ đi, nằm lên giường, hỏi anh: “Anh có muốn ngủ với em không?”

Hoắc Viễn Chu cảm thấy nếu là nói chuyện trên WeChat, thì anh luôn có thể sao chép dấu ba chấm để trả lời lại cô.

Lộ Dao cười khúc khích hai tiếng, tiếp tục đùa với anh: “Hoắc Viễn Chu, em thích anh hôn em.”

Nghe cô nói vậy, Hoắc Viễn Chu vô thức liên tưởng đến lúc anh hôn chỗ đó của cô, rồi ho khan hai tiếng.

Lộ Dao biết nhưng vẫn hỏi: “Anh làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào à?”

Hoắc Viễn Chu đành phải nói dối: “Không sao, uống nước bị sặc.”

“Em cho rằng anh không thoải mái, lúc nãy em nói là em thích anh hôn em.”

“Ừ.”

“Vậy anh thích hôn em không?”

“.....” Hoắc Viễn Chu cảm thấy hôm nay anh không thể tiếp tục nói về vấn đề này nữa, vì thế thúc giục cô: “Dao Dao, ngủ đi, anh cũng mệt rồi!”

Lộ Dao nói: “Được, em đã nằm lên giường, đúng rồi, em thích khóa thân ngủ lắm nha.”

“...”

“Ha ha ha.”

Hôm sau.

Lộ Dao ngủ một giấc rất ngon cho đến khi tỉnh dậy, cô duỗi eo lười biếng, kéo chăn ra và rời khỏi giường.

Đi được vài bước, cô lại lùi về cạnh giường, cầm lấy điện thoại và gửi tin nhắn cho Hoắc Viễn Chu: 【em vừa ngủ dậy ~ anh thì sao, ngủ được không →_→】

Đợi hai phút, không thấy trả lời, cô ném điện thoại xuống và đi ra ngoài.

Ông Lộ có cuộc họp buổi sáng, đã ăn xong và đi từ sớm, còn bà Lộ thì đang bận rộn trong phòng bếp.

Sau khi thấy Lộ Dao đầu tóc rối bời đi vào phòng bếp, bà nhìn cô đăm đăm với vẻ mặt thất vọng: “Con xem con, còn ra dáng con gái không hả? Đầu bù tóc rối, đi rửa mặt nhanh lên, bữa sáng xong ngay đây.”

Lộ Dao nhìn vào trong chảo, “Cái gì ngon vậy ạ?”

“Bánh bao chiên, chút nữa con qua đưa cho Trì Hoài một ít, nó thích ăn bánh bao chiên lắm.”

“Vâng vâng vâng, bây giờ con đi rửa mặt đánh răng đây.” Lộ Dao chạy vèo từ phòng bếp ra ngoài.

Bà Lộ không biết nên vui hay nên buồn, bình thường chưa bao giờ thấy cô siêng năng như vậy, bảo cô làm chút chuyện, cô liền tròn mắt trắng mắt, hôm nay làm sao vậy?

Xem ra là thật sự đang yêu rồi.

Lộ Dao đang yêu, thật ra bà vẫn còn ổn, chỉ sợ ông Lộ sẽ òa khóc trong nhà vệ sinh mất. Bà Lộ cười lắc đầu, tìm hộp giữ nhiệt, rồi cho bánh bao chiên vào trong hộp.

Chưa đầy mười phút, Lộ Dao đã rửa mặt xong, còn thay cả quần áo.

“Mẹ, bánh bao chiên xong chưa?” Lộ Dao không thể chờ nổi và muốn mang bánh bao chiên qua đó ngay lập tức.

Bà Lộ nói bóng nói gió hỏi: “Dao Dao, hai ngày nay xem ra tâm trạng của con cũng tốt nhì, nói mẹ nghe, có phải con đang yêu không?”

Trái tim Lộ Dao chìm xuống, không phải đã bị bà Lộ phát hiện ra điều gì kỳ lạ rồi chứ? Cô vội vàng lắc đầu: “Không có, con vừa đến đây thôi, sao tốc độ lại nhanh vậy được, và lại, nếu con đang yêu, con nhất định sẽ nói với mẹ mà, mẹ xem con cũng sắp có tuổi rồi, chính con cũng thấy sốt ruột vậy, có khi còn lo lắng đến mức ngủ không yên, nếu con...”

Bà Lộ ngắt lời cô: “Được rồi, được rồi, đừng thao thao bất tuyệt nữa. Đúng rồi, có phải Trì Hoài cũng sẽ qua bên con đúng không?”

“Vâng, đưa bữa sáng cho con.” Lộ Dao trực tiếp dùng tay cầm lấy bánh bao chiên và cắn một miếng.

Bà Lộ như suy nghĩ gì đó và gật đầu, từ tối hôm qua ở Tường gia, Tường Trì Hoài không e dè mà nắm tay Lộ Dao, cho đến khuya khoắt cả hai cùng nhau xuống lầu và đến cửa hàng tiện lợi để mua đồ, rồi cho đến bây giờ Lộ Dao vội vàng muốn đi đưa đồ ăn cho Tường Trì Hoài, về cơ bản có thể phán đoán rằng, chắc là hai người bọn họ đang yêu nhau.

Nhưng ngay cả khi là đang yêu, có một số việc bà vẫn muốn công đạo với Lộ Dao một chút.

Bà Lộ nói thẳng ra: “Dao Dao à, sau này ngay cả khi là yêu đương, thì cũng phải ở chung một đoạn thời gian xem xem đối phương có thật sự thích hợp hay không, đừng trong lúc nhất thời không có đầu óc, mà làm ra chuyện bản thân hối hận không kịp. Giữa đàn ông và phụ nữ, mặc kệ khi nào, cũng đều là phụ nữ chịu thiệt thòi. Là phụ nữ phải học cách yêu chính mình, biết không?”

“Biết, biết.”

“Đừng nói tôi là biết biết, con phải nhớ trong đầu kia! Yêu đương là tự do của con, mẹ mặc kệ, nhưng mẹ không cho phép sống thử trước khi kết hôn đâu!”

Lộ Dao: “...” Lại đến nữa lại đến nữa.

Bà Lộ bỏ tiếp bánh bao mới chiên vào hộp giữ nhiệt, “Đưa...” Qua đó đi. Bà từ sau vẫn chưa kịp nói ra, Lộ Dao đã như một con gió, chạy trốn ra ngoài.

Mở cửa cho Lộ Dao là Tường Trì Hoài, “Món gì ngon thế?” Mặc dù đã dậy nấp, nhưng anh vẫn có thể ngửi được mùi thịt.

Lộ Dao không lo trả lời, lướt tầm mắt qua anh, nghiêng đầu nhìn vào phòng khách, hỏi khẽ: “Hoắc Viễn Chu đâu?”

Tường Trì Hoài coi như không nghe thấy, vươn tay với lấy hộp giữ ấm trong tay cô: “Cảm ơn cô giúp tôi, em có thể về rồi.”

Sau khi nói xong, anh lùi về sau một bước, trực tiếp đóng cửa lại.

Lộ Dao: “...” Khinh người quá đáng! Cô đập mạnh vào cửa hai cái, lúc này mới hậm hực đi về.

Sau khi ăn sáng xong, Lộ Dao quay về phòng xem điện thoại, Hoắc Viễn Chu đã trả lời cô: 【 Lúc này đang trong nhà vệ sinh. Hôm nay dậy sớm vậy? 】

Lộ Dao đảo mắt vài vòng, lại bắt đầu đùa cợt anh: 【 Em xuống lầu vứt rác ngay đây, chúng ta đến vườn hoa gặp nhau đi ~】

Hoắc Viễn Chu: 【 nhin một chút đi, đừng ngược gió gây án, ngày mai sau khi ba mẹ em về, anh sẽ dẫn em đi xem phòng ở. 】

Lộ Dao cười, hỏi anh: 【 Sao bây giờ anh không gọi ba mẹ em là anh cả chị dâu nữa vậy? 】

Hoắc Viễn Chu: 【 Anh đi ăn sáng đây, tối nay liên lạc tiếp. 】

Nhưng Lộ Dao sẽ không buông tha cho anh dễ dàng.

Lộ Dao: 【 Ăn thử bánh bao chiên em đưa qua cho anh đi ~】

Hoắc Viễn Chu: 【 Bị Tường Trì Hoài ăn hết rồi, anh ta đang nấu bữa sáng cho anh. 】

Lộ Dao: 【...】

Sau khi Hoắc Viễn Chu trò chuyện với Lộ Dao xong, anh đến phòng bếp để ăn bữa sáng.

Tường Trì Hoài đã chiên xong trứng gà và bò bít tết, và nướng bánh mì cho anh, anh và Tường Trì Hoài sống ở nước ngoài nhiều năm, đã quen với một bữa sáng đơn giản như vậy.

Hoắc Viễn Chu uống chút nước ấm, và nghĩ tới điều gì đó, phân phó Tường Trì Hoài: “Chút nữa anh đóng gói quần áo tôi đã thay hôm qua rồi đưa đến tiệm giặt quần áo đi, nếu anh muốn giặt tay tôi cũng không ý kiến.”

Tường Trì Hoài vẫn đang nấu thức ăn trong bếp, nghe Hoắc Viễn Chu nói vậy, quay đầu lại híp mắt nhìn anh: “Hoắc Viễn Chu, mẹ nó anh muốn leo lên nóc nhà lật ngôi luôn đúng không?”

Hoắc Viễn Chu cắn một miếng trứng chiên, chậm rãi nhai và nuốt xuống rồi, mới trả lời anh, “Tùy anh, dù sao tôi chỉ mang theo hai bộ quần áo, không có

đồ mặc thì tôi mặc đồ anh, tôi thấy tủ quần áo của anh vẫn còn rất nhiều quần áo mới chưa mặc, tôi không có thói ở sạch, cũng không kén chọn.”

Tường Tri Hoài: “...” Anh ta học từ ai cái kiểu không biết xấu hổ này vậy!

Hoắc Viễn Chu ngược mắt, biểu hiện rất không hài lòng: “Sao không có nước uống? Cà phê hay nước trái cây đều được.”

Tường Tri Hoài không buồn phản ứng với anh, anh đổ hết đồ vừa nấu xong vào bát và bung đi ra ngoài, anh đặt bát lên bàn thật mạnh, nước màu nâu sẫm văng lên mặt bàn.

Khi Hoắc Viễn Chu nhìn thấy nước vẫn còn đang tỏa hơi nóng trong bát, anh cau mày lại, thế nhưng Tường Tri Hoài lại nấu cho anh nước gừng đường nâu, để đuổi hàn và trị cảm lạnh.

...

Sau khi ăn cơm trưa xong, Lộ Dao và Tường Tri Hoài cùng đến bệnh viện để đón Chu Cảnh Xuyên đi đưa xe.

Khi Tường Tri Hoài lên xe, trong tay vẫn còn cầm một cái bình giữ nhiệt màu đỏ, Lộ Dao liếc mắt, “Từ khi còn nhỏ bác gái Tường đã cho anh ăn mặc như con gái rồi đúng không?”

Tường Tri Hoài cũng lười đời co với cô, đưa cho cô bình giữ nhiệt: “Cho em uống.”

Lộ Dao nghi ngờ nhìn anh chăm chú vài giây, đưa tay nhận lấy cái bình, sau khi mở nắp, một mùi vị cay xộc vào mũi, cô rất quen với mùi vị này, mấy năm nay mỗi lần đến kỳ kinh nguyệt, bụng nhỏ đều đau không thể chịu nổi, bà Lộ liền sẽ nấu canh gừng cho cô uống.

Có điều mấy năm nay đã đỡ hơn nhiều, mỗi lần đến cũng sẽ ỉn ỉn khó chịu, nhưng đã không còn đau đến mức không thể đứng thẳng dậy giống như lúc trước, vì vậy rất hiếm khi uống canh gừng.

Cô ngược mắt nhìn về phía Tường Tri Hoài: “Anh còn biết mấy chuyện này nữa à?”

Tường Tri Hoài không nói gì nữa, thúc giục cô: “Lái xe đi.”

Lộ Dao bĩu môi, đóng nắp bình lại, nổ máy và chậm chậm lái xe rời khỏi tiểu khu, cô nhin không được lại hỏi: “Sao anh biết tôi... Tôi sẽ uống thứ này?”

Tường Tri Hoài không lên tiếng, vẫn luôn nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khi nấu canh gừng cho Hoắc Viễn Chu vào buổi sáng, anh đã để lại một ly.

Anh biết cô có tật đau bụng kinh từ lâu rồi, lúc đó anh vẫn chưa ra nước ngoài, lúc quay lại văn phòng của giáo sư Lộ, anh nghe giáo sư nói chuyện với cô Lộ ở trong điện thoại, nói muốn đến trường đón Dao Dao về nhà, vì cô bị đau bụng kinh không thể đi học được.

Thật ra chỉ một câu mà thôi, anh đã ghi tạc trong lòng, thế nhưng đã ghi nhớ tận mười một năm.

Anh cảm thấy não của mình bị hỏng mất tám phần rồi.

Lúc này điện thoại có tin nhắn gửi đến, là ‘ Hoắc gì đó ’: 【 Có thể tối nay tôi sẽ ở nhà ăn cơm, anh phải về nhanh nấu cơm đi. 】

Anh tức giận trả lời lại: 【 đi chết đi! 】

Tường Tri Hoài xoa xoa ấn đường, anh cảm thấy nếu Hoắc Viễn Chu còn tiếp tục ở lại nhà anh, sớm muộn gì cũng có ngày anh nổi điên lên mất.

Đến một cột đèn đỏ ở ngã tư, cột đèn đỏ ở ngã tư này thời gian rất dài, Lộ Dao sợ chuyện mình già vờ tới tháng bị vạch trần, nên cô liền mở nắp bình và uống hai hớp canh gừng.

Cay đến mức cô muốn rơi nước mắt, nhưng vẫn phải bóp mũi mà uống.

Tường Tri Hoài nhìn đáng vẻ uống canh gừng khổ sở của Lộ Dao, anh lại nhớ đến mình nhiều năm về trước, lúc trước lần đầu tiên uống nước canh gừng, suýt nữa anh đã nôn ra, nhưng cuối cùng đã bị Hoắc Viễn Chu ép uống cả buổi chiều.

Đó là buổi tối Giáng Sinh, New York có trận tuyết lớn hiếm thấy trong lịch sử, giao thông bị chặn ở rất nhiều nơi, thư từ qua lại cũng bị cắt đứt.

Dù đây là nội thành New York, nhưng trên đường phố cũng có những lớp tuyết thật dày.

Anh đi ra ngoài trời lạnh, trở về bắt đầu bị sốt, bọn họ vốn không khá giả gì, cảm lạnh và bị sốt không thể nghi ngờ chính là đậu đỏ bìm leo mà cuộc sống tồi tệ đã ban cho anh và Hoắc Viễn Chu.

Bệnh viện ở nước ngoài không giống bệnh viện trong nước, bị bệnh, chỉ cần bệnh nhân yêu cầu, đến bệnh viện là có thể chích ngừa, nhưng ở nước ngoài không được, cần phải rút máu xét nghiệm, còn phải đợi bác sĩ xét nghiệm xem nguyên nhân gì làm cho bị cảm lạnh, xong mới có thể hốt thuốc đúng bệnh được.

Chưa kể đến anh có thể chờ hay không, mà là không có nhiều tiền hay dư tiền để đến bệnh viện.

Hoắc Viễn Chu bảo anh ở nhà chờ, nói phải đi ra ngoài, hai tiếng sau mới về, lúc về đến nhà, giày của anh ướt sũng, trong tay còn cầm gừng và đường nâu không biết tìm được ở chỗ nào.

Nhưng chắc chắn là sẽ không mua ở siêu thị hay là cửa hàng tiện lợi, vì đang là lễ Giáng Sinh, không có cửa hàng nhà ai mở cửa cả.

Chắc là anh đã chạy một quãng đường dài, và mượn từ một người quen nào đó.

Hoắc Viễn Chu nấu canh gừng rất đậm cho anh uống, và đắp cho anh vài tấm chăn, ngay cả chăn của chính mình cũng đắp lên cho anh, anh đổ mồ hôi cả đêm, sang hôm sau cũng hết sốt.

Đột nhiên giọng nói của Lộ Dao đã làm gián đoạn dòng suy nghĩ của Trương Trì Hoài, Lộ Dao hỏi anh: “Giang Đông Đình đó rốt cuộc là ai vậy?”

Trương Trì Hoài hoàn hồn, nhìn cô, như suy nghĩ gì đó, cuối cùng vẫn nói ra sự thật: “Giang Đông Đình có khả năng là đối tác tương lai của tôi, tạm thời vẫn chưa chắc chắn, có điều có thể chắc chắn là, anh ta là kẻ thù nguy hiểm của Hoắc Viễn Chu.” Hơn nữa oán hận còn chất chứa đã lâu.

Lộ Dao không khỏi nắm chặt lấy vô lăng, buột miệng thốt lên, “Nếu anh ta và Hoắc Viễn Chu là đối thủ, vậy tại sao anh còn muốn hợp tác với anh ta?”

Ngón tay của Trương Trì Hoài gõ lên đùi không theo nhịp, giọng anh nhàn nhạt, “Lộ Dao, em đã học rất nhiều năm về tài chính! Đầu ra nhiều lý do đến thế, lợi ích lớn hơn tất cả mọi thứ. Trong sân chơi không có bạn bè vĩnh cửu, cũng không có kẻ thù vĩnh cửu, chỉ có lợi ích vĩnh cửu.”

Lộ Dao không nói gì nữa.

Trong xe rơi vào khoảng im lặng ngắn ngủi.

Sau một lúc, Lộ Dao nói: “Trương Trì Hoài, anh không phải người như vậy.”

Trương Trì Hoài cười khẽ, giọng điệu không hề tâm: “Vậy à? Tôi cũng không biết bản thân tôi thế nào?”

Lộ Dao cười nhạt, không lên tiếng. Qua vài phút, cô chuyển sang chủ đề khác, “Trương Trì Hoài, tôi vẫn chưa viết luận văn.”

Trương Trì Hoài hỏi lại: “Có liên quan gì đến tôi không?”

“...” Lộ Dao hừ lạnh một tiếng, trí nhớ của cô sao lại kém đến thế, lúc nào Trương Trì Hoài nói chuyện với cô mà không sắc chết người, cô rầu rĩ nói: “Không liên quan.”

Trương Trì Hoài liếc mắt nhìn cô, do dự nửa ngày vẫn mềm lòng đưa cho cô gợi ý để thoát khỏi mê cung: “Chu Cảnh Xuyên sẽ viết.”

“Sao?” Hai mắt Lộ Dao sáng lên.

Trương Trì Hoài nói: “Chu Cảnh Xuyên là giáo sư đại tài của bộ phận tài chính, cậu ta từng dạy sinh viên viết luận văn.”

A, hóa ra cũng không phải là không đúng tí nào nha.

Đôi mắt giao hoạt của Lộ Dao đảo một vòng, cô đang suy nghĩ xem phải làm thế nào để Chu Cảnh Xuyên có thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, cam tâm tình nguyện viết luận văn cho cô?

Lúc này Chu Cảnh Xuyên đang trong phòng bệnh lại đột nhiên hắt hơi vài cái, anh xoa mũi, mắng thầm trong lòng, tên tôn tử nào lại đang tính kế anh đây!

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Đến bệnh viện, Chu Cảnh Xuyên đã sửa soạn xong, đang chờ Trương Trì Hoài đến đón anh.

Lộ Dao nhìn anh chăm chú, nhìn từ trên xuống dưới, Chu Cảnh Xuyên cảm nhận được ánh mắt không có ý tốt của cô, anh bèn cài cúc áo sơ mi trên cùng lại.

Không phải người phụ nữ này đang mơ tưởng sắc đẹp của anh đấy chứ?

Hành động nhỏ này của anh đều bị Lộ Dao thu vào đáy mắt, cô khinh thường mắng anh một câu, “Chu Cảnh Xuyên, anh thật sự nên rải một bãi nước tiểu để làm gương mà soi* đi! Bộ dạng tàn phế đó của anh, tôi khinh bỉ!”

*Nguyên văn 撒泡尿照照: có ý chê bai, khinh bỉ, không xứng, tự coi lại bản thân đi hay đại loại như vậy.

Chu Cảnh Xuyên: “...”

Tường Tri Hoài ho khan hai tiếng, “Lộ Dao, nói chuyện chú ý chừng mực!”

Lộ Dao trừng mắt nhìn Chu Cảnh Xuyên, trong lòng cân nhắc xem phải làm sao để Chu Cảnh Xuyên đi vào khuôn khổ và viết luận văn cho cô? Dù sao cô cũng sẽ không ăn nói khép nép để cầu xin anh ta.

Lúc này y tá đã đẩy xe lăn đến, Chu Cảnh Xuyên nhìn về phía Tường Tri Hoài: “Này, lại đây bế tôi lên đi!”

Tường Tri Hoài nhú mày, cho rằng mình nghe lầm, xác nhận lại một lần nữa: “Cậu nói gì?”

Lộ Dao thò đầu qua, “Anh ta muốn anh bế anh ta.” Vẫn ngại chưa đủ hỗn loạn, cô nói tiếp: “Anh ta muốn anh bế kiểu công chúa.”

“Chu Cảnh Xuyên, cậu thật sự vẫn đề mủi trên mặt được à! Cậu thích đi thì đi đi!” Tường Tri Hoài xoay mặt lại nói với Lộ Dao: “Chúng ta đi thôi.”

Chu Cảnh Xuyên nghiêng rằng: “Đội tôi chút, tôi tự ngồi lên vậy!” Anh mắng mỗ trong lòng, chịu đựng đau đớn và kéo chân lên bước xuống giường, sao hai chân của anh không bị gãy luôn đi cho rồi.

Ngồi lên xe lăn, Lộ Dao nhìn anh, khoe môi héch lên thành một nụ cười xấu xa, cô nói: “Có muốn mang theo cái bô cho anh không? Lỡ đâu đến lúc đó anh muốn đi toilet, lại không có ai chịu đỡ anh đi, thì anh phải làm sao? Bây giờ tất cả các nơi đều cấm đi bậy rồi.”

Ban đầu khuôn mặt của Tường Tri Hoài đã căng chặt, sau đó không thể căng được nữa, liền bật cười.

Chu Cảnh Xuyên tức giận tới mức ngực phập phồng: “Lộ Dao! Cô chờ đó cho tôi!” Nếu anh mà viết luận văn cho cô thì anh sẽ theo họ Lộ của cô luôn! Mẹ nó, khinh người quá đáng mà!

Chẳng mấy chốc đã đến đại sảnh lầu một.

Lộ Dao vui vẻ hát một đoạn: “Ngày ở những vùng giải phóng rất tươi sáng, nhân dân ở những vùng giải phóng rất thích như thế, chính phủ dân chủ yêu nhân dân...”

Chỉ là một đoạn xướng cũ, nhưng đã lập tức kéo về ký ức thời thơ ấu của Chu Cảnh Xuyên và Tường Tri Hoài, những người từng sống trong khu tập thể ai mà chưa từng nghe qua mấy đoạn xướng cũ này, đều được dạy từ ông bà hoặc là ông bà cố.

Tường Tri Hoài nhớ lần đầu tiên anh gặp Lộ Dao, cô mới năm tuổi, cô đeo hai cái sừng dê màu trắng, mặc váy công chúa màu trắng, khuôn mặt nhỏ hồng hào, sau khi nhìn thấy anh đã nhịn không được mà muốn ăn hiếp cô.

Lúc đó cô đang ở độ tuổi thay răng, hai cái răng cửa đã rụng, cô còn rất thích ca hát, rảnh rỗi cô sẽ tự giải trí, vì không có răng cửa, lúc hát đều lọt gió, anh nghe xong nhịn không được mà bật cười, lúc đó cô cũng hát bài 《 Ngày ở những vùng giải phóng 》 này.

Lúc còn nhỏ lòng tự trọng của Lộ Dao rất mạnh mẽ, thấy anh cười nhạo cô, cô lập tức òa khóc.

Ở độ tuổi đó, thật ra là không hiểu gì cả, nhưng anh lại mả xui quý khiến đi dễ dàng cô, hôn lên má cô và nói: “Em xem anh cũng không chê mặt em bản này, đừng khóc nữa.”

Kết quả là sau khi được hôn, Lộ Dao khóc còn thương tâm hơn nữa... Hôm đó, anh được ba cho ăn một trận đòn.

Kể từ đó, chỉ cần không có người lớn, anh sẽ ức hiếp cô, mỗi lần đều ức hiếp cô đến mức bật khóc, khóc rồi, anh sẽ hôn cô... Sau đó tiếp tục bị đánh.

Lúc đó ở thư phòng của nhà anh, anh đã lừa cô rằng lúc còn nhỏ cô luôn bị bắt nạt, thật ra là đang kiểm tra trí nhớ của cô, quả nhiên là cô không nhớ được.

Đôi khi anh rất muốn mở đầu của cô ra xem, tại sao cô lại không có một chút ấn tượng nào về anh.

...

Bọn họ đã ra đến bên ngoài đại sảnh, vì để tạo điều kiện cho xe của bệnh nhân đi lên đi xuống, ở ngay trước cửa là một cái dốc.

Lộ Dao bắt đầu hù dọa Chu Cảnh Xuyên, “Tôi muốn buông tay ra ~” còn cố tình kéo dài âm cuối.

Giọng nói của Chu Cảnh Xuyên bắt đầu run rẩy: “Lộ Dao, cô dám! Tôi sẽ không để yên cho cô!” Thật ra trong lòng anh rất rõ, vì Lộ Dao là một người phụ nữ quý kẻ nên chuyện gì cũng có thể làm ra được, chưa bao giờ suy xét cảm xúc của người khác.

“Anh xem tôi có dám không!” Lộ Dao cười nghịch ngợm.

Tướng Trì Hoài thoát khỏi dòng hồi ức, không khỏi quay mặt lại nhìn Lộ Dao, khóe môi của cô nhếch lên, thần thái vút cao.

Cổ họng của Tướng Trì Hoài trượt nhẹ, cảm giác khô khốc, giống như lần đầu tiên gặp cô, anh nhìn không được lại rung động.

Khi Lộ Dao lơ đãng xoay mặt lại nhìn Tướng Trì Hoài, thì lại thấy ánh mắt giàu tính xâm lược và nguy hiểm của anh đang nhìn mình chăm chú, như thể muốn nuốt chửng cô vào trong bụng luôn vậy.

Cô không thể nghĩ ra cô đã chọc anh ta chỗ nào, cô cho anh một ánh mắt cảnh cáo, “Anh muốn làm gì?”

“Hôn em!” Đột nhiên Tướng Trì Hoài tiến về phía cô hai bước, cúi đầu áp sát vào cô.

Lộ Dao cũng không rảnh lo xe lăn trong tay, tức giận dùng cả hai tay để đẩy Tướng Trì Hoài ra, “Tướng Trì Hoài, anh bệnh tâm thần à!”

Mà Chu Cảnh Xuyên, người hoàn toàn bị bỏ rơi, cảm thấy xe lăn mất khống chế và đang trượt xuống, nhưng bản thân lại không biết sử dụng xe lăn như thế nào, không biết phanh ở đâu, anh nhăn to: “Hai tên súc sinh mấy người, làm xe lăn dừng lại nhanh lên coi!”

Nhưng đã quá muộn, tất nhiên Lộ Dao sẽ không thể đuổi theo kịp để ngăn lại, nên chỉ có thể trở mặt nhìn chiếc xe lăn trượt một đường đến bồn hoa.

Chu Cảnh Xuyên chống hai tay lên bồn hoa, nhưng vì theo quán tính, hai đầu gối vẫn không may mắn tránh được và đâm thẳng vào lan can của bồn hoa, điều quan trọng là cái lan can này còn được xây bằng đá.

"Rầm" một tiếng, Lộ Dao nheo mắt, trái tim cũng nhảy lên theo, nhất định là rất đau.

“Còn không đi xem xem?” Tướng Trì Hoài chuyển hướng sự chú ý khỏi người cô.

Lộ Dao hoàn hồn, càng nghĩ càng giận, hai tay nắm lấy cổ áo sơ mi của anh, hận không thể đánh anh tàn phế: “Tướng Trì Hoài, sao anh có thể không biết xấu hổ như vậy!”

Những lời nói lưu manh như thế mà cũng có thể nói ra một cách đúng tình hợp lý!

Tướng Trì Hoài mỉm cười nhìn cô, cũng không đánh trả, mặc cho cô điên cuồng đánh anh, những người đi ngang qua đều lưu luyến mỗi bước chân để nhìn bọn họ.

“Lộ Dao, đây là những gì em nợ tôi!” Tướng Trì Hoài đột nhiên lên tiếng.

“Tôi nợ anh cái con khi đó!”

Tướng Trì Hoài mặt không đỏ tim không đập, nói dối, “Lúc còn nhỏ em đã từng hôn trộm tôi, bây giờ tôi muốn đòi lại, không quá đáng chứ?”

Lộ Dao đột nhiên dừng lại, chớp mắt, nghi ngờ nhìn anh: “Lúc còn nhỏ tôi đã hôn trộm anh sao?” Cô biến thái đến vậy à? Nhưng ký ức vẫn còn mới mẻ của cô lại là lúc trước cô đã thường xuyên hôn trộm Hoắc Viễn Chu, không lẽ là cô đã phạm tội ư?

Tướng Trì Hoài thấy cô đã do dự, bắt đầu dao động, anh lại tiếp tục nói bừa nói bậy: “Nếu em không hôn tôi, sao tôi có thể cầm con nhện mô phỏng đi dọa em?”

Lộ Dao: “...” Thật sự có chuyện này à? Lúc đó cô mới năm tuổi, Tướng Trì Hoài đã mười một tuổi, vì vậy nếu còn nhớ những việc này thì chắc là thật rồi.

Cô ho khan hai tiếng, trừng mắt nhìn anh, “Đó là vì tôi còn nhỏ không hiểu chuyện, nhưng anh bao nhiêu tuổi rồi, mà còn làm ra những chuyện không bằng cảm thú này!”

Tướng Trì Hoài lần đầu tiên đổi trắng thay đen, cắn lưỡi nói: “Ai bảo em hát bài hát đó, lúc đó tôi đang hát bài này, em đã hôn trộm tôi, tôi nhớ ra rồi, tự nhiên tôi lại muốn lấy lại những gì đã mất quá.”

Lộ Dao tức đến mức nói không nên lời.

Tướng Trì Hoài nói một cách chính đáng, “Lộ Dao, tôi thật sự rất muốn làm ra chuyện không bằng cảm thú, trên đường từ Thượng Hải đến Bắc Kinh, cả lúc đưa cơm sáng cho em vào buổi sáng hôm đó nữa, tôi đã muốn làm rồi, còn đợi đến bây giờ sao?”

“...” Lộ Dao nhắc chân đá anh một cái, rồi thấp giọng cảnh cáo anh: “Nếu còn có lần sau tôi nhất định sẽ phé đi anh!”

Tướng Trì Hoài: “...”

Chu Cảnh Xuyên quay đầu lại, hung tợn nhìn hai người bọn họ: “Ta nói hai tên súc sinh mấy người, đây dựa không xong!”

Lộ Dao liếc xéo Tường Tri Hoài, rồi xoay người lại chạy đến bồn hoa, lúc này điện thoại vang lên, tiếng chuông điện thoại là của Hoắc Viễn Chu, cô cũng đặt riêng cho Hoắc Viễn Chu nhạc chuông điện thoại. Cô đi về phía kia của bồn hoa, nghe máy, “Alo, anh đang ở đâu?” Giọng của cô lập tức trở nên dịu dàng, như biến thành một người khác.

Hoắc Viễn Chu: “Đi về phía trước năm chục mét.”

Lộ Dao ngẩng đầu lên, Hoắc Viễn Chu cầm điện thoại trong tay, anh đang đứng ở góc đường quẹo vào đây, cô chưa kịp bấm tắt cuộc gọi đã chạy về phía bên kia, Hoắc Viễn Chu cắt điện thoại vào, tiến về phía trước vài bước, giang rộng hai cánh tay, Lộ Dao lao vào trong lòng anh.

“Sao anh lại vào bệnh viện thế?” Lộ Dao ngẩng đầu lên nhìn anh, nhìn không được mà nhón chân đặt lên môi anh một nụ hôn.

“Đồng Mễ Lộ và anh của con bé đến bệnh viện để thăm một người họ hàng, anh ở nhà bọn họ cũng nhàn rồi không có việc gì làm, nên đi theo đến đây, bọn họ lên lầu rồi, anh ở đây hút thuốc, thì nhìn thấy mọi người.” Hoắc Viễn Chu nhẹ nhàng vuốt ve gò má của cô, không nhìn được, cúi đầu hôn lên môi cô.

Rồi thấp giọng hỏi: “Buổi chiều muốn đi đâu?”

“Đi đưa xe.” Lộ Dao hơi do dự, nhưng vẫn nói với anh sự thật: “Tường Tri Hoài muốn đi đưa xe với Giang Đông Đình, Tường Tri Hoài còn nói với em, anh và Giang Đông Đình là đối thủ, phải không?”

“Ừ, đều là trong kinh doanh.” Hoắc Viễn Chu rõ ràng không muốn nói nhiều, anh chuyển chủ đề kịp thời, “Chu Cảnh Xuyên bị thương đã lành chưa?”

“Vẫn ok.” Lộ Dao vòng hai tay ôm lấy eo anh, áp sườn mặt vào ngực anh: “Buổi tối em vẫn muốn ở bên anh một lúc, anh có thời gian không? Chúng ta không đi xe, đi dạo thôi, được không?”

“Được.”

Cô nói tiếp: “Sáng mai ba mẹ em sẽ về Thượng Hải, ngày mai chúng ta sẽ đi mua nhà, mua loại nội thất hoàn thiện, ngày mai chúng ta lập tức dọn vào, được không?”

Hoắc Viễn Chu bất đắc dĩ bật cười, “Được.”

Lộ Dao thỏa mãn cọ cọ vào ngực anh, không biết vì sao, cô lại sợ hãi một cách kỳ lạ về việc cô và Hoắc Viễn Chu sẽ không có tương lai, cảm giác tội tệ này vẫn luôn quanh quẩn ở trong lòng, dù thế nào cũng không thể vứt đi được.

Điện thoại của Hoắc Viễn Chu rung lên, anh lấy ra xem thì thấy là Tường Tri Hoài gọi đến, không cần nghĩ cũng biết là đang thúc giục Lộ Dao, anh bấm tắt cuộc gọi, xoa đầu Lộ Dao: “Mau đi đi, nói không chừng trên đường sẽ bị kẹt xe, không thể đến muộn.”

Lộ Dao lưu luyến anh không rời, trước khi rời đi, lại làm nũng yêu cầu anh: “Hôn em đi.”

Hoắc Viễn Chu nâng cằm cô lên, đầu lưỡi lướt nhẹ một đường lên môi cô.

Trái tim Lộ Dao run rẩy, khả năng khơi xướng tình yêu của người đàn ông này đúng là đáng kinh ngạc.

...

Một tiếng rưỡi sau, bọn họ đến địa điểm đưa xe.

Cuối cùng Lộ Dao đã gặp được Giang Đông Đình, cái tên bị Chu Cảnh Xuyên gọi là tra nam, lòng dạ thâm hiểm, lại còn là đối thủ một mất một còn của Hoắc Viễn Chu.

Giang Đông Đình đang đợi bọn họ ở lối ra vào, anh ta mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng phấn, ba cúc áo ở cổ được cài bỏ, xương quai xanh tinh tế có thể nhìn thấy rõ ràng, anh ta lười biếng tựa người lên ghế lái của một chiếc xe việt dã màu đỏ, khuỷu tay đặt trên cửa xe, trong miệng còn đang ngậm một điếu xì gà vừa được châm.

Trên khóe miệng là một nụ cười xấu xa hút hồn người khác, cả người trông vừa lười biếng vừa suy đồi.

Nhất định là hình tượng của tra nam.

Điều duy nhất hòa hợp với lòng dạ thâm hiểm chính là cặp mắt chim ưng kia, sắc bén, sâu không thấy đáy, mặc dù bây giờ anh ta đang cười, nhưng đáy mắt vẫn lóe lên lạnh lẽo.

Không có chút hơi ấm nào.

Anh ta đang hàn huyên khách sáo với Tường Tri Hoài.

Cuối cùng bây giờ Lộ Dao đã tin anh ta là đối thủ mất một còn của Hoắc Viễn Chu, cô cúi đầu xuống nói nhỏ với Chu Cảnh Xuyên: “Loại đàn ông như Giang Đông Đình, ai có thể trị được anh ta?”

Chu Cảnh Xuyên không chút để tâm nói: “Tuồng Tri Hoài cũng chỉ có thể đánh ngang tay với anh ta thôi.”

“...” Lộ Dao gằn từng chữ một: “Tôi hỏi anh ai có thể trị được anh ta!”

Chu Cảnh Xuyên quay đầu lại, nhìn cô chăm chú, anh cong môi: “Tại sao tôi phải nói với cô?”

Lộ Dao nghiêng đầu, cười nhạt nói: “Bởi vì anh là người tốt, vừa gặp đã biết anh là một người có trái tim nhân hậu.”

Chu Cảnh Xuyên: “... Con mắt nào của cô thấy tôi là người tốt?”

Lộ Dao nói: “Mắt trái và mắt phải.”

Chu Cảnh Xuyên kêu lên một tiếng, vẫn không có ý định nói với cô, bắt đầu lấy điện thoại ra, trông như không quan tâm.

Lộ Dao ném mồi câu ra, "Anh nói với tôi, nói không chừng tôi sẽ cho anh một điều bất ngờ, làm anh nở mày nở mặt trước Giang Đông Đình, giao dịch này thế nào? Có lời chứ?"

Chu Cảnh Xuyên nghi ngờ nhìn cô chăm chú, lời nói của cô có đáng tin không?

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Lộ Dao thúc giục anh: “Nói nhanh lên, ai có thể trị được Giang Đông Đình?”

Chu Cảnh Xuyên: “Hoắc Viễn Chu có thể trị được anh ta, nhưng cũng không chắc chắn, vì thực lực của anh ta và Hoắc Viễn Chu gần như ngang nhau, nếu oan gia ngõ hẹp mười lần, Hoắc Viễn Chu có thể thừa sáu lần, còn phải ở trong trạng thái tốt.”

Lộ Dao thở phào nhẹ nhõm trong lòng, vậy thì tốt rồi, dường như tên Giang Đông Đình này rất khó ư, một khi Hoắc Viễn Chu muốn khai hỏa chiến tranh với anh ta, thì anh sẽ không còn thời gian ở bên cạnh cô nữa.

Cô có nên tìm một cơ hội để làm nản lòng nhuệ khí của anh ta, và khiến Hoắc Viễn Chu trở nên nổi trội hơn không?

Lúc này có một chiếc xe địa hình nửa tiến vào, một cô gái xinh đẹp và quyến rũ từ trên xe bước xuống, cô ấy trang điểm một cách tinh tế, mặc váy ngắn, cách đi đứng cũng rất thướt tha và duyên dáng.

“Đông Đình.” Cô gái bước đến, quán lấy cánh tay anh ta, không coi ai ra gì mà hôn lên má anh ta một cái.

Lộ Dao nhìn mà trong lòng một trận thổn thức, hiện giờ anh ta dám quang minh chính đại làm loạn, thế chị Chu Toàn có biết không?

Chu Cảnh Xuyên khịt mũi: “Thấy rồi chứ, đây chính là người đàn ông tốt ở trong lòng Chu Toàn, người đàn ông tốt muốn cưới con bé, đôi khi tôi thật sự nên quay video lại để gửi cho con bé.” Nhưng lại cảm thấy quá tàn nhẫn.

Tàn nhẫn trôi qua, Giang Đông Đình nói vài câu lời ngon tiếng ngọt, Chu Toàn sẽ lập tức lựa chọn tha thứ.

Vì vậy có ý nghĩa gì chứ?

Tuồng Tri Hoài hàn huyên với Giang Đông Đình xong, bọn họ cùng đi về phía cô và Chu Cảnh Xuyên, khi bọn họ đến gần, Giang Đông Đình lướt tầm mắt lên khuôn mặt của Lộ Dao lần nữa, rồi sau đó dán mắt vào khuôn mặt của Chu Cảnh Xuyên.

Anh ta cười hài hước và nói với Chu Cảnh Xuyên: “Nghe nói là bị một cô gái đánh thành ra như vậy, mức độ thương tật bao nhiêu thế? Nếu không thể đứng dậy trong một thời gian dài, thì có ảnh hưởng gì đến chức năng của lão nhị nhà anh không?”

Dừng lại một giây, anh ta nói tiếp: “Chu lão đệ, anh bị thương nhưng vẫn không quên đến gặp tôi, suýt chút nữa tôi đã cảm động phát khóc.”

Không đợi Chu Cảnh Xuyên lên tiếng, Lộ Dao đã cướp lời: “Chu Cảnh Xuyên cố tình đến gặp anh sao? Da mặt của anh cũng dày thật. Không phải vì tôi không bao giờ hiểu được ý nghĩa của từ không biết xấu hổ này, Chu Cảnh Xuyên nói rằng có người có thể giải thích vô cùng nhuần nhuyễn, nên mới đưa

tôi đến xem sao, quả nhiên rất bất ngờ, vượt quá mong đợi của tôi.”

Chu Cảnh Xuyên không khỏi quay đầu lại nhìn về phía Lộ Dao, cái tính độc mồm của tiểu nha đầu này dường như cũng không đáng ghét lắm, nhưng cô cũng to gan thật, dám khiêu khích cả Giang Đông Đình.

Giang Đông Đình ghen hòng, đây là lần đầu tiên có người dám mắng anh trước mặt mọi người, sắc mặt của anh khẽ thay đổi, ‘hừ’ một tiếng, vô cảm nói: “Đầu ra cái kiểu không hiểu quy củ...”

Tướng Trì Hoài ngắt lời anh ta: “Con gái của bạn ba tôi, Lộ Dao.”

Giang Đông Đình nghe thấy là con gái của bạn ông Tướng Mộ Bình, thái độ thoáng chốc chuyển biến, không còn tỏ vẻ ghệt thờ với Lộ Dao nữa.

Nhưng Lộ Dao vẫn không buông tha, cô có thể bắt nạt Chu Cảnh Xuyên không giới hạn, nhưng người khác thì không thể được, đặc biệt là người đàn ông cận kề như Giang Đông Đình.

Cô nhìn Giang Đông Đình bằng ánh mắt khinh bỉ, “Anh tên là Giang Đông Đình đúng không? Nghe nói sân đua xe của anh cũng được, hôm nay tâm trạng của tôi tốt, cho anh một cơ hội luyện tập với tôi, thế nào?”

Trong lời nói đều là sự bỏ thí.

Tướng Trì Hoài khoanh hai tay trước ngực, gõ nhẹ những ngón tay lên cánh tay, như đang suy nghĩ gì đó và nhìn Lộ Dao.

Cô đang cố tình khiến cho Giang Đông Đình phải khó chịu, chỉ vì anh đã nói Giang Đông Đình là đối thủ một mất một còn của Hoắc Viễn Chu, vì vậy cô mới không vừa mắt Giang Đông Đình.

Trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng.

Giang Đông Đình tối sầm mặt, nhướn mày hỏi: “Cô sao?”

“Phải, theo tôi, thế nào, dám không?” Lộ Dao nhìn anh ta chăm chú bằng ánh mắt khiêu khích, “Nếu tôi thắng, anh phải nói xin lỗi với Chu Cảnh Xuyên, và làm trò trước mặt đám hồ bằng cầu hữu* của anh.”

*Bạn bè mà không phải bạn, bạn xấu

Giang Đông Đình bị chọc giận, bật cười, “Nếu cô thua thì sao?”

“Không thể!”

Giang Đông Đình vẫn cười, trong ánh mắt đầy sự hỗn loạn và khinh thường, nhưng khi nhìn lại thì còn có thêm một tia tàn nhẫn.

Chu Cảnh Xuyên cảm thấy bầu không khí càng ngày càng không đúng, anh biết kỹ thuật lái xe của Lộ Dao rất tốt, cũng rất mê chơi xe địa hình, nhưng với một người đã từng là tay đua chuyên nghiệp như Giang Đông Đình mà nói, quả thực là bộ ngựa đầu xe -- không biết lượng sức.

Anh liếc mắt qua phía Tướng Trì Hoài, ánh mắt ra hiệu cho Tướng Trì Hoài ngăn Lộ Dao lại, vì nếu anh nói chắc chắn Lộ Dao sẽ không nghe, nhưng nếu là lời nói của Tướng Trì Hoài thì vẫn có chút trọng lượng.

Dường như Tướng Trì Hoài không phát hiện ra ám chỉ của anh, ngay sau đó thản nhiên quay mặt đi, nhìn Lộ Dao tiếp tục càn quấy.

Lộ Dao không chút sợ sệt, cô nói với Giang Đông Đình: “Không dám à?”

Giang Đông Đình cười khẩy, “Chút nữa đừng có mà khóc, làm trò và xin lỗi trước mặt mọi người đúng không? Nhưng nếu là cô thua, yêu cầu của tôi không cao, cho tôi hôn cô là được.”

Lúc này Tướng Trì Hoài mới lên tiếng: “Không được hôn, nếu Dao Dao thua, chiếc xe thể thao phiên bản giới hạn của tôi, chiếc xe mà anh vẫn luôn nhớ thương đấy, giao cho anh.”

Giang Đông Đình ngạc nhiên nhìn về phía Tướng Trì Hoài, “Thật chứ?”

Tướng Trì Hoài hỏi vặn lại: “Tôi đã từng nói mà không giữ lời à?”

“Được thôi, bây giờ tôi sẽ thông báo cho những người trong nhóm, hai tiếng sau bắt đầu.” Giang Đông Đình quét mắt nhìn Lộ Dao, rồi xoay người đi về phía chiếc xe thể thao của mình, bạn gái của anh ta mang đôi giày cao gót hơn mười cm, xoay cái eo thon thả đi theo bên cạnh.

Giang Đông Đình vừa đi, Chu Cảnh Xuyên liền thở dài bất lực và uất ức, đầu lưỡi liếm lên hàm răng, vô cùng đau đớn nói: “Chiếc xe đó của cậu chính là... Sao cậu có thể một câu nhẹ nhàng đã cho anh ta chứ!”

Lộ Dao chớp chớp hai mắt nhìn Tướng Trì Hoài, một trận đấu đánh cược, thế nhưng đã buộc anh phải đặt cược bằng cả chiếc xe thể thao phiên bản giới hạn, ngay cả Giang Đông Đình còn mơ ước đã lâu, xem ra là có tiền cũng không mua được.

Cô vô thức cắn môi, “Tôi không đồng ý đánh cược với anh ta là được mà, anh hà tất phải đặt cược một chiếc xe!”

Tướng Trì Hoài nhìn cũng không nhìn cô, anh lấy ra một điều thuốc, đặt lên hộp thuốc và gõ nhẹ, ngoài Hoắc Viễn Chu, “Chỉ có tôi mới có thể hôn em, đàn ông khác không được, nói đùa cũng không được!”

Lộ Dao: “...”

Tướng Trì Hoài khẽ hắt cằm: “Đi thôi, chọn xe đi, làm quen với địa điểm đua.”

Đến chỗ chọn xe, Lộ Dao đột nhiên thay đổi ý định, lúc này đi trên đường, cô vẫn luôn âm thầm quan sát Tướng Trì Hoài, dường như trên khuôn mặt anh ta có một nỗi lo lắng không thể tả, lo lắng rằng cô sẽ thua.

Không lẽ kỹ năng đua xe của Giang Đông Đình rất lợi hại sao?

Cô có nên thay đổi chiến lược hay không?

Cô bước đến bên cạnh Giang Đông Đình, “Giang Đông Đình, thương lượng với anh chuyện này.”

Khóe miệng của Giang Đông Đình giật giật, bản lĩnh chọc người khác nổi giận của cô gái này đúng là hạng nhất, nhưng anh càng không như cô mong muốn, sẽ không so đo việc cô xưng hô với anh như thế nào, anh hơi ngược mắt lên: “Nói.”

“Chơi xe địa hình vượt chướng ngại vật cũng không có ý nghĩa gì, chúng ta thay đổi đi.”

Giang Đông Đình nổi hứng, nhin không được mà chế nhạo: “Không lái xe địa hình, không lẽ chơi đung xe?”

“Nếu anh muốn chơi, tôi cũng không ngại. Có điều tôi muốn đua xe thể thao hơn, chúng ta đua xe thể thao đi, thấy thế nào?” Trong ánh mắt của Lộ Dao đầy sự tự tin và kiêu ngạo.

“Cô sao?” Giang Đông Đình rắc rắc tàn thuốc, “Đua xe thể thao cô còn kém nhiều lắm!”

Lộ Dao mắt kiên nhẫn: “Đưa ra một lời nhanh, đòi hay không?”

Giang Đông Đình lười nhác nói: “Ok, đi thôi, thay đổi địa điểm! Lộ Dao, hôm nay tôi thật sự rất muốn xem cô có thể tung ra chiêu nào với tôi!”

Chu Cảnh Xuyên tự mình đi chuyển xe lăn đến bên cạnh Lộ Dao: “Cô điên rồi sao!”

Lộ Dao nhìn bóng dáng Giang Đông Đình rời đi: “Tôi bình thường!” Chỉ có đua xe thể thao, cô mới có hy vọng thắng, lái xe thể thao, kỹ năng lái của cô nhất định hiệu quả hơn Giang Đông Đình, cô chiếm ưu thế ở khúc cua, Giang Đông Đình muốn thắng cô sao, nói dễ hơn làm?

Tướng Trì Hoài vừa nhận được một cuộc gọi, của Hoắc Viễn Chu, tên này cũng ham vui thật, thế nhưng muốn đến xem thi đấu, chắc là sợ Lộ Dao bị Giang Đông Đình trêu chọc rồi, thật ra Hoắc Viễn Chu thật sự không hiểu Lộ Dao, giữa Lộ Dao và Giang Đông Đình, ai chọc ai vẫn chưa chắc chắn, ai bị hại cũng không dám nói.

Chu Cảnh Xuyên hét lên với Tướng Trì Hoài: “Lộ Dao muốn đua xe thể thao!”

“Cái gì?” Tướng Trì Hoài cau mày, ánh mắt sắc bén: “Đua xe thể thao? Lộ Dao, em có bao nhiêu cái mạng mới đủ hả? Khi tốc độ lên ba bốn trăm, một khúc cua không chú ý là xe của em sẽ lập tức vỡ nát, Lộ Dao, em muốn chết đúng không!”

Lộ Dao không cho là đúng: “Lúc trước tôi thường xuyên đua, không sao đâu.”

“Đó là em đang ở Thượng Hải, sống chết không liên quan đến tôi! Bây giờ em đang ở chỗ của tôi, không được!”

Dáng vẻ của Lộ Dao vẫn vẫn đậm phong khinh: “Tôi đã đồng ý với Giang Đông Đình rồi, anh ta đã đi liên lạc với địa điểm thi đấu, chúng ta chuẩn bị thay đổi địa điểm đi.”

“Lộ Dao!” Tướng Trì Hoài nổi bão, “Em có hai sự lựa chọn, một là chọn địa điểm vượt chướng ngại vật.”

Lộ Dao hỏi: “Hai thì sao?”

“Cút về Thượng Hải đi!”

Lộ Dao: “...”

Tướng Trì Hoài gọi cho Giang Đông Đình: “Anh về đi, tiếp tục vượt chướng ngại vật!”

Giang Đông Đình khựng lại, “Lộ Dao cô ta đang làm cái quái gì vậy!”

“Không phải cô ấy làm gì, là tôi không đồng ý! Giang Đông Đình, nếu là đua xe thể thao, anh không thắng nổi cô ấy!” Khuôn mặt Trương Trì Hoài căng chặt, khi anh nhìn sang Lộ Dao, ánh mắt của anh không còn độ ấm.

Tiếng cười tùy ý của Giang Đông Đình vang lên từ microphone, “Trương Trì Hoài, từ khi nào mà anh cũng thích bày ra một trò đùa như thế?”

Trương Trì Hoài siết chặt điện thoại: “Trong cuộc đua quốc tế Thượng Hải, chắc anh cũng biết kỷ lục nhanh nhất hiện tại của vòng đua là một phút ba mươi hai giây, là Schumacher nắm giữ. Anh biết kỷ lục nhanh nhất của Lộ Dao là bao nhiêu không?”

Giọng của Giang Đông Đình vẫn bình thường, “ Bao nhiêu?”

“Hai phút ba giây.” Trương Trì Hoài dừng lại rồi nói tiếp, “Anh còn muốn so không?”

Tất nhiên Giang Đông Đình rất khiếp sợ.

Trương Trì Hoài: “Bây giờ với tôi mà nói, không phải vấn đề ai thua ai thắng, mà là vấn đề an toàn của cô ấy, anh chết cũng không quan trọng.”

Giang Đông Đình nghẹn ứ, nói gì vậy chứ! Gì mà anh chết cũng không quan trọng!

Trương Trì Hoài nói tiếp: "Anh còn có con trai, sau này Giang gia các người cũng không thể đứt đoạn được, nhưng Dao Dao không được, thầy Lộ chỉ có một cô con gái là cô ấy, tôi không thể để cô ấy chơi một trò chơi nguy hiểm như vậy nữa.”

Lộ Dao nhìn Trương Trì Hoài, làm sao anh ta biết thành tích huy hoàng nhất năm đó của cô? Dù sao không phải ông Lộ nói, vì ông Lộ hoàn toàn không biết, nếu ông Lộ mà biết cô liều mạng đua xe, phỏng chừng đã nằm trong bệnh viện từ lâu rồi.

Năm cô chơi đua xe, chính là năm cô bị trầm cảm và phải tạm thời nghỉ học ở nhà.

Năm đó, Hoắc Viễn Chu dường như biến mất, không còn liên lạc với cô nữa.

Sau đó bà Lộ nói, Hoắc Viễn Chu đã có bạn gái, đang chuẩn bị đính hôn, lúc đó cô lập tức rơi vào vòng xoáy của cảm xúc, cuối cùng không thể thoát ra được, nghiêm trọng đến mức không thể đến lớp, chỉ có thể tạm thời nghỉ học.

Vì vậy khi các bạn học cấp hai của cô đều đã lên cấp ba, thì cô lại ở nhà rong chơi, theo dõi bác sĩ tâm lý, cả ngày sống trong mơ màng và hồ đồ, không thể tìm thấy ý nghĩa của sự tồn tại.

Chỉ khi cảm nhận tốc độ và cái chết, cô mới cảm thấy mình còn sống.

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Hơn một tiếng sau, đám hồ bằng cầu hữu của Giang Đông Đình cũng lục đục trình diện, còn có vài người nhìn rất quen, Lộ Dao nhớ ra, đó là đám người lúc trước cùng Chu Cảnh Xuyên đến trại tạm giam thăm Trương Trì Hoài.

Nghiêm Duyệt cũng đến, nhìn ánh mắt của cô ta, hận không thể lẳng trờ cô, Lộ Dao khịt mũi một tiếng, thầm nghĩ, đáng tiếc ánh mắt của cô không phải con dao, không thể làm tôi bị thương được!

Đột nhiên đám đông nhốn nháo lên, Lộ Dao xoay người lại nhìn, chết tiệt, đây là tình huống gì thế? Có một đoàn xe sang trọng và hùng mạnh, hàng chục người từ trên xe bước xuống.

Trương Trì Hoài cũng nhìn theo dòng người, khi nhìn thấy người bước xuống từ những chiếc xe phía trước, anh thở hồng hộc và bắt đầu nổi giận, xoa xoa huyết thái dương, bỗng anh nhìn về phía Chu Cảnh Xuyên: “Con mẹ nó cậu đúng là được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều! Giang Đông Đình thông báo cho người của anh ta đến đây là được rồi, cậu có vấn đề à, những người trong nhóm chúng ta cũng thông báo đến đây luôn!”

Điều khủng khiếp chính là những hoa hoa công tử trong nhóm bọn họ, và cả kẻ thù của anh, cũng đều đến!

Chu Cảnh Xuyên sờ lên mũi, mặc cho Trương Trì Hoài mắng mình, cũng không biết nói gì, nếu Lộ Dao thắng, Giang Đông Đình phải xin lỗi anh trước mặt công chúng, làm sao anh có thể bỏ qua cơ hội rửa mối nhục xưa này? Nên tất nhiên là có bao nhiêu người thì phải thông báo cho bấy nhiêu người!

Ngay cả khi Lộ Dao thua, thì cũng là Trương Trì Hoài đưa chiếc xe thể thao bảo bối của cậu ta ra, nghĩ tới nghĩ lui anh không hề tổn thất chỗ nào, vì vậy trong một hồi kích động anh đã gửi chuyện thi đấu vào trong nhóm.

Khi Tướng Trì Hoài xoay đầu lại lần nữa, thì thấy chú tư và anh họ của anh cũng đã đến, dù đang ở rất xa, nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy biểu cảm hài hước trên gương mặt của bọn họ, có lẽ là đang chờ để được cọt nhà anh đây!

“Dao Dao!” Một người đàn ông trong đám đông hét lên.

Hai mắt Lộ Dao như micromet, cuối cùng cũng nhìn thấy, sự bình đạm ban đầu trên khuôn mặt đã được thay thế bằng bất ngờ và ngạc nhiên, “Chú tư!” Lộ Dao vội vàng chào đón, hôm nay cô sẽ không chiến cũng thành danh, nếu thua, cũng đủ làm cô uất ức một thời gian.

Lộ Dao lại nhìn về phía người đàn ông bên cạnh Tướng Mộ Thừa, khí chất của anh ta mạnh mẽ đến nỗi lan tỏa khắp đường đua, cô nói một tiếng chào đón: “Anh Bách Xuyên.”

Nếu sự lạnh lùng của Tướng Trì Hoài có thể làm cô run rẩy, thì sự lạnh lùng và xa cách tràn ra từ trong xương cốt của Tướng Bách Xuyên, cũng đủ để làm đông băng động cơ ô tô.

Tướng Bách Xuyên đang nghe điện thoại, khẽ gật đầu về phía Lộ Dao.

“Chú tư, sao chú lại đến đây?” Lộ Dao cười khúc khích hỏi, giọng nói nhẹ nhàng hơn khi nói chuyện với Tướng Trì Hoài.

Tướng Mộ Thừa mỉm cười, chỉ Tướng Trì Hoài: “Chú muốn xem nó sẽ khóc lóc giao xe của nó ra như thế nào!”

Nụ cười của Lộ Dao cứng đờ trên khóe miệng: “...” Chứ không phải muốn đến xem cô thua như thế nào sao? Có muốn cho nhau mặt mũi không vậy!

Lúc này Tướng Bách Xuyên đã kết thúc cuộc gọi, anh cất điện thoại vào, nhìn về phía Lộ Dao: “Dao Dao, tranh khẩu khí, thắng Giang Đông Đình, để chú tư của em phải nuốt lại từng câu từng chữ vừa nói ra.”

Lộ Dao: “...”

Tướng Mộ Thừa liếc Tướng Bách Xuyên, giữa những từ ngữ đều là đe dọa: “Lại muốn đi công tác nữa đúng không?”

Tướng Bách Xuyên khịt mũi, không buồn phản ứng lại với Tướng Mộ Thừa, anh khoanh hai tay trước ngực, từ trên khán đài nhìn xuống đường đua churong ngai vật bên dưới mà những máy xúc đất lớn đang làm việc trong đó, cả người vừa lười biếng vừa bất cần, bỗng anh liếc mắt nhìn Tướng Mộ Thừa, nhàn nhạt nói: “Nếu chú không phải chú tư của tôi, thì tôi đã sớm bãi nhiệm cái chức chủ tịch Hội đồng quản trị này của chú rồi!”

Lộ Dao nghe xong, bị sặc mà ho khan hai tiếng, đúng là chưa nói ra lời người khác kinh sợ thì chết chưa yên, giám đốc điều hành muốn bãi nhiệm chủ tịch hội đồng quản trị, kiêu ngạo và can rở biết bao nhiêu.

Lúc này Tướng Trì Hoài bước đến, “Mấy người buồn chán quá rồi, nên mới đến đây à?”

Tướng Mộ Thừa cười nhếch mép: “Sợ cháu đau lòng, nên đến đây an ủi.”

Lộ Dao: “...” Đàn ông Tướng gia đều là những con người độc mồm độc miệng, cô bỗng cảm thấy bản thân mình ở đây là đang chờ bị mất mặt.

Tướng Trì Hoài kẹp điều thuốc trên đầu ngón tay, không hút, mà chỉ chơi đùa qua lại, anh cười khê: “Nếu cháu thua chiếc xe, cháu sẽ nằm ở nhà ba tháng không đi làm, chú muốn tìm ai đến thay thế vị trí của cháu thì tìm đi!”

Lộ Dao đỡ trán, cô biết sếp lớn của tập đoàn Trung Xuyên là Tướng Mộ Thừa, giám đốc điều hành là Tướng Bách Xuyên, phó giám đốc điều hành là Tướng Trì Hoài, cô phần mà bọn họ sở hữu ít hơn Tướng Mộ Thừa một chút.

Cô thật sự rất muốn hỏi Tướng Mộ Thừa, chú tư, chủ tịch Hội đồng quản trị như chú không thấy uất ức sao? Động một cái là bị bãi nhiệm và bị đe dọa không đi làm!

Đột nhiên Tướng Trì Hoài chuyển chủ đề đến Lộ Dao, “Sao em biết chú tư và anh của tôi?”

Lộ Dao ngờ nghệch nói, “Không phải anh cũng biết ông ngoại tôi và ông ngoại anh là thế giao sao, tất nhiên là tôi đã gặp được chú tư và anh Bách Xuyên ở nhà của ông ngoại tôi rồi.”

Sắc mặt của Tướng Trì Hoài trầm xuống: “Tôi cũng đến nhà ông ngoại em.”

Lộ Dao nhún vai: “Lúc đó tôi không có mặt.”

“Em có mặt.” Tướng Trì Hoài nói tiếp: “Tôi cùng Tướng Bách Xuyên đến chúc tết, em còn đưa cho tôi một cái bao lì xì.”

Lộ Dao: “...” Cô còn có chứng mất trí nhớ có chọn lọc nữa sao?

Nhưng cô thật sự không nhớ Tướng Trì Hoài, không phải cố tình quên đi, cô gãi cằm, giọng rất nhỏ: “Đó là vì anh Bách Xuyên đẹp trai hơn anh, cho nên tôi mới nhớ.”

Tường Tri Hoài: “...”

Tường Mộ Thừa nói: “Tường Tri Hoài, cháu không thể không chấp nhận một sự thật, đó là lời nói của trẻ con luôn thành thật.” Anh xoa đầu Lộ Dao: “Nha đầu, nếu cháu thi đấu thua, chú tặng cho cháu chiếc xe, tùy cháu lựa chọn, muốn phiên bản giới hạn chú cũng cho cháu luôn.”

Vì vậy, Tường Mộ Thừa đây là đang quyết tâm muốn nhìn thấy Tường Tri Hoài khóc lóc đưa ô tô ra sao?

Tường Mộ Thừa quét mắt nhìn Tường Tri Hoài, cười trầm thấp một tiếng, rồi xoay người đi về phía chỗ ngồi ở khán đài.

Tường Bách Xuyên cũng nói với cô một câu: “Nếu em thắng, anh sẽ thỏa mãn em một nguyện vọng, tùy em đưa ra.”

Hai mắt Lộ Dao sáng lên: “Cái gì cũng có thể sao?” Mặc dù bây giờ cô không có nguyện vọng nào muốn thỏa mãn, nhưng có một chỗ dựa mạnh mẽ như vậy, cũng không phải chuyện gì xấu.

Tường Bách Xuyên gật đầu: “Bất cứ điều gì.”

Lộ Dao tràn ngập tin tưởng làm ra một cử chỉ ok.

Khi bọn họ đều đã lên khán đài, Tường Tri Hoài liền nắm lấy chùm tóc đuôi ngựa của cô, “Đi, chọn xe!”

Lộ Dao đau đón nhe răng trợn mắt: “Tường Tri Hoài, anh buông ra mau!”

“Một chút trí nhớ em cũng không có, tôi phải khiến cho em nhớ thật lâu!”

Lộ Dao vỗ lên tay anh, “Này, vẫn là anh họ của anh tốt với anh hơn!”

“Vì chính anh ấy đã tặng chiếc xe đó cho tôi!” Vào sinh nhật lần thứ hai mươi lăm, Tường Bách Xuyên đã tặng nó làm quà sinh nhật cho anh.

Đó là khi Tường Bách Xuyên đầu tư vào một tập đoàn ô tô, chủ tịch tập đoàn đã tặng cho anh một chiếc xe thể thao phiên bản kỷ niệm duy nhất trên thế giới được đặc biệt chế tạo riêng thuần thủ công.

Tường Bách Xuyên biết anh thích xe, bản thân lại không nổi lái, nên tặng cho anh.

Thật ra anh biết anh không nên lấy chiếc xe này đi đặt cược, nhưng lúc đó nghe Giang Đông Đình nói muốn hôn Lộ Dao, tâm trí anh nóng lên, nên buột miệng thốt ra.

Lộ Dao rơi vào im lặng, một hồi lâu sau, cô tỏ vẻ xin lỗi nói: “Tôi xin lỗi, khiến anh phải đem một món quà đắt tiền như thế ra đặt cược.”

“Không sao, một chiếc xe thôi mà, anh tôi cũng không phải là một người keo kiệt, đi thôi, chọn xe đi.”

“Hiệu suất xe của anh có tốt hơn của Giang Đông Đình không?” Lộ Dao lo lắng hỏi.

“Chỉ hơn chứ không kém.”

“Thế thì được.” Lộ Dao thở phào nhẹ nhõm.

Chọn xe xong, bên phía đường đua chương ngại vật cũng đã gần như hoạt động, tất cả các nhân viên công tác đều đã sẵn sàng, đang đợi cô và Giang Đông Đình chuẩn bị lên xe.

Lộ Dao đã mặc xong trang phục đua xe, vừa mở cửa xe ra, bỗng nghe thấy một tiếng, “Dao Dao.”

Cô xoay người lại, cho rằng mình bị ảo giác, không ngờ Hoắc Viễn Chu thật sự sẽ đến, anh đang bước vào đường đua dưới sự chỉ đạo của nhân viên, khi gặp anh ở bệnh viện vào buổi trưa, cô chỉ lo phấn khích, nên cũng không để ý quần áo anh đang mặc.

Cô thích anh mặc áo sơ mi đen nhất, lạnh lùng và quyến rũ, mỗi một hình ảnh đều như khắc sâu vào trái tim cô.

“Sao anh lại đến đây?” Nhìn thấy anh, cảm xúc căng thẳng ban đầu của Lộ Dao lập tức biến mất hết, anh tựa như một viên thuốc an thần vậy.

Hoắc Viễn Chu đã đến gần: “Chú ý an toàn, thua cũng không quan trọng, còn có anh, anh sẽ giành lại chiếc xe đó.”

Lộ Dao mỉm cười, bầu không khí xung quanh như có hương thơm vị ngọt của mật ong.

Cô yêu sự tự tin và khí phách của anh.

Cô nói: “Hoắc Viễn Chu, anh ở đây, em có thể thắng.” Vì Tường Bách Xuyên đã cho cô miếng mồi, cô cũng rất muốn giành chiến thắng, cái nguyện vọng vô điều kiện đó, sẽ có một ngày, nhất định cô sẽ dùng đến.

Hoắc Viễn Chu vươn cánh tay dài ra, kéo cô vào trong lòng, “Nếu lật xe ở đoạn chương ngại nào, cũng đừng gấp, số lần lật xe của Giang Đông Đình

chắc chắn nhiều hơn em.”

Lộ Dao cười, “Tại sao vậy?”

“Vì có anh ở đây.”

Lộ Dao xoa cằm anh: “Anh là khắc tinh của anh ta sao?”

“Gần như vậy.”

Lúc này Giang Đông Đình bước đến “A, tôi nói là ai đây, trông quen thế, hóa ra là Hoắc tổng.”

Hoắc Viễn Chu ngược mắt lên, cười như không cười, “Vừa từ New York đến đây, vẫn chưa điều chỉnh được múi giờ, đầu óc nhất thời rối loạn, trí nhớ cũng giảm, nhưng nhìn anh dường như rất quen, không biết anh họ gì vậy?”

Nụ cười chế nhạo trên gương mặt của Giang Đông Đình cũng dần lắng xuống, hip cặp mắt lạnh lùng lại và nhìn về phía Hoắc Viễn Chu, đúng là mặt dày không biết xấu hổ.

Hoắc Viễn Chu nhìn thoáng qua, coi như anh ta không tồn tại.

Trong lòng Lộ Dao run lên, tuy Hoắc Viễn Chu và Tưởng Trì Hoài đầy ngập mùi thuốc súng trong lĩnh vực kinh doanh, nhưng ít ra trong tư nhân cũng vẫn có thể cho qua, nhiệt trào lãnh phúng cũng không có sự thù địch sâu sắc như thế.

Nhưng giữa Hoắc Viễn Chu và Giang Đông Đình, quả thực chính là kẻ thù có thâm cừu đại hận, tràn ngập sát ý.

Tưởng Trì Hoài biết hai người bọn họ không hợp nhau, khi thấy Giang Đông Đình đi qua, anh vội vã chạy xuống khỏi khán đài, “Hai người còn muốn thi đấu không vậy!”

Hoắc Viễn Chu vỗ lưng Lộ Dao: “Lên xe đi, anh đến khán đài.” Cảm thấy Lộ Dao đang lo lắng, anh cúi đầu xuống và hôn lên má của cô, “Đi mau.”

Sau đó xoay người lại nói với Tưởng Trì Hoài: “Chút nữa đưa thẻ truy cập nhà anh cho tôi, sau khi cuộc đua kết thúc tôi phải trở về mở họp video.” Nói xong anh xoay người và đi trở lại khán đài.

Đáy mắt của Giang Đông Đình ngập tràn sóng gió mãnh liệt, cho đến sóng to gió lớn, từ khi nào Tưởng Trì Hoài lại đi gần với Hoắc Viễn Chu như thế? Hoắc Viễn Chu về nước thế nhưng lại đang sống trong nhà của Tưởng Trì Hoài!

Vậy tiếp theo việc hợp tác anh muốn bàn với Tưởng Trì Hoài, chuẩn bị cùng Tưởng Trì Hoài đối phó Hoắc Viễn Chu thì sao, tình thế hiện giờ này, anh còn bao nhiêu phần thắng?

Không thể phủ nhận đó là, một câu nói không đau không ngứa đó của Hoắc Viễn Chu, đã hoàn toàn làm xáo trộn tâm trạng bình tĩnh trong chiến thắng ban đầu của Giang Đông Đình.

Tưởng Trì Hoài nhìn sự dao động trong ánh mắt của Giang Đông Đình, anh cười tự giễu, chẳng những Hoắc Viễn Chu lợi dụng anh, mà còn làm hỏng hết cảm xúc của Giang Đông Đình, hoàn toàn ly gián hợp tác giữa anh và anh ta.

Từ tối hôm qua đến bây giờ, anh vẫn luôn không hiểu tại sao Hoắc Viễn Chu lại phải sống chết muốn ở lại chỗ của anh, còn vô cùng hứng thú muốn đến xem đua xe, hóa ra là vì muốn cho Giang Đông Đình một đòn trí mạng.

Vì vậy, người lòng dạ sâu nhất, phúc hắc và bất động thanh sắc nhất vẫn là Hoắc Viễn Chu.

Điểm này, Hoắc Viễn Chu và anh họ Tưởng Bách Xuyên của anh rất giống nhau, đối mặt với đối thủ cạnh tranh, trông thì như không chút quan tâm, nhưng thật ra sẽ giáng cho bạn một đòn trí mạng ngay lúc bạn bất khả chiến bại, khiến bạn tiếng lòng rối loạn, đến mức cơ hội đánh trả và con đường sống cũng không có.

Chờ chi nhánh công ty của Hoắc Viễn Chu ở bên đây chính thức vận chuyển buôn bán, cuộc đối đầu giữa ba người bọn họ có thể sẽ rất tuyệt vời.

Lộ Dao và Giang Đông Đình đã sẵn sàng, theo tiếng súng bắt đầu vang lên, Lộ Dao đạp chân ga, ống xả khói phun ra hai luồng khói đen, chiếc xe bước vào trạng thái chiến đấu hăng hái.

Chướng ngại đầu tiên là con dốc lượn sóng, tại điểm chướng ngại vật này cô đã bị Giang Đông Đình đưa đi một quãng đường dài.

Cô rất giỏi đua xe thể thao, đua xe địa hình cô chỉ mới chơi được vài lần, một lần đua xe chướng ngại vật là hai năm trước ở Thượng Hải, lúc đó là cùng chú tư và anh Bách Xuyên, nhưng cô thua rất thảm, không chỉ có lật xe, mà còn bị lật những hai lần... Lần đó cô chắc chắn rằng không có Tưởng Trì Hoài.

Nếu lần đó Tưởng Trì Hoài cũng ở đấy, chắc chắn anh sẽ không ầm đầu mà đưa cả chiếc xe thể thao phiên bản giới hạn vào như thế.

Ở con dốc cuối cùng, cô đạp chân ga quá mạnh, sau đó không thể leo lên trên được, thế nhưng còn bị tắt máy.

Chờ sau khi cô nổ máy và tiếp tục leo lên dốc, khó khăn có thể tưởng tượng được.

Cô không quen thuộc lắm với chiếc xe địa hình này, sớm biết vậy cô đã lái chiếc Hummer của cô, ít nhất cũng sẽ không xảy ra những sai lầm cấp thấp như vậy.

Sau khi vất vả leo lên đến nơi, Giang Đông Đình đã vượt qua rocker, và đang tiến về phía bờ kè.

Cô thu lại tầm mắt, điều chỉnh tâm trạng, vô cùng tập trung lái xe của mình, cô rút ngắn lại thời gian từ rocker đến bờ kè.

Trên khán đài, Trương Trì Hoài với sắc mặt căng chặt, nhìn chòng chọc xuống đường đua.

Lộ Dao rõ ràng đã mất lợi thế, đua xe địa hình, kỹ năng lái xe của cô chỉ chiếm được ba phần, bảy phần phải dựa vào hiệu suất của xe, hiệu suất sau khi điều chỉnh của chiếc xe địa hình của anh không thua kém gì Giang Đông Đình, nhưng Lộ Dao lại không quen với xe của anh, không thể hòa người và xe làm một được.

Nhưng Giang Đông Đình lại khác, hiện giờ anh ta giỏi nhất chính là đua xe địa hình.

Thật ra Giang Đông Đình cũng rất thích chơi xe thể thao, nhưng mấy năm trước vì một tai nạn ngoài ý muốn ở khúc cua của đường đua, mà xe bị lật còn người thì bị thương, mẹ anh ta khóc lóc bảo anh ta hứa rằng không bao giờ chơi xe thể thao nữa, không còn cách, anh ta liền chuyển sang chơi xe địa hình.

Trương Trì Hoài chơi đùa bật lửa trong tay, muốn hút thuốc, anh lấy hộp thuốc ra và đưa cho Trương Bách Xuyên một điếu.

Trương Bách Xuyên xua tay.

Trương Trì Hoài nhướn mày: “Thế nào, bỏ rồi à?” Đúng là chuyện lạ trên đời.

Sau một hồi lâu, Trương Bách Xuyên mới lên tiếng: “Cô ấy không thích anh hút thuốc.”

“!!!!” Trương Trì Hoài bị sốc, nhìn Trương Bách Xuyên như nhìn quái vật, “Từ khi nào mà anh cũng bắt đầu nuông chiều phụ nữ vậy?”

Trương Bách Xuyên không nói gì, anh hứng thú nhìn xuống đường đua.

Một hồi lâu sau, Trương Trì Hoài mới phản ứng lại, hỏi anh: “Hôm qua anh thật sự đã lãnh giấy kết hôn rồi à?” Hóa ra tờ giấy chứng nhận kết hôn ở trong nhóm đó là thật.

“Ừ.”

Khó trách.

“Chúc mừng. Tặng quà sau.” Trương Trì Hoài nói.

Anh nhìn về phía Trương Bách Xuyên, cười chế nhạo: “Tối qua em về nhà cùng gia đình giáo sư Lộ ăn cơm, mẹ em nói ba em đi nước ngoài chưa về. Nhưng em vẫn biết, nhân viên đi theo ông ấy đều đã về nước.”

Trương Trì Hoài cố tình tạm dừng rồi mới nói tiếp: “Vì anh lãnh chứng, cho nên ba em lại bị anh chọc tức phải nhập viện rồi đúng không?”

Trương Bách Xuyên không giải thích, tầm mắt vẫn luôn nhìn về phía đường đua, biểu cảm trước sau đều không gọn sóng.

Đây là cam chịu.

Trương Trì Hoài cười khê: “Đây là lần thứ mấy anh chọc ba em nhập viện rồi vậy?”

Trương Bách Xuyên tích tữ như kim: “Ba. ”

“Trương Bách Xuyên, có thể chọc chú hai của mình nhập viện ba lần, trông khắp cả nước cũng chỉ có mình anh! Anh kết hôn với ai lại không kết hôn, anh biết rõ là ba em kỳ vọng rất cao vào anh, muốn sắp xếp cho anh kết hôn với một cô gái môn đăng hộ đối, nhưng anh thì lại cố tình đi kết hôn với con gái của tài xế cũ của ba em, anh đây không phải cố tình làm chạnh lòng ông ấy sao?”

Trương Bách Xuyên không trả lời, anh gõ những ngón tay lên mặt bàn, tầm mắt vẫn đang dõi theo cuộc đua.

Trương Trì Hoài bỗng nhiên nói đùa: “Này, gia đình tài xế đó có mấy cô con gái? Nếu có một người, giới thiệu cho em đi, để ba em không cần xuất viện nữa, sống trong đó luôn, không phải ông ấy rảnh rồi là thích vào bệnh viện nằm sao, hai chúng ta thỏa mãn ông ấy một lần đi.”

Trương Bách Xuyên thu lại tầm mắt, nhìn Trương Trì Hoài, như suy nghĩ gì đó, “Cái này không cần, nếu chú hai biết con dâu Lộ Dao mà ông ấy vừa ý nhất, cuối cùng lại đi theo người khác, cũng sẽ ở lại bệnh viện thôi.”

Tường Tri Hoài: “...”

Tường Bách Xuyên hiếm khi tốt bụng nhắc nhở: “Kết quả của em và Lộ Dao đơn giản chỉ có hai loại, Lộ gia trực tiếp phật lòng ông ấy, cam chịu cho Dao Dao và Hoắc Viễn Chu ở bên nhau, nhưng xác suất điều này xảy ra gần như bằng không. Vì vậy, cuối cùng là Lộ gia bận tâm giao tình giữa hai nhà, ép buộc phải liên hôn, nhưng tâm trí của Dao Dao không đặt ở chỗ em, với tính cách cực đoan của Dao Dao, cuối cùng xảy ra chuyện gì thật khó mà nói. Suy nghĩ lại thật kỹ càng, tiếp theo em phải đối phó với những tháng ngày gà bay chó sủa như thế nào.”

Mười ngón tay của Tường Tri Hoài hơi khép lại, ánh mắt dừng lại ở đường đua, nhưng tầm mắt càng ngày càng mờ hồ, chính anh cũng không biết mình đang nhìn cái gì.

Anh muốn Lộ Dao, muốn kết hôn với cô, đi cùng cô cả đời, mấy năm trôi qua, những ám ảnh như vậy chưa bao giờ thay đổi, nhưng tình cảm giữa anh và cô lại đang ở nơi đâu?

Bên dưới đường đua vẫn còn đang tiến hành kịch liệt và tàn khốc, lúc này Hoắc Viễn Chu đã ngồi xuống bên cạnh anh.

Tường Tri Hoài lặng lẽ thu lại những cảm xúc bức bối và bất kham vừa rồi, anh nghiêng mặt nhìn về phía Hoắc Viễn Chu: “Tối nay lập tức rút ra ngoài ở cho tôi, thích đi đâu thì đi!”

Hoắc Viễn Chu đan mười ngón tay vào nhau, tùy tiện đặt lên mặt bàn ở phía trước, anh liếc mắt nhìn Tường Tri Hoài, muốn cười nhưng không thể cười: “Sao thế, chuẩn bị đón Giang Đông Đình về nhà đồ dành ư?”

“...” Khựng lại, Tường Tri Hoài bỗng mỉm cười, trả lời anh: “Đúng vậy, chuẩn bị cho thế giới của hai người, còn docks lòng chuẩn bị cả bữa tối dưới ánh nến nữa.”

“Tường Tri Hoài, tôi đã sớm nói qua, tôi không muốn liên lụy đến người vô tội, tên Giang Đông Đình này tôi thu phục chắc rồi.” Tầm mắt của Hoắc Viễn Chu vẫn luôn tập trung vào đường đua.

Tường Tri Hoài cũng nhìn về phía đường đua, chướng ngại đã qua một nửa, Lộ Dao lùi xa không ít, muốn thắng, dường như không có cơ hội.

Dừng lại một lúc.

Tường Tri Hoài hỏi: “Là vì sự kiện ở sông bạc năm đó sao?”

Cách vài giây sau Hoắc Viễn Chu mới trả lời anh: “Không phải tất cả.”

Không phải tất cả? Còn thù mới hận cũ nào mà anh không biết?

“Thật thú vị.” Tường Tri Hoài không tiếp tục rặn hỏi nữa, nhưng anh vẫn tỏ thái độ: “Nhà máy dược phẩm mà anh xây dựng vào năm tới, sẽ ảnh hưởng đến thu nhập của công ty dược phẩm Trung Xuyên chúng tôi, doanh số tiêu thụ dầu mỏ của anh ở Đông Âu cũng sẽ ảnh hưởng đến thị phần của các công ty dầu mỏ Trung Xuyên chúng tôi.”

Vì vậy trong lĩnh vực kinh doanh, bọn họ được định sẵn trong khoảng thời gian ngắn không thể trở thành bạn bè.

“Nhưng anh hợp tác với Giang Đông Đình, cũng không phải là một động thái khôn ngoan, anh xem đi, tôi vừa đến, anh ta đã mất tập trung.” Hoắc Viễn Chu khẽ hất cằm về phía đường đua.

Trong đường đua.

Ngay khi Lộ Dao cho rằng mình sắp thua, cô không ngờ Giang Đông Đình lại bị lật xe ở độ dốc bốn mươi lăm độ... Ở độ dốc này lẽ ra anh ta không nên bị lật, không lẽ đây là vì khắc tinh Hoắc Viễn Chu của anh ta đã đến sao?

Sau khi bị lật xe, cần cầu lớn trong đường đua bắt đầu làm việc, nâng chiếc xe của anh ta lên.

Điều này đã mang lại cho Lộ Dao thời gian quan trọng nhất để giành chiến thắng, vì vậy ai thua ai thắng dường như cũng không cần so sánh nữa.

Hai mươi phút sau.

Khi Lộ Dao bước xuống khỏi xe, Hoắc Viễn Chu đã đợi cô ở lối ra, cô coi bỏ mũ bảo hiểm, bước nhanh qua đó, Hoắc Viễn Chu một tay kéo cô vào trong lòng.

Không nói gì, mà chỉ ôm cô thật chặt.

Lộ Dao bị đè ép suýt nữa thì hết hơi, cô biết anh rất lo lắng, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng chắc chắn sẽ không thể tránh khỏi tai nạn ngoài ý muốn.

“Hoắc Viễn Chu, sau này em sẽ không đua xe nữa, chơi xe cũng không.”

Cô sẽ không làm ra những việc nguy hiểm nào nữa.

Những lời này đã nằm ngoài dự đoán của Hoắc Viễn Chu, nhưng sở thích của cô, anh cũng sẽ không hoàn toàn tước đoạt, “Trong phạm vi an toàn, thỉnh thoảng em có thể chơi.”

Tay Lộ Dao đặt ở eo anh khẽ nắm thật chặt, cô ngẩng đầu lên: “Nếu anh không đến, em thua chắc rồi.”

Hoắc Viễn Chu buông cô ra, vuốt ve gò má cô, “Anh sẽ không để em thua.”

Sao anh có thể nở để cô thua, nếu thua, có lẽ cô sẽ hối hận cả đời, xét cho cùng chiếc xe đó của Trương Trì Hoài cũng không thể tìm được chiếc thứ hai.

Lộ Dao vẫn đang mặc trang phục đua xe, mùa này, mặc một bộ đồ dày như vậy thì hơi nóng, trán cô dính đầy mồ hôi, cũng có thể là do lúc này căng thẳng.

Hoắc Viễn Chu vỗ lưng cô: “Thay quần áo ra trước đi.”

Lộ Dao nói được, rồi hỏi: “Chú tư đâu?”

Hoắc Viễn Chu: “Em thắng, tất nhiên anh ta đi rồi, còn ở lại để nuốt hết những lời đã nói vừa rồi à? Trương Bách Xuyên cũng đã về, bảo anh nói lại với em một câu, muốn nguyện vọng gì, có thể gọi điện thoại cho anh ta tùy lúc.”

Điều cô muốn là những lời này.

Lộ Dao vô cùng vui mừng: “Em đi thay quần áo trước đây, chút nữa em muốn xem Giang Đông Đình xin lỗi Chu Cảnh Xuyên, em còn muốn ghi âm lại nữa, anh ở đây chờ em.”

Hoắc Viễn Chu hơi trầm mặc, nhẹ vịn vào vành tai cô: “Chiều nay anh không có thời gian ở cạnh em, tối nay có cuộc họp video.”

Lộ Dao hơi mất mát, “Thật sự không đi xem Giang Đông Đình xin lỗi sao?”

Hoắc Viễn Chu nhàn nhạt nói: “Không có hứng thú.”

Lộ Dao không miễn cưỡng nữa, nhón mũi chân và hôn lên má anh, “Buổi tối sau khi về sẽ gọi điện thoại cho anh.” Cô cười nhạt: “Hoắc Viễn Chu, đây là lần đua xe vui nhất của em trong hơn mười năm qua.”

Vì em chỉ muốn một mình anh xem.

Hoắc Viễn Chu hiểu ý nghĩa trong lời nói của cô, anh nói: “Sau này anh sẽ luôn có mặt ở trên khán đài.”

Hốc mắt của Lộ Dao nóng lên và ẩm ướt, anh luôn có thể đọc hiểu cô.

Mặc kệ là trước kia, hay là hiện tại, có lẽ còn có tương lai.

Anh sẽ luôn là người hiểu cô nhất.

Cô bắt lấy một bàn tay của anh và chơi đùa qua lại giữa hai tay cô, bàn tay của anh vừa to vừa ấm áp.

Ở vị trí miệng hổ* thô ráp còn có vết chai.

*Vật gì hình như cái mồm hếch về một bên đều gọi là hổ. Như chỗ khe ngón tay cái với ngón tay trỏ gọi là hổ khẩu 虎口 (miệng hổ)

Cô không chơi sủng, không biết sủng, nhưng ông ngoại cô là cựu quân nhân, đã từng tham gia rất nhiều trận chiến, miệng hổ của ông cũng gần giống như vậy.

Vì vậy trong những năm bọn họ không liên lạc, Hoắc Viễn Chu đã từng làm gì?

Nghe nói sau khi anh kiếm được xô vàng đầu tiên trên thị trường vốn, đã đi Trung Đông.

Cũng đã đến châu Phi.

Cô không hỏi anh đã từng trải qua những gì.

Cô nghĩ, bây giờ anh là người tốt là được.

Lộ Dao ngược mắt lên, đôi mắt cong cong: “Hoắc Viễn Chu, lời này là anh nói đó. Nếu em bảy mươi tuổi vẫn còn thích chơi đua xe, anh cũng phải đến ngồi trên khán đài.”

Trái tim Hoắc Viễn Chu run rẩy, giọng cũng hơi khàn khàn theo, anh cố gắng bày ra giọng điệu nói đùa: “Lão bà bảy mươi tuổi, răng rụng hết, ai dám cho em ra đường đua?”

Lộ Dao cười phá lên, đập mạnh vào lòng bàn tay anh, "Anh mới rụng hết răng đó!" Cô buông tay anh ra: "Không phải muốn mở hộp sao? Về nhanh lên đi."

Sau khi Hoắc Viễn Chu rời đi không bao lâu, Giang Đông Đình cũng rời đi, rời đi với gương mặt đen kịt.

Tất nhiên còn phải nói những lời khiêm tốn trước khi rời đi.

Lộ Dao còn ghi lại video.

Tướng Trì Hoài đi đến bên cạnh cô: "Chơi đủ chưa?"

"Gần như vậy." Lộ Dao cất điện thoại vào.

"Đi thôi, có một hoạt động." Tướng Trì Hoài đi về phía ô tô.

"Này, chờ tôi chút." Lộ Dao đuổi theo, "Hoạt động gì?"

"Chu Cảnh Xuyên mời đến câu lạc bộ chơi, chỉ tên muốn em đi, đi không?" Tướng Trì Hoài hỏi ý kiến cô, nếu cô không muốn tham gia cuộc vui, anh sẽ về nhà cùng cô.

Lộ Dao suy nghĩ: "Đi thôi." Hoắc Viễn Chu phải mở hộp, cũng không có thời gian ở cạnh cô, cô ở nhà rất buồn chán, lúc buồn chán sẽ lại suy nghĩ lung tung, tốt hơn là đến câu lạc bộ ca hát và chơi trò chơi để giết thời gian.

Chu Cảnh Xuyên đã cùng nhóm hồ bằng cầu hữu của anh đi trước, ở bãi đỗ xe, vẫn còn Nghiêm Duyệt chưa đi, đang dựa vào cửa xe và vẫn luôn nhìn về phía lối vào.

Thấy Tướng Trì Hoài và Lộ Dao bước đến, cảm xúc trong mắt cô bắt đầu dao động trở lại, nhưng vẫn mỉm cười nói với Tướng Trì Hoài: "Bọn họ đi trước rồi, bảo em ở lại đây chờ anh."

"Tôi ngồi xe của Dao Dao." Sự từ chối của Tướng Trì Hoài từ trước đến nay luôn luôn trực tiếp và không chừa lối thoát.

Sắc mặt của Nghiêm Duyệt thay đổi, nhưng vẫn kiên nhẫn: "Đúng lúc em có việc muốn nhờ anh giúp đỡ, nếu không anh ngồi xe em đi, chúng ta nói trên xe."

"Dù là việc công hay là việc tư cô cũng có thể trực tiếp nói với thư ký của tôi, cô ấy biết xử lý như thế nào." Tướng Trì Hoài nói xong, đi thẳng về phía chiếc xe của Lộ Dao.

Nghiêm Duyệt chôn chân tại chỗ, trước mắt dần mờ đi.

Lộ Dao khởi động xe, xuyên qua cửa sổ xe nhìn về phía Nghiêm Duyệt.

Nghiêm Duyệt đã mở cửa xe ra, nhưng động tác lau nước mắt của cô ấy Lộ Dao vẫn nhìn thấy được.

Lộ Dao khẽ thở dài, mặc dù cô không thích Nghiêm Duyệt, nhưng cái kiêu thích một người nhưng lại không nhận được sự chú ý của người đó, cô rất đồng cảm, vì bản thân cô cũng đã từng trải qua.

Cho nên giờ phút này, cô không cảm thấy hả hê chút nào.

Lộ Dao quay đầu lại nhìn về phía Tướng Trì Hoài: "Anh nói chuyện không thể khéo léo một chút sao?"

"Không cho được kết quả, hà tất phải cho hy vọng." Tướng Trì Hoài nhìn về phía con đường xi măng màu xám ở phía trước xe, gần như tương tự với tâm trạng hiện giờ của anh.

Dừng một lúc, anh nói: "Tựa như em, đơn giản là quên đi khoảng thời gian đó của chúng ta, không phải còn trực tiếp hơn tôi sao?"

Lộ Dao: "..."

Cô lắc tay lái, cô chưa bao giờ nói chuyện nghiêm túc với anh về chủ đề cảm kỳ này, "Tướng Trì Hoài, tôi tệ như vậy, ngoài ham chơi, ngoại hình lại còn chấp vả, những thứ còn lại cũng không có gì tốt. Anh sẽ gặp được một cô gái tốt hơn, xứng đáng được anh yêu hơn."

Nhưng cô gái đó không phải là cô.

Cô là của Hoắc Viễn Chu.

Bên trong xe ngoài tiếng đàn violon, thì không còn âm thanh nào khác.

Ngay cả bầu không khí cũng áp lực và im lặng.

Khi hai bản violon kết thúc, Tường Tri Hoài mới lên tiếng, anh nói: “Tôi cũng đã nói với bản thân mình như vậy.”

Anh đã tự nhủ với bản thân mình vô số lần rằng, Tường Tri Hoài, mày xứng đáng có được một cô gái tốt hơn, cô gái như Lộ Dao không xứng với mày.

Mấy năm nay, anh đã đi qua quá nhiều cảnh vật, hoặc nghỉ chân, hoặc bước vào, nhưng ai cũng không phải là cô gái kém cỏi tên là Lộ Dao kia.

Sau đó anh hiểu ra rằng, tình yêu, nào có đạo lý đáng nói.

Sau đó nữa, anh lại hiểu ra, trên đời này còn có ai tốt hơn Lộ Dao của anh?

Không hề có.

Editor: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Khi Lộ Dao và Tường Tri Hoài đến phòng riêng của câu lạc bộ, bên trong phòng đầy khói thuốc, náo nhiệt và ồn ào, bọn họ đã bắt đầu chơi đùa, sau khi khen ngợi Lộ Dao vài câu, bọn họ lại tiếp tục chơi mạt chược.

Những người ngồi trên sô pha uống rượu có quan hệ tốt với Nghiêm Duyệt, nên thái độ đối với cô có hơi lạnh lùng, đến một lời chào hỏi cũng không nói với cô, nhưng lại rất nhiệt tình với Tường Tri Hoài.

Lộ Dao cũng không để bụng.

Chu Cảnh Xuyên không chơi mạt chược, mà đang ngồi trên xe lăn ca hát, trước đó vẫn còn héo hắt, vì lời xin lỗi của Giang Đông Đình, anh lập tức sống lại, từ giun biến thành rồng chỉ trong vài giây.

Khi thấy Lộ Dao, trong lòng anh cũng không còn bài xích, ném hết ân oán cừu hận lúc trước qua một bên, anh đặt micro xuống, vẫy tay về phía Lộ Dao: “Đến đây, hôm nay anh đây rất vui, cô muốn nghe gì, anh đây hát cho cô nghe.”

Trên khóe môi của Lộ Dao hiện lên nụ cười vô hại, “Tôi không thích nghe sói tru.”

Chu Cảnh Xuyên điều chỉnh nhịp thở, quyết định hôm nay sẽ không tính toán với cô, cô nói sao thì chính là vậy, “Vậy cô hát một đầu.”

Lộ Dao cười: “Hát 《Đàn ông khóc không phải là tội lỗi》đi?”

“...” Chu Cảnh Xuyên nheo mắt, cầm lấy micro và tiếp tục hát một mình.

Tường Tri Hoài đã ngồi xuống sô pha uống rượu, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú về phía Lộ Dao, thấy nụ cười của cô khi nói chuyện với Chu Cảnh Xuyên quá chói mắt, anh hét lên bằng giọng điệu không vui: “Em làm gì phải nói nhảm với cậu ta nhiều như thế! Qua đây!”

Lộ Dao cảm thấy không thể hiểu được, người này đúng là hi vọng vô thường, nhưng cũng ngoan ngoãn bước qua.

“Cô Lộ uống rượu không?” Mặc dù Nghiêm Duyệt đang hỏi ý kiến của cô, nhưng thật ra đã đưa cho cô một chai Roosevelt 10 đã được khai: “Nghe nói cô thích loại này.”

Hình như lúc đó do Lộ Dao uống loại rượu này, nên cô mới đánh Chu Cảnh Xuyên nhập viện.

Không đợi cô lên tiếng, Tường Tri Hoài đã trực tiếp cầm lấy chai rượu, “Mấy ngày nay cô ấy không tiện uống rượu.” Sau đó anh gọi nhân viên phục vụ lại: “Mang đến một ly sữa nóng.”

Lộ Dao sững sờ, vẫn đang suy nghĩ xem lời này của anh ta có ý gì.

Cô đã sớm quên sạch chuyện cô giả vờ tới tháng.

Nghiêm Duyệt đã hiểu ra, phụ nữ không tiện uống rượu đơn giản là đang trong thời gian hành kinh, không ngờ Tường Tri Hoài cũng biết cả chuyện này, trong ánh mắt cô nhìn Lộ Dao trợn mắt phẫn nộ và thù hận.

Nhưng vì ngay Tường Tri Hoài đang ở đây, nên Nghiêm Duyệt mới che giấu đi cảm xúc bất mãn tột độ, mỉm cười, nói với Lộ Dao: “Chúng tôi đang chơi

trò chơi, nể mặt nhau mà cùng chơi đi.”

Giọng điệu không thể xen vào.

Lộ Dao cười, nói: “Được thôi.” Cô chọt khuỷu tay vào người Tưởng Trì Hoài, “Chơi cùng đi, tôi vẫn chưa được chơi trò chơi cùng anh.”

Tưởng Trì Hoài không bao giờ chơi những trò chơi nhàm chán và không thú vị này, từ trước đến nay bọn họ cũng không dám rủ anh cùng tham gia. Ngay khi bọn họ đang đợi xem trò vui sau khi Lộ Dao bị từ chối, Tưởng Trì Hoài lại uống một hơi cạn sạch rượu vang trong ly, “Ok.”

Mặt Nghiêm Duyệt biến sắc, nụ cười miễn cưỡng ban đầu cũng cứng ngắc trên khóe miệng, tay đang cầm bài poker cũng nắm chặt vào, bỗng, cô nói: “Hôm nay chúng tôi có chút đặc biệt, người thua, thì phải nói ra một người khó quên nhất trong lòng, không được cho có lệ, mà phải nói cả tên ra.”

Lúc này Chu Cảnh Xuyên đã hát xong, cũng lần xe đến, anh thích nhất là xem trò vui, anh rất muốn xem khoảnh khắc Tưởng Trì Hoài bị Lộ Dao và mặt, anh nghĩ người trong lòng của Tưởng Trì Hoài nhất định là Lộ Dao, nhưng người trong lòng Lộ Dao thì nhất định là Hoắc Viễn Chu.

Nghiêm Duyệt này, rõ ràng là xúi giục.

Trò chơi bắt đầu, ván thứ nhất người thua là Nghiêm Duyệt, không biết có phải cô cố tình thua hay không, cô dường như hơi do dự một lúc, sau đó vô thức hướng tầm mắt về phía Tưởng Trì Hoài.

Những người ngồi đây đương nhiên đã hiểu ra ý nghĩa sâu xa của ánh mắt này.

Lộ Dao ném bài poker trong tay xuống, hơi mất kiên nhẫn: “Cô có thể nhanh một chút được không!”

Nghiêm Duyệt hắng giọng, “Tôi sẽ không nói tên, coi như phạm quy, chút nữa tôi tự phạt một ly, người khó quên nhất chính là... Người mà tôi thích từ khi còn nhỏ.”

Sau khi nói xong, cô uống vào một ly rượu mạnh.

Sắc mặt của Tưởng Trì Hoài vẫn bình thản như thường, như là đang nghe một câu không liên quan đến mình.

Ván thứ hai bắt đầu, người thua là Tưởng Trì Hoài.

Chu Cảnh Xuyên bắt đầu chờ xem kịch vui, vì anh đã thấy Tưởng Trì Hoài liếc mắt nhìn Lộ Dao, đây chính là tình yêu tứ giác phức tạp. Chỉ mới chơi được một chút, không thể uống rượu được, Chu Cảnh Xuyên búng tay, bảo nhân viên phục vụ rót cho anh một ly nước trái cây.

Tưởng Trì Hoài ấn vào huyệt thái dương, chậm rãi thốt ra một cái tên: “Hoắc Viễn Chu.” Sau khi nói xong, anh lặp lại lần nữa: “Người khó quên nhất trong lòng tôi là Hoắc Viễn Chu.”

Những lời này của anh tựa như một quả lựu đạn, làm nổ tung tất cả những con người ở đây.

???????

Tất cả mọi người đều có một dấu chấm hỏi màu đen trên mặt.

Ngay sau đó là một trận cười ầm lên.

Chu Cảnh Xuyên bị kích động, ho sặc sụa làm cho nước trái cây trong miệng trào cả ra ngoài.

“Tưởng Trì Hoài, sao bây giờ đạo đức của cậu càng ngày càng hư hỏng vậy hả!”

Tưởng Trì Hoài ung dung nhìn anh, gần từng chữ một: “Tôi nói không đúng à? Còn ai có thể khiến cậu khó quên hơn tình địch của cậu nhỉ?”

Lộ Dao: “...”

Đám đông vốn đang cười rất vui vẻ, bỗng lập tức im bật.

Bầu không khí xung quanh tràn ngập mùi thuốc súng.

Cuối cùng cũng có người phá vỡ bầu không khí lúng túng, đề nghị tiếp tục trò chơi, mấy ván sau đó, người thua đều là những người Lộ Dao không quen biết, ngay khi cô cho rằng mình may mắn, nghĩ rằng mình sẽ không thua, thì sự cân bằng của vận mệnh lại bị nghiêng lệch, cuối cùng trong một ván, cô thua.

Tất cả mọi người đều đang đợi xem trò hay.

Ngay cả Tưởng Trì Hoài cũng vô thức dùng tầm mắt lại trên mặt cô, vì nếu người cô nói là Hoắc Viễn Chu, không nghi ngờ gì chính là tát vào mặt anh, nhưng nếu cô tùy tiện bịa đặt ra một người, đám Nghiêm Duyệt sẽ không buông tha cho cô dễ dàng.

Cô bây giờ chính là cười lên lưng cộp khó leo xuống.

Lộ Dao ném lá bài khiến cô đặc ý và vênh váo trong tay xuống, cô uống vài hớp sữa, sữa đã không còn nóng, trong miệng có cảm giác hơi lạnh.

Bắt đầu đến phiên Nghiêm Duyệt thúc giục cô: “Cô Lộ, mọi người ở đây đang đợi cô đấy.”

Lộ Dao liếm sữa trên khóe miệng, “Tôi không biết nói sao, vì tôi cũng không biết tên của anh ấy.”

Tướng Trì Hoài thờ dài, cuối cùng cô vẫn không màng đến thể diện của anh.

Nhưng dáng vẻ của Nghiêm Duyệt lại như kiểu “cô chơi tôi à?”, “Lời này của cô Lộ thật nực cười, người khó quên nhất lại không biết tên, xem phim cầu huyết nhiều quá, nên cho rằng mình bị mất trí nhớ à?”

“Đây không phải.” Lộ Dao đặt ly sữa xuống, lựa lời và nói, “Vì là bạn chat, nên không biết tên của anh ấy.”

Biểu hiện ban đầu của Chu Cảnh Xuyên vẫn đang nghiền ngẫm, ngay khi nghe thấy hai từ bạn chat, dần được thu lại, anh nhìn về phía Lộ Dao với vẻ khó tin.

Lộ Dao trông rất nghiêm túc, cô chậm chậm nói: “Lúc chín tuổi tôi đã quen người bạn chat này, còn quen sớm hơn Hoắc Viễn Chu một năm, đến nay đã mười sáu năm, anh ấy hiểu tôi còn hơn bản thân tôi nữa. Anh ấy làm bài tập giúp tôi, chơi game cùng tôi, nhưng đều chơi thua. Có một thời gian trong lòng tôi vô cùng rối loạn, trong mấy tháng đó, một ngày hai bốn giờ, anh ấy gần như đã dành ra hai mươi tiếng để trò chuyện cùng tôi, như là người nhà vậy, không phải, còn tốt hơn cả người nhà nữa.”

Lúc dừng lại, cô thờ dài: “Lúc đó chỉ cần tôi tìm anh ấy, dù là nửa đêm, anh ấy cũng sẽ online. Nhưng mấy ngày nay, anh ấy đột nhiên không online nữa, nhắn tin cho anh ấy, anh ấy cũng không trả lời, nhiều năm qua chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy, tôi sợ anh ấy bị... bệnh nan y, nên không thể lên mạng được, tôi muốn đi gặp anh ấy, nhưng tôi không biết phải tìm anh ấy như thế nào, vì vậy... Mới không quên được.”

Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía Nghiêm Duyệt, “Đủ chưa?”

Lộ Dao đứng lên, nói với Tướng Trì Hoài: “Tôi phải về đây, anh thì sao?”

Tướng Trì Hoài mím chặt môi, không phản ứng lại với cô.

Lộ Dao ngượng ngùng bĩu môi, cô có thể nhớ những chuyện lúc chín tuổi, và những chuyện năm đó liên quan đến Hoắc Viễn Chu, nhưng lại không thể nhớ được những chuyện về Tướng Trì Hoài.

Cũng không thể trách cô được.

Sau một hồi lâu Chu Cảnh Xuyên mới bình ổn lại, trong lòng anh cũng rất hụt hẫng, suy nghĩ, có nên viết luận văn cho cô, một ngày nào đó đưa cho cô và làm cô ngạc nhiên hay không?... Đột nhiên anh cảm thấy có một tâm mất lạnh thấu xương đang nhìn mình.

Anh ngẩng đầu lên, nhận ra ánh mắt lạnh lẽo của Tướng Trì Hoài đang bắn đến anh như là phi tiêu, anh run lấy bầy, khóc không ra nước mắt, cuối cùng anh đã tạo ra nghiệp gì, vừa có chút địa vị trong lòng Lộ Dao, thì đã bị Tướng Trì Hoài liệt vào một trong số những cái đing trong mắt.

Trên đường từ câu lạc bộ trở về, Tướng Trì Hoài vẫn không nói gì, bầu không khí bên trong xe rất áp lực, cô mở radio lên, vừa khéo radio đang phát một bản tình ca buồn.

Giai điệu quen thuộc vang lên: **【 Tôi sợ nhất một ngày nào đó em cứ như vậy mà biến mất, không còn một dấu vết nào, như thể chưa bao giờ xuất hiện, tôi quay lại theo thói quen, ở đó trống vắng và không có ai, chỉ có thể dừng lại, ngơ ngác và ngây người...】**

Trong lòng Lộ Dao một trận bức bối, cô tùy tay nhấn nút radio, mở sang nhạc khác.

“Bỏ tôi xuống ở phía trước.”

Lộ Dao ngạc nhiên: “Anh không về nhà à?”

“Không muốn nhìn thấy Hoắc Viễn Chu.”

“...”

Sau khi cho Tướng Trì Hoài xuống, Lộ Dao cũng không muốn về nhà, cô gọi điện thoại cho bà Lộ, nói sẽ không về nhà ăn tối, muốn ra ngoài đi chơi với Tướng Trì Hoài, bà Lộ lập tức đồng ý.

Lộ Dao đỗ xe ở bên đường, cô gọi điện thoại cho Hoắc Viễn Chu, rất nhanh đã được kết nối: “Vẫn đang ở câu lạc bộ à?”

“Không, em về rồi, anh họp xong chưa?”

“Vừa xong.”

Lộ Dao nhìn tấm biển bên đường: "Anh ra ngoài tìm em đi, chúng ta gặp nhau trước cửa siêu thị xxx."

"Được."

Lộ Dao dừng xe, cô đợi trước cửa siêu thị khoảng hai chục phút, Hoắc Viễn Chu mới vội vã chạy đến.

"Tối nay đi dạo siêu thị à?" Hoắc Viễn Chu cười nhạt hỏi cô.

Lộ Dao nghiêng đầu suy nghĩ: "Cũng có thể."

Vừa lúc cũng đến giờ ăn bữa tối, bọn họ tìm thấy một quán ăn vặt gần đây, Lộ Dao gọi bánh gạo chiên Hàn Quốc, Hoắc Viễn Chu gọi món mì gạo.

Lộ Dao cầm một xấp giấy ăn lau mạnh lên mặt bàn, cô đặt thêm vài miếng khăn giấy xuống nữa và chống khuỷu tay lên trên, hai tay ôm mặt, nhìn Hoắc Viễn Chu.

"Nhìn gì?" Hoắc Viễn Chu hỏi.

Sau một hồi lâu, Lộ Dao không trả lời anh mà hỏi lại: "Hộ khẩu của anh ở đâu?"

Hoắc Viễn Chu choáng váng, trả lời cô: "Vẫn còn ở quê nhà thị trấn."

"Khi nào chúng ta trở về thị trấn, sẽ đi xem quê nhà của anh, được không?"

Biểu hiện của Hoắc Viễn Chu hơi đình trệ, tất cả người thân của anh đều không còn ở đó, ở nơi đó không còn gì khác ngoài nỗi buồn, anh đã không trở về trong nhiều năm nay.

Nhưng anh vẫn khẽ gật đầu, "Đợi anh quay lại New York hoàn thành chút việc, trọng tâm công việc trong sáu tháng cuối năm sẽ ở Bắc Kinh, lúc đó chúng ta sẽ đến thị trấn chơi vài ngày."

Lúc này nhân viên phục vụ đã mang thức ăn họ gọi lên, mỗi người đều vô cùng tập trung ăn thức ăn trong bát, không có giao tiếp ở giữa, thỉnh thoảng Lộ Dao sẽ gấp một miếng bánh gạo và đưa lên miệng anh, Hoắc Viễn Chu liền há miệng ngậm lấy.

Lộ Dao vẫn còn nhớ, hồi đó lúc đi ra ngoài ăn với Hoắc Viễn Chu, bọn họ sẽ tìm một cửa hàng nhỏ, cô gọi bánh gạo, Hoắc Viễn Chu gọi mì gạo, lúc nào cũng là Hoắc Viễn Chu dứt cô ăn xong, anh mới bắt đầu ăn.

Sự kiên nhẫn của anh đối với cô, dường như là vô hạn.

"Hoắc Viễn Chu, lúc trước chúng ta thường ra ngoài ăn, anh còn nhớ không?"

Hoắc Viễn Chu ngẩng đầu lên, hỏi cô: "Anh dứt em ăn nhé?"

Khóe môi Lộ Dao cong lên: "Không cần." Chỉ cần anh còn nhớ là được.

Sau khi ăn xong, bọn họ thật sự đi siêu thị.

Lộ Dao nói qua vài ngày nữa chính là ngày đi cả đến thăm, cô đã chuẩn bị lương thực để nghênh đón, băng vệ sinh mua ở cửa hàng tiện lợi vào tối qua không phải loại mà cô hay dùng, cô không quen dùng nó, nên phải mua lại.

Hoắc Viễn Chu đẩy xe, "Muốn ngồi không?"

Lộ Dao khoe khoang nói: "Chân dài quá, không thông xuống được, em đẩy xe cùng anh."

Hoắc Viễn Chu vươn tay kéo cô vào lòng, đặt cô ở giữa người anh và xe đẩy, đi theo dòng người và lang thang không có mục tiêu.

"Ba mẹ em sẽ không đi siêu thị chứ?" Hoắc Viễn Chu vẫn có chút lo lắng.

Lộ Dao thuận tay cầm vài gói khoai tây lát ném vào trong xe, rồi nhìn những món ăn vặt khác trên kệ hàng, trông cô như không để tâm, nhưng lại rất chắc chắn: "Không đâu, trước đó em đã gọi điện thoại cho mẹ, nói với bà ấy rằng em sẽ không về ăn tối, rồi hỏi tối nay bọn họ có muốn đi dạo ở đâu không, em sẽ về sớm để lái xe chở bọn họ đi, nhưng mẹ nói mở hộp cà ngay nên mệt rồi, sau khi tắm xong cũng không muốn đi ra ngoài nữa, sáng mai còn phải dậy sớm ra sân bay, muốn nghỉ ngơi sớm một chút."

Vì vậy cô mới dám ngang nhiên đi ra ngoài ăn với Hoắc Viễn Chu, và đi siêu thị.

Còn nữa, bà Lộ ghét nhất là đi siêu thị, vì ngại nhiều người, còn phải xếp hàng để tính tiền.

Lúc này Hoắc Viễn Chu mới yên tâm, bắt đầu lựa đồ ăn vặt cho cô.

Sau khi lựa xong rất nhiều đồ ăn vặt, Hoắc Viễn Chu lại nhắc cô đi mua băng vệ sinh.

Tầng trên mới là khu vật dụng hàng ngày, bọn họ lại đi lên lầu.

Lúc đến kệ hàng để băng vệ sinh, Hoắc Viễn Chu hỏi cô dùng loại nào, anh đưa cho cô rất nhiều gói, rồi hỏi cô: "Có muốn mua cho em một túi nước nóng nữa không, lúc bụng nhỏ bị đau có thể chườm lên."

"Không cần." Lộ Dao quay người lại, nói nhỏ: "Đến lúc đó anh ôm em ngủ, em sẽ không bị lạnh."

Hoắc Viễn Chu cúi đầu xuống hôn cô, "Có thể." Sau đó anh lơ đãng ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy người đang đứng cách đó vài mét, nụ cười trên môi anh dần thu lại.

Lộ Dao cảm thấy vẻ mặt của anh hơi sai sai, theo tầm mắt của anh, cô quay đầu lại nhìn, trái tim cô nhảy lên, tay cũng vô thức run rẩy theo, nụ cười trên gương mặt cứng đờ nơi khóe miệng.

Edit: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

"Lão Lộ, nhìn cái gì vậy? Đi đi đi, tối nay hai anh em ta nhất định phải tâm sự đàng hoàng. Chú nói xem điều này hài biết bao, đã mấy năm rồi tôi chưa đi siêu thị, tối nay anh chị em của chú lại lôi kéo tôi cùng đi..." Người đàn ông trung niên blah blah một hồi, rồi quay đầu lại căn dặn với bà nhà mình đôi ba câu, sau đó lôi ông Lộ đi về phía quầy thu ngân.

Lúc ông Lộ bị lôi đi, ông còn quay đầu lại nhìn bọn họ một lần nữa.

Cho đến khi bóng dáng của ông Lộ biến mất trong tầm mắt, Lộ Dao vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Hoắc Viễn Chu nắm tay cô, "Dao Dao?"

Hai mắt Lộ Dao đại ra, quay đầu lại nhìn anh, "Người lúc nãy là ba em, đúng không?"

Hoắc Viễn Chu khẽ thờ dài, xoa đầu cô, "Nếu chuyện đã vỡ, đơn giản là nói chuyện công bằng đi, dù sao sớm hay muộn gì cũng phải đối mặt."

Lộ Dao không nghe lời Hoắc Viễn Chu nói, mà là lo lắng hỏi: "Vậy anh có nhìn thấy mẹ em không?"

Hoắc Viễn Chu ngây người, ngay sau đó lắc đầu: "Hình như không."

Lộ Dao thở phào, lập tức tách ra khỏi Hoắc Viễn Chu một khoảng, vội vàng trùm mũ áo khoác lên, giống như đi ăn trộm, lặng lẽ quan sát xung quanh, "Chúng ta gặp nhau ở tầng dưới."

Nói xong cô lập tức chạy đi mất.

Hoắc Viễn Chu: "..."

Sau khi thanh toán xong, điện thoại của Hoắc Viễn Chu lại vang lên, là Lộ Dao gọi đến.

Hoắc Viễn Chu xách túi mua hàng, đi về phía cửa thang máy rồi mới kết nối cuộc gọi của cô, "Hai phút nữa anh sẽ đến tầng dưới."

Lộ Dao: "Trước tiên anh hãy tìm một chỗ không có ai để trốn đi, chút nữa em gọi cho anh thì anh mới được ra." Không cho Hoắc Viễn Chu có thời gian phản ứng lại, cô đã dập máy.

Sau khi Lộ Dao ngồi lên xe, cô không khởi động, đèn đường bên ngoài cửa sổ mờ và tối, bên trong xe cũng đen như mực, cô ngồi trên ghế xe ngay người một lúc, mới gọi điện thoại cho ông Lộ.

"Alo." Giọng của ông Lộ rõ ràng trầm thấp và không có chút độ ấm nào.

Lộ Dao thờ dài, lấy lại giọng điệu nhẹ nhàng như bình thường, hỏi: "Ba, ba đang ở đâu?"

"Có chuyện gì?"

“Mẹ đâu? Không ở cạnh ba à?” Lộ Dao hỏi, cô rất sợ lúc này vì lo lắng nên hoa mắt chóng mặt, mà cô không nhìn thấy bà Lộ.

Ông Lộ không lên tiếng.

Sóng điện truyền đến tiếng hít thở trầm thấp và nặng nề của ông Lộ, da đầu Lộ Dao tê dại từng con, nhưng vẫn mặt dày, hỏi lại lần nữa: “Ba à, mẹ đâu?”

Vẫn im lặng.

Lộ Dao nắm lấy ngón tay của mình, không hỏi thêm gì nữa, lặng lẽ chờ đợi ông Lộ phát con giận trong lòng mình ra.

Hai phút trôi qua, có thể lâu hơn.

Đầu điện thoại bên kia cuối cùng cũng vang lên giọng nói giận dữ, “Lộ Dao, bây giờ con vênh vào lắm rồi, đến Bắc Kinh, bản lĩnh của con suýt nữa đã kẻ vai sát cánh với mặt trời! Con còn dám qua mặt ba với mẹ con sao?”

Lộ Dao nghe xong, không nhịn được, cô liền bật cười một cách khó hiểu.

“Lộ Dao!”

“Có có có, lãnh đạo ngài có gì phân phó?”

“Nói với Hoắc Viễn Chu, tối nay sau khi về, ba muốn nói chuyện với nó.” Nói xong ông Lộ lập tức cúp máy.

Lộ Dao nhìn vào màn hình đang tối đi, híp mắt, vậy cuối cùng là bà Lộ có biết cô và Hoắc Viễn Chu đang ở bên nhau không? Lộ Dao vẫn chưa từ bỏ ý định, lại gọi cho ông Lộ.

Ông Lộ trực tiếp bấm tắt, Lộ Dao lại gọi, thế nhưng gọi không được, cô tức giận ném thẳng điện thoại lên bàn điều khiển, thế nhưng ông Lộ lại kéo số của cô vào danh sách đen!!

“Cộc cộc cộc.” Có người gõ vào cửa kính xe.

Lộ Dao quay mặt lại nhìn, là Hoắc Viễn Chu.

Cô mở khóa cửa xe, rồi hạ cửa sổ xuống, “Cửa mở rồi.”

Hoắc Viễn Chu bỏ túi mua hàng xuống ghế sau, sau khi đóng cửa xe, anh lại mở cửa xe ở ghế lái ra, nói với Lộ Dao: “Xuống xe đi.”

“Làm gì?” Ngược gió gây án sao?

“Cùng em đi dạo.”

Trái tim Lộ Dao chìm xuống, ý anh là gì? Thỏa mãn mong muốn cuối cùng của cô, sau đó là không bao giờ quay trở lại nữa đúng không? Cô không động đậy, nhìn chăm chú vào Hoắc Viễn Chu, như muốn nhìn xuyên thấu anh.

Hoắc Viễn Chu nhìn cô, như đang suy nghĩ gì đó, sau đó anh quay người lại, cong lưng xuống, “Lên, anh công em.”

“Hoắc Viễn Chu, cuối cùng anh có ý gì?” Lộ Dao đang lâm vào một mớ hỗn độn.

Hoắc Viễn Chu quay đầu lại: “Cũng đã bị phát hiện, vậy nên không cần phải trốn tránh hay giấu giếm nữa, lên.”

Khóe môi Lộ Dao cong lên, hóa ra không phải anh muốn đào ngũ.

“Đi đâu?” Lộ Dao hỏi.

Hai tay cô ôm chặt lấy cổ anh, hơn nửa người đều áp lên lưng anh.

“Không biết, đi dọc theo đường.” Rồi quay trở lại con đường ban đầu.

Lộ Dao nghiêng đầu nhìn về phía đèn đường, lúc này cô vẫn còn cảm thấy ánh đèn đường mờ nhạt và tối tăm, nhưng bây giờ cô lại thấy sáng rực và ấm áp.

“Hoắc Viễn Chu.”

“Hử?”

“Anh đã từng cống ai khác chưa?”

“Cống rồi.”

“... Ai?”

“Một cô bé tên là Lộ Chó Con.”

“...”

Lộ Dao nhớ năm cô mười tuổi, mỗi buổi sáng đều là do Hoắc Viễn Chu đưa cô đi học, cô không muốn ngồi xe, nên đã tìm mọi cách để cho Hoắc Viễn Chu công cô đến trường.

Hoắc Viễn Chu bất lực nói: "Lần cuối cùng, chịu không?"

Cô gật đầu liên tục: “Được, lần cuối cùng, lần sau người nào bảo chú công thì người đó là chó con.”

Khi ăn bữa sáng vào ngày hôm sau, cô cười khúc khích hỏi: “Chú Hoắc, chú biết tên cháu là gì không?”

Hoắc Viễn Chu liếc mắt nhìn cô, anh sẽ không trả lời một câu hỏi ngây thơ và ngu ngốc như vậy.

Cô tự hỏi tự trả lời: “Tên của cháu là Lộ Chó Con.”

Hoắc Viễn Chu: “...”

Vào năm đó, ngoài thời tiết xấu và mưa gió bão bùng, thì còn có một đoạn thời gian giãn dỗi, mỗi ngày đi học, gần như đều là Hoắc Viễn Chu công cô.

Vì lúc đó công ty mà Hoắc Viễn Chu đang làm việc cách trường học khá xa, vì vậy cô không bao giờ bận tâm đến việc thức dậy vào sáu giờ sáng, chỉ để được anh công đi.

Lúc đó cô đối với anh là kiểu tình cảm như thế nào, chính cô cũng không biết.

Nhưng chắc chắn là không liên quan đến tình yêu, vì tuổi vẫn còn quá nhỏ.

Nhưng cô biết, điều đó rất không đơn giản, tính chiếm hữu với anh, không bao giờ không mãnh liệt, người khác có thể lấy đi mẫu xe mà cô yêu thích nhất, nhưng Hoắc Viễn Chu, những cô gái khác không được chạm vào anh.

Năm đó bọn họ vẫn chưa chuyển đến biệt thự giống như bây giờ, mà là sống trong căn hộ do trường học của ông Lộ phân cho giáo viên, người dân sống trong tiểu khu đều là giảng viên của trường, hàng xóm lầu trên lầu dưới, đều quen nhau.

Có lần Hoắc Viễn Chu và ông Lộ đưa cô đến quảng trường của tiểu khu để đi xe đạp, vợ của một đồng nghiệp của ông Lộ, di ấy là di Triệu, nói rằng nhà mình có một cô con gái, làm việc trong ngân hàng, bề ngoài trông cũng xinh đẹp, muốn giới thiệu cho Hoắc Viễn Chu.

Lúc đó cô vẫn còn nhỏ, nên cũng không để bụng chuyện này, sau đó di Triệu thật sự đã mang một cô gái xinh đẹp đến nhà cô, sau đó nữa, Hoắc Viễn Chu còn đi xem phim với cô gái đó.

Có một buổi tối Hoắc Viễn Chu không về nhà ăn cơm, trên bàn cơm cô nghe bà Lộ nói, gia đình của cô gái đó rất hài lòng với Hoắc Viễn Chu, còn nói gì mà lúc nào đó hai gia đình sẽ cùng nhau ăn bữa cơm.

Sau khi cô nghe xong, trái tim một trận chua chát, mùi vị lúc đó cô không thể nào mô tả được. Cô không thể hiểu được tình cảm của mình dành cho Hoắc Viễn Chu, nhưng cô hiểu, sớm hay muộn gì Hoắc Viễn Chu cũng sẽ phải kết hôn và lập gia đình.

Sau đó Hoắc Viễn Chu sẽ có gia đình của riêng mình, những đứa con của mình, và anh sẽ không còn đối xử tốt với cô như vậy nữa.

Bữa cơm đó cô gần như không thể nào nuốt nổi, cô đã nói dối với bà Lộ rằng mình buồn ngủ, muốn về phòng ngủ sớm. Tuổi còn nhỏ, vốn là nằm xuống sẽ ngủ ngay, nhưng đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được mất ngủ là như thế nào.

Vì trong lòng vẫn luôn suy nghĩ tại sao Hoắc Viễn Chu vẫn chưa về nhà, đợi ông Lộ và bà Lộ đi ngủ rồi, cô lại bò dậy, lặng lẽ đi xuống lầu.

Gia đình cô sống ở lầu ba, còn gia đình di Triệu sống ở lầu hai, khi cô đi được nửa cầu thang xuống lầu hai, cô liền bắt gặp hai người đang tình chàng ý thiếp ở trước cửa nhà, cô gái nhón chân và hôn lên má Hoắc Viễn Chu, sau đó mới mỉm cười mở cửa đi vào.

Cô không biết tại sao, khi thấy cô gái đó hôn anh, nước mắt cô lập tức tuôn rơi.

Lúc Hoắc Viễn Chu bước lên lầu, anh liền bắt gặp hai mắt đầm lệ và mộng lung của cô, lúc đó ánh mắt của Hoắc Viễn Chu rất phức tạp, nhưng vì còn nhỏ nên cô cũng không hiểu được.

Hơn mười ngày tiếp theo, cô không nói lời nào với Hoắc Viễn Chu, dù anh có hỏi gì, cô vẫn cứ như một người câm, không lên tiếng, cũng không thèm nhìn anh.

Sau đó ông Lộ và bà Lộ đều đi công tác, trong nhà chỉ còn hai người bọn họ, sau khi ăn bữa tối xong, cô gái đó lại đến tìm anh.

Cô cho rằng Hoắc Viễn Chu sẽ từ chối cô gái đó, ở nhà làm bài tập cùng cô, nhưng không ngờ Hoắc Viễn Chu lại nói với cô rằng: “Dao Dao, làm bài tập nhanh lên, sau khi về chú sẽ kiểm tra.”

Sau khi Hoắc Viễn Chu đi, cô đã khóc một mình thật lâu, cũng không có tâm trạng để làm bài tập, cô gom hết đồ chơi và quà tặng mà Hoắc Viễn Chu đã mua cho cô và đặt tất cả ở phòng khách.

Tối hôm đó Hoắc Viễn Chu về rất sớm, chưa đầy nửa tiếng anh đã về nhà, thấy trên sàn nhà bừa bãi đồ chơi, anh hỏi cô: “Dao Dao, cháu làm gì vậy?”

Cô nói: “Cháu ghét chú, cháu cũng ghét đồ chơi chú tặng, cháu trả hết lại cho chú đó, sau này chú đừng ở nhà cháu nữa, qua nhà của cái dì đó ở đi, đừng bao giờ quay lại nữa!”

Cô vẫn còn nhớ lúc đó sau khi Hoắc Viễn Chu gom hết những món đồ chơi lại, anh đã bước đến và bế cô đến thư phòng, giọng dịu dàng: “Bài tập về nhà viết xong chưa? Lấy ra chú kiểm tra.”

Cô vẫn lờ anh đi.

Đến thư phòng, anh đặt cô ngồi lên đùi mình, xoa đầu cô, giọng điệu rất bất lực: “Chú phải làm gì, thì cháu mới bằng lòng nói chuyện với chú đây?”

Cô buồn bực nửa ngày, cuối cùng vẫn lấy hết can đảm để nói ra những suy nghĩ ngây thơ và trẻ con của mình, “Chú Hoắc, cháu mười tuổi rồi, vài năm nữa thôi cháu sẽ trưởng thành, chú xem bây giờ cháu đã cao thế này, chú đừng kết hôn, đợi sau khi cháu lớn rồi, chú cưới cháu được không?”

Sau một hồi lâu nhìn cô, Hoắc Viễn Chu vẫn không nói gì, có lẽ đã bị cô dọa sợ.

Hai tay cô ôm cổ anh, bắt đầu đe dọa: “Chú Hoắc, chú nói gì đi, chú không nói cháu sẽ không buông tay đâu.”

Một hồi lâu sau Hoắc Viễn Chu mới hỏi cô: “Nói gì?”

“Nói là đợi sau khi cháu lớn lên chú sẽ cưới cháu làm vợ.”

Tối hôm đó, dù cho cô có đàn áp anh như thế nào, Hoắc Viễn Chu vẫn không nói gì, cuối cùng anh hằm hằm mặt, bảo cô đi ngủ nhanh lên.

Cô ghen khuấy trong lòng, khóc suốt suốt cả đêm, sau khi khóc mệt mỏi cô mới ngủ thiếp đi. Hôm sau, cô ăn vạ trên giường, dù thế nào cũng không chịu dậy.

Hoắc Viễn Chu không thể chịu đựng được nữa, “Dao Dao, nếu còn không chịu dậy, sau này chú thật sự sẽ không quan tâm đến cháu nữa.”

Cô vẫn lặp lại câu nói đó: “Nếu chú không hứa với cháu, cháu sẽ không dậy.”

Cô lăn lộn và ăn vạ trên giường, chiến đấu với Hoắc Viễn Chu hơn nửa tiếng đồng hồ, Hoắc Viễn Chu không còn cách, đành phải đồng ý.

Chỉ vì cái gật đầu của anh, cô lập tức vui vẻ ra mặt.

Cái đó không tính là lời hứa, nhưng cô vẫn ghi nhớ suốt mười lăm năm, sau khi trưởng thành, mặc dù cảm thấy rất buồn cười, nhưng đó là nỗi nhớ duy nhất mà Hoắc Viễn Chu đã để lại cho cô.

Dựa vào nỗi nhớ đó, cô đã chống cự rất nhiều năm và không từ bỏ.

Vì vậy lúc ở Tokyo, cô vẫn nhớ mãi không quên và hỏi anh, lời đã từng hứa với cô, anh còn tính không?

Kết quả là anh không trả lời.

“Dao Dao? Sao không nói lời nào vậy?”

Hoắc Viễn Chu đã làm gián đoạn dòng hồi ức của cô.

Lộ Dao ghé môi sát vào tai anh: “Muốn em nói gì?”

Hoắc Viễn Chu: “Nói gì cũng được.”

Lộ Dao ngẫm nghĩ, “Còn nhớ cô gái mà dì Triệu đã giới thiệu cho anh không?”

Hoắc Viễn Chu đáp lại không chút do dự, “Nhớ.”

“Chắc chắn, đến bây giờ vẫn không quên được à?” Ngoài miệng thì Lộ Dao trêu chọc, nhưng trong lòng lại chua chát vô cùng.

“Thật ra anh đã quên mất cô gái đó trông như thế nào rồi, nhưng anh vẫn còn nhớ có người cả ngày cứ khóc nhè và cáu kỉnh.”

Lộ Dao đâm thùm thụp lên vai anh, “Hoắc Viễn Chu, anh thật đáng ghét.”

Hoắc Viễn Chu đặt cô xuống, xoay người lại và ôm cô vào lòng, “Sao đột nhiên lại nhắc đến chuyện này?”

Lộ Dao ngẩng đầu lên nhìn anh, lặng im vài giây mới nói: “Em tự hỏi, liệu lúc đó anh có thích em không?”

“Chắc chắn là không, lúc đó em mới mười tuổi.” Nhưng thấy cô không vui, trong lòng anh cũng rất khó chịu, bực bội kỳ lạ, cái cảm giác đó, đến bây giờ anh cũng chưa thể hiểu được.

Lộ Dao gạt đầu, cô cũng cảm thấy vậy, nhưng vẫn đề là, “Vậy sao anh còn vì em mà chia tay với cô ấy?”

Hoắc Viễn Chu nhẹ nhàng xoa lên má cô, không nhanh không chậm nói: “Chưa từng ở bên nhau, lấy đâu ra chia tay?”

Lộ Dao hơi ngạc nhiên, cho anh một ánh mắt “Anh cho rằng em là đồ ngốc ư?”, nhìn không được mà tố cáo anh: “Nếu chỉ là bạn bè bình thường, vậy sao còn ôm hôn nhau!”

“Con mắt nào của em thấy anh hôn cô ấy?”

Lộ Dao nói: “Đều như nhau.”

Hoắc Viễn Chu không tranh cãi với cô nữa, anh cúi đầu xuống lấp kín miệng cô.

Lộ Dao và Hoắc Viễn Chu ở bên ngoài đến mười giờ rưỡi mới trở về chung cư, khi ô tô rẽ vào bãi đỗ xe trong vườn hoa, trái tim Lộ Dao co thắt, thế nhưng ông Lộ đang ngồi trên băng ghế cạnh vườn hoa, trông tự thế, chính là đang đợi cô và Hoắc Viễn Chu.

Hoắc Viễn Chu phò tay mình lên tay cô: “Không sao.”

Lộ Dao dừng xe lại, trái tim đập thình thịch, cô rút tay ra, ôm lấy anh: “Hoắc Viễn Chu, nếu ba em có nói gì đó không xuôi tai, anh cũng đừng nóng giận được không, em thay ông ấy xin lỗi anh.”

“Sao có thể chứ, thầy Lộ với anh mà nói, còn quan trọng hơn ba anh nữa.”

Lộ Dao thở dài, “Đi thôi, chắc ba em đợi chúng ta cũng lâu rồi.”

Sau khi bọn họ xuống xe, ông Lộ cũng đứng dậy.

Lộ Dao và Hoắc Viễn Chu một trước một sau bước đến, khi đến gần, Lộ Dao chạy trước hai bước, ôm lấy cánh tay của ông Lộ, làm nũng với ông: “Ba à.”

Ông Lộ không lên tiếng, tầm mắt vẫn luôn dừng trên gương mặt của Hoắc Viễn Chu.

Hoắc Viễn Chu nhìn ông Lộ vài giây, lời nói đến miệng rồi nhưng làm sao cũng không nói ra được, và cũng không thể nuốt xuống.

Ông Lộ phá vỡ sự im lặng và lúng túng trước, ông thở dài, “Viễn Chu, không có gì muốn nói với anh hết à?”

Hoắc Viễn Chu và Lộ Dao nhìn nhau, rồi nhìn về phía ông Lộ một lần nữa, cổ họng trượt nhẹ, cuối cùng anh cũng thốt lên một từ: “Ba.”

Edit: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Ông Lộ nghe thấy cách xưng hô này, một cục tức nghẹt lại trong lồng ngực, xả ra không được mà nuốt xuống cũng không xong, ông nhìn Hoắc Viễn Chu, đóng mở môi, một hồi lâu sau mới lên tiếng: “Hoắc Viễn Chu, cậu vừa kêu anh là gì?”

Vạn sự khởi đầu nan, bây giờ bước đầu tiên đã được thực hiện, Hoắc Viễn Chu cũng không còn khó lên tiếng như vừa rồi, trước lạ sau quen, lần này thơm tay may miệng rất nhiều.

Anh lập tức mở miệng nói: “Ba.”

Lộ Dao rùng mình một cái, từ này kêu lên nghe trôi chảy lạ kì.

Ông Lộ: "... Ông muốn nghe lại lần hai hồi nào? Ông là đang cho Hoắc Viễn Chu cơ hội để anh lấy lại lời anh vừa nói, đúng là không biết điều.

"Hoắc Viễn Chu, cậu khá lắm." Ông Lộ dựng ngón tay cái lên.

Hoắc Viễn Chu cũng đã lên tiếng, mặt dày trước mặt ông Lộ cũng không ảnh hưởng toàn cục, thời điểm thống khổ nhất trong cuộc đời anh đều được ông Lộ chứng kiến, chút chuyện không biết xấu hổ này thì tính là gì.

Anh vẫn còn nhớ có một giáo viên trung học đã từng nói với bọn anh một câu rất hường thụ: Da mặt dày một lớp, ăn nhiều một miếng thịt.

Ông Lộ đẩy cánh tay Lộ Dao ra, một tay chống hông, chỉ Lộ Dao rồi chỉ Hoắc Viễn Chu: "Bọn phản thiên các người, tôi không quản được, sau này các người yêu làm sao thì yêu đi! Tôi không bao giờ quản!"

Nói xong ông bước đến bên cạnh Hoắc Viễn Chu, hung hăng giẫm lên chân anh, vẫn chưa hết giận, lại giẫm một cái nữa, lúc này mới hùng hổ bỏ đi.

Lộ Dao cười không ngừng, cô ngồi xồm cả xuống đất, cho đến khi kêu lên đau bụng.

Hoắc Viễn Chu quỳ một gối xuống, bế ngang cô lên và đặt cô ngồi lên ghế, "Tiền đồ!"

Hai tay Lộ Dao ôm lấy cổ Hoắc Viễn Chu, vùi mặt vào lồng ngực anh, "Hoắc Viễn Chu, làm sao anh có thể gọi được như vậy?" Nói xong, cô lại bật cười.

Xét cho cùng anh cũng gọi ông Lộ là anh cả trong ba mươi năm nay.

Hoắc Viễn Chu: "Anh lớn cũng như ba, thầy Lộ với anh mà nói, vừa là anh vừa là ba, có gì mà gọi không được?"

Từ "ba" đó, là ký ức của cuộc đời anh trong hơn ba mươi năm qua, lần đầu tiên gọi cái cách xưng hô này, có thể khi còn nhỏ đã từng gọi ba mình, nhưng anh lại không có chút ấn tượng gì.

Ấn tượng của anh với ba mình là bằng không, lúc ba mẹ ra đi, nghe bà nói, anh còn chưa đầy hai tuổi, son thôn thì quá nghèo, đến bức ảnh cũng không có, vì vậy mà anh cũng không biết ba mẹ anh trông như thế nào.

Dường như trong ký ức có một bóng người cao lớn và hiên ngang xuất hiện, nhưng dù có cố gắng suy nghĩ như thế nào, cũng không tài nào nhớ nổi hình dáng của ba.

Nhưng anh nghĩ, nhất định ba sẽ là một người đàn ông vững vàng như núi.

Vì người trong thôn nói, lẽ ra ba anh đã có thể sống sót trong trận sạt lở lần đó, nhưng vì cứu vợ mình, cũng chính là mẹ anh, mà ba anh đã ra đi mãi mãi.

Người dân trên núi, không có văn hóa, không hiểu tình yêu là gì, nhưng đó chắc chắn là tình yêu đẹp nhất.

"Sao không nói gì thế?" Lộ Dao ngẩng đầu lên nhìn anh.

Hoắc Viễn Chu mỉm cười, thuận miệng hỏi: "Em muốn nghe anh nói gì?"

"Nghe anh gọi bà xã của anh." Lộ Dao nói với một giọng điệu nghịch ngợm, nói xong còn nhướn mày và chớp mắt với anh.

Hoắc Viễn Chu: "... Anh vuốt ve gương mặt cô, "Đi lên thôi, xem ba của anh có bị chọc tức đến mức huyết áp tăng vọt hay không."

Ba của anh?

Lộ Dao nhin không được lại bật cười, đúng là không biết xấu hổ.

Sau khi ông Lộ về đến nhà, ông cởi áo khoác ném thẳng lên ghế sofa, nói lớn với bà Lộ đang trong phòng bếp: "Bà xã, tìm cho tôi vài viên thuốc trợ tim hiệu quả nhanh."

Bà Lộ đang hâm nóng sữa, chuẩn bị uống rồi đi ngủ, bà bùng ly thủy tinh bước ra, nửa đùa nửa thật: "Không phải ông đã gặp được bạn hồi tiểu học rồi sao? Sao thế, kích động đến mức trái tim không thể chấp nhận được à?"

Ông Lộ ngẫm nghĩ, để Hoắc Viễn Chu gọi bà là mẹ thử xem! Có khi phải đưa bà đi cấp cứu nữa đó!

"Này, rốt cuộc là sao vậy?" Bà Lộ ngồi xuống ghế sofa ở đối diện, hỏi với vẻ thích thú: "Là bạn tiểu học của ông cưới vợ đẹp hơn tôi, nên ông bị kích động, hay là con của ông ấy ưu tú hơn Dao Dao chúng ta, nên ông không cam lòng?"

"Không phải." Ông Lộ thở hỏn hển.

"A, vậy sợi dây thần kinh nào của ông bị sai rồi thế?"

"Trên đường trở về gặp được một anh chàng, bắt lấy tôi rồi gọi tôi là ba."

"Ha ha, ông tính toán làm gì với một kẻ tâm thần, tôi còn tưởng là ông bị tiểu mỹ nữ cướp sắc đó chứ."

"..."

Lúc này Lộ Dao mở cửa bước vào, thấy ông Lộ nằm dài trên sofa, còn đang xoa ngực không ngừng, cô muốn cười, nhưng cố nhịn.

Cô thay dép, rồi bước qua, "Ba à, ba ăn no quá à?"

Bà Lộ cười nói, "Con thấy ai ăn no mà đi xoa ngực, trên đường trở về ba con gặp phải một tên tâm thần, bị chọc tức."

"Vậy à?" Lộ Dao liếc nhìn ông Lộ, chuyển chủ đề, "Mẹ, sáng mai ba mẹ sẽ về đúng không? Máy giờ thế? Con dậy sớm đưa ba mẹ ra sân bay."

Bà Lộ uống vài hộp sữa, rồi trả lời cô: "Không cần."

Lộ Dao cầm lấy một quả táo trong mâm đựng trái cây rồi bắt đầu gặm cắn, "Không sao, con đưa đi cho, ba mẹ gọi xe không tiện đâu."

"Tạm thời không về, cuối tuần rồi về."

"A." Lộ Dao vì kích động mà cắn trúng lưỡi, cô thè lưỡi đau đớn, trừng to hai mắt, "Cái gì? Cuối tuần mới về?"

Cái gì vậy chứ!

Bà Lộ gật đầu: "Cuối tuần này trường học của ba con cũng không có việc gì, mẹ sẽ xin công ty nghỉ vài hôm, mấy ngày nay sẽ ổn định cuộc sống và nhà cửa cho con."

Lộ Dao vội nói: "Mẹ, chuyện nhà cửa đã có Trương Trì Hoài, ba mẹ có thể bỏ một trăm tâm ý, nhưng ngàn vạn lần không thể vì chút việc nhỏ này mà trì hoãn công việc."

Bà Lộ đưa nửa ly sữa cho ông Lộ: "Uống sữa 82 năm để chống sốc." Rồi quay đầu lại nói với Lộ Dao: "Nếu là lúc trước, nhất định mẹ sẽ không xin nghỉ, đây không phải là lớn tuổi, nên suy nghĩ cũng khác so với trước kia sao."

"Mẹ, mẹ vẫn còn trẻ mà, bạn học đều nói mẹ là chị của con đấy." Lộ Dao lựa lời dễ nghe.

"Con có kêu mẹ là em gái cũng vô dụng, mẹ đã nói ở lại thì sẽ không thay đổi ý định." Bà Lộ như rồng mây: "Con lại bày ra ý định quỷ quái gì nữa?"

Không đợi Lộ Dao giải thích, bà Lộ đã nói tiếp: "Mẹ với ba con ở lại đây cũng không ảnh hưởng con với Trì Hoài hẹn hò, mẹ nói con nghe này, mẹ đã nộp đơn lên công ty rồi, mẹ muốn từ chức Ban Giám đốc tổng công ty, xin phụ trách tại một chi nhánh ở Bắc Kinh."

Lộ Dao ngoáy ngoáy lỗ tai, "Mẹ, mẹ nói gì?" Trong giọng nói trộn lẫn với tiếng khóc.

Bà Lộ ấn vào xương vai, "Mấy năm gần đây, mẹ cảm thấy lực bất tòng tâm, xét cho cùng cũng sắp năm mươi tuổi rồi, sức khỏe cũng không theo kịp, cũng nên trao lại vị trí cho người trẻ tuổi."

"Mẹ à, mẹ như thế gọi là tùy tiện đấy, cậu của con sẽ không tha người đâu."

"Nó dám à! Nếu lúc đó hội đồng quản trị không phê duyệt, mẹ sẽ trực tiếp từ chức không làm nữa."

Bà Lộ chuyển chủ đề: "Đúng rồi, mẹ đã thương lượng với Trì Hoài, mẹ đã mua lại căn hộ này, vị trí tốt, môi trường dân cư cũng tốt, cách trung tâm thương mại chỉ hai mươi phút đi đường, sau này thuận tiện cho con đi lại. Chi nhánh công ty của chúng ta nằm ngay ngã tư trước tiểu khu, sau này mẹ đi làm chỉ cần đi bộ qua."

Lộ Dao: "... Khóc không ra nước mắt, "Mẹ, mẹ muốn sống chung với con sao?"

Bà Lộ gật đầu: "Có vấn đề sao? Con ngại căn nhà hai trăm mét vuông không đủ sống à? Không đủ sống thì ba mẹ sẽ mua luôn lầu trên, hai căn thông nhau, con sống trên lầu, mẹ với ba con sống dưới lầu."

"Ý con không phải vậy... Mà là... Con cũng không còn nhỏ, muốn có không gian riêng của mình..." Giọng của Lộ Dao ngày càng nhỏ.

"Chờ sau khi con kết hôn, con muốn ở đâu mẹ cũng mặc kệ con, tới lúc đó mẹ với ba con cũng sẽ không sống chung với con nữa, con muốn tự do gì, ba mẹ cũng cho con, nhưng bây giờ không được. Con biết điều quan trọng duy nhất của mẹ đối với con là, cấm sống thử trước khi kết hôn."

Bà Lộ đứng lên, "Mẹ đi ngủ đây, ngày mai mẹ có hẹn với Trì Hoài, đến cục bất động sản để chuyển nhượng căn hộ sang danh nghĩa của con."

Lộ Dao ngửa mặt lên trời thở dài, trời ơi, người đang đùa với con sao?

Ông Lộ cũng đứng dậy, ông vỗ vai Lộ Dao, "Nha đầu, sau này cụp đuôi làm người cho ba, nhưng đừng bao giờ chọc ba nghe chưa, con thấy mẹ con có

bao nhiêu lợi hại rồi chứ!"

Lộ Dao: "..."

Vài ngày sau đó, Lộ Dao cũng không có thời gian để gặp riêng Hoắc Viễn Chu, sau khi căn hộ được chuyển nhượng, bà Lộ lại lôi cô đi mua đồ nội thất, nói rằng đồ đạc trong nhà Trương Trì Hoài lúc trước không phải phong cách yêu thích của cô.

Ngày nào cũng đi sớm về trễ, lúc về cũng đã mệt như cầu, Lộ Dao không có sức lực để tìm cơ hội chạy đến vườn hoa nhỏ mà ngược gió gây ách với Hoắc Viễn Chu, chỉ có thể giải bày tương tư qua tin nhắn.

Vào thứ sáu, tất cả đồ nội thất đều đã được giao đến, bà Lộ và Lộ Dao dọn dẹp vệ sinh xong cũng đã đến chiều, cơm trưa vẫn chưa kịp ăn.

Bà Lộ nhìn phòng khách một lượt, "Bây giờ mới ra dáng một ngôi nhà."

Lộ Dao nằm lên ghế sofa mới mua, duỗi cái eo lười biếng, cũng khá dễ chịu, nhưng không được hoàn hảo ở chỗ chính là những âm thanh trang hoàng rầm rầm ở lầu trên thật khiến người ta tâm phiền ý loạn.

Sau khi ông Lộ đi ném rác về, nhện không được mà cau mày, "Lầu trên này có chịu để yên cho người ta không thế? Đã liên tục ba ngày rồi! Không được, tôi phải đến ban quản lý để khiếu nại, ồn ào sắp chết rồi, ngủ trưa cũng không ngủ được!"

Bà Lộ cản ông lại, "Thôi bỏ đi, buổi tối người ta cũng không ồn ào, chắc lúc đó là thời gian đi làm, có thể chủ nhà đã chọn riêng thời gian không có ai ở nhà để trang hoàng nhà cửa."

Bà Lộ ngồi xuống ghế sofa, mệt đến mức không muốn đi chuyển, "Ông Lộ, hôm nay chúng ta gọi cơm hộp đi, tôi không muốn nấu cơm."

"Con muốn ăn cơm mực." Lộ Dao vừa nói xong, điện thoại vang lên, tưởng là Hoắc Viễn Chu, không ngờ là Chu Toàn.

"Alo, chị."

"Dao Dao, bây giờ tiện nói chuyện không?"

"Chị đợi em một chút." Lộ Dao quay về phòng mình rồi mới hỏi: "Bây giờ tiện, sao thế ạ?"

Chu Toàn: "Là thế này, bộ phận của bọn chị gần đây muốn tuyển người, chị nhớ em đã từng nói em muốn tự mình tìm công việc, không biết em tìm được việc hay chưa, nếu vẫn chưa tìm được, em gửi cho chị một phần sơ yếu lý lịch của em, chị sẽ gửi trực tiếp đến phòng nhân sự."

Lộ Dao rất phấn khích, nhưng chỉ vui mừng trong hai giây, đã lập tức xui xẻo, "Chị à, ngân hàng đầu tư của chị là ngân hàng đầu tư hàng đầu thế giới, sau khi em vào làm có lẽ là cũng chỉ có thể đi dọn toilet thôi."

Chu Toàn cười: "Với trình độ học vấn và bằng cấp của em, đúng là chỉ có thể đi dọn toilet."

Lộ Dao: "..."

Chu Toàn: "Nhưng em có thể nhận được một phần ưu đãi, không chỉ dựa vào bằng cấp của em thôi đâu, mà còn có rất nhiều tiêu chuẩn mềm, ví dụ như, sự tự tin, dễ thích nghi, nhan sắc có giá trị cao."

Lộ Dao nghĩ thầm, hóa ra ngoại hình đẹp cũng hữu ích đến thế.

"Nhưng mà... Chị, sao em cứ cảm thấy mình như cái bánh bị rơi mất nhân, nghe nói ngân hàng đầu tư của chị có khoảng hàng chục ngàn người cạnh tranh ở từng vị trí, em chỉ dựa vào ngoại hình thì có ổn không?" Tốt hay là xấu?

Chu Toàn cũng không vòng vo với cô nữa, "Dao Dao, chị chỉ thích em tự mình hiểu lấy. Thôi nói thật với em vậy, thật ra là boss của tụi chị đã nhìn trúng em, bảo chị hỏi em một tiếng, muốn đến làm việc không, chỉ cho em một cơ hội để nhận chức thôi, còn về việc em có thể ở lại hay không, thì em phải tự mình chiến đấu."

"Sếp của chị? Đã gặp qua em rồi sao? Sao lại nhìn trúng em?" Có quy tắc ẩn sao?

Chu Toàn nói: "Đúng vậy, ánh mắt của boss tụi chị luôn độc đáo, nhưng rất chuẩn."

Lộ Dao hỏi: "Là ai thế ạ?" Nếu là một lão già thì cô sẽ không đi.

"Sếp của chị là đối tác toàn cầu của ngân hàng đầu tư, là Tổng Giám đốc khu vực Châu Á, một người đàn ông bất cận nhân tình, Trương Bách Xuyên."

Lộ Dao: "... Không phải anh ta là giám đốc điều hành của tập đoàn Trung Xuyên sao?"

Chu Toàn: "Phải, tập đoàn Trung Xuyên chỉ là công việc bán thời gian của anh ta, nghe nói chỉ cần không vui là anh ta sẽ từ chức."

Lộ Dao: "..."

Chu Toàn hỏi tiếp: "Đến hay không đến? Chị còn phải trả lời thư ký của sếp nữa."

Lộ Dao hơi do dự, cô sợ mình sẽ không thể đảm nhiệm công việc này, như thế chẳng phải là bôi nhọ lên mặt Tường Bách Xuyên sao? Hơn nữa công việc ngân hàng đầu tư rất vất vả, sau này cô làm sao có thời giờ để yêu đương với Hoắc Viễn Chu nữa đây?

"Chị, em có thể suy nghĩ lại không?"

Chu Toàn nheo mắt, công việc này có biết bao nhiêu người vỡ đầu muốn vào làm, Lộ Dao đã không biết điều, mà còn muốn suy nghĩ lại, "Tổng Thư ký Tường bảo chị nói với em câu này, đến đây làm việc, đối với Hoắc Viễn Chu sẽ trăm lợi mà không một hại, em suy nghĩ lại đi."

"Em sẽ đi! Đi đi đi, chút nữa em sẽ gửi sơ yếu lý lịch của em cho chị ngay." Lộ Dao nghe thấy có lợi cho Hoắc Viễn Chu, cho dù là núi đao biển lửa cô cũng sẽ đi mà không chút ngần ngại.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Lộ Dao xoa trán, như là một giấc mơ, thế nhưng vận cứt chó của cô có thể đi đến một công việc cao to như vậy.

Nhưng vẫn cảm thấy không mấy chân thật, cô cũng hơi nghi ngờ, sao Tường Bách Xuyên có thể cho cô đến ngân hàng đầu tư chứ, cô tìm thấy số của Tường Bách Xuyên, gửi tin nhắn cho anh: 【 Anh Bách Xuyên, em rất thích công việc đó, nhưng em sợ em sẽ làm không tốt. 】

Tường Bách Xuyên trả lời lại rất nhanh: 【 Đưa xe có thể chơi, chơi game có thể chơi, thành tích tệ như thế mà cũng có thể hoàn thành kỳ thi tuyển sinh đại học, còn thi đậu cả nghiên cứu sinh, Lộ Dao, sao em lại không tự tin rằng mình có thể làm tốt công việc này? Anh bảo em đến, cũng không phải nhìn vào sắc mặt của ai, anh cảm thấy em có khả năng, thì mới có thể bảo em đến, ngân hàng đầu tư không bao giờ nuôi những người nhàn rỗi, không làm tốt, thì em sẽ phải rời khỏi đây. 】

Lộ Dao thở phào nhẹ nhõm, 【 Cảm ơn anh, anh Bách Xuyên. 】

Tường Bách Xuyên: 【 Đừng khách sáo. Đúng rồi, nói với Hoắc Viễn Chu một tiếng, Giang Đông Đình lại lên góp vốn vào một quy mô lớn. 】

Lộ Dao: 【 Vâng ạ. 】

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Tường Bách Xuyên, cô lập tức gọi cho Hoắc Viễn Chu.

Cô vốn định phàn nàn với Hoắc Viễn Chu vài câu, nói rằng mấy ngày nay lâu trên trang hoàng thật ồn ào, kết quả Hoắc Viễn Chu vừa nghe máy, những âm thanh trang hoàng cũng dừng lại.

Lộ Dao vẫn luôn nhìn lên trần nhà, suy nghĩ xem có phải nhà ở lâu trên đã trang hoàng xong xuôi cả rồi hay không, vậy thì có thể an tâm ngủ trưa rồi.

"Dao Dao?"

"A, em đây. Anh đang làm gì vậy?"

Hoắc Viễn Chu: "Sửa sang lại đồ đạc."

Lộ Dao không hỏi anh sửa sang lại cái gì, mà là nghĩ đến lời dặn dò của Tường Bách Xuyên, hỏi anh: "Đúng rồi, quan hệ cá nhân của anh với Tường Bách Xuyên có phải rất tốt không?"

Hoắc Viễn Chu "Ừ" một tiếng, tránh nặng tìm nhẹ nói: "Quen biết rất nhiều năm." Không chỉ là quen biết, mà anh và Tường Bách Xuyên còn đều là đối tác của một ngân hàng đầu tư, chỉ là cổ phần ít hơn Tường Bách Xuyên một chút mà thôi.

"Anh ấy bảo em nhắc nhở anh, Giang Đông Đình lại tiến hành góp vốn."

Hoắc Viễn Chu khựng lại, "Được, anh biết rồi." Anh chuyển chủ đề và hỏi cô, "Vừa ngủ trưa dậy à?"

"Không ngủ, vẫn chưa ăn cơm nữa." Giọng Lộ Dao rầu rĩ: "Hoắc Viễn Chu, chúng ta đã không gặp nhau hai ngày rồi."

"Ừ."

Lộ Dao nằm lên giường, nắm lấy một nhúm tóc và quét lên mũi, giọng rất nhẹ: "Hoắc Viễn Chu, tối nay em muốn gặp anh."

"Được rồi, đến lúc đó sẽ làm em bất ngờ."

Hai mắt Lộ Dao sáng lên, vội hỏi: "Bất ngờ gì thế?"

"Bất ngờ mà em không thể đoán được."

Edit: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37

Sau khi Lộ Dao kết thúc cuộc gọi với Hoắc Viễn Chu, com hộp mà ông Lộ gọi vẫn chưa giao đến, cô nằm xuống giường định ngủ một lúc, nhưng những âm thanh ở lầu trên lại đứng lúc vang lên.

Cô kéo chăn trùm kín đầu, nhưng vẫn không im ắng được chút nào.

Cô kêu lên vài tiếng, thật là quá đáng, những âm thanh trang hoàng này cũng thích nghe giọng của đàn ông sao? Nghe thấy Hoắc Viễn Chu gọi điện đến thì nó lập tức dừng lại.

Lộ Dao cảm thấy âm thanh của máy cắt đang ở ngay trên đỉnh đầu, chỉ cần một giây trần nhà sẽ có thể bị cắt bỏ, cô ngửa mặt lên trời thở dài, rồi ngồi dậy, vẫn là ra phòng khách để đảm bảo an toàn một chút, dùng để com mực vẫn chưa kịp ăn, thì đã bị trần nhà rơi xuống đè chết.

Vừa đến phòng khách, chuông cửa vang lên, ông Lộ ra mở cửa, không ngờ là Trương Trì Hoài.

"Trì Hoài, không đi làm à?" Ông Lộ nghiêng người, bảo anh đi vào.

"Không vào đâu ạ, em chỉ muốn nói với thầy và cô một tiếng, em sẽ đến Hong Kong trong chuyến bay chiều nay, cuối tuần mới có thể về, nên không thể đưa thầy và cô ra sân bay được." Lúc nói chuyện Trương Trì Hoài vẫn không quên liếc mắt nhìn Lộ Dao.

Bà Lộ vừa rửa sạch một ít trái cây, từ phòng bếp đi ra, "Trì Hoài, vào ăn chút trái cây đi."

"Không ăn ạ, em phải về thu xếp hành lý đây."

Lộ Dao chớp mắt, lập tức nảy ra một ý tưởng nhỏ: "Anh đi Hong Kong đúng không? Tôi không mang theo mỹ phẩm, anh đến cửa hàng miễn thuế mua giúp tôi một bộ đi, tôi vẫn còn rất nhiều thứ muốn nhờ anh mua, anh vừa thu xếp hành lý vừa nghe tôi nói nha."

Bà Lộ trách cô không hiểu chuyện: "Trì Hoài không phải đi du lịch, là đi công tác! Nào còn hơi sức mua cho con nhiều đến thế, để chiều nay mẹ cùng con đi dạo phố."

Lộ Dao mặc kệ bà Lộ lời nhai, cô bước đến cửa, bắt đầu thay giày.

Trương Trì Hoài đã sớm đoán được suy nghĩ của Lộ Dao, anh cũng không vạch trần, cười nhạt và nói với bà Lộ: "Không sao đâu ạ, không phải lúc nào em cũng làm việc."

Lộ Dao thay giày xong, cô đẩy Trương Trì Hoài đi ra cửa, "Đi thôi, đi thôi, đừng trì hoãn việc thu xếp hành lý của anh."

Vào đến nhà của Trương Trì Hoài, Lộ Dao lập tức cởi giày, đi về phía thư phòng, trong miệng kêu: "Hoắc Viễn Chu, Hoắc Viễn Chu."

Trương Trì Hoài tựa người lên tủ rượu ở chỗ quầy bar, khoanh hai tay trước ngực, ung dung nhìn cô: "Anh ta không có ở đây."

Lộ Dao quay đầu lại: "Vậy anh ấy đi đâu?"

Trương Trì Hoài xoay người lại và rót cho mình một ly rượu vang. "Gần đây hơi vất vả, tôi bán anh ta rồi."

"..." Lộ Dao bước đến, dùng tay đẩy anh: "Nói chuyện đảng hoàng xem nào, rốt cuộc anh ấy đã đi đâu?"

Trương Trì Hoài nhấp nhẹ một ngụm rượu, không lên tiếng.

Lộ Dao liếc mắt nhìn anh, "Không nói thì thôi, tôi về nhà gọi điện thoại hỏi anh ấy vậy." Nói xong cô lập tức cất bước đi về phía cửa.

"Chờ chút." Trương Trì Hoài gọi cô lại.

Lộ Dao quay đầu lại, vẻ mặt kiên nhẫn: "Chuyện gì?"

Trương Trì Hoài hơi do dự, ánh mắt của anh nhìn chăm chú vào cô: "Nếu có một ngày em phải gả cho tôi, em sẽ làm sao?"

Lộ Dao giật mình, cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này, nhưng cô biết, đây là một sự thật mà cô không thể nào tránh khỏi.

Cô cũng chưa nghĩ ra, chỉ hỏi ngược lại anh: "Anh sẽ cưới một cô gái trong lòng có người đàn ông khác sao?"

Ánh mắt của Trương Trì Hoài dao động, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến quyết định của anh, anh nói: "Là em, tôi sẽ cưới."

Lộ Dao: "... Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ kết hôn với một người đàn ông khác ngoài Hoắc Viễn Chu."

Trương Trì Hoài uống hết rượu trong ly, lau đi vết rượu trên khóe miệng, nhìn Lộ Dao vẫn đang đứng bất động tại chỗ, anh cong môi, "Thế nào, luyến tiếc tôi à?"

Lộ Dao trừng mắt nhìn anh, rồi xoay người bỏ đi.

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, nụ cười trên khóe môi của Trương Trì Hoài dần biến mất.

Hôm qua lúc về nhà, ba hỏi anh sống chung với Lộ Dao thế nào rồi, anh không nhắc đến chuyện Hoắc Viễn Chu, chỉ nói vẫn ổn.

Trương Mộ Bình liền nói: "Vẫn ổn thì tốt, đừng nói là vẫn ổn, mà là không được cũng phải ổn! Hôn sự giữa con và Lộ Dao là chuyện mà các trưởng bối hai nhà chúng ta vẫn luôn rất coi trọng, chỉ cần chờ Lộ Dao tốt nghiệp, bây giờ Lộ Dao cũng sắp tốt nghiệp rồi, có một số chuyện cần phải được giải quyết."

Anh nhìn ông Trương và nói: "Giải quyết chuyện gì?"

Trương Mộ Bình khịt mũi: "Đừng giả chết với ba! Giữa đàn ông và đàn bà còn chuyện gì cần phải giải quyết nữa? Tất nhiên là hôn sự! Con cũng ba mươi tuổi rồi, lúc ba bằng tuổi con..."

Anh chặn ngang dòng hồi ức của ông Trương, bởi vì một khi nhớ lại, ông sẽ nói không dứt, hút xong một hộp thuốc lá, hồi ức của ông cũng chưa dừng lại được.

Anh nói: "Ba, con biết, lúc đó con cũng đã lớn rồi."

Sau khi lời nói bị chặn ngang, vẻ mặt của ông Trương lộ rõ vẻ không vui, "Nếu biết thì ba không cần nói thêm gì nữa, tháng sau ba sẽ ở Bắc Kinh một thời gian, vừa lúc hẹn gặp gia đình của chú Lộ con, chúng ta xem xem làm hôn lễ thế nào mới được, chủ yếu là dựa trên những ý tưởng của người trẻ tuổi các con."

Anh nghẹn lời, kết hôn là một chuyện hệ trọng và thiêng liêng đến thế, vậy mà khi đến anh rồi, lại đơn giản như đi chợ mua thức ăn.

"Ba, Dao Dao còn nhỏ, việc này trước tiên đừng gấp, đợi sau khi chúng con sống chung rồi hẳn nói."

"Người đàn ông như con sao có thể bình tĩnh như thế được chứ! Ba cũng nghi ngờ con đã lên làm cái chức Tổng Giám đốc điều hành này như thế nào?"

Anh: "..."

Anh với ba nói chuyện không hợp nhau, nửa câu cũng ngại nhiều, nói nhiều cũng phí lời, người như ba anh, có thói quen muốn người khác phục tùng mình, nếu bạn dám đối mặt phản đối lại ông ấy, ông ấy sẽ lập tức ném vỡ ly cho bạn xem.

Nếu anh nói Lộ Dao đã có người mình thích, chẳng khác nào làm cả bầu trời nổ tung, nói không chừng tình yêu của Lộ Dao chỉ vừa mới bắt đầu, thì đã bị bà Lộ bóp chết ở trong nôi.

Mặc dù anh cũng rất muốn cưới Lộ Dao, nói nghe đạo đức giả một chút, là dù có nằm mơ anh cũng không nghĩ sẽ ôm lấy cô trong vòng tay, nhưng cái anh muốn không phải do gia đình liên hôn như thế, mà là cô cam tâm tình nguyện gả cho anh, chẳng sợ tình yêu của cô đối với anh không sâu đậm, chỉ cần lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm.

Và sau nhiều năm, vị trí của Hoắc Viễn Chu ở trong lòng cô sẽ dần được anh thay thế.

Nhưng bây giờ, có vẻ như có rất nhiều việc đã vượt quá tầm kiểm soát của anh, anh không ngờ Hoắc Viễn Chu sẽ tỏ tình nhanh như vậy, càng không ngờ ba anh sẽ gấp gáp muốn giải quyết cho anh và Lộ Dao như thế.

Có lẽ như anh họ Trương Bách Xuyên đã nói, những tháng ngày gà bay chó sủa của anh không còn xa nữa.

Khi Lộ Dao về đến nhà, com hộp đã được giao đến, ông Lộ và bà Lộ đã ăn trước.

"Trì Hoài thu xếp hành lý xong rồi à?" Bà Lộ tùy tiện hỏi.

"Vâng." Lộ Dao đáp lại cho có lệ, cô cầm lấy đĩa và bắt đầu ăn com, ăn được một lúc mới nhìn về phía bà Lộ, "Nếu mọi việc suôn sẻ thì có thể tháng sau con sẽ đi làm."

Ông Lộ hỏi: "Công ty nào, ba sẽ giúp con hỏi thăm, xem có đáng tin cậy hay không."

Lộ Dao vô cùng đắc ý mà nhướn mày, nói: "Ngân hàng đầu tư XX, đáng tin cậy không?"

Ông Lộ và bà Lộ nhìn nhau, rồi nhìn về phía Lộ Dao, "Có phải hai hôm nay con bận rộn đến điên luôn rồi, vì vậy bắt đầu ảo tưởng đúng không?"

Ông Lộ chỉ vào đầu cô.

Lộ Dao mắt kiên nhẫn kêu lên một tiếng. "Ba à, ba đây là kẹt cửa xem người(2)! Không nói nhiều nữa, hai ngày sau đề nghị chính thức được đưa xuống con sẽ nói kỹ càng lại với ba mẹ."

(2) Tương tự như ếch ngồi đáy giếng.

Bà Lộ bất động nhìn cô, sau đó nhắc nhở ông Lộ: "Ăn cơm nhanh lên đi, con gái của ông không tệ như ông nghĩ vậy đâu, đừng nói là nhân viên ngân hàng đầu tư, mà là cho con bé phụ trách chức vụ của các chi nhánh ngân hàng thì con bé vẫn đủ điều kiện."

"Mẹ, lời này của mẹ con rất thích nghe." Trong lòng Lộ Dao rất tự hào. Phải biết rằng được bà Lộ đánh giá cao, thì cũng giống như cô nhận được việc, vận cốt chớ của cô đã hoàn toàn biến mất.....

Sau khi ăn cơm xong, Lộ Dao quay về phòng ngủ, trần nhà vẫn đang không ngừng oanh tạc, phiền chết được, cô cầm lấy điện thoại bị ném ở trên giường, 【Hoắc tổng, có bạn không?】

Hai phút sau, Hoắc Viễn Chu mới trả lời cô: 【đang lao động.】

Lộ Dao khá tò mò: 【Lao động ở đâu? Tưởng Trì Hoài nói đem anh đi bán rồi, bán đi đâu thế? Làm công khuôn vác ở bến tàu à?】 rồi thêm hai biểu cảm cười trộm.

Hoắc Viễn Chu: 【Phải, đang vận chuyển gạch đây.】

Sau khi Lộ Dao đọc xong, cô bật cười, không ngờ một Hoắc Viễn Chu luôn luôn nghiêm túc cũng có lúc hài hước nói đùa, cô quay trở lại chuyện chính: 【Anh đang ở đâu?】

Hoắc Viễn Chu: 【Ở nhà.】

Hóa ra là vừa về đến nhà.

Lộ Dao tiếc nuối nói: 【Sớm biết vậy em đã ở lại chỗ Tưởng Trì Hoài một lúc, là có thể đợi được anh về.】 thêm hai biểu cảm đang khóc.

Hoắc Viễn Chu: 【Lúc này đến chỗ Tưởng Trì Hoài à?】

Lộ Dao: 【Phải, đi tìm anh, đáng tiếc anh không ở đó.】

Nửa phút sau Hoắc Viễn Chu mới gửi tin nhắn đến, 【Bây giờ em có tiện ra ngoài không?】

Hai phút Lộ Dao sáng ngời, cảm thấy lời nói của anh có ẩn ý, vội vàng nói: 【Tiện chứ, mẹ em mệt mỏi nhiều ngày rồi, đến hơi sức để nấu cơm cũng không có, chắc chắn sẽ không đi xuống, em sẽ lấy cớ đi dạo quanh cửa hàng tiện lợi, không cần nói gì với anh cả, em chỉ muốn gặp anh thôi.】

Hoắc Viễn Chu: 【Vậy được, nửa tiếng sau gặp nhau dưới lầu.】

Lộ Dao hạnh phúc đến mức quần quai, cô chạy đến phòng giữ quần áo để tìm quần áo đẹp và chuẩn bị tắm rửa đi ra ngoài, vào đến rồi mới nhận ra trần nhà trong phòng giữ quần áo đang chấn động, có cảm giác nó sẽ rơi xuống cô ngay lập tức.

Lộ Dao vội vàng mở cửa tủ ra, ôm lấy một đồng quần áo và chạy ra ngoài, cái nhà ở lầu trên này muốn gì đây! Nếu buổi tối vẫn còn tiếp tục như vậy, cô sẽ thật sự đến ban quản lý để khiếu nại.

Sau khi tắm rửa đơn giản và thay quần áo, Lộ Dao đã sẵn sàng đi ra ngoài, bà Lộ đang ngồi trên sofa xem tivi.

"Mẹ, âm thanh ở lầu trên dừng lại rồi, mẹ đi ngủ trưa đi, con xuống tầng dưới mua chút đồ ăn vặt, chút nữa sẽ lên ngay." Dường như Lộ Dao không có điều gì để nói.

Bà Lộ cũng đứng lên, "Mẹ đi với con, lúc này ăn no quá, vừa lúc xuống vườn hoa dưới lầu đi dạo một chút, cho tiêu hóa."

Lộ Dao đang quỳ một gối xuống đất để thay giày, nghe bà Lộ nói vậy, cô nhất thời sửng sốt, chớp mắt và nhìn bà Lộ một cách chăm chú, có cần phải xui xẻo như vậy không?

"Sao thế?" Bà Lộ hỏi.

"Không... Không có gì, lúc này bụng dưới của con hơi đau một chút."

"Đã bao lâu rồi, mà kỳ kinh nguyệt của con vẫn chưa đến thế? Hôm nào đưa con đến tìm lão trung y xem xem, không chỉ đến trước, mà còn đến lâu nữa."

"Không sao, chắc tại con không quen với khí hậu Bắc Kinh."

Bà Lộ đáp lại cô: "Con cho rằng con đến từ Nam Cực đấy à? Còn cả không quen với khí hậu!"

Lộ Dao: "..."

Bà Lộ cũng thay giày, "Nhanh lên, con muốn mang đôi giày này nửa năm luôn sao?"

Lộ Dao: "..."

Không thể ngăn được bước chân của bà Lộ, cô đành phải thông báo qua WeChat cho Hoắc Viễn Chu: 【 Anh đi tìm chỗ trốn nhanh lên, mẹ em một hai phải đi xuống cùng em! Nhanh lên! Nhanh lên! Cấp tốc! 】

Một phút, hai phút, bà Lộ phải đi chậm lại để thúc giục cô: "Cái con bé này, thói quen xấu gì thế, đi đường mắt cũng không rời điện thoại được, cật vào mau!"

Hoắc Viễn Chu vẫn không trả lời, Lộ Dao không thể chờ được nữa, một khi vào thang máy, thì chỉ cần một phút để đi xuống, suýt chút nữa cô đã bật khóc, cũng không rảnh chú ý nhiều như vậy nữa, cô lập tức gọi điện thoại cho Hoắc Viễn Chu.

Lửa cũng đã đốt cháy lông mày, vậy mà bên kia vẫn cứ chậm chạp và không có người trả lời, cho đến khi vang lên một giọng nữ máy móc, điện thoại vẫn đang trong trạng thái không người nghe.

Lộ Dao lo lắng sắp chết rồi, sao cô có thể mất kiên nhẫn như thế, một hai phải gây chuyện! Không phải chỉ là ba ngày chưa gặp thôi sao, thật thiếu nghị lực!

Cô giật mạnh tóc mình, đúng lúc bà Lộ quay đầu lại, thấy cô "tự mình hại mình" như thế, nhin không được mà cau mày: "Lộ Dao, con bị chứng hưng cảm(2) à?"

(2) Hưng cảm hay mania là một tâm trạng hưng khởi cao bất thường hoặc dễ bị kích thích, cáu kỉnh, khuấy động và/hoặc đầy năng lượng.

Lộ Dao ngượng ngùng bỏ tay xuống, giấu đầu lòi đuôi: "Nghĩ đến phải làm việc ở ngân hàng đầu tư, một loạt lo âu lại bùng phát, con sợ mình làm không tốt."

Bà Lộ: "Từ khi nào mà trong lòng con lại chấp nhận khả năng của mình yếu kém như thế? Tốc độ xe bốn trăm thước cũng không dọa được con, vậy mà đến ngân hàng đầu tư làm việc đã có thể dọa con thành ra như vậy? Tiền đồ!"

Lộ Dao bĩu môi, không lên tiếng.

Nhưng tâm lý lại như bị thiêu trong lửa nóng, kiểu này xong đời rồi.

Không lẽ Hoắc Viễn Chu muốn trình diễn tiết mục gọi mẹ sao? Nhưng dù anh có gọi mẹ thì cũng vô ích, vì bà Lộ hoàn toàn không thích tiết mục này.

Rất nhanh thang máy đã đến lầu một, trong chưa đầy một phút, trái tim Lộ Dao tựa như bị tra tấn hơn mười năm, muốn sống không được muốn chết không xong.

Khi ra khỏi thang máy, cô vẫn chưa từ bỏ ý định, nắm bắt cơ hội cuối cùng để gọi cho Hoắc Viễn Chu, nhưng vẫn không có người nghe.

"Gọi cho ai vậy? Trì Hoài à?" Bà Lộ quay đầu lại hỏi cô.

Não của Lộ Dao do dự trong hai giây, sau đó nhanh chóng trả lời: "Không phải, không phải, con tìm chị Toàn Toàn, công việc này là do chị ấy giật dây bắc cầu, con hỏi chị ấy xem phải làm bản sơ yếu lý lịch như thế nào."

Bà Lộ như suy nghĩ gì đó và gật đầu, không hỏi thêm gì nữa, "Gọi không được thì không cần gọi nữa, ngân hàng đầu tư đâu có nhàn rồi như con nghĩ, chỉ chờ nghe điện thoại của con! Sau khi Toàn Toàn bận rộn xong sẽ gọi lại cho con thôi."

"Con biết rồi." Lộ Dao rầu rĩ nói, đành phải cật điện thoại vào, thật ra ngay cả khi bây giờ có kết nối được, thì cũng không kịp thông báo.

Ra khỏi cổng lớn khu chung cư, thẳng đến vườn hoa nhỏ, cô rất sợ rằng Hoắc Viễn Chu sẽ đứng ở đó chờ cô để cùng đến cửa hàng tiện lợi.

Bà Lộ đi trước, cô theo sát phía sau, một bước, hai bước, ba bước, cô căng da đầu và tiến về phía trước.

Ra đến cổng lớn, đột nhiên bà Lộ dừng lại, trái tim Lộ Dao co giật từng cơn, cô ngẩng đầu lên, nhìn theo tầm mắt của bà Lộ.

Cô nhìn thấy Hoắc Viễn Chu, người cô rất nhớ nhưng nhưng lại không muốn gặp vào lúc này.

Anh đút một tay vào túi quần, đứng bên cạnh vườn hoa hút thuốc, khi ánh mắt anh vô tình lướt qua, chắc là đã nhìn thấy cô và bà Lộ, nhưng anh lại nghiêng người đi.

Mất khoảng hai giây, anh dường như mới phản ứng lại chuyện gì đang xảy ra, rồi bỗng quay đầu lại, ba ánh mắt gặp nhau giữa không trung.

Edit: Lạc Lạc

- - - - -

Huhu vào năm học bận quá trời (͡° ͜ʖ ͡°)

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Thấy Lộ Dao và bà Lộ cùng xuất hiện trước tầm mắt, đầu óc Hoắc Viễn Chu trống rỗng vài giây, và ngay lập tức khôi phục lại sự bình tĩnh ban đầu.

Anh bình thần ném tàn thuốc vào thùng rác, cất bước đi về phía Lộ Dao và bà Lộ.

Thấy Hoắc Viễn Chu đến gần, vẻ mặt của bà Lộ vô cùng vi diệu, bà liếc mắt nhìn Lộ Dao, sau đó không một biểu cảm và bước xuống bậc thang.

Hoắc Viễn Chu dừng lại ở nơi cách bọn họ khoảng hai mét, thần sắc nhàn nhạt chào hỏi, “Chị dâu, trùng hợp thế, nghe Tưởng Trì Hoài nói anh chị cũng mua căn hộ ở đây, sợ anh chị đang nghỉ trưa nên em không lên.”

Tầm mắt của anh dừng lại trên mặt Lộ Dao, mỉm cười và gọi: “Dao Dao.”

Vì chợt dạ mà giọng của Lộ Dao cũng có chút nghẹn ngào và run rẩy: “Chào chú...Hoắc.”

Cô vô thức nhìn về phía bà Lộ, nào biết vừa lúc chạm phải ánh mắt lạnh thấu xương của bà Lộ đang quét qua, cô ngượng ngùng le lưỡi, sống lưng cũng bắt đầu lạnh toát.

Bà Lộ thu ánh mắt lại, cười như không cười và khẽ gật đầu với Hoắc Viễn Chu, không nghe thấy cảm xúc nào trong lời nói của bà, bà nói: “Đúng là trùng hợp thật, Bắc Kinh không tính là nhỏ, vậy mà cũng có thể gặp nhau.”

Ngay khi lời nói bật ra, bà lịch sự hỏi: “Đến Bắc Kinh từ lúc nào thế? Cũng không báo trước một tiếng.” Trong lời nói trộn lẫn giữa trách móc và khách sáo.

Về mặt của Hoắc Viễn Chu vẫn bình thản như thường: “Tôi qua ạ.”

Sẽ không nói nhiều về những chuyện khác, nói nhiều sẽ bị nghi ngờ, sẽ giấu đầu lòi đuôi.

Thái độ của bà Lộ trước sau vẫn không chút thân thiện, trong lòng có nghi ngờ, bà thử hỏi: “Cậu đang đợi Trì Hoài à?”

Sau đó là nhìn chòng chọc vào Hoắc Viễn Chu, muốn nắm bắt câu trả lời mà bà đã suy đoán từ trên gương mặt anh.

Tất nhiên bà sẽ không tin anh đang đợi Tưởng Trì Hoài, anh và Tưởng Trì Hoài là đối thủ một mắt một còn khét tiếng, những người trên thương trường có mấy ai không biết. Vì vậy anh xuất hiện ở đây là đang đợi Dao Dao?

Mà hai ngày nay dường như Lộ Dao rất bất thường, thường xuyên bị phân tâm, đăng trí.

Hoắc Viễn Chu gật đầu, đáy mắt không gọn sóng, trả lời bà: “Vâng, em phải đến Hong Kong với Tưởng Trì Hoài để nói về một dự án đầu tư, đang đợi anh ta xuống lầu.”

Anh vừa nói vậy, bà Lộ cũng không thể nghi ngờ gì nữa, nhưng tâm lý vẫn không kết luận rằng anh đang đợi Tưởng Trì Hoài, xét cho cùng đối với một người đàn ông đã từng trải qua mưa gió, nói dối nói dỏm mà mặt không đỏ tim không đập như anh, như nước chảy mây trôi, vẫn không đáng tin.

Bất kể sự thật là gì, bà cũng không thể tiếp tục hỏi nhiều hơn nữa, vì sẽ khiến bà trông rất khắc nghiệt và không phong độ.

Trước mắt bà sẽ không làm khó Hoắc Viễn Chu nữa, nhưng nên có khí chất và lịch sự thì vẫn hơn, bà cười nhạt: “Sau khi về nhớ đến đây ăn bữa cơm, chị với anh cả cậu cuối tuần mới về Thượng Hải.”

Hoắc Viễn Chu đồng ý, rồi nhìn về phía Lộ Dao lần nữa, mời với giọng điệu nhẹ nhàng và quen thuộc: “Dao Dao muốn cùng chú đến Hong Kong chơi hai ngày không? Lúc đó chú sẽ dẫn cháu đi chơi.”

Da đầu Lộ Dao tê dại từng cơn, vội lắc đầu, “Không đi, cháu muốn ở cùng ba mẹ trong vài ngày tới, còn phải chuẩn bị sơ yếu lý lịch.”

Thăm nghĩ, quả nhiên kỹ thuật diễn xuất của anh đã đạt đến trình độ vô cùng nhuần nhuyễn, rõ ràng chuyện thân mật nhất cả hai cũng đã làm, vậy mà anh vẫn có thể ra vẻ đạo mạo tự cho mình một thân phận người lớn.

Lộ Dao cảm thấy vừa rồi mình từ chối dứt khoát quá, sợ bị bà Lộ phát hiện ra điều gì, vì thế cô hỏi: “Chú Hoắc, khi nào chú về?”

Hoắc Viễn Chu nói: “Không chắc, nhưng sau khi về nhất định sẽ đến đây ăn cơm.”

Lúc này xe của Trương Trì Hoài chạy đến, thấy Hoắc Viễn Chu với bà Lộ và cả Lộ Dao, Trương Trì Hoài không biết tình hình như thế nào, nhưng vẫn mơ hồ đoán được có thể là bị tóm được lúc đang lén lút hẹn hò.

Anh bảo tài xế dừng xe, đẩy cửa bước xuống.

“Cô.”

Bà Lộ cười nói: “Bây giờ đến sân bay à?”

Trương Trì Hoài gật đầu: “Đúng vậy, cô muốn đi đâu, em đưa cô đi.”

Bà Lộ xua tay: “Không đi đâu hết, đi chỉ cùng Dao Dao đến vườn hoa đi dạo, lâu trên trùng tu hơi ồn ào.”

Hoắc Viễn Chu nói với bà Lộ: “Chị dâu bọn em đi trước đây.”

Rồi sau đó khẽ hất cằm về phía Trương Trì Hoài: “Đi thôi, còn chậm trễ sẽ không kịp.”

Trương Trì Hoài nhìn về phía Hoắc Viễn Chu với một vẻ mặt mờ mịt, anh đang suy nghĩ xem lời nói của anh ta có ý gì, Hoắc Viễn Chu đã đi thẳng về phía chiếc xe, kéo cửa sau ra và ngồi xuống.

Sau khi nói lời tạm biệt đơn giản với bà Lộ, Trương Trì Hoài cũng ngồi vào xe, nhưng không bảo tài xế lái đi, mà là nhìn Hoắc Viễn Chu, thô lỗ chế giễu anh: “Chuyện xấu dám làm, một chút trách nhiệm cũng không có, Hoắc Viễn Chu anh có còn là đàn ông không!”

Hoắc Viễn Chu không bận tâm đến lời khinh miệt của anh, ngược lại cười nói, “Có phải là đàn ông hay không cũng là do Dao Dao định đoạt, anh không có nghĩa vụ đó. Huống chi tôi cũng không có hứng thú với đàn ông.”

Trương Trì Hoài: “.....” Sau khi điều chỉnh lại nhịp thở, anh chỉ vào cửa xe, “Đi xuống!”

“Trương Trì Hoài, anh cho rằng xe của ai tôi cũng chấp nhận ngồi lên à? Cây lau nhà trong nhà không dùng được nữa, tôi đến siêu thị mua một cái, cho tôi xuống ở ngã tư phía trước là được.” Hoắc Viễn Chu tựa như đại gia đang bố thí.

“Hoắc Viễn Chu, lời vừa rồi tôi không muốn lặp lại lần hai, sự kiên nhẫn của tôi có giới hạn!” Trương Trì Hoài hạ thông điệp cuối cùng.

Anh không thật sự có ý định bảo Hoắc Viễn Chu xuống xe, mà là không quen với dáng vẻ rõ ràng đang cầu xin người khác, nhưng lại vênh mặt hất hàm sai khiến của anh ta.

Anh phải cho Hoắc Viễn Chu một bài học, để anh ta biết, Trương Trì Hoài anh không phải đầy tớ của anh ta, có thể bảo đến thì đến, đuổi đi thì đi.

Hoắc Viễn Chu ‘hừ’ một tiếng, không di chuyển, anh xoay đầu lại nhìn ra ngoài cửa sổ, Lộ Dao và bà Lộ vẫn đang nhìn vào trong xe, có lẽ là đang thắc mắc tại sao bọn họ vẫn còn chưa đi.

“Trương Trì Hoài, cho xe chạy!”

“Đồ mặt dày!”

“Trương Trì Hoài!”

“Anh có gọi là đại gia cũng vô dụng!”

Hoắc Viễn Chu hí hai mắt lại, khóe miệng hiện lên một nụ cười không rõ ràng, giọng ôn hòa: “Trương Trì Hoài, ngoan nào.”

“.....” Trương Trì Hoài nổi da gà khắp người, liếc anh một cái.

Hoắc Viễn Chu chống khuỷu tay lên cửa xe, mu bàn tay xoa nhẹ lên cằm, cười khẽ một tiếng: “Trương Trì Hoài, nếu anh còn không cho xe chạy, tôi sẽ tung tin nóng cho giới truyền thông, nói rằng hai chúng ta đã thân thiết rất nhiều năm.”

Trương Trì Hoài nâng mắt nhìn chằm chằm vào anh một lúc, ánh mắt đủ để giết chết anh, “Hoắc Viễn Chu, anh bị bệnh à!”

Hoắc Viễn Chu gật đầu: “Đúng vậy, bệnh còn rất nặng, đưa tôi đi bệnh viện nhanh lên.”

Trương Trì Hoài: “.....”

Hoắc Viễn Chu tiếp tục đe dọa anh: “Tôi không đành lòng để anh chịu tội một mình, nên vào trại tạm giam cùng anh, tôi vừa về New York, anh gọi một cuộc nói muốn tôi, tôi lập tức trở lại, bây giờ ngay cả Giang Đông Đình cũng biết chúng ta ở bên nhau, nhiều năm như thế mà đôi ta vẫn không gần gũi với phụ nữ, gặp nhau ở nơi công cộng lại xem đối phương như là không khí, nhưng thật ra đó là đang che giấu mối quan hệ giữa hai chúng ta.”

Nói xong, Hoắc Viễn Chu mỉm cười: “Tuồng Trì Hoài, tung ra một chủ đề như vậy, sẽ oanh động lớn đến bao nhiêu? Tôi thì không sao cả, ngược lại sau này anh cả và chị dâu sẽ không bao giờ đề phòng tôi như đề phòng ăn cướp nữa, tôi sẽ có thể quang minh chính đại hẹn hò với Lộ Dao. Nhưng anh thì không, bộ mặt của Tuồng gia sẽ vì anh mà mất hết.”

Lòng ngực Tuồng Trì Hoài đập phồng, “Hoắc Viễn Chu, sao anh không chết đi cho rồi?”

"Luyến tiếc anh."

“.....”

“Tuồng Trì Hoài!” Giọng của Hoắc Viễn Chu trở nên lạnh thấu xương.

Tài xế ở phía trước đã chịu đựng đến mức nước mắt sắp rơi, đây là lần đầu tiên anh thấy ông chủ nhà mình bị đùa bỡn mà không thể phản bác như thế.

Tuồng Trì Hoài biết Hoắc Viễn Chu thường không quan tâm chuyện người khác, nhưng đặc biệt là khi nhắm vào anh, anh ta thật sự sẽ có thể tung tin với giới truyền thông.

Anh híp mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói với tài xế: “Lái xe!”

Thấy chiếc xe chạy ra khỏi sân, Lộ Dao khẽ thở phào trong lòng.

Sau này có đánh chết cô cũng không dám lên đi hẹn hò nữa, suýt nữa đã bán luôn cái mạng già này.

Bà Lộ luôn cảm thấy không ổn chỗ nào đó, nhưng lại không thể nói ra là chỗ nào, bà như suy nghĩ gì đó và nhìn Lộ Dao: “Dao Dao, đợi tháng sáu con tốt nghiệp rồi, sẽ quyết định hôn sự của con.”

“.....” Suýt nữa Lộ Dao đã bị sặc chết, “Mẹ, hôn sự gì thế? Con vẫn chưa có có bạn trai nữa mà!”

“Không có bạn trai là được rồi! Là hôn sự với Trì Hoài.”

“.....” Lộ Dao ngơ ngẩn.

Đây là muốn liên hôn sao?

Đã hỏi qua ý kiến của cô chưa?

Mãi đến 8 giờ rưỡi tối, Lộ Dao mới nhận được tin nhắn của Hoắc Viễn Chu: **【 Vừa về đến nhà. 】**

Lộ Dao nhận được tin nhắn khi đang nằm trên giường đắp mặt nạ, cô lập tức ngồi dậy, hỏi anh: **【 Sao muộn thế rồi mà anh mới về? 】**

Hoắc Viễn Chu nghĩ đến trải nghiệm vào buổi chiều, mảy nhíu lại, không nói rõ ràng với cô, chỉ nói: **【 Hẹn khách hàng nói chuyện. 】**

Thật ra là do Tuồng Trì Hoài chơi xấu, không ngừng xe trên đường, mà là chạy thẳng đến sân bay.

Sau đó anh lại đe dọa Tuồng Trì Hoài, nhưng Tuồng Trì Hoài vẫn không hề sợ hãi, nói rất vui lòng bị truyền tai tiếng một đôi với anh.

Đến sân bay, anh còn nghĩ về việc sẽ ngồi xe của Tuồng Trì Hoài để trở về, kết quả Tuồng Trì Hoài nói rằng xe sẽ dừng ở bãi đậu xe của sân bay, tài xế sẽ bay đến Hong Kong cùng anh.

Anh bị vứt ở sân bay một mình, không mang tiền cũng không mang điện thoại, chưa bao giờ anh khổ sở như vậy.

Sau đó anh phải mượn điện thoại của nhân viên sân bay để gọi cho người phụ trách của chi nhánh công ty, mới được đón về.

Lộ Dao lại gửi tin nhắn đến: **【 Hôm nay suýt nữa đã xảy ra chuyện lớn, nhưng em cảm thấy mẹ em vẫn còn hơi nghi ngờ em với anh đã gặp nhau, bây giờ bà ấy quan sát em mọi lúc, sau này gặp anh sợ là rất khó khăn. 】** Đứng sau là những biểu cảm đang khóc.

Hoắc Viễn Chu an ủi cô: **【 Không sao, chúng ta vẫn có thể gặp nhau, không phải đã nói sẽ cho em bất ngờ à. 】**

Lộ Dao vui mừng một lúc, nhưng không dám mạo hiểm lần nữa, gặp nhau thì thôi bỏ qua đi, có thể gửi tin nhắn cũng đã đủ rồi, cô hỏi Hoắc Viễn Chu: **【 Anh biết hôm nay là ngày gì không? 】**

Một hồi sau Hoắc Viễn Chu mới trả lời: **【 Không thể nghĩ ra được, rất đặc biệt à? 】**

Lộ Dao: 【 *Phải, hôm nay là lần đầu tiên em gặp anh vào mười lăm năm trước.* 】

Đợi một lúc lâu, Lộ Dao cũng không thấy Hoắc Viễn Chu trả lời, cô lại gửi qua một tin nhắn: 【 *Lại bận nữa à?* 】

Lần này Hoắc Viễn Chu trả lời lại rất nhanh, anh hỏi: 【 *Dao Dao, đang trong phòng ngủ đúng không?* 】

Lộ Dao sùng sốt hai giây, vội nói: 【 *Phải, sao thế?* 】

Hoắc Viễn Chu: 【 *Khóa trái cửa phòng của em lại, vào phòng giữ quần áo.* 】

Sau khi Lộ Dao đọc xong tin nhắn, tay cô run rẩy, đọc lại một lần nữa, rất chắc chắn, anh bảo cô khóa trái cửa, vào phòng giữ quần áo.

Cô lấy mặt nạ trên mặt xuống, đầu óc trở nên hỗn loạn, thậm chí khả năng suy nghĩ cũng biến mất, đành phải hỏi anh: 【 *Vào phòng giữ quần áo làm gì?* 】

Cô gửi tiếp một tin nhắn: 【 *Cửa phòng ngủ vốn đã khóa trái rồi.* 】

Bỗng cánh cửa của phòng giữ quần áo được mở ra từ bên trong, Lộ Dao theo tiếng nhìn sang, sợ tới mức ‘ A ’ một tiếng, rồi nhanh chóng bịt miệng mình lại, sợ sẽ chấn động đến ông Lộ và bà Lộ đang trong phòng khách.

Nhìn người đang ở trước mặt, Lộ Dao trừng to hai mắt, đầu óc trống rỗng, trái tim ngay lập tức ngừng đập.

Hoắc Viễn Chu mặc quần ở nhà màu xám nhạt, áo somi đen, anh vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt, từng giọt nước trên những sợi tóc theo gò má chảy đến xương quai xanh, một bức tranh sống động

Sau một lúc lâu Lộ Dao mới thốt lên một câu: “Hoắc Viễn Chu, sao anh lại ở nhà em?”

Edit: Lạc Lạc

- - - - -

Cảm ơn tất cả mọi người đã ủng hộ □□□

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Edit: Lạc Lạc

Hoắc Viễn Chu bước đến, ôm chặt cô vào lòng, anh nói: “Từ trên trời rơi xuống.”

“Cười mấy bảy màu à?” Lộ Dao cười nói.

Hoắc Viễn Chu vuốt ve gò má cô, “Đã nói là sẽ cho em bất ngờ mà.”

Sự bất ngờ này thật sự khiến cô rất hài lòng, sau này không bao giờ phải lo lắng về việc không thể gặp nhau nữa.

Lộ Dao chỉ lên tầng trên, “Trong khoảng thời gian này mỗi ngày đều ồn ào đến mức người khác không được yên bình, hợp lại là do anh đào hố đấy à? Anh không lo lắng sẽ làm trần nhà của em rơi xuống luôn hay sao?”

Hoắc Viễn Chu không nói gì, chỉ ôm cô thật chặt, cảm giác áy náy lan tràn, anh nhớ đến những lời mà Trương Trì Hoài đã nói hồi chiều, Hoắc Viễn Chu, anh có bản lĩnh làm chuyện xấu, nhưng lại không chịu trách nhiệm, anh có còn là đàn ông không?

Ngay lúc đó anh cũng nghi ngờ chính mình, tại sao trước giờ anh luôn tỏ ra quyết đoán và kiêu ngạo, nhưng khi đến chuyện của Lộ Dao, anh lại do dự?

Luôn sợ sai một bước, sẽ làm cô bị tổn thương.

Đoạn tình cảm này của anh và Lộ Dao, xử lý tốt thì sẽ là một nấc thang hạnh phúc, còn nếu không tốt, nó sẽ trở thành con dao hai lưỡi, vừa tổn thương mình vừa tổn thương cô.

Anh bị tổn thương cũng không quan trọng, da dày thịt béo, cùng lắm là không thể làm nên chuyện lớn, nhưng để Lộ Dao bị tổn thương, có thể anh sẽ phải đối mặt với việc mãi mãi mất đi cô.

Loại cảm giác không thể xác định này rất kinh khủng, nó còn mù mịt và tuyệt vọng hơn cả khi anh ngồi trước sòng bạc vào năm đó.

Ít nhất vào thời điểm đó, anh có đem cuộc sống này ra làm tiền đặt cược thì anh cũng không bận tâm, nhưng về Lộ Dao, ngay cả khi cô chỉ tặng cho anh một món quà nhỏ, dù anh có cùng đường và không còn sự lựa chọn nào khác, thì anh cũng sẽ không đem nó ra làm tiền đặt cược.

“Hoắc Viễn Chu, em sắp bị anh siết chết rồi.” Giọng Lộ Dao rầu rĩ, vùi mặt vào lồng ngực anh, anh ôm rất chặt, khiến cô không thể ngẩng đầu lên.

Hoắc Viễn Chu nói lòng tay, cho cô không gian để thở: “Dao Dao, đợi em tốt nghiệp, đợi đến khi anh xử lý xong xuôi những việc của tập đoàn, anh sẽ nói chuyện thẳng thắn với ba mẹ em.”

Bây giờ anh ở lại đây với cô, mỗi ngày đều có rất nhiều email không thể xử lý xong, và vẫn còn rất nhiều video chưa hoàn thành.

Hơn mười năm qua, lần đầu tiên anh xuất phát từ chính sự nóng nảy của mình, anh cũng biết hội đồng quản trị sớm đã có người không hài lòng với cách làm việc không nghiêm túc như bây giờ của anh.

Lộ Dao giờ cánh tay lên, choàng qua cổ anh, đôi mắt sáng ngời và ấm áp, cô trấn an anh: “Công việc quan trọng hơn, chuyện của em không cần gấp, em đợi được, anh xem, em đã đợi được mười lăm năm rồi.”

Cô không thể nói với anh việc bà Lộ liên hôn cho cô và Trương Tri Hoài, ngoài việc khiến anh thêm ngột ngạt, thì dường như không thể tiếp thêm chút năng lượng tích cực nào.

Hoắc Viễn Chu không thể cầm lòng mà cúi đầu xuống hôn lên mắt cô, sau khi hôn xong, anh chep miệng, cau mày, “Mùi gì vậy? Trên mặt em còn hơi nhớt nữa.”

Lộ Dao sờ lên mặt, “Ây da, lúc này em đắp mặt nạ, quên rửa mặt.” Cô đẩy anh ra, “Em vào phòng tắm rửa mặt đã, anh đợi em.”

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy róc rách, rất nhẹ, như âm thanh của một con suối trong vắt.

Hình dáng của cô được phản chiếu qua tấm kính mờ.

Hoắc Viễn Chu thu tầm mắt lại, anh sắp xếp lại giường ngủ như cái ổ cũn của cô một lần nữa, lúc cầm chiếc gối lên, một cuốn sổ hiện ra bên dưới gối.

Anh không thích lén lút xem những việc riêng tư của người khác, nhưng những dòng chữ lớn đó như là dấu vết khắc vào trong đầu anh, anh muốn xóa nó đi cũng không kịp.

Chữ viết nguệch ngoạc, nội dung gây sốc.

Cô viết: 【 Bị đánh thức bởi con ác mộng, trở về cái đêm mười năm về trước, chiếc xe không thể hình dung, máu loang lổ trên mặt đất, xe cứu thương, xe cảnh sát, hỗn loạn và bất kham, bên tai còn có tiếng khóc tê tâm liệt phế của mẹ, tôi cố gắng mở mắt ra, muốn nhìn xem anh ấy có đang ở bên cạnh tôi không, nhưng lại có một giọng nói như ác quỷ đã nói với tôi rằng, Lộ Dao, Hoắc Viễn Chu đã đính hôn, cô hết hy vọng rồi. Sau đó tôi biến thành một cái xác không hồn, tôi chán nản, không thể uống thuốc, không thể gặp bác sĩ tâm lý, mỗi ngày đều phóng xe thể thao trượt gập lên con đường tử vong, mẹ tôi đau khổ và tuyệt vọng, nhưng lại không dám kích thích và gần như sụp đổ ở bên cạnh tôi, mặc cho tôi lượn lờ giữa thiên đường và địa ngục. 】

Ở dưới cùng của trang giấy, còn có một câu khác, 【 Mơ thấy trước kia, đây là ám chỉ xấu gì sao? 】

Máu toàn thân Hoắc Viễn Chu đều trở nên lạnh lẽo, đầu ngón tay lạnh toát, tay anh run rẩy, anh đặt chiếc gối xuống, rồi sắp xếp chăn mền lại theo hình dáng ban đầu của cô.

Bổng cửa phòng tắm được mở ra, Hoắc Viễn Chu quay mặt lại không một dấu vết, làm dịu cảm xúc, cười gượng gạo, “Rửa xong rồi à?”

“Vâng.” Lộ Dao bước đến bên cạnh anh, cầm tay anh vòng qua eo cô, áp mặt lại gần, “Kem dưỡng ban đêm, ngủi xem thơm không?” Sau khi nói xong, chính cô cũng bật cười.

Hoắc Viễn Chu cúi đầu xuống ngửi, “Thơm.”

Lộ Dao càng vui vẻ hơn, hôn anh một cái, cõi lòng đầy phấn khích, “Hoắc Viễn Chu, có phải sau này em có thể lên lầu tìm anh bất cứ lúc nào không?”

“Có thể, chỉ cần anh ở nhà.”

“Hoắc Viễn Chu, sao anh lại tốt với em như thế!”

Hoắc Viễn Chu thật sự không thể đùa với cô được, trong lòng chưa chút không thoải, “Điều này còn hỏi được à?”

Lộ Dao gật đầu, cô vô tư vô lo, nên không nhận ra sự bất thường của anh, chỉ lo cho niềm vui của mình, “Em có thể gặp anh mỗi ngày, như thế mà còn không gọi là rất tốt với em sao?”

Hoắc Viễn Chu thở ra một hơi dài trong lòng, yêu cầu của anh với cô, chỉ đơn giản như thế, ôm cô vào lòng, không muốn nói gì, cũng không muốn làm

gi, chỉ muốn mãi ôm cô như vậy.

Trong suốt mười năm, cô đã trải qua như thế nào?

Anh thật sự rất muốn hỏi cô, tại sao em lại gặp tai nạn giao thông, mười lăm tuổi, em vẫn chưa có bằng lái, làm sao em dám lái xe? Em bị thương có nặng không? Có đau không?

Sau đó sao lại chán nản, sao phải đi gặp bác sĩ tâm lý?

Có rất nhiều câu hỏi bị nghẹn lại trong cổ họng, dù thế nào cũng không thể hỏi ra.

Anh vẫn luôn cho rằng cô sống rất tốt, vẫn luôn cho rằng...

Nhiều năm trôi qua, anh không thể hiểu được tại sao bà Lộ lại không lạnh cũng không đậm với anh, và thậm chí đã đi đến mức chán ghét, hóa ra là vì anh, Lộ Dao đã từng đứng ở ranh giới mỏng manh của cái chết.

Ai là thủ phạm, là ai, như thế không có ai.

Lúc trước Lộ Dao mới mười lăm tuổi, sẽ phải lập tức lên trung học, có người mẹ nào sẽ cho phép con gái mình yêu đương với một người đàn ông đã hơn hai mươi tuổi?

Không hề có.

Vì vậy bà đã gọi điện thoại cho anh, bảo anh hãy cắt đứt liên lạc với Lộ Dao, cách làm như vậy cũng không có gì đáng trách, mặc dù những lời đó vô cùng sắc bén và bất cặn nhân tình.

Nếu lúc đó anh gọi cho Lộ Dao cuộc gọi cuối cùng, dặn dò cô học hành chăm chỉ, sau này sẽ không liên lạc nữa, có lẽ cô sẽ rất buồn, nhưng không đến mức tuyệt vọng.

Nhưng Tưởng Tri Hoài lại có tình xuất hiện ngay lúc đó, và mọi thứ dường như đã được định sẵn. Đoạn gút mắt giữa yêu và hận này vẫn đang quấn lấy ba người bọn họ vào trong.

Không một ai có thể chạy thoát, cắt không đứt, lại càng rối hơn.

“Chú Hoắc ~” Lộ Dao nghịch ngợm gọi anh.

Hoắc Viễn Chu từ từ thu lại tâm trạng lộn xộn, bất mãn vuốt ve lỗ tai cô, “Trí nhớ cũng dài lắm!”

“Hồi chiều là ai tự cho mình là người lớn hả?” Lộ Dao háng giọng, bắt chước giọng điệu của anh: “Dao Dao muốn cùng chú đến Hong Kong chơi hai ngày không? Lúc đó chú sẽ dẫn cháu đi chơi.”

Hoắc Viễn Chu: “... Mang thù thế? Không phải là vì cần phải diễn kịch sao! Chẳng lẽ anh phải nói, Dao Dao muốn cùng anh đến Hong Kong chơi hai ngày không? Lúc đó ông xã sẽ dẫn em đi chơi!”

Anh xót cô, chỉ muốn đùa cho cô vui, vì vậy cũng không cần phải kiếm lời.

Lộ Dao ngoáy lỗ tai, “Hoắc Viễn Chu, anh lặp lại hai từ ở câu sau một lần nữa đi, em bị lãng tai, không nghe thấy.”

Lúc Hoắc Viễn Chu nói ra hai từ này cũng là không đi qua não, bây giờ bảo anh nói lại lần nữa, anh thật sự không thể nói được, anh cúi người bế ngang cô lên, “Nằm lên giường mau lên, sau khi em ngủ rồi, anh còn phải lên lầu mở hộp.”

Làm sao Lộ Dao có thể dễ dàng buông tha cho anh, được anh ôm vào lòng, nhưng hai chân cô vẫn đá đập lung tung, “Hoắc Viễn Chu, nếu đêm nay anh không nói ra, em sẽ không dễ yên cho anh!”

Hoắc Viễn Chu nhét cô vào trong chăn, “Ngoan nào.” Giọng của anh đầy bất lực.

Hai tay Lộ Dao nắm lấy cổ áo anh, “Hoắc Viễn Chu, em không phải đưa trẻ lên ba, anh bảo em ngoan thì em sẽ ngoan ngoan nghe theo.”

Hoắc Viễn Chu cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên hàng lông mi xinh đẹp của cô, “Bảo bối, ngủ đi.”

Lộ Dao chớp chớp hai mắt, sau đó như người bị chứng hưng cảm, cô kéo chăn lên, che đầu mình lại, trong lòng hét to, không được không được, lão đàn ông này động dục rồi, thế nhưng lại kêu cô là bảo bối.

Hoắc Viễn Chu gạt nhẹ chăn của cô xuống, “Đừng nghịch nữa, ngủ đi nào.”

Lộ Dao đỏ bừng mặt, không biết là vì bị nghẹn, hay là vì cụm từ bảo bối đó, trái tim cô vẫn đang thỉnh thoảng chấn động mạnh mẽ trên diện rộng, nghe còn rõ ràng hơn cả khi dùng ống nghe bệnh.

Hoắc Viễn Chu tắt đèn trong phòng ngủ đi, chỉ chừa lại đèn tường cạnh cửa sổ, anh nhẹ nhàng xoa lên trán cô, “Ngủ đi, anh nhìn em ngủ.”

Những hành động khác cũng không thể thân mật quá.

Lộ Dao nhìn anh, khoe môi cong lên: “Em ngủ, vậy anh làm gì? Có muốn cùng em hay không?” Giọng rất nhỏ, nhưng từng chữ lại như đánh vào trái tim của cả hai người, rõ ràng vô cùng.

Ánh mắt cô vô cùng chờ mong, nhưng cũng không miễn cưỡng anh, không giống như trong xe vào đêm đó, cô chủ động quyến rũ anh.

Cô rất e dè lòng tự trọng của anh, xét cho cùng việc lên thông qua phòng giữ quần áo để đến phòng ngủ của cô, không phải người bình thường có thể làm ra được, bình thường có thể làm được như vậy, không phải bệnh tâm thần thì chính là cảm thụ.

Nhưng cô biết, anh không phải người như vậy, anh làm như thế, chỉ là vì để gặp cô, để trong lòng cô cảm thấy yên tâm.

Hoắc Viễn Chu hôn lên môi cô, quyến luyến vô cùng, nhưng vẫn tự ngẩng đầu lên, duy trì một khoảng cách nhất định với cô, “Chuyện này chúng ta nên tận hưởng nó, không thể làm khi đang ôm nỗi bất an trong lòng được.”

Lộ Dao ngoan ngoãn gật đầu, những sự việc xảy ra trong mấy ngày nay đã đủ kịch tính và khiến người ta khó thở, anh biết anh đã quá lo lắng về cô, anh không muốn phá hỏng điều tốt đẹp cả đời chỉ có một lần này.

Cô không tạo thêm áp lực cho anh nữa, “Anh có thể kể cho em nghe về những chuyện thú vị của anh trong những năm qua không?”

Hoắc Viễn Chu ngẫm nghĩ, “Không có gì thú vị.”

Cũng đúng, một người nhàm chán như anh, sao có thể có chuyện gì thú vị được, cô hỏi anh chuyện khác: “Vậy anh và Tướng Tri Hoài thì sao? Hai anh quen nhau từ khi nào? Nhìn như nào cũng cảm thấy không phải là kẻ thù, mà là yêu sâu đậm.”

Cô cau mày, cuối cùng đã nghĩ ra những từ thích hợp để mô tả trạng thái hiện tại của bọn họ, “Đúng vậy, hai người chính là ngược luyến tình thâm, yêu nhau nhưng lại tương sát nhau, đúng là vui buồn lẫn lộn.”

Hoắc Viễn Chu cốc nhẹ lên đầu cô, “Cả ngày chỉ lo nghĩ cái gì không đâu! Ngủ đi.”

“Anh vẫn chưa nói với em, chuyện giữa anh và Tướng Tri Hoài cuối cùng là như thế nào!”

Tất nhiên Hoắc Viễn Chu sẽ không đem chuyện lúc anh và Tướng Tri Hoài cùng nhau nghèo túng ra nói, anh chuyển chủ đề, hỏi cô: “Không phải em phải làm sơ yếu lý lịch sao? Làm xong chưa? Luận văn thì sao? Đã viết xong chưa? Còn chưa đây hai tháng nữa sẽ phải phản hồi luận văn đây.”

Lộ Dao: “...”

Đây đều là từ huyết của cô, cô lập tức cứng đờ, không thể động đậy.

Một hồi lâu sau, hai mắt cô thẳng tắp, không nói lời nào.

Hoắc Viễn Chu lắc lư đầu cô, “Lại giả chết, nói chuyện đi!”

“Từ huyết bị điểm, nguyên khí đại thương, không thể hồi phục trong vòng hai tháng, sơ yếu lý lịch và luận văn của em, anh xem mà làm đi.”

“...”

Lộ Dao vẫn im lặng giằng co với anh, cô không muốn viết luận văn chút nào, vì vậy định ăn vạ trên người anh, ngay cả khi anh không viết, nhưng anh có nhiều thư ký và trợ lý như vậy, không phải chỉ cần một buổi sáng thôi sao...

Hoắc Viễn Chu không có ý định tập thói quen này cho cô, anh có thể cưng chiều cô, cưng chiều đến trời, nhưng về nguyên tắc, anh không có ý định nhân nhượng, lúc cô mười tuổi, anh đã không vô nguyên tắc mà mặc cho cô gây rối vô cớ, đừng nói là bây giờ cô đã lớn như vậy rồi.

“Anh sẽ cùng em tra tư liệu, hướng dẫn em viết như thế nào, nhưng em vẫn phải tự làm.”

Lộ Dao ‘hừ’ một tiếng, biết ngay kết quả sẽ là như vậy mà.

Bây giờ cô vô cùng nhớ Tiểu Xuyên Xuyên của cô, anh đã cùng cô vượt qua sự tối tăm và tuyệt vọng nhất trong cuộc đời cô vào năm đó, anh là trụ cột tinh thần của cô, nói hơi giả dối một chút, anh chính là đức tin của cô.

Người xưa nói rất đúng, con người, mọi thứ đều có thể mất đi, duy chỉ có ước nguyện ban đầu và đức tin là không thể mất.

Nhưng cô phải đi đâu để tìm anh đây?

Không được, không thể ngồi chờ chết được, nếu cứ tiếp tục như thế, cô thật sự sẽ không thể tốt nghiệp mất, bắt đầu từ ngày mai, dù có đào Bắc Kinh thành ba thước đất, cô cũng phải tìm ra Tiểu Xuyên Xuyên.

Edit: Lạc Lạc

Bạn đang đọc truyện *Ý Loạn Tình Mê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Edit: Lạc Lạc

Vào sáng thứ bảy, bà Lộ nói muốn cùng Lộ Dao đi dạo phố mua mỹ phẩm, nhưng trước khi ra ngoài bà đã nhận được điện thoại của người phụ trách chi nhánh tạm thời.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, bà Lộ lấy từ trong ví ra một tấm thẻ và đưa cho Lộ Dao: “Xem thích gì thì tự mua, mặt khẩu giống với mặt khẩu của tấm thẻ kia của con, mẹ phải đi mở hộp, cậu của con đến chi nhánh công ty rồi.”

Hai mắt Lộ Dao tỏa sáng lấp lánh, “Cậu đã về nước rồi à?”

“Phải, vừa về đến.” Bà Lộ vào thư phòng cầm lấy túi máy tính, rồi vội vàng mặc áo khoác vào: “Trưa nay mẹ không chắc sẽ trở về ăn cơm, con với ba ăn đại chút gì đi, ra ngoài ăn cũng được.”

Sau khi bà Lộ rời đi, Lộ Dao cũng không có việc gì làm, Hoắc Viễn Chu có hẹn với khách hàng, buổi sáng không ở nhà, cô ở nhà xem tivi được một lúc, lại nghĩ đến luận văn khiến tim gan cô cồn cào, cô bèn nhắn tin cho Đông Mễ Lộ.

【 Mễ Lộ, tôi muốn tìm một người bạn chat sống ở Bắc Kinh, điều đó có khó không? 】

Đông Mễ Lộ trả lời cô: 【 Nói đơn giản cũng đơn giản, nói khó cũng khó. 】

Lộ Dao nhìn chăm chăm vào màn hình mà không nói nên lời, lời này không phải tương đương với nói cũng như không sao? Đạo lý này cô đương nhiên hiểu.

Đông Mễ Lộ gửi tiếp một tin nhắn: 【 Chỉ với tôi và cô, quả thực chính là mò kim đáy biển, nói không chừng là mò đến khi chúng ta tóc bạc trắng, cháu chất đều đã đi nhà trẻ, chúng ta cũng không chắc có thể tìm thấy người bạn chat này. 】

Lộ Dao: 【.....】

Đông Mễ Lộ trả lời lại bằng một biểu cảm nhe răng, rồi nói tiếp: 【 Nhưng có một người có thể giúp cô tìm thấy dễ như trở bàn tay, nhưng không biết bây giờ anh ta còn sẵn lòng chơi với cô không thôi. 】

Lộ Dao như suy nghĩ gì đó, 【 Chu Cảnh Xuyên? 】

Đông Mễ Lộ: 【 Tiểu Ót Cay, sao cô thông minh thế ~~】

Lộ Dao như trút được gánh nặng, ngay cả khi Chu Cảnh Xuyên không sẵn lòng chơi với cô, thì cô cũng sẽ ép anh ta chơi cho bằng được, cô gửi cho Đông Mễ Lộ một biểu cảm hôn môi.

Đông Mễ Lộ hỏi cô: 【 Tối cuối tuần này có rảnh không? Cùng tôi đi coi mắt đi. 】

Lộ Dao cho rằng mình nhìn lầm, 【 Cô muốn coi mắt? 】

Đông Mễ Lộ: 【 Đúng vậy, do gia đình sắp đặt, không trốn được, đối phó chút việc vặt vậy. 】

Lộ Dao buồn chuyện: 【 Người đàn ông đó là ai? Có hình không? Đẹp trai không? 】

Đông Mễ Lộ: 【 Không hỏi nhiều, không quan tâm, có điều người đàn ông này được mẹ tôi ví như là Phan An(*), nói không phải khoe, mẹ tôi là hội viên cấp cao của Hiệp hội ngoại hình đấy. 】

(*) Phan An được ví như đại mỹ nam thời cổ đại tại Trung Hoa với tướng mạo thoát phàm thoát tục, lại nho nhã thư sinh, đã làm biết bao nhiêu cô nàng cùng thời phải chết mê chết mệt.

Lộ Dao: 【...】

Đông Mễ Lộ hỏi tiếp: 【 Cho một câu trả lời chắc chắn đi, muốn đi cùng tôi không? Đến lúc đó giúp tôi trốn thoát kịp thời, tôi không có người bạn nào

khác để cầu giúp đỡ cả. 】

Lộ Dao mềm lòng, thoải mái đồng ý.

Sau khi trò chuyện với Đông Mễ Lộ một lúc, Lộ Dao liền thay quần áo, vì luận văn của mình mà đi cúi đầu.

Nơi cô sống cách bệnh viện không xa lắm, chỉ mất khoảng hai mươi phút lái xe.

Đến bãi đậu xe của bệnh viện, đầu tiên Lộ Dao gửi tin nhắn cho Chu Cảnh Xuyên, hỏi bây giờ có tiện qua chỗ anh không. Chu Cảnh Xuyên đáp lại rất sặc người: 【 Tôi không phải người điên, cô nói xem có tiện không? 】

Lộ Dao đọc xong, thầm mắng trong lòng, cô bỏ điện thoại vào túi, rồi đến cửa hàng bán hoa mua một bó hoa ly.

Lúc đến phòng bệnh, Chu Cảnh Xuyên đang nghiêm túc đánh chữ trên notebook, ban đầu anh không chú ý đến việc cô đã vào phòng bệnh, cho đến khi bị Lộ Dao chế giễu anh mới ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút lo lắng, nhưng được thu lại ngay lập tức, anh không ngờ Lộ Dao lại đến nhanh như vậy.

“Viết cái gì đó!” Lộ Dao đặt hoa xuống rồi thò đầu qua nhìn.

Chu Cảnh Xuyên lập tức đóng notebook lại, “Đang đọc sách cấm, muốn đọc cùng không?”

Lộ Dao trừng mắt lườm anh, “Lưu manh!” Sau đó cô ngồi xuống mép giường, nhướn mày chế nhạo: “Bộ anh định ở lại đây đến đêm giao thừa mới chịu xuất viện à?”

Chu Cảnh Xuyên lắc đầu, cười xấu xa: “Định ở lại đến mừng một Tết.”

“...” Lộ Dao nghẹn họng, ngay sau đó tiếp tục cười nói: “Đêm giao thừa tôi lại đến đây đập anh một trận, đảm bảo ngày hôm đó anh sẽ không ra viện được nữa.”

“Lộ Dao, cửa ở bên kia.” Chu Cảnh Xuyên chỉ về phía cổng lớn, “Cút mau!”

Sau khi bị mắng Lộ Dao cũng không nổi giận, cô chỉ muốn thấy Chu Cảnh Xuyên tức đến hộc máu, đáng vẻ nhìn cô khó chịu vô cùng, nhưng lại không làm gì được cô.

Vì còn có việc muốn nhờ anh, nên cô cũng không tiếp tục đấu khẩu với Chu Cảnh Xuyên nữa, đứng dậy đẩy xe lăn, “Đi thôi, hôm nay nắng nhẹ, chị đây sẽ đưa cung ra ngoài đi dạo.”

Chu Cảnh Xuyên nhìn cô với vẻ mặt đề phòng một lúc lâu, anh theo bản năng kéo chăn lên, “Cô muốn làm gì?”

Lộ Dao nhẩn nhẩn, không chửi thề, giọng cô trầm thấp: “Chu Cảnh Xuyên, tôi không vô tâm không phổi như anh nghĩ vậy nha, đánh anh thành ra như vậy tôi cũng rất áy náy, mấy hôm trước tôi phải bận rộn trang hoàng lại nhà cửa nên cũng không thể đến thăm anh, nên hôm nay liền đến. Bây giờ tôi chỉ hi vọng anh có thể xuất viện thật nhanh, có như vậy lòng tôi mới thanh thản.”

Chu Cảnh Xuyên phải tiêu hóa lời nói của cô vài lần, cuối cùng cũng đọc ra được mùi vị tình người, may mắn là anh cũng coi như hiểu biết về cô, và biết rằng bản chất của cô không xấu.

Sau khi nghỉ ngơi được xua tan, anh chậm chậm di chuyển xuống giường, dựa vào cây nạng, thật vất vả mới ngồi lên được xe lăn.

“Đưa anh đến hồ nhân tạo của bệnh viện đi dạo nha?” Lộ Dao hỏi ý kiến của anh.

Chu Cảnh Xuyên: “Tùy cô, đi ra ngoài hít thở không khí trong lành, rồi hút một điếu thuốc.” Chủ yếu là con thèm thuốc lá đã trời dậy, mấy ngày nay sắp bị nghẹn chết rồi.

Lộ Dao đẩy anh xuống cầu thang, lúc đi đến đoạn dốc ở tầng trệt, Chu Cảnh Xuyên có bóng ma tâm lý, đặc biệt dằn dò, “Lộ Dao, cô giữ chặt xe lăn cho tôi!”

“Đừng hét, còn hét nữa tôi sẽ buông tay ra.”

Một ngọn lửa nghẹt lại trong lồng ngực Chu Cảnh Xuyên, nhưng đành phải nén giận.

Vì Lộ Dao có việc muốn nhờ, nên dọc theo đường đi còn rất ân cần chăm sóc anh, đẩy anh đi một vòng thật lớn, sau đó hơi mệt, nên dừng lại nghỉ ngơi ở hàng ghế bên hồ.

Chu Cảnh Xuyên muốn hút thuốc, nhưng trên người không có, đều đã bị Chu Toàn tịch thu hết cả, anh biết Lộ Dao nhất định cũng sẽ không dễ dàng đáp ứng anh, phải suy nghĩ xem làm thế nào để cô đồng ý đi mua thuốc cho anh.

Lộ Dao ngồi trên ghế dài, xoa bóp bắp chân, dường như không có gì để nói với anh, “Này, tôi nghe nói anh là một PHS ở Bắc Kinh, không có nơi nào là anh không bắt tín hiệu tới được.”

Chu Cảnh Xuyên gật đầu: “Ừ.”

Anh không hỏi thêm câu nào, giả vờ hồ đồ, tỏ vẻ không nghe hiểu ẩn ý trong lời nói của cô.

Lộ Dao nhìn anh, cho rằng anh muốn hỏi cô làm sao mà biết được, hỏi cô muốn thế nào, kết quả là anh đột nhiên im bặt, quả nhiên trở nên thông minh không ít.

Cô cũng không vòng vo với anh nữa, “Chu Cảnh Xuyên, tôi muốn nhờ anh giúp một việc.”

Về mặt của Chu Cảnh Xuyên rất bình tĩnh, anh nói: “Mất ngày nay tôi bị ép phải bỏ hút thuốc, trong lòng rất bức bối, đầu óc không được tốt, đừng nói là giúp việc lớn, mà việc nhỏ như là ăn cơm suất nữa tôi cũng không thể tự gánh vác.”

“...” Lộ Dao nhẫn nại, vẫn trung ra một tâm trạng tốt: “Tôi muốn đi mua chai nước để uống, tiện thể mua cho anh gói thuốc, thế nào?”

Nhìn ánh mắt lạnh thấu xương như muốn giết chết anh của Lộ Dao, tâm trạng của Chu Cảnh Xuyên không khỏi hưng phấn, anh quay đầu lại, nhìn về phía mặt hồ, làn gió khẽ lướt qua, tạo nên cho mặt hồ bình tĩnh một tia gợn sóng.

Trời trong nắng ấm, năm tháng tĩnh lặng.

Chu Cảnh Xuyên nghĩ về những lời này, lập tức nổi da gà khắp người, mẹ nó từ khi nào mà anh đã bắt đầu nhạy cảm như vậy?

Cách đó không xa có một cô gái trẻ đang ngồi trên hàng ghế, trước mặt cũng là xe lăn, một bà di trung niên đang ngồi trên đó, chân bó thạch cao, trông tình trạng thương tích cũng không khá hơn anh là mấy.

Bên cạnh xe lăn còn có một cô bé mặc váy hồng đứng đó, độ khoảng ba tuổi, thanh tú đáng yêu, đang chú tâm ăn kẹo hồ lô.

Chu Cảnh Xuyên nhìn cô bé, có một khoảnh khắc run rẩy.

Cô bé có điểm giống với Lộ Dao khi còn nhỏ.

Ngoại hình không giống, nhưng biểu hiện và cử chỉ thì lại giống, còn có dáng vẻ khi thèm ăn kẹo hồ lô cũng rất giống.

Cảnh tượng anh gặp được Lộ Dao ở Thượng Hải cũng không rõ ràng cho lắm, có thể là vì bị một cô bé bắt nạt đến bật khóc, nên anh cũng không muốn bảo tồn trong trí nhớ của mình.

Chỉ nhớ khi đó anh chính xác đã rất khó chịu với Lộ Dao.

Sau đó gia đình anh chuyển đến Bắc Kinh, bắt đầu một cuộc sống nghịch ngợm và hắc ám với Tường Tri Hoài, thường xuyên bị ông Chu đánh đến mức kêu cha gọi mẹ, nhưng sau khi vết sẹo đã lành thì lại tiếp tục cùng Tường Tri Hoài quậy phá trong khu tập thể.

Không ngờ vào kỳ nghỉ hè năm đó, anh lại gặp được tiểu khắc tinh này ở nhà của Tường Tri Hoài, lúc đó cô đang ăn kẹo hồ lô, ăn quá tập trung, hoàn toàn không nhận ra sự tồn tại của anh, anh canh lúc cô không để ý bèn giật lấy kẹo hồ lô của cô, giơ kẹo lên cao, rồi nói với cô: “Kêu anh là anh đi, kêu mười lần, anh sẽ cho em.”

Lộ Dao không kêu, im lặng giằng co với anh.

Anh lại đe dọa cô: “Nếu không kêu anh sẽ ăn đó nha.”

Hai mắt Lộ Dao rung rung, nhưng vẫn không kêu, “Cho em, của em!”

Anh thật sự ăn một cái, thầm nghĩ, cho không kêu này! Kết quả cô lập tức bật khóc, tiếng khóc đến tai Tường Tri Hoài, lần đó, anh bị Tường Tri Hoài đánh đến mức mất sưng mũi tím, không thể bước chân ra ngoài mấy ngày liền.

Còn Tường Tri Hoài cũng bị bác Tường đánh một trận, cũng phải ở nhà dưỡng thương mất mấy ngày.

Chu Cảnh Xuyên nghĩ đến đây, bỗng bật cười, những chuyện lúc nhỏ, thật con mẹ nó thú vị.

“Nè, thuốc của anh!” Lộ Dao đã mua thuốc về, ném vào ngực anh, sau đó lại ném cho anh cái bật lửa.

Chu Cảnh Xuyên ngược mắt lên, “Lúc này mới được!” Anh xé mở hộp thuốc, lấy một điều ngậm vào miệng, bật lửa châm thuốc, hít mây nhà khói.

Tâm trạng lập tức tốt hơn rất nhiều, anh hất cằm, hỏi cô: “Chuyện gì, nói đi.”

Lộ Dao nhìn anh chăm chú vài giây, sắp xếp câu từ rồi nói: “Ồ câu lạc bộ hôm đó, tôi đã nói tôi có quen một bạn chat hơn mười năm, bây giờ tôi không tìm thấy anh ấy...”

Lời nói của cô bị Chu Cảnh Xuyên chặn ngang: “Cô muốn tìm anh ta à?”

